
JULIA QUINN
"Romantik, eğlenceli ve içinizi ısıtacak bir roman."
Beni Öptüğün Gece
Epsilon

"Aşk böyle bir şey miydi? Başkasının acısı kendi acından daha mı çok yakardı canını?"

Anne Wynter belki de olduğunu söylediği kişi değildir…
Ama yine de soylu bir ailedeki üç genç hanımın mürebbiyesidir ve işini çok iyi yapmaktadır. Mesleğinin cilvesi gereği bir gece kendini geleneksel Smythe-Smith müzikalinde piyano başında, daha sonra enstrümanlarla dolu bir odada saklanırken, ardından da Lord Winstead'in yüzündeki yaralara eğilip bakarken bulur. Lord Winstead, uzun süredir erkeklerden uzak durmayı başaran Anne'i yıllar sonra gerçekten etkileyen ilk erkektir. Duygular işin içine girdiğinde genç kadın için zor günler başlar ve bir mürebbiye olarak, soylu bir erkekle birlikte olamayacağını kendine hatırlatması gereken insansı hale gelir…

Daniel Smythe Smith ölümcül bir tehlikeyle yüz yüze olabilir…
Ama yine de bu durum onu aşık olmaktan alıkoyamaz. Ailesinin geleneksel müzikalinde piyano başındaki gizemli kadını gördüğü ilk an, sanki zaman durur ve genç adam, ne olursa olsun, Anne'in peşine düşmeye yemin eder. Fakat Daniel'ın, onu öldürmeye ant içmiş bir düşmanı vardır. Ve düşman, Anne'in hayatını bir kez tehlikeye attığında Daniel'ı durduracak hiçbir şey yoktur…

ISBN 978-605-173-038-7
9 786051 730387

₺22,5

BENİ ÖPTÜĞÜN GECE

Orijinal Adı: A Night Like This
Yazarı: Julia Quinn
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Çeviri: Zeynep Okan
Editör: Yağmur Yavaş
Düzenleme: Gülen Işık
Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş

1. Baskı: Ağustos 2015

ISBN: 978-605-173-038-7

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 2012 Julie Cotler Pottinger

Türkçe Yayım Hakkı: Akcalı Ajans aracılığı ile
© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı-Cilt: İlhan Ergül Matbaası
Davutpaşa ciftehavuzlar yolu
No, 8/A-Zeytinburnu- İstanbul
Tel 544 22 72
Sertifika no 29030

Yayımlayan:
Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi 18/ 4-5 Taksim / İstanbul
Tel: (0212) 252 38 21 Faks: 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

Beni Öptüğün Gece

Julia Quinn

Çeviri
Zeynep Okan

epsilon®

Tanıdığım en güçlü insanlardan biri olan Iana için,
Ve ayrıca Paul için, birinin neden yedi tane uyku
tulumuna ihtiyaç duyabileceğini hâlâ anlamasam da.

Giriş

"Winstead, seni lanet olası hilekâr!"

Daniel Smythe-Smith gözlerini kırpıştırdı. Biraz sarhoştu ama az önce birinin onu kâğıtta hile yapmakla suçladığını zannediyordu. Bundan emin olabilmesi bir dakikasını almıştı; henüz bir yıldır Winstead Kontu'ydu ve biri ona ünvanıyla seslendiğinde bazen dönüp bakmayı unutabiliyordu.

Ama hayır, o, Winstead'di ya da daha doğrusu Winstead, oydu ve...

Kafasını önce aşağı yukarı, sonra da sağa sola salladı. Aklındaki neydi ki?

Ah, tamam. "Hayır," dedi yavaşça, bütün olup bitenlerden dolayı kafası hâlâ karışmış haldeydi. İtiraz etmek için elini kaldırdı çünkü hile yapmadığından emindi. Aslında son şarap şişesinden sonra bu, muhtemelen emin olduğu tek şeydi. Ama daha fazla bir şey söylemeyi başaramadı. Aslında, masa ona doğru geldiğinde zorlukla yana sıçrayabilmişti.

Masa mı? Tanrım, ne kadar sarhoştu ki?

Gerçekten de masa yana devrilmişti, kâğıtlar yerdeydi ve Hugh Prentice ona deli gibi bağırıyordu.

Hugh da sarhoş olmalıydı.

"Ben hile yapmadım," dedi Daniel. Kaşlarını kaldırıp gözlerini kırpıştırdı. Sanki bu ciddi hareket, her şeyi görünüşe göre bulanıklaştıran bu puslu sarhoşluk tabakasını kaldırabilecekmiş gibi. En yakın arkadaşı Marcus Holroyd'a bakıp omzunu silkti. "Ben hile yapmam."

Onun hile yapmadığını herkes biliyordu.

Ama Hugh belli ki aklını yitirmişti ve elini kolunu sallayıp, sesini yükselterek abuk subuk konuşurken, Daniel sadece ona bakakalmıştı. *Şempanzeyi andırıyor,* diye düşündü Daniel meraklı bir şekilde.

"Neden bahsediyor?" diye sordu. Sorusu belli bir kişiye yönelik değildi.

"Sende as olmasına imkân yok," diye bağırdı Hugh. Daniel'a doğru ilerledi, kolunun birini suçlar gibi öne doğru uzatmıştı. "Asın olması gereken yer. . . olması gereken yer. . ." Başıyla masanın bir zamanlar durduğu yerdeki genel bir noktayı işaret etti. "Sende olmaması gerekiyordu," diye mırıldandı.

"Ama vardı," dedi Daniel ona. Kızgın bir şekilde ya da kendini savunan bir tarzda dememişti bunu. Sakince ve başka-denecek-ne-var-ki tarzında bir omuz silkmeyle söylemişti.

"Olamazdı," diye karşılık verdi Hugh. "Ben destedeki her kâğıdı bilirim."

Doğruydu. Hugh her zaman destedeki her kâğıdı bilirdi. Zihni bu bakımdan anormal bir şekilde keskindi. Ka-

fasından matematik hesaplamaları da yapabilirdi. Hem de karmaşık olanlarından, okulda bitip tükenmez bir şekilde yapmaya zorlandığımız gibi o toplama çıkarma ve bütün o saçma üç basamaklıdan daha fazla sayılarla.

Geçmişe bakıldığında Daniel'ın ona bir oyunda meydan okumaması gerekirdi. Ama o eğlence arıyordu ve dürüst olmak gerekirse kaybetmeyi bekliyordu.

Hiç kimse iskambilde Hugh Prentice'i yenemezdi.

Görünüşe göre, Daniel hariç.

"Mükemmel," diye mırıldandı Daniel aşağıdaki kâğıtlara bakarak. Doğru, kâğıtlar şimdi yere saçılmışlardı ama o, daha önce elindeki kâğıtların ne olduğunu biliyordu. Kazanan eli açtığında o da diğer herkes kadar şaşırmıştı. "Ben kazandım," dedi, bir yandan içinde zaten şimdiden çok fazla şey söylemiş olduğu hissiyle. Tekrar Marcus'a döndü. "Bunu düşün."

"Onu dinliyor musun acaba?" dedi Marcus tıslar gibi. Daniel'ın suratının önünde ellerini çırptı. "Uyan!"

Daniel, kulaklarındaki çınlamayla burnunu kırıştırıp kaşlarını çattı. Bu gerçekten gereksizdi. "Ben uyanığım," dedi.

"Bedelini ödeyeceksin," diye bağırdı Hugh.

Daniel ona şaşkınlıkla baktı. "Ne?"

"Düello şahidinin ismini belirle."

"Beni düelloya mı davet ediyorsun?" Çünkü anladığı şey buydu. Ama yine de sonuçta sarhoştu. Ve Prentice'in de oldukça sarhoş olduğunu düşünüyordu.

"Daniel," diye inledi Marcus.

Daniel ona döndü. "Sanırım beni düelloya davet ediyor."

"Daniel, kapa çeneni."

"Öff." Daniel, Marcus'a doğru elini salladı. Onu kardeşi gibi severdi ama bazen çok sıkıcı olabiliyordu. "Hugh," dedi Daniel, önünde duran öfkeli adama, "aptal olma."

Hugh ona doğru hamle yaptı.

Daniel yana doğru sıçradı ama yeterince hızlı değildi, her ikisi de yere devrildi. Daniel, Hugh'dan beş kilo kadar daha ağırdı ama o henüz şaşkınlığını üzerinden atamamışken Hugh öfkeden kuduruyordu ve Daniel daha ilk yumruğunu yapıştırmayı başaramadan Hugh en az dört tane atmıştı bile.

Ama bu yumruklar tam temas edememişti çünkü Marcus ve diğer birkaç kişi, onları ayırmak için aralarına girmişlerdi.

"Sen lanet olası bir hilekârsın," dedi Hugh kızgın bir şekilde. Onu geriye doğru çekmeye çalışan iki adamla mücadele edip debeleniyordu.

"Sen de aptalın tekisin."

Hugh'un suratı öfkeyle parladı. "Düello yapıp şerefimi koruyacağım."

"Ah, hayır, bunu yapmayacaksın," dedi Daniel. Bir noktada —muhtemelen Hugh yumruğunu onun çenesine indirdiğinde— Daniel'ın şaşkınlığı yerini öfkeye bırakmıştı. "*Ben* düello yapıp şerefimi koruyacağım."

Marcus homurdandı.

"Yeşil Alan'da mı?" dedi Hugh soğukkanlı bir şekilde. Beyefendilerin fikir ayrılıklarını çözdüğü yer olan Hyde Park'taki gözlerden uzak yeri ima ediyordu.

Daniel'ın gözleri onun gözlerine kilitlendi. "Şafak vaktinde."

Herkes, bu iki adamdan birinin aklını başına toplamasını beklerken derin bir sessizlik oldu.

Ama onlar akıllarını başlarına toplamadılar. Elbette bunu yapmadılar.

Hugh'un dudaklarının kenarı yukarıya kıvrıldı. "Öyle olsun."

***

"Ah, lanet olsun," diye inledi Daniel. "Kafam acıyor."

"Gerçekten mi?" dedi Marcus alaycı bir şekilde. "Neden acaba?"

Daniel, yutkunup iyi durumda olan gözünü ovuşturdu. Bir gece evvel Hugh'un morartmadığı gözünü. "Alay etmek sana yakışmıyor."

Marcus onu duymazdan geldi. "Buna hâlâ bir son verebilirsin."

Daniel etrafına bakındı. Hugh Prentice'e giden yol boyunca açıklık alanı çevreleyen ağaçları, önünde yayılan yeşil, yemyeşil çimleri ve yanındaki adamın silahını inceliyordu. Güneş henüz on dakika önce doğmuştu ve sabahın çiyi hâlâ her bir yüzeyin üzerinde asılıydı. "Bunun için biraz geç, öyle değil mi?"

"Daniel, bu ahmaklık. Senin bir tabancayı ateşleme hakkın yok. Muhtemelen hâlâ dün geceden kalmasın." Marcus yüzünde telaşlı bir ifadeyle Hugh'a baktı. "Ve işte o da orada."

"Bana hilekâr dedi."

"Bu, ölmeye değecek bir şey değil."

Daniel gözlerini devirdi. "Ah, Tanrı aşkına, Marcus! Beni gerçekten vurmayacak."

Marcus bir kez daha endişeyle Hugh'a baktı. "Ben bundan o kadar da emin olmazdım."

Daniel, onun endişelerini yine gözlerini devirerek görmezden geldi. "Iskalayacak."

Marcus, kafasını iki yana sallayarak açıklık alanın ortasındaki Hugh'un düello şahidine doğru yürüdü. Daniel, onların silahları inceleyip doktora danışmasını izledi.

Hangi aptal buraya doktor getirmeyi düşünmüştü? Bu tür şeylerde, gerçekte, kimse birbirini vurmazdı.

Marcus, sert bir yüz ifadesiyle geri geldi ve tabancayı Daniel'a uzattı. "Kendini öldürmemeye çalış," diye mırıldandı. "Ya da onu."

"Olur," dedi Daniel, Marcus'u sinirlendirecek kadar kaygısız bir tonda. Yerini aldı, kolunu kaldırdı ve üçe kadar sayılmasını bekledi.

Bir.

İki.

Ü—

"Lanet olsun, beni vurdun!" diye bağırdı Daniel, Hugh'a hem öfkeyle hem şaşkınlıkla bakarak. Omzuna baktı, kan sızıyordu. Sadece bir kas yarasıydı ama canı yanıyordu. Ve bu, onun tabancayı tuttuğu koluydu. "Sen ne halt ettiğini zannediyorsun?" diye bağırdı.

Hugh sadece orada durmuş, bir moron gibi bakıyordu. Sanki kurşunun kanın akmasına neden olabileceğini hiç fark etmemiş gibi.

"Seni lanet olası ahmak," diye mırıldandı Daniel, ona karşılık vermek için silahını doğrultarak. Yan tarafı hedef almıştı —orada kurşunu tutabilecek güzel, kalın bir ağaç vardı— ama o sırada doktor bir şeyler geveleyerek koştu.

Daniel, doktora doğru dönerken ıslak bir noktaya bastı ve parmağı tetiğe değip, daha niyetlenmeden atışını yaptı.

Lanet olsun, silahın geri tepmesi canını yakmıştı. Aptal—

Hugh çığlık attı.

Daniel'ın vücudu buz gibi oldu ve dehşetle gözlerini, Hugh'un demin durduğu noktaya çevirdi.

"Ah, aman Tanrım."

Marcus da doktorun koştuğu gibi Hugh'a doğru koşuyordu. Her yerde kan vardı, Daniel'ın o uzaklıktan gördüğü kadarıyla çimenlere yayılıyordu. Tabancası parmaklarından aşağıya kaydı ve Daniel, sanki transtaymış gibi, öne doğru birkaç adım attı.

Yüce Tanrım, az önce bir adamı mı öldürmüştü?

"Bana çantamı getirin!" diye bağırdı doktor ve Daniel öne doğru bir adım daha attı. Ne yapması gerekiyordu? Yardım etmek mi? Marcus zaten bunu yapıyordu, Hugh'un şahidinin yanındaydı, hem ayrıca az önce onu vuran Daniel değil miydi?

Bir centilmenin yapması gereken bu muydu? Vurduğu adama yardım etmek?

"Dayan, Prentice!" diye yakardı biri ve Daniel bir adım daha attı ve bir tane daha, ta ki bakır rengi kanın pis kokusu ona bir yumruk gibi çarpana kadar.

"Sıkıca bağla," dedi biri.

"Bacağını kaybedecek."

"Hayatını kaybetmesinden iyidir."

"Kanamayı durdurmamız lazım."

"Daha sert bastır."

"Uyanık kal, Hugh!"

"Hâlâ kanıyor!"

Daniel dinledi. Bunları kimlerin söylediklerini bilmiyordu ve bir önemi de yoktu. Hugh ölüyordu, tam orada, çimenlerin üzerinde. Ve bunu o yapmıştı.

Bir kazaydı. Hugh onu vurmuştu. Ve çimenler ıslaktı.

Daniel'ın ayağı kaymıştı. *Yüce Tanrım!* Ayağının kaydığını diğerleri biliyor muydu?

"Ben... ben..." Daniel konuşmaya çalıştı ama ağzından başka bir şey çıkmadı. Zaten onu sadece Marcus duymuştu.

"Geride dursan iyi olur," dedi Marcus sert bir şekilde.

"Acaba o..." Daniel önemli olan tek soruyu sormaya çalıştı ama yapamadı.

Ve sonra bayıldı.

***

Daniel, kendine geldiğinde Marcus'un yatağındaydı, kolu sıkıca bandajlanmıştı. Marcus, yatağın hemen yanındaki sandalyede oturmuş, pencereden dışarıya bakıyordu. Öğle güneşi dışarıda parlıyordu. Marcus, arkadaşının homurdanmasını duyunca sert bir hareketle ona doğru döndü.

"Hugh?" dedi Daniel boğuk bir sesle.

"Yaşıyor. Ya da en azından son duyduğumda öyleydi."

Daniel gözlerini kapadı. "Ben ne yaptım?" diye fısıldadı.

"Bacağı berbat durumda," dedi Marcus. 'Atardamarı vurmuşsun."

"Niyetim bu değildi." Kulağa çok acıklı geliyordu ama doğruydu.

"Biliyorum." Marcus pencereye doğru döndü. "Nişan almakta korkunçsundur."

"Ayağım kaydı. Yerler ıslaktı." Daniel, bunu neden söylediğini bile bilmiyordu. Bunun bir önemi yoktu. Eğer Hugh ölmediyse tabii.

Lanet olsun, onlar arkadaşlardı. Olayın en saçma yanı da buydu. Onlar arkadaşlardı. O ve Hugh. Birbirlerini yıllardır tanıyorlardı. Eton'daki ilk dönemlerinden beri.

Ama Daniel da Hugh da içiyordu ve hiçbir zaman bir kadehten fazla içmeyen Marcus dışında herkes içiyordu.

"Kolun nasıl?" diye sordu Marcus.

"Acıyor."

Marcus başını salladı. "Acıması iyi," dedi Daniel, bakışlarını pencereden dışarı çevirerek.

Marcus muhtemelen yine başını sallamıştı.

"Ailem biliyor mu?"

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Marcus. "Bilmiyorlarsa da yakında öğrenecekler."

Daniel yutkundu. Ne olmuş olursa olsun, toplumdan dışlanacaktı ve bu, ailesini de yıpratacaktı. Ablası evliydi ama Honoria, sosyeteye daha yeni takdim edilmişti. Onunla şimdi kim birlikte olacaktı?

Ve bunun annesine ne yapacağını düşünmek bile istemiyordu.

"Ülkeyi terk etmek zorunda kalacağım," dedi Daniel.

"Hugh daha ölmedi."

Daniel ona döndü, bu ifadenin yalınlığına inanamıyordu.

"Yaşarsa, terk etmene gerek kalmaz," dedi Marcus.

Doğruydu ama Daniel, Hugh'un iyileşeceğini zannetmiyordu. Kanı görmüştü. Yarayı görmüştü. Lanet olsun, kemiği bile görmüştü, herkesin görebileceği şekilde açıkça ortaya çıkmıştı.

Hiç kimse öyle bir yaradan kurtulamazdı. Kan kaybından ölmezse, iltihaptan ölürdü.

"Onu görmeye gitmeliyim," diye karar verdi sonunda Daniel, yatakta doğrularak. Bacaklarını aşağıya uzattığı anda Marcus ona doğru uzandı.

"Bu, iyi bir fikir değil," diye onu uyardı Marcus.

"Ona bunu kasten yapmadığımı söylemem lazım."

Marcus kaşlarını kaldırdı. "Bunun bir önemi olacağını sanmıyorum."

"Benim için önemi var."

"Yargıç orada olabilir."

"Yargıç isteseydi, beni çoktan burada bulurdu."

Marcus, bunun üzerine düşündükten sonra yana çekilip, "Haklısın," dedi. Daniel'ın tutunup dengesini sağlaması için kolunu uzattı.

"Ben kâğıt oynadım," dedi Daniel, zayıf bir sesle, "çünkü bir centilmen bunu yapar. Bana hilekâr dediğinde ona karşı geldim, çünkü bir centilmen bunu yapar."

"Bunu kendine yapma," dedi Marcus.

"Hayır," dedi Daniel esrarengiz bir havayla. Bitirecekti. Söylenmesi gereken şeyler vardı. Gözleri parlıyordu, Marcus'a döndü. "Yana doğru ateş ettim, çünkü bir centilmen bunu yapar," dedi öfkeli bir şekilde. "Ve ıskaladım. Iskaladım ve onu vurdum. Şimdi gidip, lanet bir adam ne yaparsa onu yapacağım ve yanına gidip ona üzgün olduğumu söyleyeceğim."

"Seni oraya götüreyim," dedi Marcus. Söylenecek tek şey buydu.

***

Hugh, Marki Ramsgate'in ikinci oğluydu ve babasının St. James'teki evine götürülmüştü. Daniel'ın, orada pek

hoş karşılanmadığını öğrenmesi pek fazla zamanını almadı.

"Sen!" diye kükredi Lord Ramsgate. Daniel'ı göstermek için kolunu uzattı, sanki şeytan görmüş gibiydi. "Buraya gelmeye nasıl cüret edersin?"

Daniel hiç kıpırdamadı. Ramsgate'in kızgın olmaya hakkı vardı. Şok geçirmişti. Kederliydi. "Benim buraya gelme sebebim—"

"Başınız sağ olsun demek mi?" Lord Ramsgate onun sözünü kesti alaycı bir şekilde. "Bunun için biraz erken olduğunu duyduğunda eminim üzüleceksin."

Daniel içinde bir parça ümidin yeşermesine izin verdi. "O halde, yaşıyor mu?"

"Hemen hemen."

"Özür dilemek istiyorum," dedi Daniel duruşunu dikleştirerek.

Ramsgate'in, zaten kocaman olan gözleri iyice irileşti. "Özür dilemek mi? Gerçekten mi? Eğer oğlum ölürse, özür dilemenin seni ipten kurtaracağını mı sanıyorsun?"

"Özür dilememin sebebi bu de—"

"Senin asıldığını göreceğim. Bunu yapmayacağımı zannetme."

Daniel bundan bir saniye bile şüphe etmedi.

"Düelloya davet eden Hugh'du," dedi Marcus sessizce.

"Düelloya kimin davet ettiği umurumda değil," diye tersledi onu Ramsgate. "Oğlum yapılması gerekeni yaptı. Yani hedef aldı. Ama sen..." Daniel'a döndü, yüzünden kin ve ızdırap akıyordu. "Sen onu vurdun. Bunu neden yaptın?"

"Niyetim bu değildi."

Ramsgate bir an için hiçbir şey demedi, sadece ona bakakaldı. "Niyetin bu değildi. Açıklaman bu mu?"

Daniel bir şey söylemedi. Açıklaması, kendisine de oldukça yetersiz gelmişti. Ama gerçek buydu. Ve korkunçtu.

Bir tür sessiz tavsiye, ne diyeceğine, nasıl ilerleyeceğine dair bir işaret gelmesini umarak Marcus'a baktı. Ama Marcus da aynı durumdaydı ve Daniel bir kez daha özür dileyip, çıkacaklarını düşünürken, tam o anda, uşak içeri girip, doktorun Hugh'un yanından geldiğini söyledi.

"O nasıl?" diye sordu Ramsgate.

"Yaşayacak," dedi doktor, "iltihap kapmazsa."

"Ya bacağı?"

"Bacağı kesilmeyecek. Tabii yine iltihap kapmazsa. Ama aksayacak ve büyük olasılıkla topal kalacak. Kemik paramparça olmuş. Elimden geldiğince toparladım..." Doktor omzunu silkti. "Bütün yapabileceğim bu."

"İltihap riskini atlattığını ne zaman anlayacaksınız?" diye sordu Daniel. Bunu bilmesi gerekiyordu.

Doktor ona baktı. "Siz kimsiniz?"

"Oğlumu vuran şeytan," diye tısladı Ramsgate.

Doktor, önce şaşırdı ve sonra da kendini koruma içgüdüsüyle hafifçe geriledi. Ramsgate, Daniel'a doğru ilerlemeye başlamıştı. "Beni dinle," dedi kötücül bir sesle. Daniel'ın burnunun dibine kadar yaklaştı. "Bunu ödeyeceksin. Oğlumu mahvettin. Yaşasa bile yine de darmadağın olacak, mahvolmuş bir bacağı ve mahvolmuş bir hayatı olacak."

Daniel'ın göğüskafesi huzursuz bir düğümle tıkandı. Ramsgate'in üzgün olduğunu biliyordu, böyle olmak için sonuna kadar haklıydı. Ama burada bundan fazlası da devredeydi. Marki dengesiz ve delirmiş gibiydi.

"Oğlum ölürse," diye tısladı Ramsgate, "asılacaksın. Ölmezse ve sen bir şekilde hukuktan kaçarsan seni *ben* öldüreceğim."

Birbirlerine o kadar yakın duruyorlardı ki, Daniel, Ramsgate'in her bir sözcüğünde ağzından çıkan havayı hissedebiliyordu. Ve o bu yaşlı adamın öfkeden parlayan gözlerine bakarken korkması gerektiğini biliyordu.

Lord Ramsgate onu öldürecekti. Sadece an meselesiydi.

"Efendim," diye başladı Daniel, çünkü bir şey söylemesi gerekiyordu. Orada öylece durup bunu kabul edemezdi. "Size söylemeliyim ki—"

"Hayır, ben sana söylüyorum," dedi Ramsgate öfkeyle. "Senin kim olduğun ya da senin kahrolası babanın sana devrettiği unvan umurumda bile değil. Öleceksin. Beni anladın mı?"

"Sanırım gitme vaktimiz geldi," diye araya girdi Marcus. Kolunu iki adamın arasına koydu ve dikkatli bir şekilde onların arasındaki mesafeyi açtı. "Doktor," dedi başını ona doğru sallayıp, Daniel'ı çıkışa doğru götürerek. "Lord Ramsgate."

"Kalan günlerini say, Winstead," diye onu uyardı Lord Ramsgate. "Ya da daha iyisi, saatlerini."

"Efendim," dedi Daniel tekrar, yaşlı adama saygısını göstermeye çalışarak. Bunu düzeltmek istiyordu. Denemesi lazımdı. "Size söylemeliyim ki—"

"Benimle konuşma," diye kesti Ramsgate sözünü. "Söyleyeceğin hiçbir şey artık seni kurtaramaz. Gizlenebileceğin hiçbir yer yok."

"Onu öldürürseniz, siz de asılacaksınız," dedi Marcus. "Ve eğer Hugh yaşarsa, size ihtiyacı olacak."

Ramsgate, Marcus'a bir geri zekâlıymış gibi baktı. "Sence bunu bizzat kendim mi yapacağım. Bir katil ayarlamak kolay bir şey. Bir hayatın bedeli gerçekten ucuz." Başını Daniel'a doğru salladı. "Onunki bile."

"Benim gitmem gerekiyor," dedi doktor. Ve kaçarcasına çıktı.

"Şunu unutma, Winstead," dedi Lord Ramsgate, gözleri kin dolu bir küçümsemeyle Daniel'ın bakışlarına kilitlendi. "Kaçabilir ve saklanmaya çalışabilirsin ama adamlarım seni bulacak. Ve sen onların kim olduğunu bilmeyeceksin. O yüzden de onların geldiğini asla görmeyeceksin."

Bu sözler, Daniel'ın önündeki üç yıl boyunca aklından çıkmayan sözler olmuştu. İngiltere'den Fransa'ya, Fransa'dan Prusya'ya, Prusya'dan İtalya'ya. Bunları uykusunda, ağaçların hışırtısında ve arkasından gelen her ayak sesinde işitti. Arkasını kollamayı, kimseye güvenmemeyi öğrendi, ara sıra gönlünü eğlendirdiği kadınlara bile. Ve bir daha asla İngiltere toprağına ayak basmayacağını, ailesini göremeyeceğini kabullendi. Ta ki bir gün Hugh Prentice topallayarak İtalya'da kaldığı o küçük kasabaya gelip, onu inanılmaz derecede şaşırtana kadar.

Daniel, Hugh'un yaşadığını biliyordu. Evden nadiren mektuplar geliyordu. Ama onu tekrar görmeyi hiç beklemiyordu, kesinlikle burada değil, Akdeniz'in güneşinin pişirdiği ve arrivederci ve buon giornio bağırışlarının havada uçuştuğu bu eski kasaba meydanında değil.

"Seni buldum," dedi Hugh. Elini uzattı. "Üzgünüm."

Ve sonra Daniel'ın asla duyabileceğini düşünmediği sözleri söyledi.

"Artık eve gelebilirsin. Söz veriyorum."

Birinci Bölüm

Son sekiz yılını fark edilmemeye çalışarak geçiren bir hanımefendi için Anne Wynter tuhaf bir durumdaydı.

Yaklaşık bir dakikadır, eğreti bir sahnede yürüyüp, Londra sosyetesinin kaymak tabakasının en azından seksen üyesine reverans yapmaya, piyanonun önüne oturup çalmaya zorlanıyordu.

Onun bu sahneyi başka üç kadınla beraber paylaşması, biraz da olsa teselli sağlıyordu. Diğer müzisyenler —kötü şöhretli Smythe-Smith kuarteti üyeleri— hepsi de telli enstrümanlar çalıyorlardı ve dinleyicilere dönük olmaları gerekiyordu. Anne, en azından fildişi tuşlara odaklanıp başını öne eğebiliyordu. Müziğin ne kadar korkunç olduğuna odaklanan dinleyiciler, son dakikada (annesinin dinleyen herkese açıkladığı gibi) son derece —hayır korkunç derecede— hasta olan piyanistin yerini alması için zorlanan siyah saçlı kadına dikkat etmemelerini umdu.

Anne, bir an bile Leydi Sarah Pleinsworth'ün hasta olduğuna inanmamıştı ama bununla ilgili yapabileceği hiç-

bir şey yoktu, tabii eğer Leydi Sarah'nın üç kız kardeşine yaptığı mürebbiyelik pozisyonunu elinde tutmak istiyorsa.

Ama gösterinin devam etmesi gerektiğine karar veren Leydi Sarah annesini ikna etmişti. Ve sonra, Smythe-Smith müzikalinin dikkat çekici bir şekilde detaylı on yedi yıllık tarihinden bahsettikten sonra, Anne'in, kendi kızının yerini alması gerektiğini söylemişti.

"Bana bir keresinde Mozart'ın Piyano kuartetinden ufak tefek şeyler çalabildiğini söylemiştin," diye hatırlatmıştı ona Leydi Pleinsworth.

Anne bunu demiş olduğu için son derece pişmandı.

Anne'in, söz konusu bu eseri sekiz yılı aşkın bir süredir çalmamış veya eserin bütününü hiç çalmamış olmasının bir önemi yok gibiydi. Leydi Pleinsworth tartışma kabul etmezdi ve Anne, konserin gerçekleştiği Leydi Pleinsworth'ün görümcesinin evine sürüklenmiş, sekiz saatlik bir pratik yapmıştı.

Bu, çok gülünçtü.

Onu kurtaran dörtlü o kadar kötüydü ki, Anne'in hataları pek fark edilmiyordu. Aslında, o akşam için onun tek amacı fark edilmemekti. Çünkü gerçekten bunu istemiyordu. Bir sürü sebepten ötürü.

"Vakit neredeyse geldi," diye fısıldadı Daisy Smythe-Smith heyecanla.

Anne ona gülümsedi. Daisy, berbat müzik yaptığının farkında değil gibiydi.

"Ah, çok sevindim," dedi Daisy'nin kız kardeşi Iris, tekdüze ve çaresiz bir sesle. Belli ki o farkındaydı.

"Gelin şimdi," dedi kuzenleri Leydi Honoria Smythe-Smith. "Harika olacak. Biz aileyiz."

"Hımm, o değil," dedi Daisy başıyla Anne'i göstererek.

"Bu gece öyle," dedi Honoria. "Ve tekrar teşekkürler, Bayan Wynter. Gerçekten de günü kurtardın."

Anne, hiç sorun olmadığını ya da bunun onun için bir zevk olduğunu söylemeyi başaramayıp birkaç anlamsız kelime mırıldandı. Leydi Honoria'yı çok severdi. Honoria, Daisy'nin aksine, ne kadar berbat olduklarının farkındaydı ama Iris'in aksine, yine de performansı gerçekleştirmek istiyordu. Bunun tamamen aileyle ilgili olduğu konusunda ısrar etti. Aile ve gelenekler. On yedi kişilik Smythe-Smith kuzen grubu, onlardan önce gitmişlerdi ve Honoria aklına geleni yaparsa, on yedi tanesi daha onları takip ederdi. Müziğin kulağa nasıl geldiğinin bir önemi yoktu.

"Ah, önemi var," diye mırıldandı Iris.

Honoria, kuzenini kemanın yayıyla hafifçe dürttü. "Aile ve gelenekler," diye hatırlattı ona. "Önemli olan bu."

"Bir şey görebiliyor musun?" diye sordu Daisy. Delirmiş bir saksağan gibi ayaklarının üzerinde sıçrıyordu ve Anne, şimdiden ayak parmaklarını korumak için iki kez geriye gitmek zorunda kalmıştı.

Girişlerini yapacakları noktaya daha yakın olan Honoria başını salladı. "Birkaç boş koltuk var ama çok değil."

Iris inledi.

"Her yıl böyle midir?" Anne kendini frenleyememişti.

"Şey, yani..." İnsanın, patronunun yeğenlerine söyleyemeyeceği şeyler vardı. Örneğin kimse, başka bir genç hanımın müzik yeteneği konusunda açık bir yorumda bulunmazdı. Ya da konserlerin hep mi bu kadar korkunç, yoksa sadece bu yılın özellikle kötü olup olmadığını yüksek sesle merak etmezdi. Ve kesinlikle eğer konserler her

zaman bu kadar korkunçsa neden insanların gelmeye devam ettiğini sormazdı.

Tam o sırada on beş yaşındaki Harriet Pleinsworth sekerek yan kapıdan geldi. "Bayan Wynter!"

Anne, ona doğru döndü ama o bir şey diyemeden Harriet konuştu. "Sayfalarını çevirmek için buradayım."

"Teşekkür ederim, Harriet. Bu, bana çok yardımcı olur."

Harriet, ona kibirli bir bakış atan Daisy'ye sırıttı.

Anne başını diğer yana çevirdi, böylece kimse onun gözlerini devirdiğini fark etmedi. Bu ikisi hiçbir zaman iyi anlaşamamışlardı. Daisy kendini çok ciddiye alır, Harriet ise hiçbir şeyi ciddiye almazdı.

"Vakit geldi!" dedi Honoria.

Sahneye çıktılar ve kısa bir takdimden sonra çalmaya başladılar.

Diğer yandan Anne dua etmeye başladı.

Yüce Tanrım, hayatında hiç bu kadar çalışmamıştı. Parmakları tuşların üzerinde hızla gidip geliyor, kemanı bir koşudaymış gibi çalan Daisy'ye çaresizce yetişmeye çalışıyordu.

Bu, çok gülünçtü, gülünçtü, gülünçtü. Anne, melodik olarak zihninden bunu geçiriyordu. Çok tuhaftı ama bunu atlatmanın tek yolu, kendisiyle konuşmaya devam etmesiydi. Bu, inanılmaz derecede zor bir parçaydı, yetenekli müzisyenler için bile.

Gülünç, gülünç — Ah! Do diyez! Anne, sağ serçe parmağını uzattı ve tam zamanında tuşa bastı. Aslında, olması gerektiğinden iki saniye daha geç de denebilirdi.

Dinleyicilere hızlıca göz attı. Ön sıradaki bir kadın hasta görünüyordu.

İşine odaklan, işine odaklan. Ah, Tanrım, yanlış nota. Boş ver. Kimse fark etmez, Daisy bile.

Kendi bölümünü başarıp başaramadığını merak ederek çalmaya devam etti. Muhtemelen müziği daha beter bir hale getiremezdi. Daisy, kendi bölümünü uçarcasına çalıyordu, sesi yüksekle aşırı yüksek arasında gidip geliyordu; Honoria ağır ağır ilerliyordu ve her bir nota kararlı bir ayak sesi gibiydi ve Iris—

Iris gerçekten iyiydi. Gerçi bunun bir önemi yoktu.

Anne derin bir nefes aldı, parmakları piyanonun üzerinde gergin bir şekilde havada duruyordu. Sonra tekrar tuşlara dokundu ve—

Sayfayı çevir, Harriet.

Sayfayı çevir, Harriet.

"Sayfayı çevir, Harriet!" diye tısladı.

Harriet sayfayı çevirdi.

Anne ilk akoru bastı, sonra Iris ve Honoria'nın iki ölçü çizgisi önde olduklarını fark etti. Daisy ise —yüce Tanrım, Daisy'nin nerede olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Anne diğerlerinin de olduğunu umduğu yere atladı. En azından böylece ortalarda bir yerde olurdu.

"Birazını atladın," diye fısıldadı Harriet.

"Önemli değil."

Ve gerçekten de değildi.

Ve sonra, nihayet, Anne'in tam üç sayfa boyunca çalmak zorunda olmadığı bir bölüme geçtiler. Anne, arkasına yaslandı ve sanki on dakika gibi bir zamandır tutuyormuş gibi hissettiği nefesini sonunda bıraktı ve...

Birini gördü.

Donup kaldı. Biri arka odadan onları izliyordu. Onların

sahneye girdikleri kapı —Anne'in kapattığına emin olduğu kapı— şimdi hafifçe aralanmıştı. Ve kapıya en yakın o olduğu için, sırtını ona dönmemiş olan tek müzisyen olduğu için, o aralıktan dikkatle bakan bir erkeğin yüzünün uzun ince bir bölümünü görebiliyordu.

Panik.

Panik bütün vücudunu kaplayıp, ciğerlerine baskı yaparak tenini yakmaya başladı. Bu duyguyu biliyordu. Çok sık gelmezdi neyse ki ama yine de yeterince sıktı. Olmaması gereken bir yerde ne zaman birini görse...

Dur.

Anne, tekrar nefes almak için kendini zorladı. Dul Kontes Winstead'in evindeydi. Tamamen güvendeydi. Yapması gereken—

"Bayan Wynter!" diye tısladı Harriet.

Anne bir anda dikkatini ona verdi.

"Giriş bölümünü kaçırdın."

"Şu anda neredeyiz?" diye sordu Anne çılgın gibi.

"Bilmiyorum. Ben nota okuyamam."

Anne başını kaldırıp baktı. "Ama *sen* keman çalıyorsun."

"Biliyorum," dedi Harriet sefil bir halde.

Anne, elinden geldiği kadar hızlı bir şekilde sayfadaki notaları okumaya çalıştı, gözleri bir ölçü çizgisinden diğerine atlıyordu.

"Daisy bize ters ters bakıyor," diye fısıldadı Harriet.

"Şşşt." Anne'in konsantre olması gerekiyordu. Sayfayı çevirdi, en iyi tahminini yaptı ve parmaklarını sol minörün üzerine getirdi.

Ve sonra majöre kaydırdı. Bu daha iyiydi.

Daha iyi olmak en göreceli ifadeydi.

Performansın geri kalanı boyunca başını hep öne eğik tuttu, hiç kaldırmadı, ne dinleyicilere ne de onu arka odadan izleyen adama doğru. Smythe-Smith'lerin geri kalanı kadar bir beceriyle notalara bastı ve onlar bitirdiklerinde Anne ayağa kalktı ve başını kaldırmadan reverans yaptı. Harriet'e, üzerine biraz çekidüzen vermesi gerektiği hakkında bir şeyler mırıldandı ve oradan aceleyle çıkıp gitti.

Daniel Smythe-Smith, Londra'ya, ailesinin her yıl yapılan geleneksel müzikali sırasında dönmeyi planlamamıştı ve aslında kulakları çok güçlü bir şekilde dönmemiş olmayı diliyordu ama kalbi. . . başka bir hikâyeydi.

Evde olmak güzeldi. O ahenksizlik içinde olsa bile.

Özellikle de ahenksizlikle. Hiçbir şey, Smythe-Smith erkeklerine kötü bir şekilde çalınmış müzik gibi "ev" hissi vermezdi.

Konserden önce onu kimsenin görmesini istememişti, üç yıldır uzaktaydı ve biliyordu ki, dönüşü bu performansı gölgeleyecekti. Dinleyiciler muhtemelen bunun için ona teşekkür ederlerdi ama onun istediği son şey ailesini, pek çoğu muhtemelen onun sürgünde kalması gerektiğini düşünen lord ve leydilerden oluşan bir kalabalığın önünde selamlamaktı.

Ama ailesini görmek istemişti ve bu yüzden de müziğin başladığını duyar duymaz sessizce prova odasına süzülmüş, parmak uçlarına basarak kapıya yönelip hafifçe aralamıştı.

Gülümsedi. Honoria, yayıyla kemanına saldırırken o kocaman gülümsemesiyle işte oradaydı. Çalamadığı konusunda en ufak bir fikri bile yoktu, zavallı şey. Diğer kız kardeşleri de aynıydı. Ama Daniel onların çabalamalarını seviyordu.

Diğer kemandaki —yüce Tanrım, Daisy miydi o? Artık ders almıyor muydu? Hayır, şimdiye kadar on altı yaşına girmiş olmalıydı, sosyeteye takdim edilecek kadar büyük değildi ama artık küçük bir kız da değildi.

Ve çelloda Irıs vardı, acınacak halde görünüyordu. Ve piyanoda—

Duraksadı. Piyanonun başında oturan kimdi? Birazcık daha öne eğildi, kadının yüzünü daha fazla görmeyi başaramadı ama kesin olan bir şey vardı —o kadın kesinlikle Daniel'ın kuzeni değildi.

Bu, bir gizemdi. Daniel'ın bildiği bir gerçek vardı ki (çünkü annesi ona pek çok kez bunu söylemişti) Smythe-Smith kuarteti, evli olmayan Smythe-Smith genç leydilerinden oluşurdu, başka hiç kimseden değil. Aile, bununla epey gurur duyardı, müziğe bu kadar çok eğilimi olan (annesinin tanımıydı, kendisinin değil) kadın kuzen yetiştirmeleriyle. Biri evlendiğinde, her zaman, onun yerini almak için bekleyen bir başkası olurdu. Hiçbir zaman dışarıdan gelen birinin içlerine girmesine gerek duymamışlardı.

Ama daha da önemlisi, kim dışarıdan gelip içeri girmek isterdi ki?

Daniel'ın kuzenlerinden biri hastalanmış olmalıydı. Tek açıklama bu olabilirdi. Piyanoda kimin olması gerektiğini hatırlamaya çalıştı. Marigold? Hayır, o artık evliydi. Viola? Onun da evlendiğini söyleyen bir mektup aldığını hatırlıyordu. Sarah? Evet, Sarah olmalıydı.

Başım iki yana salladı. Bir sürü kadın kuzeni vardı.

Piyanoda oturan kadını ilgiyle izledi. Yetişmek için çok uğraşıyordu. Notalara bakarken başı öne kalkıp iniyor ve

sürekli kaşlarını çatıyordu. Harriet hemen onun yanındaydı, sürekli yanlış zamanlarda sayfaları çeviriyordu.

Daniel kıkırdadı. O zavallı kız her kimse, ailesinin ona iyi bir ödeme yaptığını umdu.

Ve en sonunda, Daisy acı veren keman solosuna başladığında kadın parmaklarını piyanonun tuşlarının üzerinden kaldırdı. Daniel, kadının tuttuğu nefesini bırakmasını, parmaklarını gerip açmasını izledi ve sonra...

Kadın başını kaldırıp baktı.

Zaman durdu. Gerçekten durdu. Bunu tarif etmenin en klişe ve en duygusal yolu buydu ama kadının yüzünü kendisine doğru kaldırdığı o birkaç saniye... uzayıp yayılmış ve sonsuzluğun içine doğru erimişti adeta.

Kadın güzeldi. Ama güzel olması hiçbir şeyi açıklamıyordu. Daniel daha önce de güzel kadınlar görmüştü. Hatta onların birçoğuyla yatmıştı da. Ama bu... Kadının... O kadın...

Daniel'ın düşünceleri bile kilitlenmişti.

Kadının saçları parlak siyah ve gürdü, topuzla arkadan bağlanmış olmasının bir önemi yoktu. Saç maşalarına ya da kadife kurdelelere ihtiyacı yoktu. Saçlarını bir balerin gibi arkaya yapıştırabilir ya da tamamen kazıtabilirdi. Ve o yine de Daniel'ın şimdiye kadar gördüğü en nefis yaratık olurdu.

Mesele kadının yüzüydü, öyle olmalıydı. Kalp şeklinde ve solgun, en muhteşem koyuluktaki kavisli kaşlarıyla. Daniel, loş ışıkta gözlerinin ne renk olduğunu seçemiyordu ve bu, ona bir trajedi gibi gelmişti. Ama dudakları...

Daniel, bütün samimiyetiyle kadının evli olmadığını umdu çünkü onu öpecekti. Tek soru, bunun ne zaman olacağıydı.

Sonra kadın onu gördü. Yüzü kesik kesik nefeslerle sarsılmış ve donup kalmıştı. Gözleri panikle büyümüştü. Daniel, kafasını sallayarak kurnaz bir şekilde gülümsedi. Acaba kadın, Daniel'ın konseri gizlice dinlemek için Winstead Evi'ne sızmış, deli bir adam olduğunu mu düşünmüştü?

Daniel, bunun mantıklı olduğunu düşündü. Bir insanın kişilik özelliklerini anlamak için yabancılardan sakınarak yeterince uzun zaman geçirmişti. O kadın kendisinin kim olduğunu bilmiyordu ve kesinlikle performans boyunca arka odada birinin olması beklenmezdi.

Şaşırtıcı olan şey, bakışlarını kaçırmamasıydı. Gözleri, onunkilerin üzerindeydi ve Daniel da bakışlarını kaçırmamış, yerinden kıpırdamamış ve hatta nefes bile almamıştı, ta ki o an, kuzeni Harriet tarafından bozulana kadar. Harriet, siyah saçlı kadını dürtmüş ve muhtemelen ona girişi kaçırdığını söylemişti.

Kadın başını bir daha hiç kaldırmamıştı.

Ama Daniel onu izlemeye devam etmişti. Her sayfa geçişinde, her hızlı akorda. Onu bir noktada öyle dikkatle izlemeye başlamıştı ki, müziği bile duymaz olmuştu artık. Beyni kendi senfonisini çalıyordu, bereketli ve coşkulu, mükemmel ve kaçınılmaz bir zirveye doğru hızla yayılarak.

Fakat Daniel oraya hiç ulaşamadı. Kuartetin en son notaları çalınıp, dört hanım reveranslarını yapmak üzere ayağa kalktıklarında büyü bozuldu. Siyah saçlı güzel kadın, sanki kendisi çalanlardan birisiymiş gibi alkışlar karşısında neşeyle gülümseyen Harriet'e bir şeyler söyledikten sonra o kadar hızlı bir şekilde çıkıp gitti ki, Daniel onun yerde iz bırakmamış olmasına şaştı.

Önemi yok. Onu bulacaktı.

Daniel hızlıca Winstead Evi'nin arka holüne doğru yürüdü. Gençken o kadar çok gizlenmişti ki, birinin fark edilmeden kaçmak için tam olarak hangi rotayı izleyeceğini çok iyi biliyordu. Ve elbette, hizmetçi girişine giden son köşeden dönmeden hemen önce kadının tam önüne çıktı. Kadın, Daniel'ı hemen görmemişti, ta ki—

"İşte buradasın," dedi Daniel, sanki uzun zamandır kayıp olan bir dostunu selamlar gibi gülümseyerek. Birinin dengesini bozmak için beklenmedik bir gülümseme gibisi yoktu.

Kadın şaşkınlıkla sendeledi ve kısa bir çığlık attı.

"Yüce Tanrım," dedi Daniel, eliyle onun ağzını kapatarak. "Yapma. Biri seni duyacak."

Daniel, kadını kendisine doğru çekti —ağzını sıkıca kapatmayı sürdürmenin tek yolu buydu. Kadının ona yaslanan bedeni ufak ve narindi, bir yaprak gibi titriyordu. Dehşete düşmüştü.

"Sana zarar vermeyeceğim," dedi Daniel. "Sadece burada ne yaptığını bilmek istiyorum." Daniel bir an için bekledi, sonra duruşunu değiştirdi ve böylece kadının yüzünü doğrudan görebilecekti. Kadının gözleri siyah ve telaşlıydı.

"Pekâlâ," dedi Daniel, "seni bırakırsam sessiz olacak mısın?"

Kadın başını salladı.

Daniel bir an düşündü. "Yalan söylüyorsun."

Kadın, gözlerini ne bekliyordun demek ister gibi devirdi. Daniel kıkırdadı. "Sen kimsin?" diye sordu.

Ve sonra çok tuhaf bir şey oldu. Kadın, Daniel'ın kollarının arasındaki bedenini gevşetti. Sadece biraz... Daniel,

gerilimin azaldığını, kadının düzenli nefes alıp verdiğini fark etti.

İlginç... Kadın, Daniel'ın kim olduğunu bilmediği için endişeli değil, kendisinin kim olduğunu adamın öğrenmesinden endişeliydi.

Daniel, yavaşça ve her an fikrini değiştirebileceğini belli ederek elini kadının ağzından çekti. Diğer eli hâlâ bedenindeydi. Yaptığı bencillikti, biliyordu. Ama onu bir türlü tamamen bırakamamıştı.

"Kimsin sen?" diye mırıldandı kadının kulağına doğru.

"Sen kimsin?" diye karşılık verdi kadın.

Daniel gülümsedi. "Önce ben sordum."

"Ben yabancılarla konuşmam."

Daniel, bu söz karşısında kahkaha attı ve kadını kollarının arasında döndürüp yüz yüze gelmelerini sağladı. Ahlaksızca davrandığını ve zavallı kadına asıldığını biliyordu. Ona edepsizlik yapması hoş değildi. Kadın, aile kuartetinde çalıyordu. Ona teşekkür etmesi lazımdı.

Ancak kendini o kadar sersemlemiş hissediyordu ki —neredeyse bedeni de sersemlemişti. Bu kadındaki bazı şeyler, damarlarındaki kanı kışkırtıyordu. Ayrıca Daniel, haftalarca süren bir seyahatin ardından sonunda Winstead Evi'ne geldiği için biraz afallamış durumdaydı.

Evdeydi artık. Evde. Ve kollarının arasında oldukça güzel bir kadın vardı —kadının onu öldürmeyi planlamadığından emindi.

Uzun zamandır böyle özel bir duygu yaşamamıştı.

"Sanırım..." dedi Daniel hayranlıkla. "Sanırım seni öpmem gerekebilir."

Kadın kafasını hafifçe geriye attı, yüzünde tam olarak korku ifadesi yoktu ama oldukça şaşkındı.

Zeki kadın. Daniel, deli bir adam gibi konuşmuştu.

"Sadece biraz," diye güvence verdi Daniel. "Hatırlamam gerekiyor..."

Kadın, bir süre sessiz kaldıktan sonra dayanamayıp sordu. "Neyi?"

Daniel gülümsedi. Ses tonunu sevmişti. Rahatlatıcı ve berraktı, iyi bir brendi gibi. Ya da bir yaz günü gibi.

"Güzelliği," dedi Daniel ve kadının yüzünü kaldırıp çenesine dokundu. Kadın nefesini tuttu —Daniel onun dudaklarından sızan havayı duyabiliyordu— ama mücadele etmedi. Daniel sadece bir an için bekledi, mücadele ettiği takdirde onu bırakması gerekeceğini biliyordu. Ama kadın bunu yapmadı. Gözleri, Daniel'ınkilere sabitlendi, sanki kendisi gibi o da bu anın etkisiyle büyülenmişti.

Ve böylece Daniel onu öptü. İlk başta temkinli bir şekilde, neredeyse kollarının arasında kaybolacağından korkarak öptü. Ama bu yeterli değildi. Tutku, içinde kıvrılarak büyüdü ve kadını, bedeninin kendisinde yarattığı yumuşak baskıdan zevk alarak kendine doğru biraz daha çekti.

Kadın minyondu, bir erkeğin ejderhaları öldürmeyi istemesine neden olacak kadar ufak tefekti. Ama aynı zamanda bir kadın gibi hissettiriyordu, tüm gerekli noktaları sıcak ve harikaydı. Daniel ellerini, kadının göğüslerinde gezdirmek veya bedeninin aşağısındaki o mükemmel kıvrımını avuçlamak için can atıyordu. Ama o bile bu kadar cesur olamazdı, annesinin evindeki tanımadığı bir kadınla olmazdı.

Yine de, Daniel onu bırakmaya henüz hazır değildi. Kadın, İngiltere gibi kokuyordu, hafif bir yağmurun ve güneşin öptüğü çayırlar gibi. Ve cennetin en güzel kısmı

gibi hissettiriyordu. Daniel kendini ona sarmak, onun içine gömmek ve günlerce orada kalmak istiyordu. Üç yıldır ağzına bir damla içki koymamıştı ama şimdi, tekrar hissedeceğini asla düşünmediği bir keyifle sarhoş olmuştu.

Bu, delilikti. Öyle olmalıydı.

"Senin ismin ne?" diye fısıldadı Daniel. Bilmek istiyordu. Onu tanımak istiyordu.

Kadın cevap vermedi. Biraz daha zamanı olsa belki de cevap verebilirdi. Daniel bundan emindi. Ama ikisi de, arka merdivenlerden birinin sesini duydular. Ses, hâlâ birbirlerini kucaklamış durumda bulundukları noktanın hemen yukarısından gelmişti.

Kadın, gözlerini temkinli bir şekilde açarak kafasını iki yana salladı. "Bu şekilde görünmemem lazım," diye fısıldadı çabucak.

Daniel onu bıraktı ama bunu istediği için değil. Merdivenlerden aşağıya kimin indiğini —ne yaptıklarını da— görünce anında siyah saçlı, huysuz ve güzel kadınla ilgili her şeyi unuttu.

Boğazından öfkeli bir bağırış yükseldi ve deli bir adam gibi holden aşağıya doğru hızla koştu.

İkinci Bölüm

Anne, on beş dakikadır hâlâ aynı noktadaydı. On beş dakika önce holden aşağıya doğru hızla fırlayıp, bulduğu ilk kilitli olmayan kapıdan içeri atmıştı kendini. Maalesef kendini penceresiz, karanlık bir sandık odasında bulmuştu. Kısa ve rastgele bir keşfin ardından bir çello, üç klarnet ve muhtemelen bir trombon bulmuştu.

Smythe-Smith enstrümanlarının sonunu beklediği bu odaya gelmek zorunda kalmış, ve en azından holdeki delilik sona erinceye kadar buraya sıkışmıştı. Dışarıda neler olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Sadece pek çok boğuk ses, çığlık, rahatsız edici bir şekilde tene değen yumruk seslerine benzer gürültüleri duyuyordu.

Anne, yerden başka oturacak bir yer bulamayınca soğuk, kilimsiz ahşabın üzerine kendini bırakmış, kapının yanındaki çıplak duvara yaslanmış ve kavganın dışında kalmaya çalışmıştı. Her ne oluyorsa, genç kadın bunun bir parçası olmak, ama daha da önemlisi, onların fark edildikleri noktanın yakınlarında olmak istemiyordu. Yarattıkları

curcuna göz önüne alındığında kesinlikle dışarıda bir şeyler oluyordu.

Erkekler! Birçoğu ahmaktı.

Gerçi anladığına göre, dışarıda bir kadın da vardı —çığlıkları atan oydu. Anne, Daniel ismini duyduğunu sandı ama sonra duyduğu ismin muhtemelen, bu akşam tanıştığı Chatteris Kontu Marcus olduğunu düşündü. Kont Marcus, Leydi Honoria'ya abayı yakmış gibi görünüyordu...

Şu an düşününce çığlık atanın Leydi Honoria olduğu daha da mantıklı geldi.

Anne kafasını salladı. Bu, onun meselesi değildi. Kimse buna karışmadığı için onu suçlayamazdı. Hiç kimse.

Birisi, tam onun arkasındaki duvara çarpıp, yerinden sıçramasına neden oldu. Anne inleyip elleriyle yüzünü kapadı. Buradan asla dışarı çıkamayacaktı. Yıllar sonra onu iki flütü haç işareti yapmış, kurumuş ve canı çekilmiş bir bedende bir tubanın üzerine savrulmuş bir halde bulacaklardı.

Anne başını iki yana salladı. Uyumadan önce Harriet'in melodramlarını okumayı bırakmalıydı. Bakmakla yükümlü olduğu genç hanım, kendisini bir yazar sanıyor ve hikâyeleri günden güne daha da ürkütücü bir hal alıyordu.

Sonunda koridordaki sesler kesildi ve adamlar yere düşüp serildiler. (Anne bunu duvarın hemen ötesinden hissetmişti) Adamlardan biri tam onun arkasındaydı; arada duvar olmasa, Anne'le sırt sırta olacaklardı. Anne adamın hızlı hızlı soluk alıp verdiğini ve erkeklere özgü kısa ve özlü cümlelerle konuştuğunu duyabiliyordu. Kulak misafiri olma niyetinde değildi ama orada sıkışıp kaldığı için buna engel olamadı.

Ve işte o anda neler olduğunu çözdü.

Anne'i öpen adam —o adam, Leydi Honoria'nın ağabeyi, Winstead Kontu'ydu! Anne daha önce portresini görmüştü, aslında onu tanıması lazımdı. Ya da belki de değildi. Tablo, temel noktaları düzgün gösteriyordu — kahverengi saçlar ve hoş biçimli bir ağız— ama onu tam anlamıyla yansıtamıyordu. Adam oldukça yakışıklıydı, bu inkâr edilemezdi ama hiçbir boya ya da fırça darbesi, bu dünyada yerini bilen ve onu oldukça tatmin edici bulan bir erkeğin rahat, zarif özgüvenini yansıtamazdı.

Ah, Tanrım, Anne dibe batmıştı. Kötü şöhretli Daniel Smythe-Smith'le öpüşmüştü. Onunla ilgili her şeyi, herkesin bildiği gibi, biliyordu. Daniel, birkaç yıl önce düello yapmış ve rakibinin babası onun ülke dışına kaçmasına neden olmuştu. Ama şimdi, görünüşe göre, bir tür ateşkes yapmışlardı. Leydi Pleinsworth, Kont'un eninde sonunda evine döneceğinden bahsetmiş, Harriet de tüm dedikoduları Anne'e anlatmıştı.

Harriet bu konuda epey yardımcıydı.

Ama Leydi Pleinsworth o akşam neler olduğunu öğrenirse. . . Bu, Anne'in mürebbiyeliğinin sonu olurdu, Pleinsworth kızları ya da başkaları için... Anne bu görevi elde edene kadar zor zamanlar geçirmişti ve eğer bir kontla vakit geçirdiği ortaya çıkarsa hiç kimse onu işe almazdı. Endişeli anneler, ahlaki dürüstlükleri sorgulanabilir mürebbiyeleri genellikle işe almazlardı.

Ve bu, onun hatası değildi. Bu kez kesinlikle değildi.

Anne içini çekti. Hol sessizleşmişti. En sonunda gitmişler miydi? Anne ayak sesleri duydu ama kaç kişi olduğunu anlamak zordu. Birkaç dakika daha bekledi ve sonra dışarı-

da sessizlikten başka bir şey olmadığına ikna olup kapının kolunu çevirdi, temkinli bir şekilde hole çıktı.

"İşte buradasın," dedi Daniel o akşam ikinci kez.

Anne yerinden sıçradı. Lord Winstead onu şaşırttığı için değildi, ki şaşırtmıştı da. Anne, onun bu kadar uzun süre holde böylesine sessizlik içerisinde kalmış olması karşısında afallamıştı. Gerçekten de hiçbir şey duymamıştı.

Ama ağzının açık kalmasının sebebi bu değildi.

"Berbat görünüyorsunuz," dedi Anne kendini tutmayı başaramayıp. Daniel yalnızdı, uzun bacaklarını öne doğru uzatmış, yerde oturuyordu. Anne, birinin otururken sabit olmaktan bu kadar uzak görünebileceğini hiç düşünmemişti ama Kont'un duvara yaslanmasa yere düşeceğinden emindi.

Daniel yavaşça elini kaldırıp selam verdi. "Marcus daha beter görünüyordu."

Anne, onun çevresi morarmış gözüne ve nereden veya kimden bulaştığı belli olmayan kanla lekelenmiş gömleğine baktı. "Bunun nasıl mümkün olacağından emin değilim."

Lord Winstead derin bir nefes alıp verdi. "Kız kardeşimi öpüyordu."

Anne, daha fazlası için bekledi ama belli ki Lord Winstead bu açıklamanın yeterli olduğunu düşünmüştü. "Şey..." diye geveledi Anne, çünkü böyle bir gece için içinde yönergeleri olan bir görgü kuralları kitabı yoktu. Sonunda Anne, bu tartışmanın sebebinden ziyade, sonunu öğrenmenin en akıllıca şey olduğuna karar verdi. "Her şey çözüldü o zaman?"

Daniel çenesini asilce yukarı kaldırdı. "Pek yakında tebrikler sıralanmaya başlayacak."

"Ah. Şey. Çok hoş." Anne gülümseyip başını salladıktan sonra ne yapacağını bilemeyerek ellerini önünde bağladı. Tüm bunlar gerçekten de korkunç derecede garipti. İnsanın yaralı bir kontun karşısında ne yapması gerekirdi? Üç yıllık sürgünden daha yeni dönmüş bir kontun. Ve ülkeden kaçmadan önce oldukça edepsiz bir şöhreti olan kontun.

Dakikalar önceki öpüşmeden bahsetmiyordu bile.

"Kız kardeşimi tanıyor musun?" diye sordu Daniel, berbat şekilde yorgun çıkan sesiyle. "Ah, elbette tanıyorsun. Onunla birlikte çalıyordun."

"Kız kardeşiniz Leydi Honoria mı?" Bunu doğrulatarak tedbirli davranmak istemişti.

Daniel başını salladı. "Ben bir Winstead'im."

"Evet, elbette. Sizin yakında geri döneceğinizle ilgili bilgim olmuştu." Yine beceriksizce gülümsedi ama bu, Anne'i rahatlatmaya pek yaramadı. "Leydi Honoria çok tatlı ve nazik biri. Onun adına çok mutlu oldum."

"O, korkunç bir müzisyen."

"Sahnedeki en iyi kemancıydı," dedi Anne tamamen dürüst bir şekilde.

Daniel buna yüksek sesle güldü. "Senden iyi bir diplomat olurdu, Bayan..." Daniel durup bekledi ve sonra hatırlattı. "Bana adını söylemedin."

Anne tereddüt etti çünkü bu soru ona her sorulduğunda tereddüt ederdi. Ama kendi kendine karşısındakinin Winstead Kontu olduğunu, yani patronunun yeğeni olduğunu hatırlattı. Ondan korkması için bir sebep yoktu. En azından hiç kimse onları bir arada görmedikçe... "Ben Bayan Wynter," dedi. "Kuzenlerinizin mürebbiyesiyim."

"Hangilerinin? Pleinsworth'lerin mi?"

Anne başını salladı.

Daniel doğrudan onun gözlerinin içine baktı. "Ah, seni zavallı."

"Kesin şunu! Onlar çok sevimliler!" diye itiraz etti Anne. Üçünü de çok severdi. Harriet, Elizabeth ve Frances pek çok genç kıza nazaran, kabuğuna sığmayan tipler olabilirlerdi ama onların çok iyi ve nazik bir kalpleri vardı. Ve her zaman için iyi niyetliydiler.

Daniel kaşlarını kaldırdı. "Sevimli, evet. Uslu, pek sayılmaz."

Bunda doğruluk payı vardı ve Anne gülümsemesine zor engel oldu. "Eminim onları en son gördüğünüzden bu yana epey olgunlaşmışlardır," dedi ciddi bir biçimde.

Daniel, ona şüpheci bir bakış attıktan sonra aklındaki soruyu sordu. "Sen nasıl oldu da onlarla piyano çaldın?"

"Leydi Sarah hastalandı."

"Ah." Bu "ah" içinde pek çok anlam saklıydı. "Bir an önce iyileşmesi dileklerimi ilet lütfen."

Anne, Leydi Sarah'nın, annesi onun konsere çıkamayacağını kabul eder etmez çok daha iyi hissetmeye başladığından emindi ama sadece başım sallayıp, ileteceğini söyledi. Bunu yapmayacak olsa bile. Herhangi birine Winstead Kontu'yla karşılaştığını anlatması mümkün değildi.

"Aileniz sizin döndüğünüzü biliyor mu?" diye sordu Anne. Ona biraz daha dikkatli bakıyordu şimdi. Kont gerçekten de kız kardeşine oldukça benziyordu. Kont'un da aynı dikkat çekici gözlere sahip olup olmadığını merak etti —canlı açık mavi, neredeyse leylak rengi. Bunu koridorun o loş ışığında söylemek mümkün değildi. Gözlerinden bi-

rinin hızla şişip kapanmakta olduğundan bahsetmiyordu bile. "Leydi Honoria'dan başka yani," diye ekledi Anne.

"Henüz değil." Daniel etrafına bakınıp yüzünü buruşturdu. "O konsere katılan dinleyicilerin her birini ne kadar sevsem de, böylesine toplu bir hoş geldini tercih etmem." Kendi berbat durumuna baktı. "Özellikle bu haldeyken."

"Elbette," dedi Anne hemen. Onun müzikalden sonraki davete böyle çürüklerle ve kanlı bir halde katıldığında ortaya çıkacak heyecan ve kargaşayı tahmin bile edemiyordu.

Daniel, yerde duruşunu değiştirirken ağzından kısık sesli bir inleme çıktı, sonra da, Anne'in kendisinin duymaması gerektiğinden emin olduğu bir şeyler mırıldandı. "Benim gitmem gerekiyor," dedi Anne. "Çok üzgünüm ve... şey..."

Anne kendine kıpırdamasını söyledi, gerçekten de bunu yaptı. Beyninin her bir köşesi ona mantıklı olup, biri gelmeden önce oradan uzaklaşması çığlıklarını atıyordu ama Anne'in tek düşünebildiği, Lord Winstead'ın kız kardeşini koruduğuydu.

Bunu yapan bir adamı nasıl bırakıp gidebilirdi?

"Size yardım edeyim," dedi Anne aklından geçen tüm muhakemelere rağmen.

Daniel zayıf bir şekilde gülümsedi. "Eğer sakıncası yoksa."

Anne, onun yaralarına daha iyi bakabilmek için yere çömeldi. Kendi kesik ve çiziklerini daha evvel tedavi etmişliği vardı ama hiç bunun gibi bir şey yapmamıştı. "Nereniz incindi?" diye sordu. Boğazını temizledi. "Bariz olan noktaların dışında?"

"Bariz mi?"

"Şey...." Yavaşça gözünü işaret etti. "Burada biraz morluğunuz var. Ve şurada..." diye ekledi, yırtılıp kanlanmış gömleğinden görünen omzunu göstermeden önce çenesinin sol tarafını işaret ederek. "...ve bir de burada."

"Marcus daha kötü görünüyordu," dedi Lord Winstead.

"Evet," diye yanıtladı Anne, gülümsemesini bastırarak. "Daha önce de söylemiştiniz."

"Bu, önemli bir detay."

Kont, ona sırıtarak baktıktan sonra yüzünü buruşturup elini yanağına götürdü.

"Dişleriniz mi?" diye sordu Anne endişeli bir şekilde.

"Hepsi de yerindeymiş gibi görünüyor," diye mırıldandı Daniel. Ağzını açtı, sanki menteşe mekanizmasını test ediyor gibiydi. Sonra da inleyerek kapadı. "Sanırım."

"Sizin için çağırabileceğim biri var mı?" diye sordu.

Kont kaşlarını kaldırdı. "Burada benimle yalnız kalacak birini tanıyor olmayı mı diliyorsunuz?"

"Ah. Hayır, elbette değil. Sağlıklı düşünemedim."

Kont tekrar gülümsedi, bu yarım yamalak sırıtış, Anne'in oldukça iğrenç hissetmesine yol açtı. "Kadınlar üzerinde böyle bir etkim var."

Aklına buna verilecek birçok sert cevap geldi ama Anne kendini tuttu. "Ayağa kalkmanıza yardım edebilirim," dedi.

Kont başını yana eğdi. "Ya da sadece oturup benimle konuşabilirsin."

Anne ona bakakaldı.

Yine o yarım sırıtış. "Sadece bir fikirdi," dedi Kont.

Sakıncalı bir fikir, diye düşündü Anne hemen. Tanrı aşkına, onu daha yeni öpmüştü. Onun yakınlarında olma-

malıydı, kesinlikle yerde onun yanında olmamalı, onu tutup kaldırmasının kolay olacağı yerde olmamalı, yüzünün ona doğru eğileceği...

"Belki biraz su bulsam iyi olacak," dedi Anne, kelimeler ağzından o kadar hızlı çıkmıştı ki, neredeyse öksürüyordu. "Mendiliniz var mı? Sanırım yüzünüzü temizlemek isteyeceksiniz."

Kont cebine uzandı ve kırışık, kare bir bez parçası çıkardı. "En kaliteli İtalyan keteni," dedi yorgun bir sesle. "Ya da en azından bir zamanlar öyleydi."

"Eminim iyidir," dedi Anne, mendili alıp kendine göre katladı. Uzanıp Kont'un yanağına hafif hafif dokundu. "Acıyor mu?"

Daniel kafasını iki yana salladı.

"Keşke biraz su olsaydı. Kan şimdiden kurumuş." Anne kaşlarını çattı. "Brendiniz var mı? Küçük bir cep şişesinde belki?" Beyefendiler genellikle bir cep şişesi taşırlardı. Anne'in babası öyle yapar, onsuz çok nadiren evden çıkardı.

Fakat Lord Winstead sert bir tonda konuştu. "Ben içki içmem."

Ses tonu Anne'i şaşırttı. Anne başını kaldırıp ona baktı. Kont'un gözleri de onun üzerindeydi ve Anne nefesini tuttu. Bu kadar yakına eğildiğinin farkında değildi.

Anne'in dudakları aralandı. İstiyordu...

Çok fazla. Anne her zaman çok fazla isterdi.

Kont'un karşısında kontrolünü ne kadar kaybettiğini düşünüp huzursuz oldu ve geri çekildi. Kont kolayca ve çok sık gülümseyen bir adamdı. Bunu bilmek için birkaç dakika onun yanında durmak yeterdi. Ki bu da onun keskin ve ciddi ses tonunun Anne'i delip geçmesinin nedeniydi.

"Ama muhtemelen aşağıdaki holde biraz içki bulabilirsin," dedi Kont aniden ve o garip, çekici büyü bozuldu. "Sağdan üçüncü kapı. Babamın çalışma odasıydı eskiden."

"Evin arka tarafında mı?" Bu pek mümkün olmayan bir yer gibi görünmüştü.

"İki tane giriş var. Diğer taraf ana hole açılıyor. Orada kimsenin olmaması lazım ama yine de içeri girerken dikkatli ol."

Anne ayağa kalktı ve onun direktiflerine uyarak çalışma odasına gitti. Pencereden ay ışığı içeri giriyordu. İçki sürahisini kolayca buldu. Onu olduğu gibi yanına alıp kapıyı dikkatlice kapattı.

"Pencerenin kenarındaki rafta mıydı?" diye mırıldandı Lord Winstead.

"Evet."

Hafifçe gülümsedi. "Bazı şeyler hiç değişmiyor."

Anne tıpayı çıkarıp sürahinin ağzına mendili dayadı ve kumaşın üzerine bol miktarda brendi döktü. Kokusu anında ve kalıcı bir şekilde etrafa yayıldı. "Bu seni rahatsız eder mi?" diye sordu Anne ani bir ilgiyle. "Koku?" Son işyerinde —Pleinsworth'ler ile çalışmak için buraya gelmeden hemen önce— ilgilenmekle yükümlü olduğu genç kızın amcası çok fazla içerdi ama sonradan içmeyi bırakmıştı. Onun yakınlarında olmak korkunç derecede zordu. Adamın öfkesi alkol olmadan daha da beter olmuştu ve içkinin, çok az bile, kokusunu alması çıldırmasına yetiyordu.

Anne'in oradan ayrılması gerekmişti. Bu ve başka sebeplerden ötürü.

Fakat Lord Winstead sadece başını iki yana salladı. "İçki içemiyor değilim. Sadece içmemeyi tercih ediyorum."

Anne'in kafa karışıklığı yüzünden belli olmalıydı ki, Kont ekledi. "Canım içki istemiyor, sadece iğreniyorum."

"Anlıyorum," diye mırıldandı Anne. Belli ki onun da kendine özgü sırları vardı. "Bu, muhtemelen yakacak," diye onu uyardı Anne.

"Kesinlikle —ah!"

"Üzgünüm," diye geveledi Anne, elindeki mendili hafifçe onun yarasına bastırarak.

"Umarım bu lanet olası şeyi Marcus'un üzerine boca ederler," diye mırıldandı Daniel.

"Şey, o sizden daha kötü görünüyor," diye hatırlattı Anne.

Daniel şaşkın bir ifadeyle başını kaldırdı ve sonra yüzüne hafifçe bir gülümseme yayıldı. "Gerçekten de öyle."

Anne, onun eklem yerlerindeki sıyrıkların üzerine geldi. "Bilgiyi güvenilir bir kaynaktan aldım," diye mırıldandı.

Kont bu laf üzerine kıkırdadı ama Anne başını kaldırıp ona bakmadı. Bunda, onun eline eğilip yaralarını temizlemekte son derece samimi bir şeyler vardı. Anne bu adamı tanımıyordu, gerçekten tanımıyordu ve yine de bu anın bitmesini hiç istemiyordu. Bunun Kont'la ilgisi olmadığını söyledi kendine. Bu, sadece... Üzerinden çok fazla zaman geçmişti...

Anne yalnızdı. Bunu biliyordu. Ve bu, büyük bir sürpriz değildi.

Adamın omzundaki kesiğe doğru döndü ve mendili ona uzattı. Yüzü ve elleriyle ilgilenmişti ama muhtemelen bedenine dokunamazdı. "Belki de siz..."

"Ah, hayır, seni durdurmama izin verme. Bu şefkatli hizmetinden oldukça keyif alıyorum."

Anne ona bir bakış fırlattı. "Alay etmek size yakışmıyor."

"Evet," dedi Kont keyifli bir gülümsemeyle. "Hiçbir zaman yakışmadı." Anne'in mendile biraz daha brendi dökmesini izledi. "Hem zaten alaycı da değildim."

Bu, kendini sorgulamaya izin veremeyeceği bir ifadeydi, o yüzden ıslak mendili onun omzuna bastırıp enerjik bir şekilde konuştu. "Bu, kesinlikle canınızı yakacak."

"Aaaaah-aaaaaaaaah!" diye bağırdı Kont ve Anne gülmeye başladı. Sesi kulağa kötü bir opera şarkıcısı veya Punch ve Judy* gösterisindeki bir soytarı gibi geliyordu.

"Bunu daha sık yapmalısın," dedi Kont. "Yani gülmeyi."

"Biliyorum." Ama sesi kulağa üzgün geliyor ve Anne öyle olmak istemiyordu. Bu yüzden ekledi. "Fakat ben yetişkin erkeklere pek sık işkence yapmam."

"Gerçekten mi?" diye mırıldandı Kont. "Bunu sürekli yaptığını düşünmüştüm."

Anne ona baktı.

"Bir odadan içeri girdiğinde," dedi Kont yumuşak bir sesle, "içerideki hava değişiyor."

Anne'in eli hâlâ hareketsizdi, Kont'un teninin birkaç santim yukarısında, havada duruyordu. Adamın yüzüne baktı —kendini tutamamıştı— ve gözlerindeki arzuyu gördü. Kont onu istiyordu. Anne'in öne eğilip dudaklarını onunkilere bastırmasını istiyordu. Bu çok kolay olurdu; sadece Anne'in ona doğru eğilmesi gerekiyordu. Anne, niyetinin bu olmadığını ve sadece dengesini kaybettiğini söyleyebilirdi.

*Punch ve Judy Gösterisi/Şovu, İtalyan *commedia dell'arte*'den türetilen zalim koca Punch ve dırdırcı karısı Judy'nin oynadığı İngiliz kukla gösterisi. (ç.n.)

Ama gayet iyi biliyordu. Bu, onun anı değildi. Ve bu, onun dünyası değildi. Karşısındaki bir konttu ve kendisi... kendisi ise kendini bu hale getirdiği kişiydi ve kontlarla arkadaşlık etmezdi, özellikle de geçmişi skandallarla kaplı olanlarla.

Bir kova dolusu iltifat, Kont'tan dökülmek üzereydi ve Anne, bu olduğunda onun yakınlarında bir yerde olmak istemiyordu.

"Benim gerçekten artık gitmem gerekiyor," dedi Anne.

"Nereye?"

"Eve." Ve sonra Anne, başka bir şeyler daha ilave etmesi gerekiyormuş gibi göründüğünden ekledi. "Oldukça yorgunum. Çok uzun bir gün oldu."

"Sana eşlik edeyim."

"Buna lüzum yok."

Kont ona baktı ve duvara yaslandı, ayağını kaldırırken yüzünü buruşturdu. "Nasıl gitmeyi planlıyorsun?"

Anne sorguya mı çekilmişti? "Yürüyeceğim."

"Pleinsworth Evi'ne?"

"Çok uzak değil."

Daniel kaşlarını çatarak ona baktı. "Bir hanımefendi için yanında eşlik edecek biri yoksa fazla uzak."

"Ben bir mürebbiyeyim."

Bu, onu eğlendirmişe benziyordu. "Bir mürebbiye, hanımefendi değil midir?"

Anne gizlemeye gerek duymadığı bir bıkkınlıkla ağzından nefesini verdi. "Son derece güvende olacağım," diye onu temin etti. "Yol buyunca yeterli aydınlatma var. Muhtemelen bütün güzergâh üzerinde at arabaları sıralanmış olacaktır."

"Ve yine de bu, benim içimi rahatlatmıyor."

Ah, ne inatçıydı ama! "Sizinle tanışmak bir şerefti," dedi Anne kesin bir biçimde. "Eminim aileniz sizi tekrar gördüğüne çok sevinecektir."

Kont eliyle onu bileğinden yakaladı. "Yanında kimse olmadan eve yürümene izin veremem."

Anne'in dudakları aralandı. Kont'un teni sıcaktı ve şimdi onun dokunduğu yerde kendisininki de alev alevdi. Tuhaf ve belli belirsiz tanıdık bir his içini kapladı ve Anne şaşırarak bunun heyecan olduğunu fark etti.

"Eminim anlıyorsundur," diye mırıldandı Daniel. Anne neredeyse pes ediyordu. İstiyordu, bir zamanlar olduğu kızı çaresizce istiyordu ve o kızı içeri almak için kalbini açmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki.

"Şu görüntünüzle hiçbir yere gidemezsiniz," dedi Anne. Doğruydu. Kont hapisten kaçmış gibi görünüyordu. Ya da muhtemelen cehennemden.

Kont omzunu silkti. "En iyisi fark edilmeden gitmek."

"Lordum..."

"Daniel," diye düzeltti Kont.

Anne'in gözleri şaşkınlıkla büyüdü. "Ne?"

"Benim adım Daniel."

"Biliyorum. Ama onu kullanmayacağım."

"Ah, çok yazık. Yine de denemeye değerdi. Gel şimdi..." Daniel ona kolunu uzattı ama Anne onun koluna girmedi. "Yola çıkalım mı?"

"Ben sizinle gelmiyorum."

Daniel çapkın bir ifadeyle gülümsedi. Ağzının bir tarafı şiş ve kırmızıyken şeytana benziyordu. "Bu, benimle kalacağın anlamına mı geliyor?"

"Kafanızdan darbe almış olmalısınız," dedi Anne. "Tek açıklama bu."

Kont buna karşılık bir kahkaha attıktan sonra konuyu tamamen değiştirmeye çalıştı. "Mantonuz var mı?"

"Evet, ama prova odasında bıraktım. Ben —konuyu değiştirmeye çalışmayın!"

"Hmmm?"

"Ben gidiyorum," dedi Anne elini kaldırarak. "Siz kalıyorsunuz."

Fakat Daniel onu engelledi. Kolunu sert, yatay bir açıyla duvara doğru uzattı. "Kendimi tam olarak ifade edemedim galiba," dedi ve o anda Anne onu hafife aldığını anladı. Tasasız biri olabilirdi ama sadece bundan ibaret değildi. Şu anda son derece ciddiydi. Sesi alçaktı ve sabit bir tonda konuştu. "Taviz veremeyeceğim birkaç şey vardır. Bir hanımefendinin güvenliği onlardan biridir."

Kesindi. Kont fikrini değiştirmiyordu. Bu yüzden Anne, görünmeyecekleri karanlık alanlarda ve ara sokaklarda kalmaları konusunda uyarıp, Pleinsworth Evi'nin hizmetçi girişine kadar kendisine eşlik etmesi için ona izin verdi. Girişe vardıklarında Kont Anne'nin elini öptü ve kadın bu hareketten hoşlanmamış gibi görünmeye çalıştı.

Anne onu kandırabilirdi. Ama kendini kesinlikle kandıramazdı.

"Yarın uğrayacağım," dedi Daniel hâlâ elini tutarak.

"Ne? Hayır!" diye bağırdı Anne elini geri çekerek. "Bunu yapamazsınız."

"Yapamaz mıyım?"

"Hayır. Ben mürebbiyeyim. Erkekler bana uğrayamazlar. İşimi kaybederim."

Daniel, çözüm sanki çok basitmiş gibi gülümsedi. "O halde kuzenlerime uğrarım."

Doğru düzgün davranmayı bilmiyor muydu bu adam? Yoksa sadece bencil miydi? "Ben evde olmayacağım," diye yanıtladı Anne sertçe.

"Yine de uğrayacağım."

"Ben de evde olmayacağım."

"İşini böylesine asman... Kuzenlerime kim eğitim verecek?"

"Eğer etrafımda dolanıp durursanız ben veremeyeceğim. Halanız kesinlikle işimi bitirir."

"İşini bitirir mi?" Daniel kıkırdadı. "Kulağa korkunç geliyor."

"Öyle." Yüce Tanrım, Anne anlamasını sağlamalıydı. Kont'un kim olduğunun ya da genç kadına kendini nasıl hissettirdiğinin bir önemi yoktu. Bu akşamki heyecanın... paylaştıkları öpücüğün... Bunlar geçici şeylerdi.

Önemli olan, başının üzerinde bir çatısı olmasıydı. Ve yiyeceği. Ekmek, peynir, tereyağ, şeker ve çocukluğu boyunca hep yediği o güzel şeyler. Şimdi Pleinsworth'lerleyken tüm bunlara sahipti. İstikrar, iş ve kendine saygıyla birlikte.

Ama bunlara kesin gözüyle bakmıyordu.

Anne başını kaldırıp Lord Winstead'e baktı. Kont onu dikkatle inceliyordu. Sanki ruhunu görebildiğini zannediyor gibiydi.

Ama Kont onu tanımıyordu. Hiç kimse tanımıyordu. Ve bu yüzden Anne resmiyeti bir örtü gibi üzerine alarak elini çekti ve reverans yaptı. "Bana eşlik ettiğiniz için teşekkür ederim, lordum. Güvenliğim için endişenize minnettarım." Arkasını döndü ve arka kapıdan içeri girdi.

Anne, içeri girdiğinde işleri yoluna koymak biraz zamanını aldı. Pleinsworth'ler ondan birkaç dakika sonra geldiler. Onlara tam da müzikalden ayrılışını açıklayan bir not göndermek üzere olduğunu söyleyip gerekli mazeretleri sıraladı. Harriet bu akşamın heyecanından bahsetmeyi bırakamıyordu —belli ki Lord Chatteris ve Leydi Honoria gerçekten de nişanlanmışlardı, mümkün olan en heyecan verici şekilde hem de— ve sonra Elizabeth ve Frances de koşarak aşağıya indiler çünkü ikisi de zaten henüz uykuya dalmamışlardı.

Anne'in nihayet kendi odasına girmesi için iki saat geçmesi gerekti. Üstündekileri çıkarıp geceliğini giydi ve yatağına girdi. Uykuya dalmaya çalışmadan önce bile iki saat geçti. Tek yapabildiği gözlerini tavana dikip düşünmek, merak etmek ve fısıldamaktı.

"Annelise Sophronia Shawcross," dedi sonunda kendine, "sen kendini neyin içine soktun böyle?"

Üçüncü Bölüm

Ertesi gün öğleden sonra, dul Kontes Winstead'in yeni dönen oğlunun gözünün önünden ayrılmasını istemediğine dair ısrarına rağmen Daniel, Pleinsworth Evi'ne doğru yola koyuldu. Annesine nereye gittiğini söylememişti çünkü söyleseydi, kesinlikle onunla gelmekte ısrar ederdi. Daniel, ilgilenmesi gereken yasal meseleler olduğunu söylemişti ki bu doğruydu. Bir beyefendi, üç yıllık bir yurt dışı gezisinden avukatını en azından bir kez ziyaret etmeden dönemezdi. Ne tesadüf ki Streatham ve Ponce hukuk bürosu da Pleinsworth Evi'nin aksi istikametinden sadece iki mil uzaklıktaydı. Gerçekten de önemsiz bir hadiseydi, kim onun küçük kuzenlerini ziyaret etmenin aniden aklına gelmeyeceğini söyleyebilirdi ki? Bu, herhangi birinin, şehir içinde at arabasıyla herhangi bir yere yolculuk yaparken aklına kolayca gelebilecek bir şeydi.

Örneğin, Pleinsworth Evi'nin arka girişinde.

Ya da Daniel eve doğru yürürken.

Ya da yatakta. Gece yarısı Daniel, gizemli Bayan Wy-

nter'ı düşünerek uyumadan uzanmıştı —kadının yanağının kavisini, teninin kokusunu. Büyülenmişti, bunu kabul ediyor ve bunun evde olmanın verdiği mutluluktan kaynaklandığını kendi kendine söylüyordu. Bu kadar hoş bir İngiliz kadınından etkilenmesinin de son derece makul olduğunu düşünüyordu.

Böylece Streatham, Ponce ve Beaufort-Graves (belli ki bu ismini henüz kapıya astırmayı beceememişti) isimli beylerle iki saatlik bir toplantı eziyetinin ardından Daniel, şoförüne Pleinsworth Evi'ne gitmesi talimatını verdi. Kuzenlerini görmek istiyordu.

Mürebbiyeyi görmeyi daha fazla istiyordu.

Halası evde değildi ama kuzeni Sarah evdeydi ve onu sevinçli bir çığlık ve sıcak bir kucaklamayla karşıladı. "Neden kimse bana senin döndüğünü söylemedi?" diye sordu. Hafifçe geriye çekilip, gözlerini kırpıştırarak Daniel'a dikkatlice baktı. "Hem sana ne oldu böyle?"

Daniel, cevap vermek için ağzını açtı ama Sarah sözünü kesti. "Ve sakın bana haydutlar tarafından saldırıya uğradığını söyleme, çünkü Marcus'un dün geceki moraran gözüyle ilgili söylenen her şeyi duydum."

"O benden daha kötü görünüyordu," diye onu onayladı Daniel. "Ve döndüğümü sana söylememelerinin sebebi ise onlarında bunu bilmemeleri. Dönüşümün konseri bölmesini istemedim."

"Ne kadar düşüncelisin," dedi Sarah alaycı bir şekilde.

Daniel ona şefkatle baktı. Sarah, kız kardeşiyle aynı yaştaydı ve büyümüştü, kendi evi kadar onların evinde de vakit geçirirdi. "Doğrusu," diye mırıldandı Daniel, "konseri prova odasından izledim. Piyanonun başında bir yabancı gördüğümde bendeki şaşkınlığı bir düşün."

Sarah elini kalbine götürdü. "Ben hastaydım."

"Ölümün kapısından kurtulup böyle çabuk iyileştiğini gördüğüme sevindim."

"Dün ayakta zor duruyordum," diye ısrar etti Sarah.

"Gerçekten."

"Ah, cidden. Baş dönmesi işte, bilirsin." Elini havada döndürdü, sanki kelimelerini el hareketiyle tekrar ediyordu. "Korkunç bir sıkıntıdır."

"Eminim, baş dönmesi yaşayan insanlar böyle düşünüyorlardır."

Sarah bir an için dudaklarını sımsıkı bir şekilde birbirine bastırdı, sonra konuştu. "Evet, benden bahsettiğimiz yeter. Sanırım Honoria'nın muhteşem haberlerini duydun."

Daniel onun ardından misafir odasına girdi ve koltuğa oturdu. "Onun yakında Leydi Chatteris olacağını mı? Elbette."

"Şey, ben onun adına mutluyum, sen mutlu olmasan bile," dedi Sarah burnunu kıvırarak. "Ve sakın mutlu olduğunu söyleme çünkü yaraların aksini söylüyor."

"Her ikisi için de inanılmaz mutluyum," dedi Daniel, kesin bir tonda. "Bu," elini yüzünün etrafında döndürdü, "sadece bir yanlış anlamaydı."

Sarah ona şüpheci bir ifadeyle baktı ama sadece, "Çay?" diye sordu ve başka bir şey demedi.

"İyi olur," dedi Daniel. Sarah, çay için hizmetçi zilini çalmak üzere doğrulurken Daniel da ayağa kalktı. "Kız kardeşlerin evde mi?"

"Yukarıda, eğitim odasındalar. Onları görmek ister misin?"

"Elbette," dedi Daniel hemen. "Onları görmeyeli epey büyümüş olmalılar."

"Birazdan aşağıya inerler," dedi Sarah kanepeye dönerek. "Harriet'in evin her yerinde casusları var. Birileri senin geldiğini onlara söyler, eminim."

"Söylesene," dedi Daniel, rahat bir şekilde arkasına yaslanarak, "dün gece piyanodaki kimdi?"

Sarah ona meraklı gözlerle baktı.

"Senin yerindeki," diye ekledi Daniel gereksiz bir şekilde. "Çünkü sen hastaydın."

"Bayan Wynter'dı," diye yanıtladı Sarah. Gözlerini şüpheli bir biçimde kıstı. "Kız kardeşlerimin mürebbiyesi."

"Piyano çalabilmesi ne tesadüf."

"Mutlu bir tesadüf gerçekten de," dedi Sarah. "Konserin iptal edileceğinden korkmuştum."

"Kuzenlerin hayal kırıklığına uğrayacaklardı," diye mırıldandı Daniel. "Ama şu... neydi adı? Bayan Wynter mı?"

"Evet."

"Parçayı biliyordu yani?"

Sarah, Daniel'a doğru samimi bir bakış fırlattı. "Görünüşe göre öyle."

Daniel başını salladı. "Bence aile, yetenekli Bayan Wynter'a kocaman bir teşekkür borçlu."

"Bayan Wynter, kesinlikle annemin minnetini kazandı."

"Uzun zamandır mı kız kardeşlerinin mürebbiyesi?"

"Yaklaşık bir yıldır. Neden soruyorsun?"

"Sebebi yok. Sadece merak ettim."

"Tuhaf," dedi Sarah yavaşça, "daha önce hiç kız kardeşlerimi merak etmemiştin."

"Bu, kesinlikle doğru değil." Daniel böyle bir yorum

karşısında ne kadar gücenmiş gibi görünmeye çalıştı. "Onlar benim kuzenlerim."

"Senin bir sürü kuzenin var."

"Hepsini de yurt dışındayken çok özledim. Uzaklık, insanın kalbinin daha da hassaslaşmasına neden oluyor."

"Ah, kes şunu," dedi Sarah en sonunda, ellerini yeter dercesine yukarı kaldırmıştı. "Kimseyi kandıramazsın."

"Anlayamadım?" diye mırıldandı Daniel, içinde yakalandığına dair bir his oluştu.

Sarah gözlerini devirdi. "Sence mürebbiyemizin feci derecede muhteşem olduğunu ilk fark eden kişi sen misin?"

Daniel, aklından verebileceği sert bir cevap geçiriyordu ama Sarah'nın ona ne diyeceğini tahmin ediyordu: *Ve sakın bana bunu fark etmediğini söyleme...* O yüzden sadece "Hayır," dedi.

Çünkü gerçekten de aksini söylemenin bir anlamı yoktu. Bayan Wynter'ın, yolda yürürken erkekleri durduracak türde bir güzelliği vardı. Bu, tam olarak kız kardeşinin ya da Sarah'nınki gibi değildi. Onlar da inanılmaz hoşlardı ama biri bunu, onları tam olarak tanıyana kadar fark etmeyebilirdi. Diğer taraftan, Bayan Wynter ise...

Bir erkeğin onu fark etmemesi için ölü olması gerekirdi. Ölüden de öte hatta, eğer böyle bir şey mümkünse.

Sarah iç çekti. "O bu kadar iyi biri olmasa, bu durum epey bezdirici olurdu."

"Güzelliğe mutlaka kötü bir karakterin eşlik etmesi gerekmez."

Sarah homurdandı. "Biri yurt dışında felsefi bir olgunluk kazanmış."

"Şey, bilirsin, şu Yunanlar ve Romalılar. İnsanın üzerine siniyorlar."

Sarah bir kahkaha attı. "Ah, Daniel, Bayan Wynter'la ilgili bana bir şeyler sormak istiyor musun? İstiyorsan sorman yeterli."

Daniel öne doğru eğildi. "Bana Bayan Wynter'ı anlat."

"Şey." Sarah da öne doğru eğildi. "Anlatacak pek fazla bir şey yok."

"Seni gırtlaklayabilirim," dedi Daniel yumuşak bir sesle.

"Hayır, gerçekten. Onunla ilgili çok az şey biliyorum. Sonuçta benim mürebbiyem değil. Sanırım kuzeyde bir yerlerden gelmiş olabilir. Shropshire'daki bir ailenin referansıyla geldi. Ve bir de Man Adası'ndan referansı var."

"Man Adası mı?" diye sordu Daniel hayret ederek. Man Adası'nı gören birini tanıyacağını hiç düşünmemişti. Orası inanılmaz derecede uzak bir noktaydı, ulaşması zordu ve berbat bir havası vardı. Ya da ona anlatılanlar buydu.

"Ona bir kez sormuştum," dedi Sarah omzunu silkerek. "Oldukça kasvetli olduğunu söylemişti."

"Hayal edebiliyorum."

"Ailesinden hiç bahsetmiyor, gerçi bir defasında, bir kız kardeşten bahsettiğini duymuştum sanırım."

"Hiç mektuplaşıp haberleşmiyor mu?"

Sarah kafasını iki yana salladı. "Benim haberdar olduğum bir haberleşme yok. Ve eğer herhangi bir mektup gönderiyorsa da onu buradan yapmıyor."

Daniel yüzünde biraz şaşkınlık ifadesiyle ona baktı.

"Şey, bir noktada fark ederdim sonuçta," dedi Sarah kendini savunarak. "Hem ne olursa olsun, senin Bayan Wynter'ı rahatsız etmene izin vermeyeceğim."

"Onu rahatsız etmeyeceğim."

"Ah, edeceksin. Bunu gözlerinde görebiliyorum."

Daniel öne doğru eğildi. "Sahneden kaçan biri için oldukça dramatiksin."

Sarah'nın gözleri kuşkuyla kısıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Sadece senin turp gibi olduğunu."

Sarah homurdandı. "Bana şantaj yapabileceğini mi zannediyorsun? Sana bunda iyi şanslar dilerim. Hem, kimse hasta olduğuma inanmıyor zaten."

"Annen bile mi?"

Sarah geri çekildi.

Şah mat.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Sarah.

Daniel, tansiyonu biraz arttırarak duraksadı. Sarah'nın dişleri tamamen birbirlerine kenetlenmişti. Daniel yeterince beklediğini düşündü çünkü Sarah'nın kulaklarından neredeyse buhar çıkacaktı.

"Daniel..." dedi Sarah.

Daniel, sanki bir noktayı düşünüyormuş gibi kafasını yana eğdi. "Charlotte Halam, kızının müzikal sorumluluklarından kaçtığını öğrenirse, hayal kırıklığına uğrar."

"Sana zaten sordum, ne istiyorsun di— Ah, boş ver." Sarah gözlerini devirip kafasını salladı, sanki üç yaşındaki birini yatıştırmaya çalışır gibi. "Bayan Wynter'ın bu sabah, Harriet, Elizabeth ve Frances'i Hyde Park'a yürüyüşe götürmeyi planladığını duymuş olabilirim."

Daniel gülümsedi. "Son zamanlarda en sevdiğim kuzenlerimden birinin sen olduğunu sana söylemiş miydim?"

"Şimdi ödeştik," diye onu uyardı Sarah. "Anneme tek kelime bile edecek olursan..."

"Aklımdan bile geçirmem."

"Zaten beni bir haftalığına taşraya göndermekle tehdit etti. Dinlenmem ve sağlığıma kavuşmam için."

Daniel gülümsemesini bastırdı. "Annen senin için endişelenmiş."

"Sanırım daha da beter olabilirdi," dedi Sarah iç çekerek. "Aslında taşrayı tercih ederim ama annem, Dorset'e kadar onca yolu gitmemiz gerektiğini söylüyor. Bütün vaktimi bir arabanın içinde geçireceğim ve sonra gerçekten hasta olacağım."

Sarah'ya yolculuk iyi gelmezdi. Hiçbir zaman gelmemişti.

"Bayan Wynter'ın ilk adı ne?" diye sordu Daniel. Bunu bilmemesi garip geliyordu.

"Bunu kendin keşfedebilirsin," diye tersledi Sarah.

Daniel, ona bu noktayı açıklaması için tam bir şeyler diyecekti ki, Sarah sertçe kafasını kapıya doğru çevirdi. "Ah, mükemmel zamanlama," dedi. "Birilerinin merdivenlerden indiğini duyduğuma eminim. Acaba kimler?"

Daniel ayağa kalktı. "Sevgili küçük kuzenlerimdir, eminim." Daniel, onlardan birinin açık kapının önünden hızla geçtiğini görene kadar bekledi ve seslendi. "Ah, Harriet! Elizabeth! Frances!"

"Bayan Wynter'ı da unutma," diye mırıldandı Sarah.

Kapının önünden hafifçe içeriye bakıp geçen Frances'ti ama o Daniel'ı tanımamıştı.

Daniel göğsünde bir acı hissetti. Bunu beklememişti. Ve eğer beklemiş olsa bile, bunun kendisini bu kadar üzeceğini düşünmemişti.

Fakat Harriet daha büyüktü. O ülkeden ayrıldığında on iki yaşındaydı ve o kafasını misafir odasından içeri uzattığında onun ismini seslenip koşarak içeri girdi.

"Daniel!" dedi tekrar. "Geri gelmişsin! Ah, geri gelmişsin, geri gelmişsin, geri gelmişsin."

"Geri geldim," diye onu onayladı Daniel.

"Ah, seni tekrar görmek çok güzel. Frances, kuzenin Daniel. Onu hatırlarsın."

Şu an yaklaşık on yaşlarında görünen Frances olan biteni şimdi anlamıştı. "Oooooh. Oldukça farklı görünüyorsun."

"Hayır, görünmüyor," dedi Elizabeth hemen onlardan sonra odaya girerek.

"Nazik olmaya çalışıyorum," dedi Frances ağzının ucuyla.

Daniel güldü. "Şey, sen oldukça farklı görünüyorsun, orası kesin." Daniel eğilip onun çenesini okşadı. "Neredeyse bir yetişkin olmuşsun."

"Ah, ben öyle demezdim," dedi Frances alçak gönüllü bir şekilde.

"Bunun dışında her şeyi der ama," dedi Elizabeth.

Frances başını bir kamçı hızıyla ona çevirdi. "Kes şunu!"

"Yüzüne ne oldu?" diye sordu Harriet.

"Bir yanlış anlaşılmaydı," dedi Daniel, bu morlukların iyileşmesinin ne kadar zaman alacağını merak ederek. Kendi görünüşünü çok umursamıyordu ama sorular giderek bıktırıcı oluyorlardı.

"Bir yanlış anlaşılma mı?" diye sordu Elizabeth. "Bir örsle mi?"

"Ah, kes," diye azarladı Harriet onu. "Bence çok çarpıcı görünüyor."

"Evet, bir örse çarpmış gibi."

"Ona kulak asma," dedi Harriet, Daniel'e. "O, hayal gücünden yoksundur."

"Bayan Wynter nerede?" diye sordu Sarah yüksek sesle.

Daniel ona gülümseyerek baktı. *Canım Sarah.*

"Bilmiyorum," dedi Harriet, diğerlerine bakarak. "Merdivenlerden inerken hemen arkamızdaydı."

"Biriniz gidip onu getirmeli," dedi Sarah. "Neden geciktiğinizi bilmek isteyecektir."

"Hadi, Frances," dedi Elizabeth.

"Neden ben gitmek zorundayım?"

"Çünkü bunu hep sen yaparsın."

Frances, ayağını yere vurup homurdanarak uzaklaştı.

"İtalya'yla ilgili her şeyi duymak istiyorum," dedi Harriet, gözleri gençlik ateşiyle parıldıyordu. "İnanılmaz derecede romantik değil mi? Şu herkesin yıkılacağını söylediği kuleyi gördün mü?"

Daniel gülümsedi. "Hayır, görmedim ama kulenin göründüğünden daha sağlam olduğunu söylediler."

"Ya Fransa? Paris'te miydin?" Harriet bir rüyadaymış gibi içini çekti. "Paris'i görmeyi çok isterdim."

"Ben de Paris'te alışveriş yapmaya bayılırdım," dedi Elizabeth.

"Ah, evet." Harriet sanki o ihtimal karşısında bile baygınlık geçirecek gibiydi. "Elbiseler."

"Paris'te değildim," dedi Daniel onlara. Paris'e gidemeyeceğini eklemesinin gereği yoktu. Lord Ramsgate'in orada pek çok dostu vardı.

"Belki şimdi yürüyüşe gitmemiz şart değildir," dedi Harriet umutla. "Burada Daniel ile kalmayı tercih ederim."

"Alı, ama ben güneşin tadını çıkarmayı tercih ederim," dedi Daniel. "Belki ben de size parka giderken eşlik edebilirim."

Sarah homurdandı.

Daniel ona baktı. "Boğazında bir şey mi var, Sarah?"

Sarah'nın gözlerinden katıksız bir alaycılık okunuyordu. "Eminim, bana dün olan her ne ise onunla alakalıdır."

"Bayan Wynter bizi ahırların orada bekleyeceğini söylüyor," diye bildirdi Frances odaya geri dönerek.

"Ahırların orada mı?" dedi Elizabeth. "At binmeyeceğiz ki."

Frances omzunu silkti. "Ahırların orada dedi."

Harriet keyifli bir şekilde nefesini içine çekti. "Belki de seyislerden birine ilgi duyuyordur."

"Ah, Tanrı aşkına," diye dudak büktü Elizabeth. "Seyislerden birine mi?"

"Şey, kabul etmelisin ki durum bu olsaydı çok heyecan verici olurdu."

"Kim için? Onun için değil. Onu okuması yazması olmayan biriyle düşünemiyorum."

"Aşkın gözü kördür," diye espri yaptı Harriet.

"Ama cahil değildir," diye cevabı yapıştırdı Elizabeth.

Daniel gülmemek için kendini zor tuttu. "Gidecek miyiz?" diye sordu, kızlara nazikçe başını eğip selam vererek. Kolunu girmesi için Frances'e uzattı, o da kız kardeşlerine kurnaz bir bakış atarak onun koluna girdi.

"İyi eğlenceler!" diye seslendi Sarah samimiyetsiz bir şekilde.

"Onun neyi var?" diye sordu Elizabeth, Harriet'e ahırlara doğru ilerlerken.

"Sanırım konseri kaçırdığı için hâlâ üzgün," diye yanıtladı Harriet. Daniel'a baktı. "Sarah'nın müzikali kaçırdığını duydun mu?"

"Duydum," diye onayladı Daniel. "Baş dönmesi, değil mi?"

"Ben nezle olduğunu sanıyordum," dedi Frances.

"Karın ağrısı," dedi Harriet kendinden emin bir şekilde. "Ama bunun bir önemi yok. Bayan Wynter," Daniel'e dönüp, "mürebbiyemiz," diye ekledi, sonra başını tekrar kız kardeşlerine doğru çevirdi, "harikaydı."

"Sarah'nın yerini aldı," dedi Frances.

"Bunu yapmayı istediğini zannetmiyorum," diye ekledi Elizabeth. "Annem oldukça ikna edici davranmış olmalı."

"Saçma," diye araya girdi Harriet. "Bayan Wynter başından itibaren çok kahramanca davrandı. Ve çok iyi bir iş çıkardı. Girişlerinden sadece bir tanesini kaçırdı ama bunun dışında harikuladeydi."

Harikulade mi? Daniel biraz düşündü. Bayan Wynter'ın piyano yeteneğini tarif etmek için pek çok sıfat vardı ama harikulade onlardan biri değildi. Ve eğer Harriet böyle düşünüyorsa...

Kuartette çalma sırası Harriet'e geldiğinde oraya tam anlamıyla uyacak demekti.

"Ahırın orada ne yaptığını merak ediyorum," dedi Harriet evin arkasına doğru yürürlerken. "Gidip onu getirsene, Frances."

"Niye ben gideyim?"

"Çünkü bunu hep sen yaparsın."

Daniel, Frances'in çıkması için kolunu gevşetti. Harriet ile tartışacak değildi; kazanmak için yeterince hızlı konu-

şabileceğinden emin değildi. "Ben burada bekleyeceğim, Frances," dedi Daniel.

Frances ayaklarını vurarak uzaklaştı ve bir dakika geçmeden geri döndü. Tek başına.

Daniel kaşlarını çattı.

"Bir dakika içinde burada olacağını söyledi," dedi Frances.

"Kuzenimiz Daniel'ın da bize eşlik edeceğini söyledin mi?" diye sordu Harriet.

"Hayır, unuttum." Omzunu silkti. "Buna aldırış etmeyecektir zaten."

Daniel bundan pek emin değildi. Orada olduğunu Bayan Wynter'ın bildiğinden epeyce emindi (onun hızlıca ahırlara doğru gitmesinden dolayı), ama genç kadının, Daniel'ın da onlarla birlikte parka gideceğini bildiğini düşünmüyordu.

Bu, pek sevimli bir gezinti olmayacaktı. Hele neşeli hiç.

"Niye bu kadar uzun sürdü sence?" diye sordu Elizabeth.

"Bir dakikaya burada olacak," diye yanıtladı Harriet.

"Doğru değil. Bayan Wynter biz buraya geldiğimizden beri en az beş dakikadır orada."

"On," diye araya girdi Frances.

"On mu?" dedi Daniel. Başını döndürüyorlardı.

"Dakika," diye açıkladı Frances.

"On değildi."

Daniel o an kimin konuştuğundan emin değildi.

"Beş de değildi."

Ya da şimdi kimin konuştuğundan.

"Sekiz diyebiliriz ama bence bu hatalı olur."

"Neden bu kadar hızlı konuşuyorsunuz?" diye sormak zorunda kaldı Daniel.

Üçü birden duraksadı ve hepsi ona aynı ciddi bakışı attı.

"Biz hızlı konuşmuyoruz," dedi Elizabeth.

Harriet ekledi. "Biz her zaman böyle konuşuruz."

Ve en sonunda Frances, Daniel'ı bilgilendirdi. "Herkes bizi anlıyor."

Ne kadar tuhaf, diye düşündü Daniel.

"Bayan Wynter'ın işinin neden bu kadar uzun sürdüğünü merak ediyorum," dedi Harriet.

"Bu kez onu getireceğim," dedi Elizabeth, her zaman onun son derece beceriksiz olduğunu söyleyen Frances'e bir bakış fırlatarak.

Frances sadece omzunu silkti.

Fakat Elizabeth tam ahırın girişine vardığında söz konusu hanımefendi, kullanışlı açık gri elbisesi ve ona uygun başlığıyla dışarı çıktı. Daniel'ın dikiş yerindeki bir delik olduğunu sandığı noktaya çatık kaşlarla bakarak eldivenlerini takıyordu.

"Bu, Bayan Wynter olmalı," dedi Daniel yüksek sesle, genç kadın kendisini görmeden.

Bayan Wynter endişesini çabucak maskeleyerek ona baktı.

"Sizin hakkınızda muhteşem şeyler duydum," dedi Daniel ağırbaşlı bir tonda. Ona doğru ilerleyip kolunu girmesi için uzattı. Kadın koluna girdiğinde —Daniel onun gönülsüz olduğundan emindi— ona doğru eğilip, sadece onun duyabileceği kadar alçak bir sesle fısıldadı. "Şaşırdın mı?"

Dördüncü Bölüm

Anne şaşırmamıştı.

Neden şaşırabilirdi ki? Kont burada olacağını söylemişti, kendisi o uğradığında evde olmayacağını söylemiş olmasına rağmen... Kont ona yine de orada olacağını söylemişti, kendisi ona tekrar evde olmayacağını söylemiş olmasına rağmen...

Yine de...

O, Winstead Kontu'ydu. Onun pozisyonundaki erkekler istediklerini yaparlardı. *İş kadınlara geldiğinde,* diye düşündü Anne sinirli bir şekilde, *onun pozisyonundan daha aşağıdaki erkekler de istediklerini yaparlardı.*

Kont kötü bir adam değildi, hatta bencil bile değildi. Anne kendinin yıllar içinde doğru karakter tahlili yapan biri haline geldiğini düşünüyordu, on altı yaşındaki halinden daha iyi yaptığı kesindi. Lord Winstead ne yaptığını bilmeyen bir kızı baştan çıkarmaz ve onu mahvedip, tehdit edip şantaj yapmazdı. En azından kasıtlı olarak...

Eğer Anne hayatının bu adam tarafından altüst edildi-

ğini görürse bu, adam istediği için olmazdı. Sadece Kont ondan hoşlandığı ve onun da kendisinden hoşlanmasını istediği için olurdu. Ve bu adamın aklına, Anne'in peşine düşmemesi gerektiği gelmezdi.

Kont'un her şeyi yapmaya izni vardı. Bunu da yapabilirdi.

"Gelmemen gerekirdi," dedi Anne sessizce parka doğru yürürlerken. Üç Pleinsworth kızı, onların birkaç metre önünden gidiyordu.

"Kuzenlerimi görmek istedim," diye yanıtladı Daniel tüm masumiyetiyle.

Anne ona gözünün ucuyla baktı. "O zaman neden benimle geriden yürüyorsun?"

"Onlara bir bak," dedi Daniel eliyle işaret ederek. "Beni onların arasında caddede yürürken düşünebilir misin?"

Doğruydu. Harriet, Elizabeth ve Frances, annelerinin onların gezide yürümelerini istediği hizada büyükten küçüğe sıralanmış, kaldırımda yürüyorlardı. Anne, onların sonunda talimatları dinlemek için bugünü seçmiş olmalarına inanamıyordu.

"Gözün nasıl?" diye sordu Anne. Gün ışığında daha beter görünüyordu, sanki morluk burnunun üzerine kadar yayılmış gibiydi. Ama Anne, en azından, gözlerinin ne renk olduğunu seçebiliyordu —açık, canlı mavi. Bunu bu kadar merak etmiş olması çok saçmaydı.

"Dokunmadığım sürece o kadar kötü değil," dedi Daniel. "Eğer suratıma taş fırlatma çabası içine girmezsen çok minnettar olurum."

"Öğleden sonrasıyla ilgili bütün planlarını," dedi Anne iğneleyerek, "mahvoldu. Tıpkı gözün gibi."

Daniel kıkırdayınca Anne'in aklına hatıraları hücum etti. Herhangi belirli bir şey değil; ama kendisiyle ilgili, flört etmenin, gülmenin ve bir beyefendi tarafından hoşlanılmanın ne kadar hoş hissettirdiği ile ilgili...

Flörtleşmek güzel bir şeydi. Ancak sonucu değildi. Anne bunların bedelini hâlâ ödüyordu.

"Hava güzel," dedi Anne biraz sonra.

"Şimdiden konuşulacak şeyleri tükettik mi?"

Daniel'ın sesi kısık ve alaycıydı. Anne, yüzüne kaçamak bir bakış fırlattığında Daniel dudaklarında belli belirsiz, gizli bir gülümsemeyle tam önüne bakıyordu.

"Hava çok güzel," diye cümlesini düzeltti Anne.

Daniel'ın gülümsemesi belirginleşti. Anne'inki de öyle.

"Serpentine Gölü'ne gidelim mi?" diye seslendi Harriet ileriden.

"Nereye isterseniz," dedi Daniel anlayışlı bir şekilde.

"Rotten Row'a," diye düzeltti Anne. Daniel ona kaşlarını kaldırarak bakınca Anne ekledi. "Onların sorumluluğu hâlâ bende, öyle değil mi?"

Daniel başını sallayarak ona gülümsedi ve sonra seslendi. "Bayan Wynter nereye isterse oraya gidiyoruz."

"Yine matematik çalışmayacağız, değil mi?" diye söylendi Harriet.

Lord Winstead, gizlemeye gerek duymadığı bir şaşkınlıkla Anne'e baktı. "Matematik? Rotten Row'da?"

"Ölçüler üzerine çalışıyorduk," diye bilgilendirdi onu Anne. "Önceden adımlarının ortalama uzunluğunu ölçmüşlerdi. Şimdi de adımlarını sayıp patikanın uzunluğunu hesaplayacaklar."

"Çok güzel," dedi Daniel onaylayan bir ifadeyle. "Ve sayarken oyalanıp sessiz kalacaklar."

"Onları sayarken duymadın," dedi Anne.

Daniel panikle ona döndü. "Saymayı bilmediklerini söyleme sakın!"

"Elbette biliyorlar." Anne gülümsedi, kendini tutamamıştı. Kont şaşkın olan gözüyle öyle komik görünüyordu ki... Diğeri hâlâ belli bir duyguyu iletemeyecek kadar şişti. "Kuzenlerin her şeyi büyük bir yetenekle yapıyorlar," dedi Anne. "Saymayı da."

Daniel onun söylediği şeyi düşündü. "Yani demek istediğin, beş sene ya da buna yakın bir zaman içinde Pleinsworth'ler, Smythe-Smith kuartetini devraldıklarında çok, çok uzaklarda olmak için çabalamam lazım."

"Benim asla böyle bir şey dememem lazım," diye yanıtladı Anne. "Ama sana şunu söyleyeyim: Frances geleneği bozup kontrafagot çalmaya başlamak üzere seçildi."

Daniel hafifçe irkilip geri çekildi. "Sahiden."

Ve sonra her ikisi de gülmeye başladı. Birlikte...

Bu, muhteşem bir sesti.

"Kızlar!" diye selendi Anne, çünkü dayanamıyordu. "Lord Winstead size katılacak."

"Öyle mi?"

"Öyle," diye onayladı Anne, kızlar onlara doğru geri gelirken. "Bana sizin çalışmalarınızla çok ilgilendiğini söyledi."

"Yalancı," diye fısıldadı Daniel.

Anne bu lafı duymamış gibi yaptı. Ama kendinden memnun bir ifadeyle sırıtırken, dudaklarının yukarı kıvrılmasını Kont'un gördüğünden emin oldu. "İşte yapacağımız şey," dedi Anne. "Siz, konuştuğumuz gibi, adımlarınızın sayısıyla uzunluğunu çarparak patikanın uzunluğunu hesaplayacaksınız."

"Fakat Kuzen Daniel kendi adımının uzunluğunu bilmiyor."

"Kesinlikle. Dersi çok daha iyi hale getiren şey de bu. Siz patikanın uzunluğuna karar verdiğinizde onun adımının uzunluğunu da bulmaya çalışacaksınız."

"Kafamızdan mı?"

Ahne onlara bir ahtapotla mücadele etmeyi öğrenmeleri gerektiğini söylese daha iyiydi. "Bunu nasıl yapacağınızı öğrenmenin tek yolu bu," dedi Anne.

"Ben kalemi ve mürekkebi çok severim," dedi Lord Winstead.

"Onu dinlemeyin, kızlar. Toplamaları ve çizelgeleri kafadan yapmak inanılmaz derecede faydalıdır. Sadece uygulanış yerlerini bir düşünün."

Hepsi ona baktı, dördü birden. Uygulanış yerleri, belli ki, akıllarına gelmiyordu.

"Alışveriş," dedi Anne, kızlara çekici geleceğini umarak. "Biri alışverişteyken matematik inanılmaz derecede faydalıdır. Şapkacıya gittiğinizde yanınızda kâğıt ve kalem taşımazsınız, öyle değil mi?"

Hâlâ bakıyorlardı. Anne'in içinde, onların hiçbir zaman bir şapkacıda ya da herhangi başka bir dükkânda, fiyat üzerine herhangi bir araştırma yapmadıklarına dair bir his vardı.

"Ya oyunlar?" diye şansını denedi genç kadın. "Eğer aritmetik becerilerinizi geliştirirseniz kâğıt oyununda neler başarabileceğinizi söylemeye bile gerek yok."

"Tahmin bile edemezsin," diye mırıldandı Lord Winstead.

"Annemin, bize nasıl kumar oynanacağını öğretmeni istediğini sanmıyorum," dedi Elizabeth.

Anne, Kont'un keyifle kıkırdadığını duyabiliyordu.

"Bizim sonuçlarımızı nasıl doğrulamayı düşünüyorsun?" diye sordu Harriet.

"Bu, çok iyi," diye yanıtladı Anne, "ve yarın yanıtlayacağım bir soru." Bir saniye için duraksadı. "Bunu nasıl yapacağımı bulduğum zaman."

Üçü de kıkır kıkır güldü ki Anne'in niyeti de buydu. Konuşmanın kontrolünü tekrar ele almak için, kendinle biraz dalga geçen mizah kadar işe yarar başka hiçbir şey yoktu.

"Sonuçlar için tekrar geri dönmek zorunda kalacağım," dedi Lord Winstead.

"Buna gerek yok," dedi Anne çabucak. "Onları size bir uşakla gönderebilirim."

"Ya da biz gelebiliriz," diye öneride bulundu Frances. Umutlu gözlerle Lord Winstead'e döndü. "Winstead Evi çok uzak değil ve Bayan Wynter bizi yürüyüşe götürmeyi çok sever."

"Yürüyüş beden ve zihin için çok sağlıklıdır," dedi Anne ciddi bir şekilde.

"Ama eşlik eden biri olduğunda çok daha keyiflidir," dedi Lord Winstead.

Anne derin bir nefes aldı —ters bir cevap vermese daha iyiydi— ve kızlara döndü. "Hadi, başlayalım," dedi enerjik bir şekilde onları patikanın tepesine doğru yönlendirerek. "Oradan başlayın ve sonra da aşağıya doğru inin. Ben tam burada, bankta sizi bekleyeceğim."

"Sen gelmiyor musun?" diye sordu Frances. Anne'e, vatana ihanetten suçlu bulunmuş birilerine yöneltilebilecek türde bir bakış attı.

"Sizi yolunuzda sıkıştırmak istemem," diye itiraz etti Anne.

"Alı, bizi sıkıştırmazsınız, Bayan Wynter," dedi Lord Winstead. "Yol son derece geniş."

"Olsun."

"Olsun?" diye tekrarladı Daniel.

Anne sertçe başını salladı.

"Londra'nın en güzel mürebbiyesine pek yakışmayan bir karşılık verme şekli."

"Yaptığınız hoş bir iltifat şüphesiz," dedi Anne, "ama beni bir savaşa kışkırtması pek mümkün değil."

Daniel ona doğru ilerledi ve mırıldanarak, "Korkak," dedi.

"Hiç değil." Anne dudaklarını bile kıpırdatmamayı başararak cevap verip kızlara döndü. Ve sonra yüzünde geniş bir gülümsemeyle, "Hadi kızlar, başlayalım. Size yardımcı olmak için biraz burada duracağım," dedi.

"Yardıma ihtiyacım yok," diye homurdandı Frances. "Sadece bunu yapmak zorunda olmamaya ihtiyacım var."

Anne sadece gülümsedi. Akşam, Frances'in adımları ve hesaplamalarıyla övüneceğini biliyordu.

"Siz de, Lord Winstead." Anne ona son derece sevimli bir ifadeyle baktı. Kızlar çoktan ilerlemeye başlamışlardı ama ne yazık ki farklı hızda yürüyorlardı, bu da sayıların karışması anlamına geliyordu.

"Ah, fakat ben yapamam,"dedi Daniel. Ellerinden birini kalbinin üzerine götürmüştü.

"Neden yapamazsın?" diye sordu Harriet, tam Anne, "elbette yapabilirsiniz," derken.

"Sersem gibiyim," dedi Daniel ve bu öyle bariz bir bahaneydi ki, Anne gözlerini devirmekten kendini alamadı.

"Doğru söylüyorum," diye ısrar etti Daniel. "Benim. . . Ah, neydi o zavallı Sarah'nın başına gelen şey? Başım dönüyor."

"Onun karnı ağıyordu," diye düzeltti Harriet ve geriye doğru tedbirli bir adım attı.

"Biraz önce başın dönüyor gibi görünmüyordun," dedi Frances.

"Şey, çünkü gözlerimi kapatıyordum."

Bu söylediğinden sonra herkes sustu.

Ve sonra en sonunda Anne, "Anlayamadım," dedi Anne. Gözlerini kapatmanın bununla ne alakası olduğunu gerçekten bilmek istiyordu.

"Ben sayarken hep bir gözümü kapatırım," dedi Daniel tamamen ifadesiz bir suratla.

"Siz hep —dur bir dakika," dedi Anne şüpheci bir şekilde. "Sayarken gözlerinizden birini mi kapatırsınız?"

"Şey, ben ikisini birden pek kapatamam."

"Neden?" diye sordu Frances.

"Öyle göremem çünkü," dedi Daniel, sanki bunun nedeni apaçık ortadaymış gibi.

"Sayma k için görmene gerek yok," diye yanıtladı Frances.

"Gerek var."

Daniel yalan söylüyordu. Anne kızların itiraz ederek homurdanmamalarına inanamıyordu. Ama onlar itiraz etmiyorlardı. Aslında, Elizabeth son derece meraklanmış görünüyordu. "Hangi gözün?" diye sordu.

Daniel boğazını temizledi ve Anne onun her bir gözünü kırptığından son derece emindi, sanki hangisinin morarmış olduğunu hatırlamaya çalışıyordu. "Sağdaki," diye karar verdi en sonunda Daniel.

"Elbette," dedi Harriet.

Anne ona baktı. "Ne?"

"Şey, o sağ elini kullanıyor, öyle değil mi?" Harriet kuzenine baktı. "Öyle değil mi?"

"Evet," diye onayladı Daniel.

Anne bakışlarını Harriet'ten uzaklaştırıp tekrar Lord Winstead'e çevirdi. "Ve bunun nasıl bir bağlantısı var?"

Lord Winstead hafifçe omzunu silkti ve Harriet, "Öyle işte," diyerek onu cevap vermekten kurtardı.

"Eminim gelecek hafta bu mücadeleye katılabilirim," dedi Lord Winstead. "Gözüm iyileştiğinde yani. Şiş olan gözüm kapanınca dengemi kaybediyorum. Bunu nasıl unuttum!"

Anne gözlerini kıstı. "İnsanın dengesinin, işitmeyle ilgili bir problem varsa bozulduğunu sanıyordum."

Frances nefesini tuttu. "Bana onun sağır olacağını söyleme!"

"Sağır falan olmayacak," dedi Anne ters bir biçimde. "Gerçi sen bu şekilde bağırmaya devam edersen *ben* olabilirim. Şimdi, siz üçünüz devam edin ve işinize odaklanın. Ben burada oturacağım."

"Ben de öyle," dedi Lord Winstead fütursuzca. "Ama ruhen üçünüzün yanında olacağım."

Kızlar saymalarına geri dönünce Anne banka doğru yürüdü. Lord Winstead hemen arkasındaydı ve otururlarken Anne, "Gözün hakkındaki saçmalığına inandıklarına inanamıyorum."

"Ah, inanmadılar," dedi Daniel kayıtsızca. "Bizi biraz baş başa bırakırlarsa onlara bir pound vereceğimi söylemiştim."

"Ne?" diye tiz bir çığlık attı Anne.

Daniel gülmekten iki büklüm olmuştu. "Elbette, söylemedim. Tanrım, tamamen ahmak biri olduğumu mu düşünüyorsun? Hayır, buna cevap verme."

Anne, bu kadar kolay kandığı için kendine kızarak kafasını iki yana salladı. Yine de kızmaması gerekirdi, genç adamın kahkahası son derece iyi niyetliydi.

"Kimsenin sana selam vermek için yanına gelmemesine şaşırdım," dedi Anne. Park, günün bu saatinde her zaman olduğundan daha kalabalık değildi ama başkalarıda vardı. Anne, Lord Winstead'in Londra'da yaşarken son derece popüler bir beyefendi olduğunu biliyordu, onun Hyde Park'taki varlığını hiç kimsenin fark etmemesine inanmak zordu.

"Dönüş planımın herkesin bildiği bir şey olduğunu sanmıyorum," dedi Kont. "İnsanlar görmeyi umdukları şeyi görürler, parktaki hiç kimse de beni burada görmeyi beklemiyor." Sırıtıp, sanki şişmiş gözünü göstermek istercesine başını sola doğru eğdi. "Özellikle de bu durumda."

"Ve *benimle* birlikteyken," diye ekledi Anne.

"Senin kim olduğunu merak ediyorum."

Anne sert bir hareketle başını ona doğru çevirdi.

"Bu kadar basit bir soru için fazlasıyla sert bir tepki," diye mırıldandı Daniel.

"Ben, Anne Wynter'ım," dedi Anne sakin bir sesle. "Kuzenlerinin mürebbiyesiyim."

"Anne," dedi Daniel yumuşak bir tonda, sanki Anne'in ismini öğrenmek onun için bir ödüldü. Daniel kafasını yana doğru eğdi. "Wynter, i ile mi y ile mi?"

"Y. Niye sordun?"

"Sebebi yok," diye yanıtladı Daniel. "Sadece benim içten gelen merakım." Daniel bir süre için sessiz kaldıktan sonra, "Sana uymuyor," dedi.

"Anlayamadım?"

"İsmin. Wynter. Sana uymuyor. Y ile bile."

"Bize isimlerimizi seçme şansı pek sunulmuyor," dedi Anne.

"Doğru, ama yine de bazılarımızın, isimlerimize son derece uygun olmamızı çok ilginç buluyorum."

Anne afacan gülümsemesini gizleyemedi. "O halde, Smythe-Smith ne anlama geliyor?"

Daniel biraz fazla tiyatral bir şekilde içini çekti. "Sanırım, bizim kaderimizin aynı müzikali vermemiz gerektiği anlamına geliyor, tekrar, tekrar ve tekrar. . ."

Daniel'ın morali o kadar bozuk görünüyordu ki Anne elinde olmadan güldü. "Ne demek istiyorsun?"

"Biraz tekrarlayıp duran bir tonu var, sence de öyle değil mi?"

"Smythe-Smith'in mi? Sanırım onda epey dostane bir şeyler var."

"Pek sayılmaz. Bir Smythe'nin bir Smith ile evlendiği düşünülüyor. Onlar farklılıklarına uyum sağlayıp, geri kalanımıza her iki ismi birden yüklemektense bir tane isim seçebilirlerdi."

Anne kıkırdadı. "Ne kadar zaman önce isminiz tire alarak söylenmeye başladı?"

"Birkaç yüzyıl evvel." Daniel ona döndü ve Anne bir an için onun sıyrıklarını ve morluklarını unuttu. Sadece Kont'un kendisini, sanki dünyadaki tek kadın oymuşçasına izlediğini gördü.

Bakışlarını genç adamdan uzaklaştırırken yaptığı ufak hareketi bastırmak için öksürdü. Kont tehlikeli bir adamdı. Burada halka açık bir bankta otururken, onunla önemsiz şeylerden bahsederken bile Anne bunu hissedebiliyordu.

Anne'in içinde bir şeyler uyanmıştı ve genç kadın çaresizce bunu tekrar bastırmaya çalışıyordu.

"Tutarsız hikâyeler duymuştum," dedi Daniel, Anne'in içinde bulunduğu kargaşadan habersizdi. "Smythe'lerin parası vardı ve Smith'lerin de bir statüsü. Ya da romantik versiyonu: Smythe'lerin parası ve statüsü vardı, Smith'lerin de güzel bir kızı."

"Altınsarısı saçlı ve gökmavisi gözlü mü? Kulağa Kral Arthur'un efsanesi gibi geliyor."

"Hiç değil. O güzel kız bir şirret olup çıktı." Daniel, yavan bir sırıtışla başını ona doğru eğdi. "İyi yaşlanmayan bir kız."

Anne dayanamayıp güldü. "Neden aile o ismi çıkarıp atmadı ve Smythe olarak devam etmedi o halde?"

"Hiçbir fikrim yok. Belki bir sözleşme imzalamışlardı. Ya da biri, fazla heceler olunca kulağa daha asil geldiğini düşündü. Zaten bu hikâyenin gerçek olup olmadığını bile bilmiyorum."

Anne tekrar güldü, bir yandan da kızları izlemek için parka göz atıyordu. Harriet ve Elizabeth bir şeyle ilgili tartışıyorlardı, muhtemelen yerdeki yapraklardan daha önemli bir mevzu değildi ve Frances, sonuçları mahvedecek devasa adımlar atarak çalışıyordu. Anne, onu düzeltmek için yanına gitmesi gerektiğini biliyordu ama Kont'la birlikte bankta oturmak o kadar güzeldi ki...

"Mürebbiye olmayı seviyor musun?" diye sordu Daniel.

"Bunu *seviyor muyum*?" Anne ona alnını kırıştırarak baktı. "Ne kadar tuhaf bir soru!"

"Senin işini düşününce aklıma daha az tuhaf bir şey gelmiyor."

Ve bu da genç kadının işiyle ilgili ne kadar bilgi sahibi olduğunu gösteriyordu. "Hiç kimse birine mürebbiye olmayı sevip sevmediğini sormuyor," dedi Anne. "Başka mesleği olan birine de."

Anne bu açıklamanın yeterli olduğunu düşünmüştü ama Daniel'a baktığında kendisini gerçekten merakla izlediğini gördü.

"Sen hiç bir uşağa, uşak olmayı sevip sevmediğini sordun mu?" dedi Anne. "Ya da bir hizmetçiye?"

"Bir mürebbiye, uşak ya da hizmetçi değildir."

"Senin düşündüğünden daha yakınız. Ödenen bir maaş, başkasının evinde yaşamak, her zaman sokağa fırlatılmanın bir tek yanlış adıma bakması..." Genç adam, bunun üzerine düşünürken Anne durumu tersine çevirip sordu. "Sen kont olmayı seviyor musun?"

Daniel bir an için düşündü. "Hiçbir fikrim yok." Anne'in şaşkın bakışı üzerine ekledi. "Bunun ne anlama geldiğini bilecek kadar fazla zamanım olmadı. İngiltere'yi terk etmeden önce sadece bir yıl kadar bu ünvanı taşıdım ve söylemeye utanıyorum ama bu ünvanla o zaman boyunca pek bir şey yapmadım. Eğer kontluk başarılı bir şeyse bu, babamın mükemmel idareciliği ve onun birkaç yetenekli idareci tayin etme öngörüsü sayesindedir."

Yine de Anne ısrarcıydı. "Ama sen yine de bir konttun. Hangi kara parçasında olduğunun bir önemi yoktu. Biriyle tanıştığında 'Ben, Winstead,' diyordun, 'Ben, Bay Winstead,' değil."

Daniel ona dürüst bir ifadeyle baktı. "Yurtdışındayken neredeyse hiç kimseyle tanışmadım."

"Ah." Bu kayda değer derecede tuhaf bir ifadeydi ve Anne buna nasıl karşılık vereceğini bilmiyordu. Daniel daha fazla bir şey söylemedi ve Anne onları kaplayan bu melankoliye dokunmaya dayanabileceğini zannetmiyordu. O yüzden, "Ben mürebbiye olmayı seviyorum. En azından onların mürebbiyesi," dedi gülümseyip kızlara el sallayarak.

"Buradan, bunun senin ilk işin olmadığını anlıyorum," diye tahminde bulundu Daniel.

"Evet. Üçüncü işim. Ve ayrıca refakatçi olarak da hizmet ettim." Anne bütün bunları ona neden söylediğini bilmiyordu. Bu, genellikle kendisiyle ilgili paylaştıklarından fazlasıydı. Ama genç adamın halasına sorarak öğrenemeyeceği şeyler de değildi. Anne, Pleinsworth kızlarına eğitim vermek için işe başvurduğunda bütün önceki işleri ortaya çıkmıştı, sonu iyi bitmeyen işi bile... Mümkün olan yerlerde dürüst olmaya çalışmıştı, muhtemelen bu çoğu kez mümkün olmadığı için... Ve her günü, öğrencisinin babasına karşı kapıya barikat kurarak tamamladığı işinden ayrıldığı için, onun hakkında kötü düşünmeyen Leydi Pleinsworth'e minnettardı.

Lord Winstead ona garip bir biçimde içe işleyen bir bakışla bakıyordu. Sonunda konuştu. "Ben yine de senin bir Wynter olmadığını düşünüyorum."

Onun bu fikre böyle saplanıp kalmış gibi görünmesi ne kadar tuhaftı. Anne yine de omzunu silkti. "Benim için bununla ilgili yapılabilecek çok fazla bir şey yok. Evlenmediğim sürece." Ki bu da, ikisinin de bildiği gibi pek olası

olmayan bir ihtimaldi. Mürebbiyelerin nadiren kendi konumlarına uygun nitelikli bir beyefendiyle tanışma fırsatları olurdu. Ve Anne zaten evlenmek istemiyordu. Bir erkeğe, hayatının ve bedeninin üzerinde tam bir kontrol vermeyi hayal etmek zordu.

"Şu hanımefendiye bak, mesela," dedi Daniel. Patika boyunca seken Frances ve Elizabeth'e küçümseyerek bakıp yana kaçan kadını başıyla işaret etti. "O, bir Wynter gibi, yani kış gibi görünüyor. Buz gibi bir sarışın, soğuk karakterli."

"Karakteri hakkında nasıl hüküm verebiliyorsun?"

"Biraz daha dürüst olayım," diye itiraf etti Daniel. "Onu tanırdım."

Anne onun ne demek istediği hakkında düşünmek bile istemiyordu.

"Bence sen sonbaharsın," dedi Daniel.

"İlkbahar olmayı tercih ederim," dedi Anne yumuşak bir tonda. Aslında kendi kendine mırıldanmıştı.

Daniel bunun nedenini sormadı. O akşam, küçük odasında Anne, günün detaylarını hatırlarken o ana kadar genç adamın sessizliği üzerine düşünmemişti bile. Bu açıklama gerektiren bir ifadeydi ama Daniel nedenini sormamıştı. Sormaması gerektiğini biliyordu.

Anne onun sormuş olmasını dilerdi. Eğer sorsaydı ondan daha az hoşlanırdı.

Ve Anne'in içinde Daniel Smythe-Smith'ten, Kont Winstead'in iyi ve kötü şöhretli yanlarından eşit derecede hoşlanmanın, genç kadını sadece bir yıkıma götüreceğine dair bir his vardı.

***

O akşam Daniel, Marcus'un evine resmi tebriklerini sunmak için uğradıktan sonra, en son ne zaman bir öğleden sonrasından bu kadar keyif aldığını hatırlamadığını fark etti.

Bunun o kadar büyük bir başarı olmadığını sanıyordu. Sonuçta, hayatının son üç yılını çoğunlukla Lord Ramsgate'in kiralık katillerinden kaçmaya çalışarak sürgünde geçirmişti. Bu, kendini tembel gezilere ve hoş, amaçsız sohbetlere bırakabileceği bir hayat tarzı değildi.

Ama bu öğleden sonra böyleydi. Kızlar, Rotten Row'da adımlarını sayarken o ve Bayan Wynter, oturup sohbet etmiş ve görünüşte hep önemsiz şeylerden konuşmuşlardı. Ve Daniel bütün o zaman boyunca onun elini ne kadar çok tutmak istediğini düşünmekten kendini alıkoyamamıştı.

Sadece bu... Sadece eli...

Başını eğip, genç kadının eline dudaklarını götürüp nazik bir öpücük konduracaktı. Ve bu basit, kibar öpücüğün muhteşem şeylerin başlangıcı olacağını bilecekti.

Bunun yeterli olmasının sebebi buydu. Çünkü bu, söz gibi bir şey olacaktı.

Şimdi düşünceleriyle baş başayken zihni, bu sözün izin verebileceği her şeyi düşünüyordu. Anne'in boynunun kıvrımını, salık saçlarının gür samimiyetini... Daniel daha önce bir kadını bu şekilde istediğini anımsamıyordu. Bu, saf arzunun da ötesindeydi. Genç kadına olan arzusu, bedensel bir çekimden de derindi. Ona tapmak istiyordu, ona—

Bir anda kulağının altına bir darbe aldı ve lamba direğine doğru devrildi.

"Bu da ne böyle?" diye homurdandı, tam zamanında

başını kaldırıp iki adamın ona doğru hamle yaptığını görerek.

"Bak sen şu işe, burada iyi bir beyefendi varmış," dedi bir tanesi. Puslu havada yılan gibi kıvrılarak Daniel'a doğru ilerledi. Daniel, adamın elinde bıçak olduğunu gördü.

Ramsgate.

Bunlar onun adamlarıydı. Öyle olmalıydılar.

Lanet olsun! Hugh, eve dönmesinin güvenli olacağı konusunda ona söz vermişti. Daniel ona inanacak kadar ahmak mıydı, gerçeği göremeyerek evine dönecek kadar çaresiz miydi?

Daniel, son üç yılda kuralsız ve ahlaksızca dövüşmeyi öğrenmişti. İlk saldırgan, kaldırımda kasığına yediği tekmeyle uzanırken diğeri, bıçağının kontrolü için boğuşuyordu.

"Sizi kim gönderdi?" diye kükredi Daniel. Yüz yüzeydiler, neredeyse burun buruna. İkisi de bıçak için mücadele ederken kolları yukarıda asılı kalmıştı.

"Sadece paranı istiyoruz," dedi zorba herif. Gülümsedi ve gözleri zalim bir parıltıyla ışıldadı. "Bana paranı ver, biz de çekip gidelim."

Yalan söylüyordu. Daniel, nasıl nefes alınacağını bildiği kadar iyi biliyordu bunu. Eğer bu adamın bileklerini bırakırsa, bir an için bile olsa, o bıçak kaburgalarının arasına saplanacaktı. Yerdeki adam dengesini tekrar sağlamadan önce sadece birkaç saniyesi vardı.

"Hey! Burada neler oluyor?"

Daniel birahaneden çıkan iki adamın koşarak onlara doğru geldiğini görecek kadar serseriden bakışlarını ayırdı. Saldırgan herif de gelenleri görmüştü ve bileklerini

silkeleyerek bıçağı yere fırlattı. Debelenip iterek kendini Daniel'dan kurtardı ve koşmaya başladı. Arkadaşı da onun arkasından güçlükle ilerledi.

Daniel onların peşinden fırladı, en azından birini yakalamaya kararlıydı. Bu, onun istediği cevapları almasının tek yoluydu. Ama köşeye ulaşamadan önce, birahanedeki adamlardan biri onu suçlulardan biri zannederek yakaladı.

"Lanet olsun!" diye bağırdı Daniel. Ama onu tutan adama küfretmenin bir anlamı yoktu. Eğer onlar ortaya çıkmasaydı şimdiye ölmüş olabileceğini biliyordu.

Cevap istiyorsa Hugh Prentice'i bulması gerekiyordu.

Hemen.

Beşinci Bölüm

Hugh, Albany'de, mütevazı bir serveti ve doğuştan taşıdığı ünvanları olan beyefendilerin yaşadığı küçük dairelerden oluşan şık binada yaşıyordu. Elbette babasının inanılmaz büyük evinde kalabilirdi. Aslında Lord Ramsgate kalması için onu zorlamak amacıyla şantaj dışında her şeyi denemişti ama Hugh, İtalya'dan dönerken uzun yolculukları esnasında Daniel'a dediği gibi, artık babasıyla konuşmuyordu.

Babası ise, ne yazık ki, hâlâ onunla konuşuyordu.

Daniel oraya gittiğinde Hugh evde değildi ama uşağı oradaydı. Daniel'ı oturma odasına alıp, Hugh'un kısa sürede döneceğini söyledi.

Daniel, saldırının her bir detayının üzerinden tekrar geçerek yaklaşık bir saat kadar odanın içinde volta atıp durdu. Orası, Londra'nın en iyi aydınlatılmış yerlerinden değildi ama kesinlikle en tehlikeli yerlerinden biriydi. Üstelik, eğer bir hırsız dolgun bir cüzdan çalmak niyetindeyse St. Giles ve Old Nichol kenar mahallelerinin dışında

riske girmesi gerekirdi. Daniel, Mayfair ve St. James'e yakın bir yerde soyulacak ilk kibar erkek olmayacaktı. Bu basit bir soygun olabilirdi. Olamaz mıydı? Ona parasını istediklerini söylemişlerdi. Gerçek olabilirdi.

Fakat Daniel, herhangi bir şeyle ilgili basit bir açıklamayı kabul etmek için çok uzun süredir tetikteydi. Ve Hugh sonunda dairesine geldiğinde Daniel'ı kendisini beklerken buldu.

"Winstead," dedi Hugh hemen. Şaşırmış görünmüyordu, diğer taraftan Daniel, Hugh'u şimdiye kadar hiç şaşkın görmediğini düşündü. Onun her zaman dikkat çekici bir biçimde ifadesiz bir suratı vardı. Adamın iskambil oyunlarında yenilemez olmasının sebeplerinden biri de buydu. Bu ve onun rakamlarla ilgili o garip kabiliyeti.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Hugh. Kapıyı arkasından kapatıp bastonuna dayanarak içeri girdi. Daniel onun yürüyüşünü izleyebilmek için kendini zorladı. İtalya'da ilk kez yeniden karşılaştıklarında Daniel için bu çok zor olmuştu: Hugh'un acı içinde yürümesinin sebebi kendisiydi. Şimdi bir tür ceza gibi buna tanık olmaya katlanması gerekiyordu ve o gece Hugh'a olanların, kendisinin hak ettiği bir ceza olduğundan emin değildi.

"Saldırıya uğradım," dedi Daniel kısa ve öz bir şekilde.

Hugh bir şey söylemedi. Yavaşça döndü, dikkatli bir şekilde Daniel'ı baştan ayağa inceledi. "Otur," dedi ansızın ve sandalyeyi işaret etti.

Daniel'ın kanı oturmak için fazla hızlı akıyordu. "Ayakta durmayı tercih ederim."

"Kusura bakma o zaman, ben oturacağım," dedi Hugh, dudaklarını kendini küçümseyen bir şekilde büzerek. San-

dalyeye doğru hantalca ilerleyip oturdu. Sonunda, sakat bacağının üzerinden ağırlığını kaldırdığında duyulabilir bir rahatlamayla nefesini bıraktı.

Bu, numara değildi. Başka şeyler hakkında yalan söylüyor olabilirdi ama bununla ilgili değil. Daniel, Hugh'un bacağını görmüştü. Kıvrılıp bükülmüştü, bacağının varlığı umulmadık bir ilaç başarısıydı. Üzerine basabilmesi bile mucizeydi.

"Bir şey içmemin bir sakıncası var mı?" diye sordu Hugh. Bastonunu masaya dayadıktan sonra bacağındaki kasları ovuşturdu. Yüzündeki acıyı saklamak için uğraşmıyordu. "İşte şurada," dedi suratını buruşturup başıyla vitrinli dolabı işaret ederek.

Daniel oraya ilerleyip bir şişe brendi çıkardı. "İki parmak mı?" diye sordu.

"Üç, lütfen. Uzun bir gün oldu."

Daniel içkiyi bardağa koyup ona götürdü. O uğursuz sarhoşluk gecesinden sonra ağzına alkol koymamıştı ve onun uyuşturulmaya ihtiyacı olan mahvolmuş bir bacağı yoktu.

"Teşekkür ederim," dedi Hugh, sesi inlemeyle fısıltı arasında bir tondaydı. Büyük bir yudum aldı ve sonra bir tane daha, içki boğazından aşağı akarken gözlerini kapadı. "Tamam," dedi tekrar rahata erdikten sonra. Bardağını bırakıp ona baktı. "Yaralarının Lord Chatteris'in yüzünden olduğunu duymuştum."

"O başka bir mesele," dedi Daniel önemsemez bir şekilde. "Bu akşam eve dönerken iki adam tarafından saldırıya uğradım."

Hugh bakışlarını keskinleştirerek doğruldu. "Herhangi bir şey söylediler mi?"

"Para istediler."

"İsmini biliyorlar mıydı?"

Daniel başını iki yana salladı. "Söylemediler."

Hugh, bir an sessiz kaldıktan sonra konuştu. "Sıradan haydutlar olmaları mümkün."

Daniel kollarını göğsünde bağlayıp ona baktı.

"Sana babamdan söz aldığımı söylemiştim," dedi Hugh sessizce. "Sana dokunmayacak."

Daniel ona inanmak istiyordu. Aslında ona inanıyordu. Hugh hiçbir zaman yalancı veya kinci biri olmamıştı. Ancak kandırılmış olması mümkün müydü?

"Babana güvenebileceğimi nereden bileyim?" diye sordu Daniel. "Son üç yılı benim ölmemi iş edinerek geçirdi."

"Ve ben de son üç yılımı onu ikna etmeye çalışarak geçirdim, bunun," Hugh dudaklarını büküp elini sakat bacağına doğru salladı, "senin olduğu kadar benim de suçum olduğuna."

"O buna asla inanmaz."

"Evet," diye ona katıldı Hugh. "O kahrolası bir inatçı keçidir. Her zaman öyleydi."

Bu, Daniel'ın, Hugh'un babası hakkında böyle kelimeler kullandığını duyduğu ilk sefer değildi ama yine de şaşırmıştı. Genç adamın ses tonundaki yalınlıkta sinirbozucu bir şeyler vardı.

"Güvende olacağıma nasıl emin olabilirim?" diye sordu Daniel. "Senin sözüne güvenerek İngiltere'ye döndüm. Babanın sözünü tutacağına olan inancına dayanarak. Eğer bana ya da, Tanrı yardımcın olsun, ailemin herhangi bir üyesine bir şey olursa seni dünyanın öbür ucuna kadar takip ederim."

Hugh, Daniel öldürülürse ortada takip edilecek bir durum kalmayacağı hakkında bir şey söylemedi.

"Babam bir sözleşme imzaladı," dedi Hugh. "Sen de gördün."

Daniel sözleşmenin bir kopyasını almıştı hatta. Hugh'un avukatı bu sözleşmeyi kilit altında tutması için sıkı bir talimat almıştı. Ama yine de...

"Baban bir sözleşmeye uymayan ilk adam olmayacaktır," dedi Daniel kısık bir sesle.

"Doğru." Hugh yüzünü buruşturdu. Gözlerinin derinliklerindeki gölgelerde, uzun süredir orada duran bir ifade vardı. "Ama buna uymamazhk etmeyecek. Bunu garanti altına aldım."

Daniel ailesini düşündü, kız kardeşini, annesini ve daha yeni tekrar tanımaya başladığı neşeli, kıkır kıkır kuzenlerini... Ve Bayan Wynter'ı düşündü; genç kadının yüzü zihninde belirmişti. Eğer onu tanıma şansı elde edemeden kendisine bir şey olursa...

Eğer ona bir şey olursa...

"Nasıl bu kadar emin olduğunu bilmem gerekiyor," dedi Daniel. Sesi öfkeli bir fısıltıya dönüşmüştü.

"Şey..." Hugh bardağını tekrar dudaklarına götürdü ve bir yudumdan fazla içti. "Gerçekten bilmen gerekiyorsa durum şu: Ona, eğer sana bir şey olursa kendimi öldüreceğimi söyledim."

Daniel'ın elinde bir şey olsaydı, herhangi bir şey, o anda elinden düşüp parçalanırdı. Kendisinin yere düşmemesi bile şaşırtıcıydı.

"Babam, benim böyle bir şeyi düşünmeden söylemeyeceğimi bilecek kadar beni iyi tanır," dedi Hugh.

Daniel konuşamıyordu.

"Yani, eğer..." Hugh, dudaklarını neredeyse sadece içkiye değdirerek bir yudum daha içti. "Talihsiz bir kazada ölmemeyi becerirsen sana minnettar olurum. O durumda babamı suçlayacağım kesin ve dürüst olmak gerekirse gereksiz yere kendimi öldürmek istemem."

"Sen delisin," diye fısıldadı Daniel.

Hugh omzunu silkti. "Bazen ben de öyle düşünüyorum. Babam da buna kesinlikle katılıyor."

"Neden böyle bir şey yapasın ki?" Daniel birinin —hatta onun için gerçek bir kardeş olan Marcus'un bile— bu tarzda bir tehdit savuracağını hayal edemiyordu.

Hugh uzun bir süre sessiz kaldı; belli bir yere odaklanmayan sabit bakışları, sadece gözlerini kırparken ara veriyordu. Sonunda, Daniel onun cevap vermeyeceğinden emin olduğu sırada Hugh ona doğru dönüp konuştu. "Senin hile yaptığını söylemekle aptallık etmiştim. Sarhoştum. Ve senin de sarhoş olduğuna düşünüyordum. Beni yenebilecek yetenekte olduğuna inanmıyordum."

"Değildim," dedi Daniel. "Sahip olduğum tek şey şanstı."

"Evet," diye ona katıldı Hugh. "Ama şansa inanmam. Hiç inanmadım. Ben beceriye inanırım ve ondan da fazla, muhakemeye. Ama o gece benim muhakeme yeteneğim yoktu. Ne kâğıtlar ne de insanlar konusunda."

Hugh boşalan bardağına baktı. Daniel tekrar doldurmayı teklif etmeyi düşündü, sonra Hugh isterse kendisinin zaten söyleyeceğine karar verdi.

"Ülkeyi terk etmek zorunda kalman benim hatamdı," dedi Hugh, bardağını yanındaki masaya koyarak. "Senin

hayatını mahvettiğimi bilerek kendimle daha fazla yaşayamazdım."

"Ama ben de seninkini mahvettim," dedi Daniel sessizce.

Hugh gülümsedi ama sadece dudağının kenarıyla. Gözlerinin içi gülmüyordu. "Sadece bir bacak."

Ancak Daniel ona inanmıyordu. Hugh'un da kendine inanmadığını biliyordu.

"Babamla görüşeceğim," dedi Hugh, ses tonuna bu görüşmenin sonuna yaklaştığını işaret eden bir canlılık katarak. "Bu akşamki olaydan sorumlu olacak kadar ahmak olacağını zannetmiyorum ama her ihtimale karşı ona tehditimi hatırlatacağım."

"Beni bu görüşmenin sonucundan haberdar edecek misin?"

"Elbette."

Daniel kapıya doğru ilerledi ve hoşça kal demek için arkasını döndüğünde Hugh'un ayağa kalkmaya çalıştığını gördü. Tam, "Gerek yok," diyecekti ki kendini tuttu. Herkesin bir gururu vardı.

Hugh, uzanıp bastonunu aldıktan sonra ızdırap veren ağır ilerlemesiyle Daniel'ı uğurlamak için kapıya geldi. "Bu akşam geldiğin için teşekkür ederim," dedi Hugh. Elini uzatınca Daniel tutup sıktı.

"Senin arkadaşım olmandan gurur duyuyorum," dedikten sonra Daniel ayrıldı. Ama ayrılmadan önce, yavaşça arkasını dönen Hugh'un gözlerinin yaşlarla dolduğunu gördü.

***

Sabahleyin Hyde Park'ta Rotten Row'un ölçümünü

tekrar üç kez hesaplayıp vakit geçirdikten sonra öğlen Anne, Pleinsworth'lerin oturma odasındaki çalışma masasına yerleşti. Tüy kalemini çenesine sürterek listesine neleri eklemesi gerektiğini düşünüyordu. O öğleden sonrası boştu ve bütün hafta boyunca yapılacak işlerini ve alışverişini dört gözle beklemişti. Kendisi dışında hiç kimsenin sorumluluğu olmadan biraz zaman geçirebilecek olması çok güzeldi.

Fakat hazırlıkları, içeri uçuk yeşil bir muslin ile süzülen Leydi Pleinsworth'ün gelişiyle kesintiye uğradı. "Yarın gidiyoruz!" dedi.

Anne şaşkınlıkla kafasını kaldırıp baktıktan sonra ayağa kalktı. "Affedersiniz, anlayamadım."

"Londra'da kalamayız," dedi Leydi Pleinsworth. "Dedikodular dolaşıyor."

Dedikodular mı? Ne hakkında?

"Margaret bana Sarah'nın müzikal gecesinde gerçekten hasta olmadığını ve konseri bozmaya çalıştığını duyduğunu söyledi."

Anne, Margaret'in kim olduğunu bilmiyordu ama Leydi'nin doğru bilgilendirildiği yadsınamazdı.

"Sanki Sarah böyle bir şey yaparmış gibi!" diye devam etti Leydi Pleinsworth. "O çok üstün bir müzisyen. Ve sorumluluk sahibi bir evlat. Bütün sene müzikali dört gözle bekledi."

Anne'in bununla ilgili yapabileceği bir yorum yoktu ama neyse ki Leydi Pleinsworth bir cevap bekliyor gibi görünmüyordu.

"Bu rezil yalanlarla mücadele etmenin tek bir yolu var," diye devam etti kadın, "ve o da şehri terk etmek."

"Şehri terk etmek mi?" diye tekrarladı Anne. Bu oldukça aşırıydı. Sezon daha yeni başlıyordu ve onların ana hedefinin, Leydi Sarah için bir koca bulmak olduğunu sanıyordu. Ki bu da, Pleinsworth'lerin yedi nesildir yaşadıkları Dorset'e geri dönmelerinin olası olmadığını gösteriyordu.

"Gerçekten de." Leydi Pleinsworth hızlıca nefes alıp verdi. "Sarah'nın sağlığı düzelmiş gibi göründüğünü biliyorum ve belki de öyle... Ama dünyanın geri kalanına göre o, ölüm döşeğinde olmalı."

Anne, Kontes'in mantığını anlamaya çalışarak gözlerini kırpıştırdı. "O zaman bu, bir doktorun bakımını gerektirmez mi?"

Leydi Pleinsworth hayır der gibi elini havada salladı. "Hayır, sadece biraz temiz kır havası. Herkes, kimsenin şehirde doğru düzgün iyileşmeyeceğini bilir."

Anne içten içe rahatlayarak başını salladı. Kırsal hayatı tercih ederdi. Kendisinin İngiltere'nin güneybatısıyla bir bağlantısı yoktu ve böyle olmasını tercih ediyordu. Ayrıca Lord Winstead'e âşık olma meselesi vardı. Buna, henüz filizlenme aşamasındayken bir son vermek yakışırdı ve üç yüz kilometre uzaklıktaki taşra, ikisi arasına mesafe koymanın en iyi yolu gibiydi. Anne, kalemini elinden bırakarak Leydi Pleinsworth'e sordu. "Ne kadar süre için Dorset'te olacağız?"

"Ah, Dorset'e gitmiyoruz. Ve bunun için şükrediyorum. Dorset'e gitmek öyle meşakkatli bir yolculuk ki... Herkesin, Sarah'nın dinlenip soluklanma fırsatı bulduğunu düşünmesi için en azından iki hafta kadar başka bir yerde kalmalıyız."

"O halde nere—"

"Whipple Tepesi'ne gidiyoruz," dedi Leydi Pleinsworth. "Windsor'a yakın. Oraya ulaşmak bir günümüzü bile almayacak."

Whipple Tepesi mi? Bu, Anne'e neden tanıdık gelmişti?

"Lord Winstead önerdi."

Anne aniden öksürmeye başladı.

Leydi Pleinsworth ona endişeyle baktı. "İyi misin, Bayan Wynter?"

"Ben... sadece... şey... öhö öhö... sanırım boğazıma toz kaçtı."

"İyi gelecekse otur lütfen. Benimleyken resmi olmana gerek yok, en azından şu anda."

Anne müteşekkir bir şekilde başını salladı ve tekrar yerine oturdu. Lord Winstead... Bunu tahmin etmeliydi.

"Bu, hepimiz için ideal bir çözüm," diye devam etti Leydi Pleinsworth. "Lord Winstead de Londra'dan ayrılmak istiyor. Dedikodular... Onun döndüğüne dair söylentiler yayılıyor ve ziyaretçi yağmuruna tutulacak. Bir adamı, ailesiyle huzurlu bir kavuşma yaşamak istediği için kim suçlayabilir ki?"

"O halde o da bize eşlik edecek?" diye sordu Anne temkinli bir şekilde.

"Elbette. Orası onun mülkü. O olmadan oraya gitmemiz tuhaf olur, her ne kadar ben onun en sevdiği halası olsam da. Kız kardeşi ve annesinin de geleceğini zannediyorum ama emin değilim." Leydi Pleinsworth soluklanmak için durdu, son gelişmelerden memnun gibiydi. "Öğleden sonran boş olduğu için Dadı Flanders, kızların toplanmasına yardım edecek. Ama geri döndüğünde her şeyi bir gözden geçirirsen çok minnettar olurum. Dadı çok iyidir ama iyice yaşlandı artık."

"Elbette," diye mırıldandı Anne. Dadı'ya bayılıyordu ama uzun zamandır kulakları ağır işitiyordu. Anne her zaman Leydi Pleinsworth'e yaşlı kadını yanında tutmaya devam ettiği için hayranlık duyuyordu. Dadı Flanders eskiden Leydi Pleinsworth'e ve Leydi Pleinsworth'ün annesine de dadılık yapmıştı.

"Bir haftalığına gideceğiz," diye devam etti Leydi Pleinsworth. "Lütfen yanına kızları oyalamaya yetecek kadar ders aldığından emin olun."

Bir hafta mı? Lord Winstead'in evinde? Lord Winstead'le birlikte?

Anne aynı anda hem üzüldü hem de sevindi.

"İyi olduğundan emin misin?" diye sordu Leydi Pleinsworth. "Korkunç derecede solgun görünüyorsun. Umarım Sarah'nın hastalığı sende de başlamıyordur."

"Hayır, hayır," dedi Anne. "Bu imkânsız."

Leydi Pleinsworth ona baktı.

"Yani, demek istediğim, Leydi Sarah ile temasta bulunmuyorum," dedi Anne aceleyle. "Ben gayet iyiyim. Sadece biraz temiz havaya ihtiyacım var. Dediğiniz gibi, temiz hava her şeyi iyileştirir."

Leydi Pleinsworth bu gevezelikleri onun karakterine uygun bulmadıysa bile herhangi bir şey demedi. "Dışarı çıkmayı planlıyor musun?"

"Evet, teşekkür ederim." Anne ayağa kalkıp kapıya yöneldi. "Hemen yola koyulsam iyi olur. Yapacak pek çok işim var." Çabucak reveransta bulunduktan sonra eşyalarını almak için hızla odasına yöneldi —hava serinlerse diye ince bir şal, içinde birazcık cep harçlığının olduğu el çantası— en alt çekmecesini açıp elini az sayıdaki kıyafetlerinin

arasına daldırdı, işte oradaydı. Dikkatli bir şekilde mühürlenmiş ve postalanmaya hazır... Anne son mektubunun içine yarım şilin iliştirmişti, o yüzden bu mektup eline ulaştığında Charlotte'un posta ücretini ödeyebileceğinden emindi. Tek püf noktası, hiç kimsenin mektubu aslında kimin gönderdiğini fark etmediğinden emin olmaktı.

Anne boğazında oluşan düğüm karşısında şaşırarak yutkundu. Buna, kız kardeşine mektup yazarken sahte isimler kullanmaya şimdiye kadar alışmış olması gerekirdi. Tek yol buydu. Aslında çifte sahtelik de denebilirdi. Mektupları *Anne Wynter* diye imzalamıyordu bile, çünkü gerçek ismi *Annelise Shawcross* ile benzerlik taşıyordu.

Mektubu dikkatli bir şekilde çantasına yerleştirdikten sonra merdivenlere yöneldi. Ailesinin geri kalanının, mektuplarını hiç görüp görmediklerini ve eğer gördülerse Mary Philpott'un kim olduğunu düşündüklerini merak etti. Charlotte'un bununla ilgili iyi bir hikâye uydurması gerekmişti muhtemelen.

Güzel bir ilkbahar günüydü, sadece başlığını biraz daha sıkıca başına geçirmesini sağlayacak kadar bir rüzgâr vardı. Berkeley Meydanı'ndan, Piccadilly'ye ilerledi. Piccadilly'de ana yolun hemen dışında mektuplarını bırakmayı tercih ettiği bir postane vardı. Pleinsworth Evi'ne en yakın nokta orası değildi ama diğer taraf fazla yoğundu ve Anne bu tarafın sunduğu tanınmazlık pelerinini tercih ediyordu. Ayrıca kendi istediği tempoda yürümeyi seviyordu.

Piccadilly her zamanki gibi kalabalıktı, Anne caddeden karşıya geçmek için eteklerinin kenarlarını birkaç santim yukarı çekmeden önce, birkaç dükkân geçip doğuya döndü. Önünden yarım düzine at arabası geçti ama hiçbiri

hızlı değildi. Anne kolayca parke taşlarının üzerinden karşıya geçip kaldırıma çıktı ve—

Ah, yüce Tanrım!

O muydu? Hayır, o olamazdı. O asla Londra'ya gelmezdi. Ya da en azından şimdiye kadar hiç gelmedi. Yani, gelmemişti ve—

Anne'in yüreği ağzına gelmişti ve bir an için görüşünün bulanıklaştığını fark etti. Kendini ciğerlerine tekrar hava çekmek için zorladı. *Düşün.* Düşünmesi gerekiyordu.

Aynı bakıra çalan sarı saçlar, aynı harap edici yakışıklı görünüş... Onun bakışları her zaman eşsiz olmuştu; onun Piccadilly'de sürten, başkentte bilinmeyen bir ikizi olduğunu hayal etmek zordu.

Anne gözlerini yakan, sıcak ve öfkeli yaşları hissetti. Bu adil değildi. Genç kadın kendisinden beklenen her şeyi yapmıştı. Her şeyle ve tanıdığı herkesle bağını koparmıştı. İsmini değiştirmiş, bir işe girmiş ve çok uzun zaman önce Northumberland'de olanlar hakkında asla ve asla konuşmayacağına söz vermişti.

Fakat George Chervil pazarlığın kendi payına düşen kısmını yerine getirmemişti. Ve eğer bu gerçekten o ise, Burnell's Tuhafiye'nin önünde dikilen o ise...

Anne orada bir hedef gibi durup ifşa olmayı bekleyemezdi. Nefesini tıkayan bir düş kırıklığıyla topuklarının üzerinde döndü ve koştu... Önüne çıkan ilk dükkandan içeri girdi.

Altıncı Bölüm

Sekiz yıl önce...

Bu gece, Annelise içinde büyüyen bir heyecanla düşünüyordu. Bu gece, o geceydi.

Onun, ablalarından önce nişanlanıyor olması bir parça skandal yaratmıştı ama bu tamamen beklenmedik de değildi. Charlotte'un onların yerel çevrelerine hiçbir zaman büyük bir ilgisi olmamıştı ve Marabeth daima gergin ve öfkeli görünüyordu —birinin onunla evlenmeyi isteyeceğini hayal etmek zordu.

Yine de Marabeth çılgına dönmüştü ve anne-babası onu yatıştırmak zorunda kalmıştı. Ama bu sefer en küçük kızlarını, en büyüğünün uğruna, çok istediği şeyden vazgeçmesi için zorlamayacaklardı. Annelise, George Chervil ile evlendiğinde Shawcross'lar, Northumberland bölgesindeki en önemli aileyle sonsuza kadar bir bağ kurmuş olacaklardı. Marabeth bile sonunda Annelise'in bu ilişkisinin onun çıkarına olduğunu fark etmişti.

Denizdeki kabarma gerçekten bütün gemileri yukarıya kaldırmıştı, Marabeth ismindeki asabi olanları bile.

"Ciğer bulmuş kedi gibi görünüyorsun," dedi Charlotte. İki farklı küpenin birini bir kulağına, diğerini de ötekine deneyip aynada kendini inceleyen Annelise'i izliyordu. Küpeler, elbette, sahte elmastı; Shawcross ailesinin sahip olduğu tek mücevher, annelerine aitti ve onun tüm sahip olduğu, alyansı dışında üç minik elması ve büyük bir topazı olan bir broştu. Çok hoş bile sayılmazdı.

"Sanırım George bana evlenme teklif edecek," diye fısıldadı Annelise. Kız kardeşinden hiç sır saklamazdı. En azından son zamanlara kadar. Charlotte hepsini olmasa da Annelise'in bir aydır süren gizli ilişkisinin çoğu detayını biliyordu.

"Ne!" diye neşeyle sıçradı Charlotte ve kız kardeşinin ellerini, kendi ellerinin arasına aldı. "Senin için çok mutlu oldum!"

"Biliyorum, biliyorum." Annelise sırıtmaktan kendini alamadı. Gecenin sonunda yanakları ağrıyor olacaktı, bu kesindi. Çok mutluydu. George, bir kocada olmasını istediği her şeye sahipti. O, bir kızın isteyebileceği her şeye sahipti —yakışıklıydı, atletikti, havalıydı. İnanılmaz derecede iyi bir aileden geldiğini söylemeye gerek bile yoktu. Annelise, Bayan Chervil olarak, o civardaki en güzel evde yaşayacaktı. Onun davetleri imrenilen davetler olacaktı, arkadaşlığı arzu edilecekti. Belki sezon için Londra'ya bile giderlerdi. Annelise böyle seyahatlerin pahalı olduğunu biliyordu ama George bir gün baronet olacak ve bir noktada toplumda, ona uygun olan yerde olmaya ihtiyaç duyacaktı.

"Bir şeyler ima ediyor mu?" diye sordu Charlotte. "Sana hediye veriyor mu?"

Annelise başını yana eğdi. Işık bu şekilde solgun tenine değdiğinde kendi görüntüsünden hoşlanıyordu. "Herhangi açık bir şey yapmadı. Ama o Yazdönümü Balosu'nun bir geçmişi var. Anne ve babasının tam da o balo zamanında nişanlandığını biliyor muydun? Ve şimdi George yirmi beşine girdi..." Annelise irileşmiş, heyecanlı gözleriyle kız kardeşine döndü. "Babasının, onun evlenme zamanının geldiğini söylediğini işittim."

"Ah, Annie," diye iç çekti Charlotte. "Bu, çok romantik." Chervil ailesinin Yazdönümü Balosu her sene yılın olayı olurdu. Eğer kasabanın en gözde bekârının, nişanını duyuracağı bir an varsa bu, o olmalıydı.

"Hangisi?" diye sordu Annelise küpeleri göstererek.

"Kesinlikle mavi olan," dedi Charlotte sırıtmadan önce. "Çünkü gözlerime uyması için yeşili ben takmalıyım."

Annelise güldü ve onu kucakladı. "Şu an o kadar mutluyum ki," dedi. Sanki duygularını bastıramıyormuş gibi gözlerini sıkıca yumdu. Mutluluğu sanki canlı, yaşayan bir şeydi, içinde zıplayıp dans ediyordu. George'u yıllardır tanıyordu ve her genç kız gibi, onun kendisine özel bir ilgi göstereceğini umuyordu. Ve sonra bu ilgiye sahip olmuştu! O ilkbaharda George'u kendisine farklı bir şekilde bakarken yakalamıştı ve yazın gelmesine yakın George ona gizlice kur yapmaya başlamıştı. Annelise gözlerini açtı, kız kardeşine bakıp gülümsedi. "Bu kadar mutlu olmanın mümkün olabileceğini sanmazdım."

"Ve her şey daha da iyiye gidecek," dedi Charlotte. El ele tutuşup kapıya doğru yürüdüler. "George evlenme teklif ettiğinde mutluluğun sınır tanımayacak."

Kapıdan dans ederek çıkarlarken Annelise kıkırdadı.

Geleceği onu bekliyordu ve genç kadın ona ulaşmak için sabırsızlanıyordu.

Annelise, George'u geldiği an gördü. George, kimsenin gözden kaçıramayacağı türde bir adamdı —gülümsemesiyle bir kızı eritecek kadar yakışıklıydı. Her genç kız ona âşıktı. Her genç kız her zaman ona âşık olmuştu.

Annelise balo salonunda süzülürken gülümsedi. Diğer kızlar ona âşık olabilirlerdi ama aşkına karşılık bulan sadece kendisiydi.

George ona böyle söylemişti.

Ancak Annelise, genç adamın bir saat kadar aile konuklarını selamlamasını izleyerek sabırsızlanmaya başlamıştı. Diğer üç beyefendiyle dans etmişti —iki tanesi oldukça seçkin erkeklerdi— ve George bir kez bile araya girmeyi denememişti. Annelise, bunu kıskandırmak için yapmamıştı —şey, belki birazcık. Fakat genç kadın, dans davetlerini her zaman, kimden gelirse gelsin kabul ederdi.

Annelise güzel olduğunu biliyordu. Bunu bir sürü insandan duyarak büyümüştü, güzelliğinin farkında olmaması imkânsızdı. İnsanların söylediğine göre Annelise, atalarına çekmişti; parlak siyah saçları eski Galli ataların-dan geliyordu. Babasının saçları da, saçları dökülmeden önce tabii, siyahtı ama herkes genç kadınınkiler gibi olmadığını söylüyordu; böyle parlak, gür ve dalgalı değildi.

Marabeth her zaman kıskanç olmuştu. Aslında Annelise'e çok benziyordu ama tam olarak onun gibi değildi. Marabeth'in teni o kadar açık, gözleri o kadar mavi değildi. Marabeth, Annelise'i hep küçük, şımarık bir şirret olarak resmediyordu ve belki de Annelise'in rica eden her erkekle dans etmeye karar vermesinin sebebi buydu. Kimse onu

kendini üstün görmekle suçlayamayacaktı; o iyi kalpli bir güzel olacaktı, herkesin sevmekten hoşlandığı bir kız.

Şimdi, her erkek elbette ona dans teklifinde bulunuyordu. Hangi erkek balodaki en güzel kızla dans etmek istemezdi ki? Özellikle de reddedilme riski yoksa?

George'un hiç kıskançlık belirtisi göstermemesinin sebebi bu olmalı, diye düşündü Annelise. Genç adam, onun iyi bir kalbi olduğunu biliyordu. Genç kadının diğer erkeklerle dans etmesinin hiçbir anlam ifade etmediğini biliyordu. Hiç kimse onun kalbine George'un dokunduğu gibi dokunamazdı.

"Neden beni dansa kaldırmıyor?" diye fısıldadı Annelise, Charlotte'a. "Beklemekten öleceğim, biliyor musun?"

"Bu, onun anne ve babasının balosu," dedi Charlotte yatıştırır bir şekilde. "Onun bir ev sahibi olarak sorumlulukları var."

"Biliyorum. Biliyorum. Ben sadece... onu o kadar çok seviyorum ki!"

Annelise utançtan yüzünün kızardığını hissederek öksürdü. Sesi beklediğinden daha yüksek çıkmıştı ama neyse ki hiç kimse bunu fark etmemiş gibiydi.

"Gel," dedi Charlotte, az önce plan yapmış birinin kararlılığıyla. "Gel, etrafta biraz turlayalım. Bay Chervil'in o kadar yakınından yürüyeceğiz ki, uzanıp elini tutma isteğiyle eriyecek."

Annelise gülüp Charlotte'un koluna girdi. "Sen kız kardeşlerin en iyisisin," dedi oldukça ciddi bir şekilde.

Charlotte sadece birkaç kez hafifçe elinin üzerine vurdu. "Şimdi gülümse," diye fısıldadı. "Seni görebilir."

Annelise başını kaldırınca gerçekten de George'un ona

baktığını gördü. Genç adamın yeşil-gri gözleri arzuyla doluydu.

"Ah, aman Tanrım," dedi Charlotte. "Baksana, seni nasıl izliyor!"

"Bu, beni titretiyor," dedi Annelise.

"Biraz daha yakınlarına doğru yürüyelim," dedi Charlotte. George ve ailesi tarafından görülmemeleri imkânsız bir hale gelene kadar yürüdüler.

"İyi akşamlar," dedi George'un babası şen şakrak gümbürdeyen bir sesle. "Sevimli Bayan Shawcross değil mi bu? Ve bir başka sevimli Bayan Shawcross." Babası, her ikisini de başını hafifçe eğerek selamladı ve kızlar da reverans yaparak karşılık verdiler.

"Sör Charles," diye mırıldandı Annelise. George'un babasının, kendisinin nazik ve saygılı genç bir hanım olduğunu ve mükemmel bir gelin olacağını düşünmesini istiyordu. Aynı hürmetle George'un annesine döndü. "Leydi Chervil."

"Diğer sevimli Bayan Shawcross nerede?" diye sordu Sör Charles.

"Bir süreden beri Marabeth'i görmedim," diye yanıtladı Charlotte. Tam o sırada George konuştu. "Sanırım şuradadır, bahçeye açılan kapıların yanında."

Ki bu da Annelise'e, George'a dönüp selamlamak için harika bir fırsat verdi. "Bay Chervil." George onun elini tutup dudaklarına götürdü. Annelise, genç adam elini öperken gerekli olandan daha fazla oyalandığını hayal ettiğini zannetmiyordu.

"Her zamanki gibi çok etkileyicisiniz, Bayan Shawcross." George onun elini bırakıp doğruldu. "Büyülendim."

Annelise konuşmaya çalıştı ama tutulmuştu. Hem ateş basmış hem de ürpermişti. Ciğerleri tuhaftı, sanki dünyada onları doldurmaya yetecek kadar hava yok gibiydi.

"Leydi Chervil," dedi Charlotte, "bu dekorasyon beni mest etti. Söyleyin lütfen, siz ve Sör Charles yazı ifade etmesi için sarının tam da bu doğru tonunu nasıl buldunuz?"

Bu son derece anlamsız bir soruydu ama Annelise bunun için kız kardeşine tapıyordu. George'un anne-babası hemen Charlotte ile bir sohbete daldılar ve George ile Annelise de onların aksi tarafına doğru dönüp biraz uzaklaştılar.

"Seni bütün gece görmedim," dedi Annelise nefesi kesilerek. Sırf onun yakınında olmak bile titremesine yetiyordu. Üç gece önceki görüşmelerinde George onu öyle ateşli bir şekilde öpmüştü ki... Bu öpücük, Annelise'in zihninde kıvranıyor, onu daha fazlası için hevesli bir hale getiriyordu.

George'un öpüşmeden sonra yaptığı şey o kadar da zevkli değildi ama yine de heyecan vericiydi. George'u bu kadar derinden etkilediğini bilmek, kontrolünü kaybetmesine yol açabildiğini bilmek...

Sarhoş ediciydi. Annelise'in böyle bir güçten hiç haberi yoktu.

"Annem ve babamla meşguldüm," dedi George ama gözleri, onunla olmayı tercih edeceğini söylüyordu.

"Seni özledim," dedi Annelise cüretkâr bir şekilde. Davranışı ayıplanacak bir davranıştı ama hisleri de öyleydi. Sanki kendi hayatının dizginlerini eline almış ve kendi kaderini çiziyordu. Genç ve âşık olmak ne kadar muhteşem

bir şeydi. Dünya onların olacaktı. Sadece uzanıp tutmaları gerekiyordu.

George'un gözleri arzuyla yandı ve omzunun üzerinden etrafa kaçamak bakışlar yolladı. "Annemin oturma odası. Nerede olduğunu biliyor musun?"

Annelise başını salladı.

"On beş dakika sonra benimle orada buluş. Kimseye görünme."

George, dansa kaldırmak için başka bir kızın yanına gitti —fısıldaşmaları bakkındaki dedikoduları azaltmanın en iyi yolu buydu. Annelise, sarı, yeşil ve altınrengi ile ilgili konuşmalarım nihayet bitiren Charlotte'u buldu. "Onunla on dakikaya buluşuyorum," diye fısıldadı. "Kimsenin benim nerede olduğumu merak etmemesini sağlar mısın?"

Charlotte başını salladı, destek vermek için hafifçe elini sıktıktan sonra başıyla kapıya doğru işaret etti. Hiç kimse bakmıyordu. Bu, ayrılmak için mükemmel bir zamandı.

Leydi Chervil'in oturma odasına varmak, Annelise'in beklediğinden daha fazla zaman aldı. Orası binanın karşısındaydı —muhtemelen George'un orayı seçmesinin nedeni de buydu. Ve Annelise diğer konuklardan kaçınmak için dolambaçlı bir rota izlemişti. Karanlık odaya girene kadar George çoktan oraya gelmiş, onu bekliyordu.

George, genç kadın daha konuşamadan onun üzerine atladı; onu deli gibi öpüyor, elleriyle poposunu okşuyor, mahrem yerini sıkıyordu. "Ah, Annie," diye inledi, "sen mükemmelsin. Partinin tam ortasında buraya gelmen... Çok edepsizsin."

"George," diye mırıldandı Annelise. George'un öpücükleri çok hoştu, kendisini bu kadar umutsuzca arzula-

ması heyecan vericiydi ama genç kadın *edepsiz* diye hitap edilmekten hoşlandığından emin değildi. Bu, onun olduğu şey değildi, öyle değil mi?

"George?" dedi tekrar, bu kez bir soruydu bu.

Fakat George yanıt vermedi. Sesli bir biçimde nefes alıp veriyor, Annelise'i yakındaki sedire götürmeye çalışırken eteklerini kaldırmaya çalışıyordu.

"George!" Bu, çok zordu çünkü Annelise de heyecanlıydı ama ellerini ikisinin arasına koyup George'u itti.

"Ne?" diye sordu George ona şüpheyle bakarak. Ve bir şey daha. Öfke mi?

"Ben bunun için gelmedim," dedi Annelise.

George yüksek sesli bir kahkaha attı. "Ne olacağını zannediyordun?" Tekrar ona doğru yaklaştı, bakışları ateşli ve azgındı. "Ben günlerdir senin için sertim."

Annelise kıpkırmızı oldu çünkü bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Ve George'un onu bu kadar arzulaması heyecan verici olmasına rağmen sinir bozucuydu da. Annelise bunun ne olduğundan veya neden olduğundan emin değildi ama burada, böylesine karanlık ve gözden uzakta bir yerde onunla olmak istediğinden artık emin değildi.

George elini tuttu ve onu, sendeleyeceği kadar sert bir şekilde kendisine doğru çekti. "Azıcık yapalım, Annie," diye mırıldandı. "İstediğini biliyorsun."

"Hayır, ben —ben sadece—" Annelise ondan uzaklaşmak istedi ama George izin vermedi. "Bu, Yazdönümü Balosu. Ben düşünmüştüm ki. . ." Genç kadının sesi duyulmaz hale geldi. Annelise devam edemedi çünkü George'un yüzündeki ifade ona, George'un onunla asla evlen-

me niyeti olmadığını göstermişti. Genç adam onu öpmüş, sonra onu baştan çıkarmış, kocasına saklamış olması gereken o şeyi almıştı ve onu tekrar alabileceğini mi düşünüyordu?

"Ah, Tanrım," dedi George, sanki gülecekmiş gibi ona bakarak. "Seninle evleneceğimi zannettin." Sonra gerçekten de güldü ve Annelise içinde bir şeylerin öldüğünden emindi.

"Sen çok güzelsin," dedi George alay ederek, "sana hakkını vermem lazım. Ve bacaklarının arasında da iyi vakit geçirdim ama yapma, Annie. Bahis konusu edilebilecek paran yok ve ailen kesinlikle benim ailemi yükseltecek bir aile değil."

Annelise bir şeyler demek istiyordu. Ona vurmak istiyordu. Ama sadece adamın dudaklarından dökülen kelimelere inanamayarak orada dehşet içerisinde öylece duruyordu.

"Ayrıca," dedi George zalim bir gülümsemeyle, "benim zaten bir nişanlım var."

Annelise'in neredeyse dizlerinin bağı çözülecekti, destek almak için çalışma masasının kenarına tutundu. "Kim?" diye fısıldayabildi.

"Fiona Beckwith," diye cevap verdi George. "Lord Hanley'in kızı. Ona dün gece teklif ettim."

"Kabul etti mi?" diye fısıldadı Annelise.

George bir kahkaha attı. Yüksek sesle. "Elbette kabul etti. Ve babası da —vikont— çok memnun olduğunu ifade etti. Fiona onun en küçük ama en sevdiği kızı ve bizim için ihtiyaçları cömertçe karşılayacağından eminim."

Annelise yutkundu. Nefes almak gitgide zorlaşıyordu. Bu odadan çıkması lazımdı, bu evden çıkması lazımdı.

"O oldukça çekici de," dedi George yavaş yavaş ona doğru yaklaşarak ve gülümsedi. Bu gülümseme, önceden Annelise'i baştan çıkarırken şimdi midesinin bulanmasına neden oldu. George yakışıklı bir piçti ve bunun farkındaydı. "Ama," diye mırıldandı, parmaklarından birini kadının yanağından çenesine doğru indirerek, "onun senin kadar ahlaksız bir yaramaz olacağından şüpheliyim."

"Hayır," demeye çalıştı Annelise ama George'un ağzı yeniden onunkinin üzerinde ve elleri ise her yerindeydi. Annelise mücadele etmeye çalıştı ama bu, onu sadece eğlendiriyor gibiydi. "Ah, sert seviyorsun, değil mi?" dedi George gülerek. Sonra onu çimdikledi ama Annelise buna sevinmişti; çünkü bu, onu içine düştüğü şokla dolu uyuşukluktan uyandırmıştı ve gürleyerek George'u itip kendinden uzaklaştırdı.

"Benden uzak dur!" diye bağırdı ama George sadece güldü. Annelise o çaresizlikle bulduğu ilk silahı, Leydi Chervil'in masasında duran antika bir mektup açacağını kavrayıp havada sallayarak uyardı. "Yanıma yaklaşma. Seni uyarıyorum!"

"Ah, Annie," dedi George küçümser bir biçimde. Genç kadın, açacağı deli gibi havada sallarken ona doğru ilerledi.

"Seni fahişe!" diye bağırdı George yanağını tutarak. "Beni kestin."

"Ah, aman Tanrım! Niyetim bu değildi." Açacak elinden düştü ve Annelise geriye doğru birkaç adım attı. Duvara kadar gerilemişti, neredeyse kendinden uzaklaşmaya çalışır gibiydi. "Niyetim bu değildi," dedi yine.

Fakat belki de buydu.

"Seni öldüreceğim," diye tısladı George. Kan, parmak-

larından sızarak bembeyaz gömleğini kirletiyordu. "Beni duyuyor musun?" diye bağırdı. "Seni cehennemde göreceğim!"

Annelise onu itti ve koşarak dışarı çıktı.

***

Annelise, üç gün sonra, hem kendi hem de George'un babasının önünde duruyor ve onların birçok konuda hemfikir olmalarını dinliyordu.

O, bir sürtüktü.

O, George'un hayatını mahvetmişti.

O, kız kardeşlerinin hayatlarını da mahvedebilirdi.

Eğer hamile kalmışsa bu, kesinlikle onun kahrolası hatasıydı ve George'un onunla evlenmek gibi bir yükümlülüğü olduğunu düşünmese iyi ederdi.

Sanki George, kendine ömür boyu taşıyacağı yara izi vermiş bir kızla evlenirdi.

Annelise bununla ilgili kendini hâlâ kötü hissediyordu. Kendini savunduğu için değil... Bu konuda kimse onunla aynı fikirde değildi. Hepsi de, eğer o kendini genç adama bir kez verdiyse adamın bunu tekrar yapmaya hakkı olduğunu düşünüyor gibiydi.

Ancak genç kadın o korkunç şoku hâlâ hissedebiliyordu, açacağın keskin tarafı onun etine battığında hissettiği o ıslak, yumuşak direnci... Bunu beklemiyordu. Annelise sadece George'u korkutup uzaklaştırmak için açacağı havada sallamak niyetindeydi.

"Karar verildi," dedi babası "ve sen, bu kadar yüce gönüllü olduğu için Sör Charles'a dizlerinin üzerine çöküp teşekkür etmelisin."

"Bu kenti terkedeceksin," dedi Sör Charles sert bir sesle, "ve bir daha asla geri gelmeyeceksin. Oğlumla ya da benim ailemden herhangi biriyle asla iletişim kurmayacaksın. Kendi ailenle de iletişim kurmayacaksın. Sanki hiç var olmamışsın gibi olacak. Anlıyor musun?"

Annelise inanamayarak başını iki yana salladı. Anlamıyordu. Bunu hiçbir zaman anlayamazdı. Sör Charles, belki, ama ya kendi ailesi? Onu tamamen mi reddedeceklerdi?

"Sana bir iş bulduk," dedi babası, ses tonu tersti ve nefretle kısılmıştı. "Annenin kuzeninin eşinin kız kardeşinin bir refakatçiye ihtiyacı var."

Kim? Annelise, babasının dediklerini çaresizce takip etmeye çalışarak kafasını salladı. Babası kimden bahsediyordu?

"Man Adası'nda yaşıyor."

"Ne? Hayır!" Annelise, babasının elini tutmak için öne doğru atıldı. "Orası çok uzak. Gitmek istemiyorum."

"Kes sesini!" diye gürledi babası ve elinin tersiyle yanağına sertçe vurdu. Annelise sendeleyip arkaya düştü, babasının bu hareketinin yarattığı şok, hissettirdiği acıdan daha sertti. Babası ona vurmuştu. Ona *vurmuştu*. On altı yıllık hayatı boyunca ona bir kez bile elini kaldırmamıştı ve şimdi. . .

"Sen zaten seni tanıyan herkesin gözünde mahvolmuş birisin," diye tısladı babası insafsızca. "Eğer dediğimi yapmazsan ailene daha fazla utanç getirecek ve kız kardeşlerinin, hâlâ ne kadar kaldıysa, herhangi bir evlilik yapma şanslarını da yok edeceksin."

Annelise, Charlotte'u düşündü, bu dünyada en çok

sevdiği insanı... Ve Marabeth'i düşündü, hiçbir zaman yakın olmadığı kız kardeşini. . . Fakat yine de kardeşiydi. Hiçbir şey daha önemli olamazdı.

"Gideceğim," diye fısıldadı Annelise. Yanağına dokundu, hâlâ yanıyordu.

"İki gün içerisinde buradan ayrılacaksın," dedi babası. "Biz de—"

"Nerede o?"

George aniden odaya girdiğinde Annelise korkudan nefesini tuttu. George'un gözleri vahşice bakıyordu, yüzü ter içindeydi. Zor nefes alıp veriyordu. Genç kadının burada olduğunu duyunca eve kadar koşmuş olmalıydı. Yüzünün bir tarafı bandajlıydı ama kenarları açılmış ve kaymaya başlamıştı. Annelise bandajın düşeceğinden korktu. Bandajın altındaki yarayı görmek istemiyordu.

"Seni öldüreceğim," diye kükredi George, Annelise'e doğru atılarak.

Annelise, içgüdüsel olarak koruması için babasına doğru koşarak geriye sıçradı. Ve babasının içinde de onun için hâlâ bir sevgi kırıntısı kalmış olmalıydı ki, bir kolunu kaldırarak George'un ilerlemesini engelledi. Sör Charles oğlunu geri çekip uzaklaştırdı.

"Bunu ödeyeceksin!" diye bağırdı George. "Bana yaptığına bak. Bak şuna!" Bandajı yüzünden çekip attı ve Annelise, yara karşısında ürktü; elmacık kemiğinden çenesine kadar kırmızı, iltihaplı, uzun, diagonal bir kesikti.

Tamamen iyileşmeyecekti. Bunu Annelise bile anlayabiliyordu.

"Dur," diye emretti Sör Charles. "Kendine hâkim ol."

Ancak George dinlemiyordu. "Bunun için asılacaksın. Beni duydun mu? Yargıcı çağıracağım ve—"

"Kes sesini," diye çıkıştı babası. "Böyle bir şey yapmayacaksın. Eğer onu yargıcın önüne çıkarırsan bu hikâye yayılacak ve Lord Hanley'in kızı, sen daha lütfen bile diyemeden ağlayarak kaçacaktır."

"Ah," diye homurdandı George, elini, büyük bir nefret jestiyle yüzünün önünden savurarak, "insanlar bunu gördüğünde hikâye yayılmayacak mı zannediyorsun?"

"Dedikodular olacaktır. Özellikle de şu kadın, kentten ayrıldığı zaman." Sör Charles, Annelise'e bir başka iğrenme dolu bakış attı. "Ama onlar sadece dedikodu olacaktır. Yargıcı getirirsen bu çirkin meselenin gazeteye düşmesine neden olursun."

Annelise, birkaç saniye için George'un geri adım atmayacağını düşündü. Ama sonunda adam öfkeli bakışlarını onun üzerinden çekip, kafasını o kadar hızlı bir biçimde çevirdi ki, yarası tekrar kanamaya başladı. "Bunu ödeyeceksin," dedi yavaşça Annelise'e doğru yürüyerek. "Belki bugün değil, ama bunu ödeyeceksin."

Parmaklarıyla yanağına dokundu, yavaşça elmacık kemiğinden çenesine doğru diagonal bir çizgiyle kesiğinden aşağıya indi. "Seni bulacağım," dedi ve o anda sesi mutlu geliyordu. "Ve seni bulduğum o gün, güzel bir gün olacak."

Yedinci Bölüm

Daniel kendini bir züppe olarak görmezdi hatta çok zevkine düşkün biri bile değildi ama, dedikleri gibi, iyi yapılmış bir çift çizme gibisi yoktu.

O gün öğleden sonra postasıyla Hugh'dan bir mektup gelmişti:

Winstead,

Söz verdiğim gibi, bu sabah babamı ziyaret ettim. Bana göre şaşkınlığı sahiciydi, hem beni gördüğü için (biz konuşmuyoruz) hem de dün akşam senin başına gelen talihsizliği duyduğu için. Kısacası onun, sana saldıranlarla ilgili bir sorumluluğu olduğuna inanmıyorum.

Onunla görüşmemi, tehdidimi tekrar ederek tamamladım. Birinin hareketlerinin sonucunu hatırlatmak daima yararlıdır ama onun yüzündeki kanın çekildiğini izlemenin bana zevk verdiğini söylemek belki daha yerinde olur.

Sevgilerimle
H. Prentice (sen yaşadığın takdirde hayatta kalan)

Ve böylece Daniel, güvenliğinin teminat altında olduğunu hissederek, Galileo'yu bile etkileyecek bir kesinlikle ayak ve bacak ölçüsünün alındığı St. James'teki Hoby'nin mağazasına gitmişti.

"Kıpırdamayın," dedi Bay Hoby.

"Kıpırdamıyorum."

"Aslında kıpırdıyorsunuz."

Daniel kıpırdamayan, çoraplı olan ayağına baktı.

Bay Hoby'nin yüzü küçümser bir ifadeyle buruştu. "Ekselansları Wellington Dükü tek kasını bile oynatmadan saatlerce durabilirdi."

"Nefes alıyor muydu bari?" diye mırıldandı Daniel.

Bay Hoby başını kaldırıp bakmaya tenezzül etmedi. "Biz eğlenmiyoruz."

Daniel bu "biz" kelimesiyle Bay Hoby'nin kendisini ve dükü mü kastettiğini, yoksa bu meşhur çizme imalatçısının kendini önemsemesinin sonunda aşırı bir noktaya gelip, kendinden çoğul olarak bahsetme zorunluluğu mu duyduğunu düşünmeden edemedi.

"Bizim, sizin hareketsiz durmanıza ihtiyacımız var," diye homurdandı Bay Hoby.

Demek ki ikincisi. Daniel, Bay Hoby'nin çizmelerinin mükemmelliğini düşününce onun bu sinir bozucu alışkanlığını çekmeye karar verdi.

"*Sizin* söylediğiniz gibi yapmaya çalışacağım," dedi Daniel en keyifli sesiyle.

Bay Hoby, hiç eğlenme belirtisi göstermeyip, Lord Winstead'in ayağını çizeceği bir kalem uzatması için yardımcılarından birine seslendi.

Daniel tamamen hareketsiz durdu (hatta ölçüsü alınır-

ken muhakkak nefes almış olan Wellington Dükü'nden bile daha iyiydi) ama Bay Hoby daha ayak çevresini çizmeyi bitirmeden, kapı ardına kadar açıldı ve camı tıngırdatacak bir şiddetle arkadaki duvara çarptı. Daniel yerinden sıçradı, Bay Hoby küfretti, Bay Hoby'nin yardımcısı korkuyla başını eğdi ve Daniel başını eğip baktığında ayağının çiziminde küçük parmağının bir sürüngenin ayağı gibi öne doğru çıkıntı yaptığını fark etti.

Çok etkileyici.

Kapının açılma sesi herkesin yeterince dikkatini çekmişti ama o yöne baktıklarında çizme imalatçısından içeri girenin bir kadın olduğunu gördüler, çok zor durumda görünen bir kadın, başı—

"Bayan Wynter?"

Başkası olamazdı, başlığından fırlayan lüleleriyle ya da inanılmaz uzun kirpikleriyle başkası olamazdı. Ama bundan da ötesi... Bu tuhaftı ama Daniel onu hareket ediş biçiminden tanıdığını düşündü.

Anne sesten o kadar irkilmişti ki, ayağının üzerinde sıçradı ve arkasındaki raflara doğru sendeledi. Ayakkabıların raftan çağlayan gibi dökülmesini Bay Hoby'nin becerikli yardımcısı yerinden sıçrayarak önledi.

"Bayan Wynter," dedi Daniel yine ona doğru giderek, "sorun nedir? Hayalet görmüş gibisiniz."

Anne başını iki yana salladı ama bu hareketi fazla hızlı ve sertti. "Bir şey yok," dedi. "Ben... ah... şey vardı..." Anne gözlerini kırpıştırıp etrafına bakındı, beyefendilere özgü bir dükkâna girdiğini yeni fark ediyor gibiydi. "Ah," dedi, daha çok kelimeyi içine çeker gibi. "Çok özür dilerim. Ben-ben sanırım yanlış dükkâna geldim. Eee... Eğer

izin verirseniz ben hemen..." Elini kapının koluna koymadan önce dükkânın vitrininden dışarıya şöyle bir göz attı. "Ben hemen gidiyorum," dedi sonunda.

Kapının kolunu çevirdi ama aslında kapıyı açmadı. Dükkân sessizleşmişti ve herkes onun oradan ayrılmasını, tekrar bir şey söylemesini ya da bir şey yapmasını bekliyor gibiydi. Ama Anne felç geçirmiş gibi orada duruyordu.

Daniel dikkatli bir şekilde onu kolundan tutup vitrinin önünden uzaklaştırdı. "Yardımcı olabilir miyim?"

Anne ona doğru dönünce Daniel, genç kadının dükkâna girdiği andan beri kendisine ilk defa doğrudan baktığını fark etti. Fakat bu göz göze gelme kısa sürdü. Anne dikkatini yeniden vitrine verdi, sanki bedeni içgüdüsel olarak oradan korkup siniyor gibiydi.

"Başka zaman devam etmek zorundayız," diye seslendi Daniel, Bay Hoby'ye. "Ben Bayan Wynter'ı eve—"

"Bir sıçan vardı," dedi Anne oldukça yüksek sesle.

"Sıçan mı?" Diğer müşterilerden biri bunu neredeyse çığlık atarak söylemişti. Daniel, o adamın adını anımsamıyordu ama üzerinde sırmayla işlenmiş pembe bir yelekle ve ayakkabılarında ona uyan bağcıklarıyla çok müşkülpesent ve giyimine çok özen gösteren biriydi.

"Dükkânın dışında," dedi Bayan Wynter kolunu ön kapıya doğru uzatarak. İşaret parmağı titredi, sanki kemirgen o kadar korkunçtu ki, onu doğrudan tarif edemiyordu.

Daniel bunu ilginç buldu ama kimse onun hikâyesinin değiştiğini fark etmişe benzemiyordu. Eğer bir sıçandan kaçtıysa nasıl yanlış dükkâna girdi?

"Sıçan ayağıma tırmandı," diye ekledi Anne ve bu,

pembe bağcıklı adamın ayaklarını yerden kaldırması için yeterliydi.

"Sizi eve bırakmama izin verin," dedi Daniel ve daha da yüksek sesle herkes onları izlediği için ilave etti. "Zavallı hanımefendi dehşet içerisinde." Daniel bu açıklamanın yeterli olduğunu düşündü, özellikle de genç kadının, halasının yanında çalıştığını da söyledikten sonra. Çabucak çizmelerini giydi, sonra da Bayan Wynter'ı dükkânın dışına doğru çıkarmaya çalıştı. Ama kadının ayakları sanki sürükleniyordu ve kapıya vardıklarında Daniel, kimsenin onları duymaması için ona doğru eğilip sessizce fısıldadı. "Her şey yolunda mı?"

Anne yutkundu, güzel yüzü gergin ve bitkindi. "Arabanız var mı?"

Daniel başını salladı. "Caddenin hemen aşağısında."

"Arabanız kapalı mı?"

Ne saçma bir soruydu bu! Yağmur yağmıyordu, hatta bulut bile yoktu. "Olabilir."

"Acaba onu buraya getirtebilir misiniz? Yürüyebileceğimden emin değilim."

Anne hâlâ ayaklarının üzerinde dururken sarsak bir haldeydi. Daniel, tekrar başını salladıktan sonra Hoby'nin yardımcısını arabayı çağırmaya gönderdi. Birkaç dakika sonra Daniel'ın arabasının içine yerleşmişlerdi ve üzerlerindeki tente tamamen çekilmişti. Daniel ona kendini toplaması için birkaç dakika verdi, sonra sessizce sordu. "Gerçekten ne oldu?"

Anne başını kaldırıp ona baktı ve gözlerinde —öylesine dikkat çekici koyu bir maviydi ki— şaşkınlık ifadesi vardı.

"Oldukça büyük bir sıçan olmalı," diye mırıldandı Daniel. "Neredeyse Avusturalya büyüklüğünde sanırım."

Daniel onu gülümsetmeye çalışmıyordu ama Anne yine de dudaklarının minnacık bir kıvrılmasıyla gülümsedi. Daniel'ın kalbi hızla çarptı. Kadının yüz ifadesindeki bu kadar küçük bir değişikliğin, kendisinde nasıl bu kadar büyük duygu patlamalarına neden olabileceğini anlamak zordu.

Daniel onu üzgün görmekten hoşlanmıyordu. Ancak bunun ne derecede olduğunu şimdi fark etmişti.

Genç adam, kadının ne yapacağına karar vermesini izledi. Anne ona güvenip güvenemeyeceğinden emin değildi —Daniel bunu onun yüzünde görebiliyordu. Anne pencereden dışarıya baktı, çok kısa bir an için, sonra koltuğunda arkasına yaslandı, yüzü hâlâ öne dönüktü. Dudakları titriyordu ve sonunda son derece cılız bir sesle, neredeyse Daniel'ın kalbini kıracak kadar zayıf bir sesle konuştu. "Birisi var. . . görmek istemediğim biri."

Başka hiçbir şey yoktu. Ne açıklama ne detay. Hiçbir şey. Bin tane soruyu akla getiren sadece beş kelimelik bir cümle. Yine de Daniel bunların hiçbirini sormadı. Soracaktı ama henüz değil. Anne zaten ona cavap vermeyecekti. Daniel onun bu kadar bile söylemiş olmasına şaşıyordu.

"Buradan gidelim o zaman," dedi Daniel ve Anne minnettar bir şekilde başını salladı. Piccadilly'nin doğusuna yöneldiler —kesinlikle yanlış yöne ama diğer taraftan bu, Daniel'ın tam olarak arabacısını talimatlandırdığı yerdi. Bayan Wynter'ın Pleinsworth Evi'ne dönmeden önce kendini toplamak için zamana ihtiyacı vardı.

Ve Daniel onun yanından ayrılmaya pek hazır değildi.

***

Dakikalar geçip giderken Anne pencereden dışarıya baktı. Nerede olduklarından pek emin değildi ve dürüst olmak gerekirse bunu pek umursamıyordu. Lord Winstead onu Dover'a da götürüyor olabilirdi ve Anne, Piccadilly'den ve George Chervil olabilecek o adamdan uzak, çok uzak oldukları sürece bunu da umursamıyordu.

Artık "Sör" George Chervil olmalıydı. Charlotte'un mektupları, Anne'in çok arzu ettiği gibi düzenli olarak gelmiyordu fakat mektuplar samimiydi, dedikoduyla doluydu ve Anne'in önceki yaşamıyla arasındaki tek bağıydı. Charlotte, George'un babasının bir yıl önce öldüğünü ve George'un da baronet payesini miras aldığını yazmıştı. Bu haber Anne'in kanını dondurmuştu. Sör Charles'tan nefret ederdi ama ona ihtiyacı vardı. O adam, oğlunun kinci doğasını kontrol altında tutan tek kişiydi. Sör Charles'ın ölümüyle George'u sağduyuya davet edecek kimse kalmamıştı. Hatta Charlotte bile endişesini ifade etmişti. Görünüşe göre George, babasının cenazesinin ertesi günü Shawcross'ları aramıştı. Bunu dostane bir öğleden sonra araması gibi resmetmeye çalışmıştı ama Charlotte, onun Anne ile ilgili çok fazla soru sorduğunu düşünüyordu.

Annelise.

Bazen kendine, daha önceden olduğu kişiyi hatırlatması gerekiyordu.

George'un Londra'da olma ihtimalini biliyordu. Anne, Pleinsworth'lerdeki pozisyonu bulduğunda kendisinin bütün yıl Dorset'te kalacağını zannetmişti. Leydi Pleinsworth, Sarah'yı sezon için şehre getirecekti ve diğer üç küçük kız, yazı dadıları ve yardımcılarıyla taşrada geçireceklerdi. Ve babalarıyla elbette. Lord Pleinsworth taşradan

hiç ayrılmazdı. O adam, insanlardan ziyade tazılarıyla ilgiliydi ki bu da Anne'e göre gayet uygundu. Lord orada olsa bile kafası başka şeyle meşguldü ve Anne sanki tamamen kadınlardan oluşan bir evde çalışıyor gibiydi.

Ki bu da mükemmeldi.

Fakat sonra Leydi Pleinsworth bütün kızları yanında olmadan yapamayacağına karar vermişti ve Lord Pleinsworth tazılarıyla meşgulken ev halkı toplanıp Londra'ya doğru yola çıkmışlardı. Anne, bütün yol boyunca, George Londra'ya gelmiş olsa bile yollarının kesişmeyeceği konusunda kendini ikna etmeye çalışmıştı. Orası büyük bir şehirdi. Avrupadaki en büyük şehir. Belki de dünyadaki. George bir vikontun kızıyla evlenmiş olabilirdi ama Chervil'ler yine de, Pleinsworth'ler ya da Smythe-Smith'ler gibi yüksek bir çevreye taşınacak değillerdi. Ve eğer aynı davete katılacak olurlarsa da Anne zaten orada olmayacaktı. O sadece bir mürebbiyeydi ve kimsenin fark etmeyeceği bir mürebbiye olduğunu umdu.

Yine de tehlikeliydi. Charlotte'tan duyduğu dedikodular doğruysa George karısının babasından cömert bir ödeme almıştı. Şehirde sezonu geçirmek için yeterliden de çok parası vardı. Belki de en yüksek sosyal çevrelere girebilmesini sağlayacak kadar çok...

George her zaman şehrin heyecanını sevdiğini söylerdi. Anne onunla ilgili bunu hatırlıyordu. Pek çok şeyi unutmayı başarmıştı ama bunu hatırlıyordu. Bunu, bir de o genç kızın Hyde Park'ta yakışıklı kocasıyla kol kola gezme hayallerini...

Anne, aptal hayaline değil, bir zamanlar olduğu genç kıza kederlenip iç çekti. Ne kadar da ahmaktı. Ne kadar da berbat bir karakter tahlilcisi...

***

"Rahatlamanı sağlamak için yapabileceğim başka bir şey var mı?" diye sordu Lord Winstead sessizce. Bir süredir konuşmamıştı. Anne ondaki bu özelliği seviyordu. Rahat ve girişken bir adamdı, hoşsohbetti ama ne zaman konuşmayacağını da biliyor gibiydi.

Anne, Daniel'a tam olarak bakmadan başını iki yana salladı. Özellikle ondan kaçınmaya çalışmıyordu. Anne'in şu anda herkesten kaçınması gerekiyordu. Fakat sonra Daniel kıpırdadı. Bu sadece ufak bir şeydi, gerçekten, ama Anne altında düzelen koltuk minderini hissetti ve bu, Anne'e Daniel'ın o öğleden sonra onu kurtardığını hatırlatmak için yeterliydi. Daniel, genç kadının kaygısını fark etmiş ve onlar arabaya varana kadar pek bir şey sormadan onu kurtarmıştı.

Teşekkürü hak ediyordu. Anne'in hâlâ ellerinin titremesinin ya da her korkunç olasılık üzerinde düşünmesinin bir önemi yoktu. Lord Winstead ona ne kadar yardım ettiğini, hatta Anne'in bunu ne kadar takdir ettiğini hiç bilemezdi ama en azından Anne ona teşekkür edebilirdi.

Ancak Anne ona dönüp baktığında ağzından bir şey tamamen istemsizce çıkıverdi. *Teşekkür ederim,* diyecekti ama bunun yerine—

"Bu yeni bir çürük mü?"

Öyleydi. Anne bundan emindi. Tam orada, yanağının üzerindeydi. Biraz pembemsiydi, gözünün yanındaki çürük kadar koyu renk değildi.

"Kendini incitip duruyorsun," dedi Anne. "Ne oldu?"

Daniel şaşkın görünerek gözlerini kırpıştırdı ve bir elini yüzüne götürdü.

"Diğer taraf," dedi Anne ve bunun korkunç derecede riskli olduğunu bilmesine rağmen uzanıp genç adamın elmacık kemiğine nazikçe dokundu. "Dün burada bir şey yoktu."

"Fark ettin," diye mırıldandı Daniel gülümseyerek.

"Bu, bir iltifat değildi," dedi Anne. Genç kadının, Daniel'ın Lord Chatteris ile kavgasından sonra Kont'taki yeni bir yarayı fark edecek kadar yüzüne aşina olmasının ne anlama geldiğini düşünmemeye çalıştı. Bu, gerçekten komikti. Daniel komik görünüyordu.

"Yine de, koleksiyonuma en son eklenenleri fark ettiğin için gururum okşandı," dedi Daniel.

Anne gözlerini devirdi. "Çünkü yara-bereler, koleksiyonu yapılacak kadar şereflidirler."

"Bütün mürebbiyeler bu kadar alaycı mıdır?"

Anne, böyle bir şeyi kim söylerse söylesin bunun küçümseme, ona yerini ve haddini bildiren bir cümle olduğunu düşünürdü. Ama Daniel'ın söylediği bu değildi. Gülümseyerek söylemişti.

Ahne ona anlamlı bir bakış fırlattı. "Sorumu geçiştiriyorsun."

Genç kadın, Daniel'ın biraz utanmış gibi göründüğünü düşündü. Bunu kesin olarak söylemek zordu çünkü yanaklarında beliren her kızarıklık, bu konuşmanın ana temasıyla, yani diğer çürüklerle gölgeleniyordu.

Daniel omzunu silkti. "Dün gece iki serseri cüzdanımı çalmaya çalıştı."

"Ah, olamaz!" diye bağırdı Anne, tepkisinin sertliğine kendisi de tamamen şaşırarak. "Ne oldu? İyi misin?"

"O kadar da kötü değildi," dedi Daniel. "Marcus, müzikal gecesinde daha fazla zarar vermişti."

"Fakat sık sık suç işleyen insanlardan bahsediyoruz! Öldürülebilirdin."

Daniel ona doğru eğildi. Sadece birazcık. "Beni özler miydin?"

Anne yanaklarının yandığını hissetti ve uygun, sert bakışı yüzüne yerleştirmesi için birkaç saniye geçmesi gerekti. "Pek çok insan tarafından özlenirdin," dedi sertçe.

Kendisi de dahil.

"Nerede yürüyordun?" diye sordu Anne. *Detaylar,* diye hatırlattı kendine. Detaylar önemliydi. Detaylar, duygularla ya da birini özlemekle alakası olmayan ya da gerçekleri bilmek dışında herhangi bir endişe taşımayan yalın, sert şeylerdi. "Mayfair'de mi? Oranın o kadar tehlikeli olduğunu sanmıyordum."

"Mayfair'de değil," dedi Daniel. "Fakat oradan uzakta da değil. Chatteris'lerden evime doğru yürüyordum. Geç olmuştu. Ben de dikkat etmemiştim."

Anne, Chatteris Kontu'nun nerede yaşadığını bilmiyordu ama orası Winstead Evi'nden çok da uzak olamazdı. Bütün asillerin evleri aşağı yukarı birbirlerine yakındı. Ve Lord Chatteris o kibar bölgenin en kenarında bile yaşasa Lord Winstead'in evine dönmek için kenar mahallelerden geçmek zorunda kalması gerekmezdi.

"Ben şehrin bu kadar tehlikeli bir hal aldığını fark etmemiştim," dedi Anne. Lord Winstead'e yapılan bu saldırının Piccadilly'deki George Chervil ile bir ilgisi olup olmadığını merak etti. Hayır, bu nasıl olabilirdi ki? Lord Winstead'le insanların arasında sadece bir kere birlikte görünmüşlerdi —evvelki gün Hyde Park'ta— ve onlara bakan herkes onun orada Lord Winstead'in kuzenlerinin mürebbiyesi olarak bulunduğunu anlardı.

"Sanırım beni geçen gece eve götürmek için ısrar ettiğin için sana teşekkür borçluyum," dedi Anne.

Daniel ona döndü ve gözlerindeki derinlik Anne'in nefesini kesti. "Senin gece vakti, değil yarım mil, iki adım bile yalnız başına gitmene izin veremem."

Anne dudaklarını araladı ve konuşmaya niyeti olması gerektiğini düşündü ama tek yapabildiği öylece bakmaktı. Gözleri genç adamınkilere kilitlenmişti ve bu, kayda değerdi çünkü Anne daha önce onun gözlerinin rengini fark etmemişti, inanılmaz derecede açık parlak maviydi. Gözlerinin ötesindeki bir şeyi gördü. Derinliği... Ya da belki alakası yoktu. Belki de ifşa olan kendisiydi. Belki de Daniel onun bütün sırlarını görmüştü. Korkularını.

Arzularını.

Anne nefes aldı —sonunda— ve bakışlarını ondan kaçırdı. O da neydi? Ya da daha önemlisi, o kimdi? Çünkü Anne, Daniel'a sanki kendi geleceğine bakar gibi bakan o kadını tanımıyordu. Kendisi hayalperest değildi. Kadere inanmazdı. Ve gözlerin, ruhun pencereleri olduğuna hiçbir zaman inanmamıştı. George Chervil'in ona bir zamanlar nasıl baktığını gördükten sonra...

Anne yutkundu, dengesini tekrar sağlamak için bir an zaman kazandı. "Sanki bu duyarlılık bana özelmiş gibi konuşuyorsun," dedi Anne, sesinin nispeten normalliğine memnun olarak, "ama ben senin herhangi bir hanımefendi için de aynısını yapmakta ısrar edeceğini biliyorum."

Daniel ona öyle flörtöz bir gülümsemeyle baktı ki, Anne daha sadece birkaç saniye önce adamın gözlerinde gördüğü derinliği kendisinin mi hayal edip etmediğini düşünmek zorunda kaldı. "Çoğu hanımefendi gururu okşanmış gibi davranırdı."

"Sanırım *şu* an, benim çoğu hanımefendiden biri olmadığımı söylemem gereken yer," dedi Anne kuru bir tonda.

"Bu, kesinlikle çok iyi uyardı. Eğer sahnede olsaydık."

"Harriet'i bilgilendirmeliyim," dedi Anne gülerek. "Kendini oyun yazarı olarak hayal ediyor."

"Gerçekten mi?"

Anne başını salladı. "Sanırım, yeni bir esere başladı. Kulağa korkunç derecede depresif geliyor. VIII. Henry ile ilgili bir şey."

Daniel yüzünü buruşturdu. "Bu, korkunç."

"Harriet beni Anne Boleyn rolünü almam için ikna etmeye çalışıyor."

Daniel gülmesini bastırmaya çalıştı. "Halamın sana yeterince ödeme yapıyor olmasının imkânı yok."

Anne buna yorum yapmayı reddedip onun yerine başka bir şey dedi. "Geçen geceki ilgin için sana teşekkür ederim. Ama gururum okşanmış olmakla birlikte, bütün kadınların güvenliği ve emniyetine değer veren bir beyefendiden çok daha fazla etkilenmiş durumdayım."

Daniel, bunu düşünmek için bir an durduktan sonra başını hafifçe yana atıp kafasını salladı. Anne şaşırarak genç adamın rahatsız olduğunu fark etti. Kont, böyle şeyler için iltifat almaya alışkın değildi.

Anne kendi kendine gülümsedi. Daniel'ın oturduğu yerde kıpırdandığını izlemekte çekici bir şeyler vardı. Anne, onun, cazibesi ve yakışıklılığı için övülmeye alışkın olduğunu düşündü.

Fakat nazik davranışı için? Anne'in içinde, bunun üzerinden çok zaman geçtiğine dair bir hissi vardı.

"Acıyor mu?" diye sordu Anne.

"Yanağım mı?" Daniel başını iki yana salladıktan sonra kendiyle çelişkiye düşerek yanıtladı. "Şey, biraz."

"Fakat hırsızlar senden daha mı kötü görünüyorlardı?" dedi Anne gülümseyerek.

"Ah, çok daha kötü," dedi. "Çok, çok daha kötü."

"Dövüşmenin amacı bu mu? Rakibinin durumunun, kendi durumundan çok daha kötü bir halde olduğundan emin olmak?"

"Biliyor musun, sanırım bu olabilir. Aptalca olduğunu düşünüyorsun, değil mi?" Daniel ona tuhaf, düşünceli bir ifadeyle baktı. "Bu, beni ülkeden uzaklaştıran şeydi."

Anne onun düellosunun bütün detaylarını bilmiyordu ama, "Ne?" diye sordu. Çünkü gerçekten, genç erkekler bile bu kadar ahmak olamazdı.

"Şey, tam olarak değil," dedi Daniel, "ama bu da aynı türden bir saçmalık. Birisi beni hilekâr diye suçladı. Ve ben bunun için onu neredeyse öldürüyordum." Daniel gözlerinde delici bir bakışla ona döndü. "Neden? Neden bunu yaptım ki?"

Anne yanıt vermedi.

"Onu öldürmeye çalışmıyordum." Daniel arkasına yaslandı, bu hareket sert ve aniydi. "Bir kazaydı sadece." Daniel bir an için sessiz kaldı ve Anne onun yüzünü inceledi. Genç adam cümlesini tamamlarken ona bakmadı. "Senin bilmen gerektiğini düşündüm."

Anne biliyordu. Daniel, bu kadar basit bir şey için birini öldürebilecek bir adam asla olamazdı. Ancak Anne, onun bununla ilgili daha fazla şey söylemek istemediğini anlayabiliyordu. O yüzden konuyu irdelemek yerine sordu. "Nereye gidiyoruz?"

Daniel hemen cevap vermedi. Gözlerini kırpıştırdıktan sonra pencereden dışarı baktı ve sonra kabul etti. "Bilmiyorum. Arabacıya, güzergâh talimatı verene kadar amaçsızca dolanmasını söylemiştim. Senin Pleinsworth Evi'ne dönmeden evvel belki biraz fazladan zamana ihtiyacın olacağını düşünmüştüm."

Anne başını salladı. "Bu öğleden sonram boş. Beni hemen beklemiyorlar."

"Yapman gereken bir işin var mı?"

"Hayır, ben —evet!" diye bağırdı aniden. *Yüce Tanrım!* Nasıl unutmuştu? "Evet, var."

Daniel başını ona doğru eğdi. "Nereye gitmen gerekiyorsa seni oraya götürmekten memnun olurum."

Anne çantasını sıkıca tuttu, içindeki kâğıdın hışırtısını duyup rahatladı. "Önemli bir şey değil, sadece postalamam gereken bir mektup."

"İmzalamamı ister misin? Lordlar kamarasında yerimi almayı hiç başaramadım ama sanırım imza atma ayrıcalığına sahibimdir. Babam kesinlikle bunu kullanırdı."

"Hayır," dedi Anne çabucak, bu, onu postaneye gitmekten kurtaracak olmasına rağmen. Charlotte için mektubun masrafsız olmasından bahsetmiyordu bile. Ancak anne-babası mektubu görürse, hem de üzerinde Winstead Kontu'nun imzasıyla...

Merakları sınır tanımayacaktı.

"Çok naziksin," dedi Anne, "ama bu cömertliğini kabul edemem."

"Bu, benim cömertliğim değil. Kraliyet Postası'na teşekkür edebilirsin belki."

"Yine de, senin imza atma ayrıcalığını bu şekilde su-

istimal edemem. Ancak beni postaneye götürebilirsen..." Anne, ne civarda olduklarını kestirmek için dışarı baktı. "Sanırım Tottenham Court Caddesi'nde bir tane var. Eğer orada yoksa... Ah, bu kadar doğuya geldiğimizi fark etmemiştim. High Holborn'a gitmeliyiz. Kingsway'den hemen önce."

Sessizlik.

"Londra'daki postaneler hakkında epey bilgin var," dedi Daniel.

"Ah. Şey. Pek sayılmaz." Anne, hızlı bir şekilde zihnini yorup, uygun bir bahane üretmeye çalıştı. "Ben sadece posta sisteminden büyüleniyorum. Gerçekten de mükemmel."

Daniel ona meraklı bir ifadeyle baktı ve Anne onun kendisine inandığını pek söyleyemezdi. Neyse ki bu doğruydu, her ne kadar bunu bir yalanı örtmek için söylese de. Kraliyet Postası'nı da oldukça ilginç buluyordu. Birinin, ülkenin bir ucundan diğerine bu kadar hızlı mesaj taşıyabilmesi ne kadar şaşırtıcıydı. Londra'dan Northumberland'e üç gün. Bu, gerçekten bir mucize gibiydi.

"Mektubu bir gün takip etmek isterdim," dedi Anne, "sadece nereye gittiğini görmek için."

"Önünde yazan adrese, sanırım," dedi Daniel.

Anne onun bu hafif alayı karşısında dudaklarını birbirine bastırdı. "Fakat *nasıl*? İşte bu, mucize."

Daniel gülümsedi. "İtiraf etmeliyim ki, posta sistemini böyle kutsal terimlerle ifade etmek hiç aklıma gelmemişti ama her zaman tahsilli olduğum için mutlu olmuşumdur."

"Bir mektubun, bugünden daha hızlı seyahat ettiğini hayal etmek zor," dedi Anne neşeli bir şekilde, "tabii biz nasıl uçulacağını öğrenmedikçe."

"Her zaman güvercinler vardır," dedi Daniel.

Anne güldü. "Bir kuş sürüsünün bizim mektuplarımızı taşımak için havalandığını hayal edebiliyor musun?"

"Korkutucu bir manzara. Özellikle de altında yürüyenler için."

Bu söz, bir başka kıkırdamayı getirdi. Anne en son ne zaman bu kadar neşeli olduğunu hatırlamıyordu.

"High Holborn o halde," dedi Daniel. "Mektubunu Londra'nın güvercinlerine teslim etmene asla izin veremeyeceğim." Arabadaki kanadı açmak için öne doğru eğildi ve arabacıya gerekli talimatı verdikten sonra tekrar yerine oturdu. "Sana yardımcı olabileceğim başka bir şey var mı, Bayan Wynter? Tamamen emrine amadeyim."

"Hayır, teşekkür ederim. Sadece beni Pleinsworth Evi'ne bırakırsan..."

"Öğle vakti bu kadar erkenden mi? Boş gününüzde?"

"Bu akşam yapılacak pek çok şey var," dedi Anne. "Biz —ah, ama zaten biliyorsun. Biz Berkshire'a gidiyoruz, şeye..."

"Whipple Tepesi'ne," diye tamamladı Daniel.

"Evet. Önerin üzerine, sanırım."

"Dorset'e onca yolu gitmenizden daha makul geldi."

"Fakat sen—" Anne orada cümlesini yarım bırakıp bakışlarını kaçırdı. "Neyse, boş ver."

"Benim de oraya gitme niyetinde olup olmadığımı mı soracaktın?" Daniel bir an için bekledi, sonra konuştu. "Niyetim yoktu."

Anne dilinin ucuyla dudaklarını ıslattı ama hâlâ Daniel'a bakmıyordu. Bu, çok tehlikeli olurdu. Anne ulaşamayacağı şeyleri istemezdi. İsteyemezdi. Bunu bir keresinde denemişti ve o günden beri bunun bedelini ödüyordu.

Ve Lord Winstead de muhtemelen arzu edilebilecek en imkânsız hayaldi. Anne onu arzu etmek için kendi kendine izin verirse bu, onu mahvederdi.

Ama onu arzu etmeyi nasıl da istiyordu...

"Bayan Wynter?" Daniel'ın sesi ılık bir rüzgâr gibi üzerine esti.

"Yani—" Anne boğazını temizledi, gerçekten kendisi gibi tınlayacak ses tonunu bulmaya çalışarak. "Halan için programını ayarlaman büyük incelik."

"Bunu halam için yapmadım," dedi Daniel yavaşça. "Ama bunu bildiğini umuyorum."

"Niçin?" diye sordu Anne yumuşak bir tonda. Bu soruyu açıklamasına gerek olmadığını biliyordu, Daniel onun neyi kastettiğini anlayacaktı.

Neden yapmıştı? Niçin kendisi?

Fakat Daniel buna yanıt vermedi. En azından hemen. Ve sonra en sonunda, Anne başını kaldırıp, onun yüzüne bakması gerektiğini düşündüğü anda Daniel konuştu. "Bilmiyorum."

Anne o zaman başını kaldırıp baktı. Cevabı son derece dürüst ve beklenmedikti. Genç kadın uzanıp, onun eline dokunmak için o en tuhaf, en yoğun arzuya kapıldı. Bir şekilde onunla bir bağlantı kurmak için...

Fakat bunu yapmadı. Yapamazdı. Ve bunu Daniel bilmiyorsa bile kendisi çok iyi biliyordu.

Sekizinci Bölüm

Ertesi akşam Anne, Pleinsworth'lerin seyahat arabasından inip, ilk kez gördüğü Whipple Tepesi'ne göz atıp etrafına bakındı. Kalacakları ev, güzel bir evdi; sağlam ve görkemliydi; geniş, ağaçlarla çevrili göle doğru meyillenmiş bir tepede kurulmuştu. *Bu evin oldukça yuva gibi görünmesine yol açan bir şey var,* diye düşündü Anne, ki bu da ona ilginç gelmişti çünkü orası Winstead Kontları'nın atalarından kalan mülküydü. Anne, aristokratların büyük evlerine aşinaydı ama şimdiye kadar gördüğü evlerin korkunç süslemeleri ve otoriter havaları vardı.

Güneş neredeyse batmıştı ama alacakaranlığın turunculuğu hâlâ havada asılıydı, hızla yaklaşan geceye ılık bir dokunuş katıyordu. Anne, odasını bulmaya ve belki de akşam yemeği için bir kâse sıcak çorba içmeye istekliydi ama evden ayrılmadan önceki gece Dadı Flanders aşağıya karın ağrısıyla inmişti. Dadı'nın Londra'da kalmasıyla Anne'in işi ikiye katlanmıştı; hem dadılık hem de mürebbiyelik görevi ona kalmıştı. Bu da, kendi isteklerini yerine getirme-

den önce, kızları odalarına yerleştirmesi gerektiği anlamına geliyordu. Leydi Pleinsworth ona, taşradayken fazladan bir öğleden sonrasının boş olacağına dair söz vermişti ama ne zaman olacağı konusunda kesin konuşmamıştı. Anne, kadının bunu tamamen unutmasından korkuyordu.

"Hadi, kızlar," dedi Anne çabucak. Harriet diğer bir arabaya —içinde Sarah ve Leydi Pleinsworth'ün olduğu arabaya— ve Elizabeth de bir diğerine doğru koştu. Anne, Elizabeth'in, hanımların hizmetçileriyle ne hakkında konuştuğunu tahmin edemiyordu.

"Ben buradayım," dedi Frances.

"Evet, buradasın," diye yanıtladı Anne. "Sana altın bir yıldız."

"Gerçekten altından bir yıldızın olmaması çok kötü. Olsaydı her hafta harçlığımı biriktirmek zorunda kalmazdım."

"Eğer gerçekten altından yıldızlarım olsaydı," diye yanıtladı Anne, kaşını yukarı kaldırarak, "sizin mürebbiyeniz olmak zorunda kalmazdım."

"Etkileyici," dedi Frances hayranlık dolu bakışlarla.

Anne ona göz kırptı. On yaşındaki birinin saygısını kazanmakta oldukça tatmin edici bir yan vardı. "Kız kardeşlerin nerede?" diye mırıldandıktan sonra onları çağırdı. "Harriet! Elizabeth!"

Harriet sıçrayarak yanlarına geldi. "Annem buradayken yetişkinlerle birlikte yemek yiyebileceğimi söyledi."

"Ooooh, Elizabeth buna pek memnun olmayacak," dedi Frances.

"Neye memnun olmayacağım?" diye sordu Elizabeth. "Ve de az önce Peggy'nin bana ne söylediğine inanamayacaksınız."

Peggy, Sarah'nın hizmetçisiydi. İnanılmaz derecede dedikoducu olsa da Anne onu severdi.

"Ne dedi?" diye sordu Frances. "Bu arada, Harriet biz buradayken yetişkinlerle yemek yiyecek."

Elizabeth haklı bir öfkeyle nefesini tuttu. "Bu, tamamen haksızlık! Ve Peggy'nin bana dediği şey ise şu: Sarah, Peggy'ye, Bayan Wynter'ın da aileyle birlikte yemek yiyeceğini söylemiş. Daniel, Sarah'ya öyle söylemiş."

"Bu, olmayacak," dedi Anne sert bir sesle. Bu, oldukça garip olurdu —bir mürebbiye genellikle sadece sayısal fazlalık gerekiyorsa aileye katılırdı— ama bunun ötesinde, onun çalışması gerekirdi. Anne hafifçe Frances'in başını okşadı. "Ben seninle yiyeceğim."

Beklenmedik olan, Dadı Flanders'ın hasta olmasıydı. Anne, Lord Winstead'in onun aileye akşam yemeğinde eşlik etmesini rica ederek ne düşündüğünü anlayamıyordu. Eğer onu zor bir duruma sokmak için yapılacak bir hamle varsa bu, kesinlikle birlikte yemek yemekti. Malikânenin sahibi Lord, mürebbiyeyle yemek yemeyi mi rica ediyordu? Lord, onu yatağına atmaya çalıştığını söylese de olurdu pekâlâ.

Ki Anne'in böyle olduğuna dair bir hissi de vardı. Bu, işverenlerinden istenmeyen sırnaşmaları savuşturmak zorunda kaldığı ilk sefer olmayacaktı.

Ama genç kadının bir yanının arzu ettiği ilk sefer olacaktı.

"İyi akşamlar!" Lord Winstead, onları karşılamak için evin sütünlu girişinin altında durmuştu.

"Daniel!" diye bağırdı Frances. 180 derecelik bir dönüş yapıp bütün tozu kız kardeşlerinin üzerine savurdu ve ona

doğru koştu. Neredeyse genç adamı devirerek Daniel'ın kollarına kendini attı.

"Frances!" diye azarladı onu Leydi Pleinsworth. "Kuzenlerinin üzerine atlamak için artık fazla büyüksün."

"Önemli değil," dedi Daniel gülerek. Frances'in saçlarını okşayıp karıştırınca genç leydi buna kocaman bir sırıtmayla karşılık verdi.

Frances başını annesine doğru çevirdi. "Eğer ben Daniel'ın kollarına atılmak için fazla büyüksem bu, yetişkinlerle yemek yiyecek kadar da büyüğüm anlamına mı gelir?"

"Henüz yakınında bile değilsin," diye yanıtladı Leydi Pleinsworth ters bir şekilde.

"Fakat Harriet—"

"—senden beş yaş büyük."

"Biz çocuk odasında harika vakit geçireceğiz," dedi Anne, Frances'i Lord Winstead'in yanından almaya giderken. Daniel yüzünü ona doğru çevirdi, gözleri Anne'in tenini ısıtan bir samimiyetle parlıyordu. Anne, onun aileyle birlikte akşam yemeğine katılmasıyla ilgili bir şeyler söylemek üzere olduğunu anladı ve o yüzden herkesin duyabileceği yüksek bir sesle aceleyle ekledi. "Normalde akşam yemeğimi odamda yerim ama Dadı Flanders hasta olduğu için çocuk odasında onun yerini alıp, Elizabeth ve Frances ile birlikte yemek yemekten çok mutlu olacağım."

"Bizim, bir kez daha, kurtarıcımızsın, Bayan Wynter," dedi Leydi Pleinsworth neşeyle. "Sen olmasaydın biz ne yapardık, bilemiyorum."

"İlk önce müzikal ve şimdi de bu," dedi Lord Winstead onu onaylayarak.

Anne, genç adamın böyle bir şey söylemekteki motivasyonunu anlamaya çalışarak ona bir bakış fırlattı ama Daniel dikkatini çoktan Frances'e vermişti bile.

"Belki de buradayken bir konser vermeliyiz," dedi Elizabeth. "Çok eğlenceli olur."

O alacakaranlıkta emin olmak zordu ama Anne, Lord Winstead'in renginin atmış olduğunu gördüğünü sandı. "Senin viyolanı getirmedim," dedi çabucak. "Harriet'in kemanını da."

"Peki ya—"

"Ve senin kontrafagotunu da," dedi Anne, Frances'e o daha sormadan.

"Ah, ama burası Whipple Tepesi," dedi Leydi Pleinsworth. "Hiçbir Smythe-Smith evi içinde çeşitli müzikal enstrümanlar olmadan tamam sayılmaz ki."

"Kontrafagot bile mi?" diye sordu Frances umutlu bir şekilde.

Lord Winstead şüpheci görünüyordu ama, "Sanırım bir göz atabilirsin," dedi.

"Bakacağım! Bayan Wynter, bana yardım eder misiniz?"

"Elbette," diye mırıldandı Anne. Ailenin yolundan çekilmek için iyi bir bahane gibiydi bu.

"Sarah çok daha iyi hissettiğine göre, bu kez onun yerine piyano çalmak zorunda kalmayacaksın," dedi Elizabeth.

Leydi Sarah'nın eve önceden girmiş olması iyi oldu, diye düşündü Anne, çünkü hemen oracıkta hastalığının nüksetmesi söz konusu olabilecekti.

"Hadi, hep birlikte içeri girelim," dedi Lord Winstead. "Seyahat kıyafetlerinizi değiştirmenize gerek yok. Bayan Barnaby hepimizin katılacağı resmi olmayan bir yemek hazırladı, Elizabeth ve Frances de dâhil."

Ve sen de, Bayan Wynter.

Daniel bunu söylememişti. Hatta ona bakmamıştı bile ama Anne bu kelimeleri yine de hissetmişti.

"Eğer ailecek yemek yiyecekseniz," dedi Anne, Leydi Pleinsworth'e, "ben odama çekilebilirsem çok minnettar olacağım. Yolculuk sonrası kendimi biraz yorgun hissediyorum da."

"Elbette, canım. Enerjinizi bu hafta için saklamanız gerekiyor. Korkarım, sizi çok çalıştırmamız gerekecek. Zavallı Dadı."

"Zavallı Bayan Wynter mı demek istedin?" diye sordu Frances.

Anne ona bakıp gülümsedi. Gerçekten de asıl ona yazıktı.

"Endişelenme, Bayan Wynter," dedi Elizabeth. "Seni yormayacağız."

"Ah, gerçekten yormayacak mısın?"

Elizabeth yüzüne masum bir ifade takındı. "Bu süreçte bütün matematik işlerinden vazgeçmeye gönüllüyüm."

Lord Winstead kıkırdadıktan sonra Anne'e doğru döndü. "Size odanızı gösterecek birini bulayım mı?"

"Teşekkür ederim, lordum."

"Benimle gelin." Daniel halası ve kuzenlerine döndü. "Geri kalanlar da kahvaltı odasına gitsinler. Bayan Barnaby, uşağa akşam yemeğini orada hazırlamasını söylemişti. Bu akşam resmi olmayacağımız için."

Anne'in, koridor ve sonra da portrelerle dolu bir geçit boyunca onu takip etmekten başka çaresi yoktu. Anne, Elizabeth zamanına ait fırfırlı yakalarını görünce portrelerdeki adamların ilk dönemlerden olduklarını düşündü.

Bir hizmetçi, bir uşak veya Daniel ona odasını göstermesi için kimi ayarladıysa onu görmek için etrafına bakındı. Ancak baş başaydılar, kimse yoktu.

Yıllar önce göçüp giden iki düzine Winstead dışında.

Anne, ayakta dikilip ellerini resmi bir biçimde önünde bağladı. "Eminim ailene katılmak istersin. Belki bir hizmetçi..."

"Ne tür bir ev sahibi olurdum?" diye sordu Daniel yumuşak bir tonda. "Seni bir bavul gibi başkasına teslim etsem?"

"Affedersin, anlayamadım," diye mırıldandı Anne telaşlanarak. Lord ima etmiş olamazdı...

Daniel gülümsedi. Bir kurt gibi. "Sana odanı ben göstereceğim."

Daniel, içine ne tür bir şeytanın girdiğini bilmiyordu ama Bayan Wynter, oldukça şişman olan üçüncü Winstead Kontu'na bakarken öyle dayanılmaz derecede çekici görünüyordu ki... Daniel aslında ona odasını göstermesi için bir hizmetçi çağırmayı planlamıştı, gerçekten de planı buydu ama görünüşe göre Anne'in resme bakarken burnunda oluşan o nefis kırışığa dayanamamıştı.

"Lord Winstead," diye söze başladı Anne, "eminim ki siz de bunun ne kadar uygunsuz olduğunu... bunun..."

"Ah, endişelenme," dedi Daniel, onu cümleyi tamamlama zorunluluğundan kurtararak. "Senin namusun benimle güvende."

"Ama itibarım değil!"

Anne bu konuda haklıydı.

"Çok hızlı olacağım tıpkı bir..." Daniel durdu. "Şey, hızlı olan ve son derece sevimsiz olmayan her neyse o gibi."

Anne ona bakakaldı, sanki kafasında boynuzlar belirmiş gibiydi. Sevimsiz boynuzlar.

Daniel gülümsedi. "Aşağıya, yemeğe o kadar hızlı ineceğim ki, kimse seninle gittiğimi bile fark etmeyecek."

"Sorun bu değil."

"Değil mi? Ama sen itibarın için endişeli olduğunu söyledin."

"Evet, ama—"

"Çok hızlı," diye onun sözünü kesti Daniel, her neye itiraz etmek üzereyse onu bölerek. "Niyetim bu olsaydı bile sizin ırzınıza geçmek için vaktim yok."

Anne nefesini tuttu. "Lord Winstead!"

Söylemek için yanlış bir şey. Ama son derece eğlenceli.

"Şaka yapıyorum," dedi Anne'e.

Anne ona bakakaldı.

"Bunu söylemek, şaka," diye aceleyle açıkladı Daniel. "Duygu, şaka değil."

Anne yine bir şey demedi. Ve sonra: "Sanırım çıldırdın."

"Bu, kesinlikle bir olasılık," diye ona katıldı Daniel. Anne'i batı tarafındaki merdivenlere yönlendirerek koridoru işaret etti. "Burası, bu taraftan gel." Daniel bir an için bekledikten sonra ilave etti. "Zaten başka seçeneğin de yok."

Anne kaskatı kesilince Daniel bunun söylenecek en yanlış şey olduğunu fark etti. Anne'in geçmişinde olan bir şeyler, yine başka seçeneğinin olmadığı bir zaman yüzünden yanlış...

Ama belki de bu sadece, doğru olmadığı için yanlıştı. Anne'in geçmişinde ne olmuş olursa olsun. Daniel, hizmetçileri kıstıran veya partilerde genç kızları köşeye sıkış-

tıran biri değildi. O her zaman kadınlara saygıyla davranırdı. Ve Bayan Wynter'a bundan daha azını sunmasının mazereti olamazdı.

"Affedersin," dedi Daniel, başını saygılı bir şekilde öne eğerek. "Yanlış davrandım."

Anne dudaklarını araladı ve gözlerini kırpıştırdı. Ona inanıp inanmaması gerektiğini bilmiyordu ve Daniel o afallatıcı sessizlikte, Anne'in tereddütünün yüreğini parçaladığını fark etti.

"Özürüm samimi," dedi Daniel.

"Elbette," dedi Anne hemen ve Daniel onun bunda ciddi olduğunu düşündü. Öyle olduğunu umuyordu. Öyle düşünmese de sadece nazik olmak adına söylemiş olabilirdi aslında.

"Yine de açıklayacağım," dedi Daniel, "sana başka seçeneğin olmadığını söyledim ama senin halamın yanındaki pozisyonun yüzünden değil, sadece evin içini ve dolayısıyla yolunu bilmediğin için."

"Elbette," dedi tekrar Anne.

Ama Daniel kendini daha fazla açıklama yapmaya mecbur hissetti, çünkü. . . çünkü. . . Çünkü Anne'in kendisi hakkında kötü düşünmesine katlanamazdı. "Bütün konuklar aynı konumdadırlar," dedi Daniel kulağa fazla savunmacı gelmediğini umarak.

Anne tam bir şey söyleyecekti ki vazgeçti. Bunun nedeni muhtemelen söyleyeceği şeyin yine "Elbette" olacağıydı. Daniel, genç kadını izlemekten memnun ve sabırlı bir şekilde bekledi —Anne hâlâ üçüncü kontun tablosunun önünde dikiliyordu— ve kadın en sonunda, "Teşekkür ederim," dedi.

Daniel başını salladı. Bu, çok cana yakın bir hareketti, zarif ve kibardı, Daniel'ın binlerce kez yaptığı gibi bir teşekkür kabulüydü. Ama Daniel neredeyse içinde çağlayan gibi dökülen bir rahatlamayla yıkanmıştı.

"Sen birinden faydalanacak türde bir erkek değilsin," dedi Anne ve o anda Daniel anladı.

Biri onu çok incitmişti. Anne Wynter, ondan daha güçlü ve daha nüfuzlu birinin insafına kalmanın ne demek olduğunu biliyordu.

Daniel içinde bir yerlerin öfkeyle katılaştığını hissetti. Ya da belki üzüntüyle. Ya da kederle.

Daniel ne hissettiğini bilmiyordu. Hayatında ilk kez düşünceleri karmakarışıktı, sonsuzca düzeltmeleri yapılan bir hikâye gibi birbirleriyle çarpışıp, yer değiştirip birbirlerinin üzerine yazılıyorlardı. Kesin olan tek şey, Daniel'ın, aralarındaki mesafeyi kapatmamak ve Anne'i kendine çekmemek için bütün gücünü kullanmasıydı. Genç adamın bedeni onu hatırlıyordu; onun kokusunu, onun kıvrımlarını, hatta ona değen teninin ısısını.

Daniel onu istiyordu. Onu tamamen istiyordu.

Ama ailesi onu akşam yemeği için bekliyorlar, ataları portre çerçevelerinden ona bakıyorlardı ve o —söz konusu kadın— onu kalbini kıran bir ihtiyatla izliyordu.

"Eğer hemen burada beklersen," dedi Daniel sessizce, "sana odanı göstermesi için bir hizmetçi yollayacağım."

"Teşekkür ederim," dedi Anne ve kısa bir reverans yaparak eğildi.

Daniel koridorun ucuna doğru yürümeye başladı ama birkaç adım attıktan sonra durdu. Arkasını döndüğünde Anne tam olarak onu bıraktığı yerde duruyordu.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu Anne.

"Sadece bir şeyi bilmek istiyorum—" dedi Daniel birdenbire.

Ne? Ne bilmek istiyordu ki? Neden konuştuğu hakkında bile bir fikri yoktu.

O bir ahmaktı. Ama Daniel bunu zaten biliyordu. Anne'le tanıştığı andan beri ahmağın tekiydi.

"Lord Winstead?" dedi Anne, genç adam cümlesini tamamlamadan bir dakika geçtikten sonra.

"Bir şey yok," diye mırıldandı Daniel ve tekrar arkasını döndü, ayaklarının onu koridordan uzaklaştırmalarını umuyordu. Ama uzaklaştırmadılar. Daniel orada kıpırdamadan nefes nefese durdu, sırtı genç kadına dönüktü, zihni sadece... yerinden kıpırdamasını haykırıyordu. *Bir adım at. İlerle!*

Ancak Daniel bunun yerine arkasını döndü. Bir tarafı, zihnine hıyanet edip, genç kadına son bir bakış daha atmak istiyordu.

"Nasıl istersen," dedi Anne sessizce.

Ve sonra, Daniel yapacağı hareketi düşünme şansı bile bulamadan, kendini hızlı adımlarla onun yanına giderken buldu. "Kesinlikle," dedi.

"Anlayamadım?" Anne'in gözleri şaşkınlıkla kaplanmıştı. Huzursuzluğun eşlik ettiği bir şaşkınlık...

"Nasıl istersem," diye tekrarladı Daniel. "Dediğin buydu."

"Lord Winstead, ben sanmıyorum ki—"

Daniel ondan birkaç adım uzakta durdu. Kolunun uzunluğu mesafesinde. Kendine güveniyordu ama tamamen değil.

"Bunu yapmamalısın," diye fısıldadı Anne.

Ama Daniel bunun çok ilerisindeydi artık. "Seni öpmek istiyorum. Bilmeni istediğim şey bu. Bunu yapmayacaksam, ki yapmayacağım gibi görünüyor çünkü senin istediğin bu değil, en azından şu anda... Ancak bunu, yapmayacak olsam bile, *istediğimi* bilmen gerekiyor." Daniel durdu, genç kadının ağzına, dolgun ve titreyen dudaklarına baktı. "Hâlâ istiyorum."

Genç adam, Anne'in dudaklarının arasından nefesini hızla içeri çekerken çıkan sesi duydu ama kadının gözlerine baktığında —gözleri gece yarısı mavisiydi, öyle koyuydu ki siyah sayılabilirdi— onun da bunu istediğini anladı. Onu şok etmişti, bu aşikârdı ama yine de Anne, genç adamı istiyordu.

Daniel onu şimdi öpmeyecekti, doğru zaman olmadığını çoktan fark etmişti. Ama Anne'in bunu bilmesine izin verecekti. Anne, genç adamın istediğinin bu olduğunu bilmek zorundaydı.

Genç kadının isteği de aynıydı aslında ama bunu görmek için kendine izin vermiyordu.

"Bu öpücük," dedi Daniel, sesi zorlukla bastırılmış bir arzuyla yanarak. "Bu öpücük. . . bu öpücüğü, ruhumu sarsan bir tutkuyla arzu ediyorum. Neden istediğime dair hiçbir fikrim yok, sadece, seni o piyanonun başında gördüğümden beri bunu hissediyorum ve o günden beri isteğim gitgide şiddetleniyor."

Anne yutkundu, mum ışığı zarif boynunda adeta dans etti. Fakat genç kadın bir şey demedi. Sorun değildi, Daniel onun bir şey demesini beklemiyordu.

"O öpücüğü istiyorum," dedi Daniel boğuk bir sesle,

"ve sonra daha fazlasını istiyorum. Senin, hakkında en ufak bir fikrinin bile olmadığı şeyleri istiyorum."

Sessizlik içinde, gözleri birbirlerine kilitlenmiş bir şekilde öylece durdular.

"Ama hepsinden çok," diye fısıldadı Daniel, "seni öpmek istiyorum."

Ve sonra Anne, neredeyse nefes sesi kadar alçak bir tonla konuştu. "Ben de istiyorum."

Dokuzuncu Bölüm

Ben de istiyorum.

Anne delirmiş olmalıydı.

Başka bir açıklaması olamazdı. Genç kadın, son iki günü, neden bu adamı arzulamaması gerektiğine dair bütün nedenleri kendisine tekrarlayarak geçirmişti. Ve şimdi, gerçekten yalnız başlarına ve gözlerden uzak bulundukları bir anda, o adama bunu mu söylemişti?

Anne, ağzını kapamak için ellerini yukarı kaldırdı. Bunu neden yaptığını bilmiyordu. Geçirdiği şok yüzünden yapmış olabilirdi veya elleri sağduyulu davranarak, onu çok çok büyük bir hata yapmaktan kurtarmaya çalışıp istemsizce yukarı kalkmıştı.

"Anne," diye fısıldadı Daniel, ona hararetli bir samimiyetle bakarak.

Bayan Wynter değil. Anne. Daniel cüretkâr davranıyordu; Anne ona birinci ismini kullanma izni vermemişti. Ancak genç kadın, hissetmesi gereken öfkeyi gösteremiyordu. Çünkü Daniel ona "Anne" dediğinde bu isim, ilk

kez, gerçekten ona ait gibi hissettirmişti. Sekiz yıldır kendine "Anne Wynter" diyordu ama dünyadaki herkes için o her zaman "Bayan Wynter"dı. Hayatında ona Anne diyecek hiç kimsesi olmamıştı. Tek bir kişi bile.

Anne, o ana kadar bunu fark edip etmediğinden bile emin değildi.

Genç kadın her zaman, yeniden Annelise olmak istediğini düşünmüştü, en büyük tasasının sabah kalktığında hangi elbiseyi giyeceği olduğu bir hayata geri dönmek... Ancak şimdi Lord Winstead'in onun ismini fısıldadığını duyduğunda Anne, dönüştüğü kadını sevdiğini fark etti. Onu bu noktaya getiren olayları sevmiyor ya da George Chervil'in günün birinde onu bulup mahvedeceğinden hâlâ korkuyor olabilirdi ama kendini seviyordu.

Bu, şaşırtıcı bir düşünceydi.

"Beni sadece bir kez öpebilir misin?" diye fısıldadı. Çünkü Anne bunu istiyordu. Daha ötesinin peşinden gidemeyeceğini bilse de mükemmelliğin tadını arzuluyordu. "Beni bir kez öpebilir ve sonra bunu bir daha asla yapmayabilir misin?"

Daniel'ın gözleri gölgelendi ve bir an için Anne onun konuşamayacağını düşündü. Daniel kendini o kadar zor tutuyordu ki çenesi titriyordu ve duyulan tek şey, zor aldığı nefesinin sesiydi.

Anne'in içine bir hayal kırıklığı doldu. Böyle bir şey sorarak ne beklediğini bilmiyordu. Bir öpücük ve ondan sonra hiçbir şey? Kendisinin bile bundan fazlasını isteyeceğini bilirken sadece bir öpücük? O—

"Bilmiyorum," dedi Daniel birdenbire.

Anne, yere indirdiği bakışlarını tekrar Daniel'ın yüzüne

çevirdi. Genç adam hâlâ onu izliyordu; sabit bir yoğunlukla, sanki Anne onun kurtuluşu olabilirmiş gibi. Yüzü henüz iyileşmemişti, teninde hâlâ yara-bereler ve gözünün etrafında mavi-siyah bir çürük vardı ama şu anda o, Anne'in şimdiye kadar gördüğü en güzel şeydi.

"Bir kerenin yeterli olacağını zannetmiyorum," dedi Daniel.

Sözleri heyecan vericiydi. Hangi kadın böylesine arzu edilmek istemezdi ki? Ne var ki Anne'in temkinli yanı, sağduyulu yanı, tehlikeli bir yola girdiğinin farkındaydı. Bunu daha önce de bir kez yapmıştı; onunla asla evlenmeyecek olan bir adama âşık olmasına izin vermişti. Tek fark, Anne'in bunu bu kez anlamasıydı. Son zamanlarda gözden düştüğü doğru olsa da Lord Winstead bir konttu ve görüntüsü ve çekiciliğiyle, sosyete çok geçmeden ona kollarını yeniden açacaktı.

Peki ya Anne... neydi? Bir mürebbiye... Hayat hikâyesi 1816'da, deniz tutmuş ve serseme dönmüş bir halde feribottan inip, Man Adası'nın kayalık zeminine ayak basarken başlamış olan sahte bir mürebbiye.

Anne Wynter o gün doğmuştu ve Annelise Shaweross...

O, gözden kaybolmuştu. Onu çevreleyen denizin tuzlu suyu gibi buharlaşıvermişti.

Ama gerçekte, onun kim olduğunun bir önemi yoktu. Anne Wynter... Annelise Shaweross... İkisi de Daniel Smythe-Smith'e, Winstead Kontu'na, Streathermore Vikontu'na veya Touchton Stoke Baronu'na eşdeğer değildi.

Daniel'ın, genç kadının sahip olduğundan daha fazla ismi vardı. Bu, neredeyse komikti.

Ama aslında değildi. Daniel'inkilerin hepsi doğruydu. Onların hepsine sahip olmaya devam edecekti. Ve o isimler, Daniel'ın konumunun nişanlarıydılar; Anne'in neden onunla birlikte olamayacağına, neden yüzünü onunkine yaklaştıramayacağına dair kanıtları.

Ama yine de Anne bu anı istiyordu. Daniel'ı öpmek istiyordu, genç adamın kolunun ona dolandığını hissetmeyi, sarılmasıyla kendini kaybetmeyi, onları çevreleyen her gecede kendini kaybetmeyi... Yumuşak ve gizemli, vaatleriyle tatlı bir acı veren...

Böyle bir gece nasıl olurdu?

Daniel uzanıp onun elini tutunca Anne buna izin verdi. Daniel'ın parmakları onunkilerle birleşti ve genç adamın onu kendine doğru çekmemesine rağmen Anne, onu kendine çeken bu sıcak, nabız gibi atan asılmayı hissetmişti. Bedeni, ne yapacağını biliyordu. Ne istediğini biliyordu.

Eğer kalbinin de istediği şey bu olmasaydı bunu inkâr etmek ne kadar kolay olurdu.

"Ben bu sözü veremem," dedi Daniel yumuşak bir sesle, "ama sana şunu söyleyeyim. Eğer seni şimdi öpmesem bile, arkamı dönüp, akşam yemeğimi yiyip bunların hiçbiri olmamış gibi davransam bile seni bir daha asla öpmeyeceğime söz veremem." Daniel, kadının elini kaldırıp dudaklarına götürdü. Anne eldivenlerini arabada çıkarmıştı ve çıplak teninde adamın dudaklarının dokunduğu yer ürperip arzuyla dans etmeye başladı.

Anne yutkundu. Ne diyeceğini bilmiyordu.

"Seni şimdi öpebilirim," dedi Daniel, "o sözü vermeden. Ya da hiçbir şey yapmayabiliriz, yine söz vermeden. Bu, senin seçimin."

Daniel, kendine aşırı güvenen bir şekilde konuşsaydı Anne uzaklaşacak gücü bulabilirdi belki. Kasılarak konuşsaydı veya sesinde genç kadını baştan çıkarmaya dair herhangi bir şey olsaydı farklı olabilirdi.

Ama Daniel tehdit etmiyordu. Hatta söz bile veremiyordu. Sadece gerçeği söylüyordu.

Ve seçenek sunuyordu.

Anne derin bir nefes aldı. Başını ona doğru eğdi.

Ve fısıldadı. "Öp beni."

Anne yarın buna pişman olacaktı. Ya da belki olmayacaktı. Ama şu anda umurunda değildi. Aralarındaki mesafe kaybolmuştu ve Daniel'ın öylesine güçlü ve güvenli kolları, genç kadının etrafına dolanmıştı. Ve dudakları, kadınınkilere değdiğinde Anne, onun tekrar adını söylediğini işitti.

"Anne."

Bu, bir iç çekişti. Bir yakarma. Bir kutsama.

Anne tereddüt etmeden ona dokunmak için uzandı, parmakları yumuşak bir şekilde Daniel'ın siyah saçlarının arasına gömüldü. Bunu yaparak, gerçekten onun kendisini öpmesini istemişti, onu tamamen arzuluyordu. Hayatının kontrolünü eline almak istiyordu, ya da en azından şu anın kontrolünü.

"İsmimi söyle," diye mırıldandı Daniel. Dudakları kadının yanağından kulak memesine doğru hareket ediyordu. Sesi sıcacıktı, Anne'in tenine bir merhem gibi sızıyordu.

Fakat Anne bunu yapamazdı. Bu fazla samimiydi. Neden böyle düşündüğüne dair hiçbir fikri yoktu. Zaten ismini Daniel'ın dudakları arasından duyduğu için heye-

candan titriyordu. Daha da önemlisi, adamın kollarının arasında, sarmaş dolaş, orada öylece sonsuza kadar kalmak istiyordu.

Ama yine de ona "Daniel" demeye hazır değildi.

Bunun yerine Anne, nefesini yavaşça dışarı verdi, belki de bu küçük bir inlemeydi ve ona doğru biraz daha yaslandı. Daniel'ın bedeni sıcak, kendisininki ise ateş gibiydi. Anne ikisinden de alevlerin yükseleceğini zannetti.

Daniel'ın elleri genç kadının sırtına doğru kaydı; biri sırtında, diğeri neredeyse poposundaydı. Anne hafifçe kaldırıldığını hissetti ve Daniel'ın bedenine daha sert bir şekilde yaslandı, ona duyduğu arzuya kanıt olacak kadar sert bir şekilde... Ve Anne şok geçirmesi gerektiğini ya da en azından burada onunla olmaması gerektiğini bildiği halde, sadece zevkten titriyordu.

Arzulanmak öyle güzeldi ki... *Onu* böyle umutsuzca isteyen birinin olması. Onu. Bir köşede kıstırıp çimdikleyebileceğin hoş, küçük bir mürebbiyeyi değil. Yeğeni, bir kıza ilgi göstermesine minnettar olunacağını düşünen bir hanımın refakatçisini değil.

Gerçekten kolay lokma olan genç bir kızı bile değil.

Lord Winstead *onu* istiyordu. Onu daha kim olduğunu dahi bilmeden önce istemişti. O gece Winstead Evi'nde, onu öptüğünde... Daniel'ın tek bildiği, Anne'in, muhtemelen bir dükün kızı olduğuydu. Karanlık bir koridorda sadece baş başa oldukları için genç kadınla evlenme zorunluluğunu kabul edecekti. Ve belki bu o kadar anlamlı değildi çünkü birkaç cümle dışında konuşmamışlardı. Ancak Daniel şu anda hâlâ onu istiyordu ve Anne, bunun sadece genç adamın kendisinden faydalanabileceğini zannettiği için olduğunu düşünmüyordu.

Fakat en sonunda sağduyusu galip geldi ya da belki sadece gerçeği gördü. Kendini onun dudaklarından ayırmaya zorladı. "Geri dönmen gerekiyor," dedi, sesinin biraz daha kararlı çıkmış olmasını dileyerek. "Seni bekliyorlar."

Daniel başını salladı. Gözleri biraz çılgınca bakıyordu, sanki az önce içinde neler olduğunu bilmiyormuş gibi.

Anne anlıyordu. Kendisi de tam olarak aynı şekilde hissediyordu.

"Burada kal," dedi Daniel sonunda. "Sana odanı göstermesi için bir hizmetçi yollayacağım."

Anne başını salladı. Genç adamın koridorda ilerleyişini izledi. Yürüyüşü, Anne'in daha önce gördüğü kadar kararlı değildi.

"Ama bu—" dedi Daniel, arkasını dönüp kolunu öne doğru uzatarak. "Bu, bitmedi." Ve sonra arzu dolu bir ses, kararlılık ve biraz da şaşkınlıkla ekledi. "Bu, bitemez."

Anne bu kez başını sallamadı. İkisinden biri makul olmak zorundaydı. Bitmesi, olabilecek tek şeydi.

***

İngiltere ikliminin pek tavsiye edilecek yanı yoktu ama güneş ve hava güzel olduğunda, özellikle de sabahleyin, ışıklar daha yeni belirirken ve çiy kaplı çimenler esen rüzgârla parlarken ondan daha mükemmel bir yer bulunmazdı.

Daniel kahvaltıya indiğinde kendini özellikle iyi hissediyordu. Sabah güneşi her pencereden içeri süzülüp evi kutsal bir ışıkla yıkıyor; genç adam, domuz pastırmasının cennetten geliyormuşa benzeyen kokusunu duyuyordu ve —burada daha başka bir amaç yok değildi— bir önce-

ki gece Elizabeth ve Frances'e, kahvaltılarını çocuk odası yerine, ailenin geri kalanıyla birlikte etmelerini önermişti.

Onların sabahları ayrı yemeleri aptalcaydı. Bu, herkes için fazladan iş anlamına geliyordu ve elbette Daniel onların varlığından yoksun kalmak istemiyordu. Üç uzun yılın ardından ülkeye daha yeni dönmüştü. *Bu, aileyle birlikte olma vakti, özellikle de yokluğu esnasında çok fazla değişmiş olan kuzenlerle,* demişti onlara.

Sarah, Daniel bunu söylediğinde ona alaycı bir bakış atmış, halası da yüksek sesle o halde neden kendi annesi ve kız kardeşiyle olmadığını merak etmiş olabilirdi. Fakat Daniel, işine geldiğinde, kadın akrabalarını duymazdan gelme konusunda mükemmeldi ve ayrıca en genç Pleinsworth'lerden yükselen neşeli çığlıklar, cevap vermesine engel olmuşlardı.

Böylece bu iş kararlaştırılmıştı. Elizabeth ve Frances kahvaltılarını alıp çocuk odasına çıkmayacaklar ve bunun yerine ailenin geri kalanıyla birlikte aşağıya geleceklerdi. Eğer kızlar aşağıdaysa Bayan Wynter da onlara katılacak ve kahvaltı gerçekten de çok güzel olacaktı.

Daniel, hiç kuşkusuz adımlarında sersemce bir yaylanma ile ana koridordan kahvaltı odasına geldi, durup çalışkan bir uşağın ılık bahar havasının içeri girmesi için açtığı salonun geniş penceresinden baktı. *Ne güzel bir gün...* Kuşlar şakıyordu, gökyüzü masmaviydi, çimenler yeşildi (her zaman öyleydi ama bu yine de mükemmeldi) ve genç adam, Bayan Wynter'ı öpmüştü.

Daniel, bunu düşünürken neredeyse ayaklarının üzerinde sıçrayacaktı.

Muhteşem bir öpüşmeydi. Mükemmeldi. Daha önceki

bütün öpüşmeleri kenara bırakan bir öpüşme... Daniel, gerçekten de onca diğer kadınla ne yaptığını bilmiyordu çünkü dudakları, diğer kadınların dudaklarına değdiğinde her ne olduysa artık, onlar öpücük değildi.

Dün geceki gibi değil.

Daniel kahvaltı odasına geldiğinde Bayan Wynter'ı büfenin yanında ayakta dururken gördüğüne çok sevindi. Ama herhangi bir kur yapma düşüncesi, tabağına daha fazla yiyecek alması konusunda yönlendirilen Frances'i gördüğünde altüst oldu.

"Ama tütsülenmiş balık sevmem ki," dedi Frances.

"Yemek zorunda değilsin," diye cevap verdi Bayan Wynter büyük bir sabırla. "Ama tabağındaki tek bir domuz pastırmasıyla akşama kadar duramazsın. Biraz da yumurta al."

"Yumurtayı öyle sevmem."

"Ne zamandan beri?" diye sordu Bayan Wynter şüpheci bir tonda. Ya da belki çileden çıkmış bir tonda.

Frances burnunu buruşturup büfedeki tabağa doğru eğildi. "Çok cıvık görünüyor."

"Ki bu da hemen düzeltilebilir," dedi Daniel, bunun oradaki varlığından onları haberdar etmek için iyi bir vakit olduğuna karar vererek.

"Daniel!" diye bağırdı Frances gözleri neşeyle parlayarak.

Daniel, Bayan Wynter'a kaçamak bir bakış attı —hâlâ onu "Anne" olarak düşünemiyordu, görünüşe göre onu kollarına aldığı zaman dışında. Bayan Wynter'ın tepkisi pek heyecanlı değildi ama yanakları aşırı derecede pembe tonuna bürünmüştü.

"Aşçıya senin için yeni bir porsiyon hazırlamasını söyleyeceğim," dedi Daniel, Frances'e doğru uzanıp onun saçlarını karıştırarak.

"Böyle bir şey yapmayacaksınız," dedi Bayan Wynter sertçe. "Bu yumurtalar son derece kabul edilebilir durumdalar. Biraz daha hazırlatmak korkunç bir yemek israfı olur."

Daniel, bakışlarını Frances'e çevirip sempatik bir şekilde omuz silkti. "Korkarım, Bayan Wynter'dan izin yok. Neden seveceğin başka bir şey bulmuyorsun?"

"Tütsülenmiş balık sevmiyorum."

Daniel, hoşa gitmeyen tabağa bakıp yüzünü buruşturdu. "Ben de öyle. Açıkçası, kız kardeşim dışında kimin sevdiğini de bilmiyorum. Ve sana bir şey söyleyeyim mi, kardeşim günün geri kalanı boyunca balık gibi kokuyor."

Frances neşeli bir korku ifadesiyle baktı.

Daniel bakışlarını Bayan Wynter'a çevirdi. "Siz tütsülenmiş balık sever misiniz?"

Anne de onun bakışlarına karşılık verdi. "Hem de çok."

"Çok yazık." Daniel iç çekip yeniden Frances'e döndü. "Lord Chatteris'e bununla ilgili tavsiyede bulunmam lazım. Sonuçta o ve Honoria evlenecekler. Onun, nefesi tütsülenmiş balık gibi kokan birini öpmek isteyeceğini düşünemiyorum."

Frances eliyle ağzını kapatıp coşkulu bir biçimde kıkırdadı. Bayan Wynter, genç adama son derece sert bir ifadeyle bakıp konuştu. "Bu, çocuklar için pek uygun bir konuşma değil."

Daniel buna karşılık verdi. "Fakat yetişkinler için uygun, öyle mi?"

Anne neredeyse gülecekti. Daniel, onun gülmek istediğine emindi. Ama Anne, "Hayır," dedi.

Daniel kederli bir baş sallamayla karşılık verdi. "Çok yazık."

"Ben kızarmış ekmek yiyeceğim," dedi Frances. "Üzerinde kaşık kaşık reçelle."

"Sadece bir kaşık, lütfen," diye tembihledi Bayan Wynter.

"Dadı Flanders iki kaşık almama izin veriyor."

"Ben Dadı Flanders değilim."

"Doğru," dedi Daniel sessizce.

Anne ona ters bir bakış fırlattı.

"Herkes nerede?" diye sordu Daniel, bir tabak alıp domuz pastırmasına doğru ilerleyerek. Domuz pastırmasıyla her şey daha iyiydi.

Hayat, domuz pastırmasıyla daha iyiydi.

"Elizabeth ve Harriet kısa süre içerisinde aşağıda olacaklar," diye yanıtladı Anne. "Leydi Pleinsworth ve Leydi Sarah'yı bilmiyorum. Biz onların odalarına yakın değiliz."

"Sarah sabahları erken kalkmaktan nefret eder," dedi Frances, kaşıkla reçel koyarken mürebbiyesini süzerek.

Anne de ona baktı ve Frances bir kaşıkta durdu. Yerine otururken biraz burnu sürtülmüş görünüyordu.

"Halanız da pek erkenci sayılmaz," dedi Bayan Wynter, Daniel'a. Dikkatli bir şekilde tabağını dolduruyordu. Domuz pastırması, yumurta, kızarmış ekmek, reçel, tavuklu börek... Daniel, gördüğü kadarıyla, Bayan Wynter'ın oldukça kahvaltı seven biri olduğunu düşündü.

Büyük bir kaşık tereyağı, biraz daha ölçülü bir miktar portakal marmeladı ve sonra...

Tütsülenmiş balık.

Normal bir insanın tüketeceğinin neredeyse üç katı daha fazla tütsülenmiş balık.

"Tütsülenmiş balık mı?" diye sordu Daniel. "Yemek zorunda mısınız?"

"Size sevdiğimi söylemiştim."

Daha da önemlisi, Daniel ona bunun bir öpücüğe karşı ne kadar iyi bir kalkan olabileceğini söylemişti.

"Bu, Man Adası'nın neredeyse ulusal yiyeceğidir," dedi Anne küçük bir dilimi ağzına atarak.

"Biz coğrafya dersinde Man Adası'nı çalışıyoruz," dedi Frances somurtkan bir ifadeyle. "O insanlara Manx, yani Man Adası'ndan deniyor. Orada Manx kedileri vardı. Bu, orayla ilgili tek iyi şey. Manx kelimesi yani."

Daniel buna karşılık bir yorum bile bulamadı.

"O kelime 'x' ile bitiyor," diye açıkladı Frances, gerçi bununla da hiçbir şeyi açıklamamıştı.

Daniel bu "x" harfinin peşine düşmemeye karar verip boğazını temizledi ve masaya dönen Bayan Wynter'ı takip etti. "Çok büyük bir ada değil," dedi Daniel. "Sanırım, orayla ilgili çalışılacak çok fazla şey yoktur."

"Aksine," dedi Anne, Frances'in çaprazında bir sandalyeye oturarak. "Adanın tarihinde epey zenginlikler vardır."

"Ve görünüşe göre balık da var."

"Öyle," dedi Bayan Wynter çatalını balığa batırarak. "Oradaki zamanımdan özlediğim tek şey."

Daniel, onun yanına ve Frances'in tam karşısına otururken Anne'e merakla baktı. Bu, geçmişi hakkında ketum olan bir kadın için oldukça garip bir ifadeydi.

Fakat Frances buna tamamen farklı bir şekilde yaklaştı.

Yarısı yenmiş kızarmış ekmeği elinde sallanırken donup kaldı ve mürebbiyesine şaşkınlıkla baktı. "O halde neden?" diye sordu nihayet. "Neden bize orayı çalıştırıyorsun?"

Bayan Wynter etkileyici bir sakinlikle ona baktı. "Wight Adası hakkında bir ders planlayamazdım." Daniel'a dönüp konuştu. "Dürüst olmak gerekirse orayla ilgili bir şey bilmiyorum."

"Bayan Wynter çok iyi bir noktaya temas etti," dedi Daniel, Frances'e. "Bilmediği şeyi öğretemez ki."

"Fakat bunun bir yararı yok ki," diye itiraz etti Frances. "En azından Wight Adası yakın. Belki bir gün gerçekten de oraya gidebiliriz. Man Adası ise hiçliğin ortasında bir yer."

"Aslında İrlanda Denizi'nde," diye araya girdi Daniel.

"Hayatın insanı nereye götüreceğini kimse asla bilemez," dedi Bayan Wynter sessizce. "Senin yaşındayken, Man Adası'na adımımı atmayacağımdan oldukça emin olduğuma seni temin ederim."

Sesinde ciddi bir şeyler vardı ve ne Daniel ne de Frances tek bir kelime söyledi. Sonunda Bayan Wynter hafifçe omzunu silkti, tabağına geri döndü ve bir başka balık parçası daha alıp, "Orayı bir haritada bile gösterebilir miydim, bilmiyorum," dedi.

Tekrar bir sessizlik oldu, bir öncekinden daha da rahatsız ediciydi. Daniel bu boşluğu doldurmaya karar verdi. "Şey," dedi. Her zamanki gibi bu da ona daha zekice bir şeyler söyleme fırsatı verdi.

"Çalışma odamda nane şekeri var."

Bayan Wynter ona döndü. Sonra gözlerini kırpıştırdı. "Affedersiniz, anlayamadım?"

"Harika!" diye araya girdi Frances, Man Adası çoktan unutulmuştu. "Nane şekerine bayılırım."

"Peki ya siz, Bayan Wynter?" diye sordu Daniel.

"O da sever," dedi Frances.

"Belki kasabaya yürüyebiliriz," dedi Daniel, "biraz satın almak için."

"Sende olduğunu söyledin ama," diye hatırlattı Frances ona.

"Söyledim, evet." Daniel, kaşlarını endişeyle yukarı kaldırarak Bayan Wynter'ın tabağındaki tütsülenmiş balıklara baktı. "Ama yeterince olmadığına dair bir his var içimde."

"Lütfen," dedi Bayan Wynter, çatalını bir başka balığa batırıp onu havada hafifçe titreterek. "Beni saymayın."

"Ah, bence sizi de saymak herkesin yararına olur."

Frances kaşlarını çatarak bir Daniel'a, bir mürebbiyesine baktı. "Neden bahsettiğinizi anlamıyorum," dedi.

Daniel, ona cevap vermemeyi seçen Bayan Wynter'a uysal bir şekilde gülümsedi.

"Biz bugün dersimizi dışarıda işleyeceğiz," dedi Frances, Daniel'a. "Bize eşlik etmek ister misin?"

"Frances," dedi Bayan Wynter çabucak, "eminim ki lord hazretleri—"

"Size eşlik etmekten memnun olacaktır," dedi Daniel, büyük bir coşkuyla. "Tam da dışarısının ne kadar güzel olduğunu düşünüyordum. O kadar güneşli ve ılık ki..."

"İtalya da güneşli ve ılık değil miydi?" diye sordu Frances.

"Öyleydi ama aynı değildi." Domuz pastırmasından büyük bir lokma aldı, ki o da İtalya'dakiyle aynı değildi. Birinin, yiyebileceği herhangi bir şey daha iyi olabilirdi ama domuz pastırması değil.

"Nasıl yani?" diye sordu Frances.

Daniel bir an için bunu düşündü. "En bariz yanıt, oranın çoğunlukla keyif almak için fazla sıcak olduğu olabilir."

"Peki ya daha az bariz yanıt?" diye sordu Bayan Wynter.

Daniel onun da konuşmaya katılmasından saçma bir şekilde mutlu olarak gülümsedi. "Korkarım benim için daha az bariz, ama illa kelimelere dökmem gerekiyorsa bunun aidiyetle ilgili olduğunu söyleyebilirim. Ya da ait hissetmemeyle."

Frances akıllı bir şekilde başını salladı.

"Güzel günlerdi," diye devam etti Daniel. "Hatta mükemmel ama yine de İngiltere'deki güzel bir günle aynı değildi. Kokular farklıydı, hava daha kuruydu. Manzara müthişti, elbette, özellikle de deniz kenarında fakat—"

"Biz de deniz kenarındayız," diye araya girdi Frances. "Burada, Whipple Tepesi'nde on altı kilometre kadar uzağında mıyızdır?"

"Bundan çok daha fazla," dedi Daniel, "ama Manş Denizi'ni Tiren Denizi'yle kıyaslayamazsın. Biri yeşil-gri ve vahşi, diğeri buzlu cam mavisi."

"Ben buzlu cam mavisi okyanusu görmeyi çok isterdim," dedi Bayan Wynter özlemli bir iç çekişle.

"Muhteşemdir," diye kabul etti Daniel. "Ama o, yuva değil."

"Ah, ama ne kadar muhteşem olurdu, bir düşünsenize," diye devam etti Anne, "suyun üzerinde olmak ve şiddetli bir şekilde hasta olmamak."

Daniel elinde olmadan güldü. "Deniz tutmasından muzdaripsiniz o halde?"

"Korkunç derecede."

"Beni hiç deniz tutmaz," dedi Frances.

"Sen hiç suyun üzerinde olmadın," diye hatırlattı Bayan Wynter hemen.

"Dolayısıyla beni hiç deniz tutmaz," diye cevapladı Frances muzaffer bir şekilde. "Ya da belki şimdiye kadar hiç deniz tutması yaşamadım demeliyim."

"Bu, kesinlikle daha net olur."

"Siz tam bir mürebbiyesiniz," dedi Daniel şefkatli bir tonda.

Fakat Anne'in yüzü sanki bu gerçeğin hatırlatılmasını istemiyormuşçasına keyifsiz bir ifadeye büründü. Bu, kesinlikle konunun değiştirilmesi için açık bir işaretti. Bu yüzden Daniel devam etti. "Tiren Denizi konusuna nasıl geldik, hatırlamıyorum. Ben—"

"Çünkü ben İtalya'yı sordum," dedi Frances yardımsever bir şekilde.

"—ben diyecektim ki," dedi Daniel yumuşak bir tonda, çünkü kesinlikle Tiren Denizi'ni konuşmaya nereden geldiklerini biliyordu, "sizin *en plein air* dersinize katılmayı dört gözle bekliyorum."

"Açık hava dersinize demek istiyor," dedi Frances, Bayan Wynter'a.

"Biliyorum," diye mırıldandı Anne.

"Bildiğini biliyorum," diye yanıtladı Frances. "Sadece senin benim bildiğimden emin olmanı istedim."

O sırada Elizabeth geldi ve Frances onun *en plein air* ifadesinin ne demek olduğunu bilip bilmediğini sorarken Daniel da Bayan Wynter'a dönüp konuştu. "Umarım, bu öğleden sonra derslerine eşlik ederek sana engel olmam."

Daniel, onun buna "Elbette, hayır,"dan başka bir yanıt vermeyeceğine emindi. Fakat bu, herhangi bir konuşmaya başlamak için iyi bir cümle gibiydi. Daniel onun yumurtasını yemesini bekledikten sonra ilave etti. "Herhangi bir şekilde size yardımcı olmaktan çok memnun olurum."

"Ya siz?" Daniel sıcak bir şekilde gülümsedi.

"Aynı şekilde ben de memnun olurum," dedi Anne haylaz bir ifadeyle.

"O halde anlaştık," diye yanıtladı Daniel etkileyici bir şekilde. Sonra kaşlarını çattı. "Umarım, bu öğleden sonra bir şeyi parçalarına ayırıp tahlil etmeyi planlamıyorsunuzdur?"

"Hayvanlar üzerindeki deneyleri sadece sınıfımda yaparız," dedi Anne dikkat çekecek derecede ciddi bir yüz ifadesiyle.

Daniel yüksek sesle kahkaha atınca Elizabeth, Frances ve aşağıya inen Harriet ona doğru baktılar. Bu çok enteresandı çünkü üçü, birbirine pek benzemezdi ama o anda yüzlerinde beliren aynı merak ifadesiyle, birbirlerinin aynısı gibi görünüyorlardı.

"Lord Winstead bugünkü ders planımızı merak ediyordu," diye açıkladı Bayan Wynter.

Bir sessizlik oldu. Sonra kızlar muhtemelen bu açıklamanın üzerine düşmenin pek heyecan verici olmadığını düşünüp yiyeceklerine geri döndüler.

"Bu öğleden sonra ne çalışıyoruz?" diye sordu Daniel.

"Bu öğleden sonra?" diye tekrar etti Bayan Wynter. "On buçukta eksiksiz katılım bekliyorum."

"Bu sabah, o halde," diye düzeltti Daniel aldığı ihtar üzerine.

"İlk önce coğrafya —Man Adası değil," dedi yüksek sesle Anne, üç kızgın kafa ona doğru çevrilince. "Sonra biraz aritmetik ve en sonunda da biraz edebiyata odaklanacağız."

"En sevdiğim!" dedi Harriet neşeyle Frances'in yanındaki sandalyeye oturarak.

"Biliyorum," diye yanıtladı Bayan Wynter, ona anlayışlı bir gülümsemeyle bakarak. "Onu sona saklamamızın nedeni de bu. Bütün gün senin dikkatini toplamanı garantilemenin tek yolu."

Harriet utangaç bir şekilde gülümsedikten sonra aniden yüzü sevinçle parladı. "Benim çalışmalarımdan birini okuyabilir miyiz?"

"Biliyorsun, biz Shakespeare'in hikâyelerini çalışıyoruz," dedi Bayan Wynter özür diler bir biçimde, "ve—" Bir anda durdu.

"Ve ne?" diye sordu Frances.

Bayan Wynter, Harriet'e baktı. Sonra Daniel'a baktı. Ve sonra Daniel kendini kurbanlık koyun gibi hissetmeye başlamışken Anne tekrar Harriet'e bakıp sordu. "Sen oyunlarını yanında getirdin mi?"

"Elbette. Onlarsız hiçbir yere gitmem."

"Birini ne zaman sahneye koyma fırsatı elde edeceğini asla bilemezsin, değil mi?" dedi Elizabeth biraz manalı bir şekilde.

"O da var," diye yanıtladı Harriet, kız kardeşinin imasını görmezden gelerek ya da (Daniel bunun daha büyük bir olasılık olduğunu düşünüyordu) hakikaten görmeyerek. "Ama asıl korkum," diye devam etti," yangın."

Daniel sormaması gerektiğini biliyordu ama kendini tutamadı. "Yangın mı?"

"Evde," diye onayladı Harriet. "Ya biz burada, Berkshire'dayken Pleinsworth Evi yanıp kül olsa? Bütün hayatımın çalışması kaybolup gider."

Elizabeth homurdandı. "Eğer Pleinsworth Evi yanıp kül olsa senin karalamalarının kaybından daha büyük endişelerimizin olacağına seni temin ederim."

"Ben kendi adıma doludan korkarım," dedi Frances. "Ve çekirgelerden."

"Siz hiç kuzeninizin oyunlarından birini okudunuz mu?" diye sordu Bayan Wynter masumca.

Daniel kafasını iki yana salladı.

"Oyunlar aslında bu konuşmalar gibi daha çok," dedi ve sonra Daniel onun ne demek istediğini anlamaya çalışırken kızlara dönüp konuştu. "İyi haber, millet! Bugün Jül Sezar yerine Harriet'in oyunlarından birini çalışacağız."

"Çalışmak mı?" diye sordu Elizabeth korkuyla.

"Oradan okuyacağız," diye düzeltti Bayan Wynter. Harriet'e döndü. "Hangisi olacağını sen seçebilirsin."

"Ah, Tanrım, çok zor." Harriet çatalını bıraktı ve düşünürken elini kalbine götürdü, parmakları orantısız bir denizyıldızı gibi açılmıştı.

"Kurbağalı olan olmasın," dedi Frances güçlü bir şekilde. "Çünkü biliyorsun, ben kurbağa olmak zorunda kalacağım."

"Sen çok iyi bir kurbağasın," dedi Bayan Wynter destekleyici bir tavırla.

Daniel onların arasındaki konuşmayı ilgiyle izleyerek sessiz kaldı. Ve korkuyla.

"Olsun," dedi Frances dudağını bükerek.

"Endişelenme, Frances," dedi Harriet, onun eline şef-

katle vurarak, "Kurbağaların Bataklığı performansını sergileyeceğiz. Son çalışmam çok daha incelikli bir eser."

"VIII. Henry ile ilgili olanda ne kadar ilerledin?" diye sordu Bayan Wynter.

"Kafanızın koparılmasına mı susadınız?"* diye mırıldandı Daniel. "Sizi Anne Boleyn rolünde oynatmak istiyordu, öyle değil mi?"

"Henüz hazır değil," dedi Harriet. "İlk perdeyi gözden geçirmeliyim."

"Harriet'e, tek boynuzlu bir ata ihtiyacı olduğunu söyledim," dedi Frances.

Daniel gözlerini kızlardan ayırmadı ama Bayan Wynter'a doğru eğildi. "Ben tek boynuzlu bir at mı olacağım?"

"Eğer şanslıysan."

Daniel, Anne'e bakmak için başını hızla çevirdi. "Bu da ne demek—"

"Harriet!" diye seslendi Anne. "Gerçekten de bir oyun seçmeliyiz."

"Pekâlâ," dedi Harriet sandalyesinde dimdik oturarak. "Bence şeyi seçmeliyiz..."

*Anne Boleyn, Kral VIII. Henry'nin ikinci karısıdır. Kral, Anne Boleyn'le evliliği sırasında Jane Seymour'a âşık olmuştur ve Anne Boleyn'i, Sir Francis Weston, Henry Norris ve kardeşi George Boleyn'in de aralarında bulunduğu altı kişiyle zina yapma gerekçesiyle Londra Kulesi'nde kafasını kestirerek idam ettirmiştir. (ç.n.)

Onuncu Bölüm

"Lord Finstead'in Tuhaf, Kederli Trajedisi mi?????"

Daniel'ın tepkisi iki kelimeyle özetlenebilirdi: Ah ve hayır.

"Sonu gerçekten oldukça iyimser," dedi Harriet ona.

Daniel'ın afallamakla korkmak arasında bir yerde olan yüz ifadesine şüphecilik de eklendi. "Başlıkta *trajedi* kelimesi geçiyor."

Harriet kaşlarını çattı. "Belki onu değiştirmem gerekebilir."

"Bunun Tuhaf, Kederli Komedi olarak da işe yarayacağından pek emin değilim," dedi Frances.

"Yok, yok," dedi Harriet, "Onun üzerinde baştan sona yeniden çalışmalıyım."

"Fakat Finstead," diye ısrar etti Daniel. "Sahiden mi?"

Harriet başını kaldırıp ona baktı. "Sence kulağa biraz şüpheli bir isim gibi mi geliyor?"

Bayan Wynter'ın bastırdığı kahkahası, sonunda yumurta ve domuz pastırması yağmuru olarak infilak etti. "Ah!"

diye bağırdı Anne ve gerçekten de onun bu durumu için sempati hissetmek zordu. "Ah, çok özür dilerim, bu çok kabaydı. Fakat—" Daha fazlasını söylemek niyetinde olabilirdi. Daniel bunu bilemiyordu çünkü Ahne yeniden gülme krizine yakalandı ve anlaşılabilir bir cümle kurma çabası yarıda kaldı.

"Sarı giyiyor olman iyi bir şey," dedi Elizabeth, Frances'e.

Frances elbisesinin üst kısmına baktı, omzunu silkti ve sonra da peçetesiyle üzerini hafifçe silkeledi.

"Kumaşın üzerinde küçük kırmızı çiçek dalları olmaması çok kötü," diye ekledi Elizabeth. "Domuz pastırması işte, bilirsin." Sonra Daniel'a döndü, bir tür onay bekliyor gibiydi ama Daniel, havada uçuşan, kısmen çiğnenmiş pastırma muhabbetinin bir parçası olmak istemiyordu. O yüzden de Bayan Wynter'a dönüp konuştu. "Yardım edin. Lütfen?"

Anne ona mahçup bir baş sallamayla karşılık verdi (ama olması gerektiği kadar mahçup değildi) ve Harriet'e döndü. "Sanırım Lord Winstead oyunun ismindeki kafiyeden bahsediyor."

Harriet birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. "Kafiyeli değil ki."

"Ah, Tanrı aşkına," deyiverdi Elizabeth. "Finstead Winstead?"

Harriet nefes alışıyla neredeyse odadaki bütün havayı içine çekmişti. "Hiç fark etmemiştim!" diye bağırdı.

"Belli," dedi kız kardeşi yavaşça.

"Oyunu yazarken seni düşünmüş olmalıyım," dedi Harriet, Daniel'a. Daniel onun yüz ifadesinden gururu-

nun okşanmış olması gerektiğini çıkardı ve bu yüzden de gülümsemeye çalıştı.

"Kızların hep aklındaydınız," dedi Bayan Wynter, Daniel'a.

"İsmi değiştirmemiz gerekecek," dedi Harriet yorgun bir iç çekmeyle. "Bu, çok ciddi bir çalışma gerektirecek. Bütün oyunun tekrar kopyasını almalıyım. Lord Finstead neredeyse her sahnede var." Daniel'a döndü. "O, oyunun kahramanı."

"Tahmin etmiştim," dedi Daniel kuru bir sesle.

"Bu rolü sen oynamak zorundasın."

Daniel, Bayan Wynter'a döndü. "Bundan kurtuluş yok, öyle değil mi?"

Bayan Wynter'ın son derece eğleniyor gibi bir hali vardı. *Hain cadı*. "Korkarım öyle."

"Tek boynuzlu at var mı?" diye sordu Frances. "Ben mükemmel bir at olurum."

"Sanırım ben tek boynuzlu bir at olmayı tercih ederim," dedi Daniel umutsuz bir biçimde.

"Saçmalık!" diye neşeyle çınladı Bayan Wynter'ın sesi. "Siz bizim kahramanımızı oynamalısınız."

Frances buna karşılık verdi. "Tek boynuzlu atlar da kahraman olabilirler."

"Yeter! Şu tek boynuzlu atlar konusu sıktı!" dedi Elizabeth.

Frances dilini çıkardı.

"Harriet," dedi Bayan Wynter. "Lord Winstead henüz senin oyununu okumadığı için belki ona biraz karakterinden bahsedebilirsin."

Harriet inanılmaz bir keyifle Daniel'a döndü. "Ah, Lord Finstead olmayı seveceksin. O eskiden çok yakışıklıymış."

Daniel boğazını temizledi. "Eskiden?"

"Bir yangın çıkmış," diye açıkladı Harriet ve sonra üzüntüyle iç çekti. Daniel bu iç çekişin normalde *gerçek* yangınların kurbanları için kullanılacağını düşündü.

"Bekle bir dakika," dedi Daniel artan bir endişeyle Bayan Wynter'a bakarak. "Yangın sahnede gerçekleşmiyor, değil mi?"

"Ah, hayır," diye yanıtladı Harriet. "Lord Finstead zaten oyun açıldığında ağır biçimde yanmış durumda." Ve sonra hem rahatlatıcı hem de şaşırtıcı bir ihtiyatla ekledi. "Sahnede yangın çıkarmak çok tehlikeli olurdu."

"Şey bu—"

"Ayrıca bu," diye sözünü kesti Harriet, "senin karakterine pek yardımcı olacak bir şey de olmazdı. Sen zaten..." Eliyle bir daire çizerek kendi yüzünü gösterdi.

Daniel'ın onun ne yaptığına dair en ufak bir fikri bile yoktu.

"Yüzündeki morlukların," dedi Frances yüksek sesle.

"Ah, evet," dedi Daniel. "Tabii. Ne yazık ki yüzümde şu anda biraz bozulma var zaten."

"En azından makyaja ihtiyaç duymayacaksın," dedi Elizabeth.

Daniel, bu küçük lütfu için Tanrı'ya şükredince Harriet ekledi. "Şey, yumrular dışında."

Daniel'ın minnettarlığı süratle kayboldu. "Harriet," dedi Daniel, bir yetişkine bakar gibi onun gözlerinin içine bakarak, "sana gerçekten söylemeliyim ki, ben hiçbir zaman bir tiyatrocu olmadım."

Harriet eliyle sivrisinek kovar gibi bir hareket yaptı. "Benim oyunlarımda güzel olan taraf da bu. Herkes hoşça vakit geçirebilir."

"Bilemiyorum," dedi Frances. "Ben, o kurbağa olmaktan hoşlanmayacağım. Ertesi gün bacaklarım ağrıyacak."

"Belki de Kurbağaların Bataklığı oyununu seçmeliyiz," dedi Bayan Wynter masumane bir şekilde. "Koyu yeşil, bu sene erkeklerin kıyafetlerinde çok moda. Eminim ki Lord Winstead'in de gardırobunda o renk bir şeyler vardır."

"Ben bir kurbağayı oynamıyorum." Daniel'ın gözleri kötü bir ifadeyle kısıldı. "Tabii siz de oynamadıkça."

"Oyunda sadece bir tek kurbağa var," dedi Harriet neşeli bir şekilde.

"Ama ismi Kurbağaların Bataklığı değil miydi?" diye sordu Daniel, cevabı gayet iyi bilmesine rağmen. "Çoğul?" Yüce Tanrım, bütün bu konuşmalar onu serseme çevirmişti.

"İroni de bu," dedi Harriet ve Daniel ona bununla ne demek istediğini tam soracakken kendini tuttu (çünkü bu, onun şimdiye kadar duyduğu ironi tanımını karşılamıyordu).

Beyni uyuşmuştu sanki.

"Bence Daniel'ın oyunu kendisi okuması en iyisi olacak," dedi Harriet. Daniel'a baktı. "Kahvaltıdan hemen sonra kâğıtları getireceğim. Biz coğrafya ve matematik çalışırken sen de onu okuyabilirsin."

Daniel'ın içinde coğrafya ve matematiği tercih edeceğine dair bir his vardı. Üstelik coğrafyayı sevmezdi bile. Ya da matematiği.

"Lord Finstead için yeni bir isim düşünmem lazım," diye devam etti Harriet. "Bunu yapmazsam herkes senin gerçekten o olduğunu düşünebilir, Daniel. Ki elbette değilsin. Tabii eğer..." Sesi duyulmaz oldu, muhtemelen çarpıcı bir etki yaratmak içindi.

"Tabii eğer ne?" diye sordu Daniel, cevabını duymayı istemediğinden emin olarak.

"Şey, sen hiç ata geri geri binmedin değil mi?"

Daniel'ın ağzı açıldı ama hiç ses çıkmadı. Elbette bu tavrı için affedilebilirdi, çünkü gerçekten... *At mı? Geri geri binmek mi?*

"Daniel?" dedi Elizabeth onu konuşmaya teşvik etmek için.

"Hayır," diyebildi Daniel sonunda. "Hayır, binmedim."

Harriet başını üzüntüyle iki yana salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Ve Daniel sanki bir şekilde istenen ölçüye uymuyormuş gibi bir hisle kalakalmıştı. Bu gülünçtü. Ve kırıcı... "Kesinlikle eminim ki," dedi Daniel, "bu gezegen üzerinde bir ata geri geri binen bir adam yoktur."

"Şey, bu duruma göre değişir, sanırım," dedi Bayan Wynter.

Daniel, onun böyle teşvik ettiğine inanamıyordu. "Bunun ne olduğunu hayal edemiyorum."

Anne'in elleri, cennetten bir cevap bekliyormuşçasına, avuç içleri yukarı dönük bir biçimde durdu. "Adam mı atın üzerinde ters oturuyor, yoksa at mı gerçekten geriye doğru hareket ediyor?"

"Her ikisi de," diye yanıtladı Harriet.

"Şey, o halde ben bunun yapılabileceğini zannetmiyorum," diye yanıtladı Bayan Wynter ve Daniel neredeyse onun bütün bu konuşmaları ciddiye aldığını düşündü. Genç kadın başını çevirdiğinde Daniel, son anda, onun gülmemeye çalıştığını ve dudaklarının kenarlarını kastığını fark etti. Bayan Wynter onunla alay ediyordu. *Cadı.*

Ah, ama o kendine çok yanlış bir rakip seçmişti. Daniel, beş kız kardeşi olan bir adamdı. Genç kadının hiç şansı yoktu.

Daniel, Harriet'e döndü. "Bayan Wynter hangi rolü oynayacak?" diye sordu.

"Ah, ben rol almayacağım," diye araya girdi Bayan Wynter. "Hiç almam."

"Peki nedenmiş?"

"Ben oyunu yönetiyorum."

"Ben yönetebilirim," dedi Frances.

"Ah, hayır, yapamazsın," dedi Elizabeth, gerçek bir ablanın ateşliliği ve hızıyla.

"Eğer biri oyunu yönetecekse bu, ben olmalıyım," dedi Harriet. "Oyunu ben yazdım."

Daniel, dirseğinin birini masaya dayadıktan sonra çenesini de eline dayayıp Bayan Wynter'a çok dikkatli, üzerinde çalışılmış bir düşüncelilikle baktı, ta ki genç kadın oturduğu yerde huzursuzca kıpırdanana kadar. Bayan Wynter, en sonunda genç adamın daha fazla onu incelemesine dayanamayarak patladı. "Ne oldu?"

"Ah, aslında hiçbir şey," diye iç çekti Daniel. "Sadece sizin bir korkak olduğunuzu zannetmiyordum."

Üç Pleinsworth kızı, aynı şekilde nefeslerini ağızlarından bıraktılar ve gözleri önlerindeki tabaklar kadar kocaman açılmış bir vaziyette, tenis maçı izler gibi bir Daniel'a, bir Bayan Wynter'a baktılar.

Ki Daniel da bir nevi maçın içinde olduklarını zannediyordu. Ve kesinlikle topa vurma sırası Bayan Wynter'ındı.

"Bu, korkaklık değil," diye karşılık verdi genç kadın. "Leydi Pleinsworth, yetişkin oluncaya kadar bu üç küçük

hanımefendiye yol göstermem için beni tuttu, ki böylece onlar topluma eğitimli birer kadın olarak katılabilecekler." Daniel bu fazlaca şişirilmiş saçmalığı takip etmeye çalışırken ekledi. "Ben sadece hizmetlerimin sınırlı olduğu işimi yapıyorum."

Üç çift göz birkaç saniye daha Bayan Wynter'ın üzerinde kaldı ve sonra Daniel'a yöneldi.

"Kesinlikle asil bir çaba tabii," dedi Daniel, "ama onlar ancak iyi bir örneği izleyerek öğrenebilirler."

Gözler tekrar Bayan Wynter'a çevrildi.

"Ah," dedi Anne ve Daniel onun zaman kazanmaya çalıştığına emindi. "Ama ben uzun mürebbiyelik yıllarım boyunca, yeteneğimin tiyatro oyunculuğunda olmadığını öğrendim. Kızların zihinlerini benim gibi kötü bir yetenekle kirletmeyi arzu etmem."

"Sizin tiyatro yeteneğinizin benimkinden daha kötü olma ihtimali pek yok."

Anne gözlerini kıstı. "Bu belki doğru olabilir ama siz onların mürebbiyesi değilsiniz."

Daniel'ın gözleri de kısıldı. "Kesinlikle doğru ama konuyla pek alakalı değil."

"Aksine," dedi Anne fark edilir bir rahatlamayla. "Sizin, onların erkek kuzeni olarak, bir hanımefendiye yaraşır bir rol model olmanız gerekmiyor."

Daniel öne doğru eğildi. "Çok eğleniyorsunuz, değil mi?"

Anne gülümsedi. Birazcık. "Hem de çok."

"Bence bu, Harriet'in oyunundan daha iyi olabilir," dedi Frances, bakışlarını Daniel'dan kız kardeşlerine çevirerek.

"Bunları not ediyorum," dedi Harriet.

Daniel dayanamayıp Harriet'e baktı. Harriet'in elindeki tek nesnenin çatal olduğunu biliyordu.

"Şey, yani bunları aklıma not ediyorum ki bir ara bunları kâğıda dökebileyim," diye kabul etti Harriet.

Daniel tekrar Bayan Wynter'a döndü. Genç kadın, sandalyesinde mükemmel bir duruşla oturmuş, dimdik görünüyordu. Siyah saçları, zorunluluktan, her tutamı titizlikle firketeyle tutturularak ensesinde topuz haline getirilmişti. Onda, sıradanlıktan uzak bir şeyler yoktu ama yine de...

Bayan Wynter göz alıcıydı.

En azından Daniel'ın gözünde. Muhtemelen İngiltere'deki her erkeğin gözünde. Eğer Harriet, Elizabeth ve Frances göremiyorsa da bu, onların kız olmalarından ileri geliyordu. Ve genç olmalarından, yani onu bir rakip olarak görmemelerinden. Kıskançlık ve önyargı olmadan onlar Bayan Wynter'ı kendisinin görülmek istediği gibi görüyorlardı —akıllıca bir incelikle donanmış sadık ve zeki biri.

Ve sevimli, elbette. Daniel'ın bu fikrin nereden geldiğine dair en ufak bir fikri bile yoktu ama Bayan Wynter'ın güzel olmaktan nefret ettiği kadar sevimli olmaktan hoşlandığına dair bir his vardı içinde. Bu, çok tuhaftı.

Ve Daniel bunun için onu daha çok büyüleyici buluyordu.

"Söyleyin bana, Bayan Wynter," dedi Daniel sonunda, kelimelerini ölçülü bir ihtiyatla seçerek. "Harriet'in oyunlarından birinde oynamayı denediniz mi hiç?"

Bayan Wynter dudaklarını birbirine sıkıca bastırdı. Bir evet-hayır sorusuyla karşı karşıya kalmıştı ve bundan hiç memnun değildi. "Hayır," diye yanıtladı en sonunda.

"Zamanı geldiğini düşünmüyor musunuz?"

"Pek sayılmaz, hayır."

Daniel gözlerini onunkilere dikti. "Eğer ben oyundaysam siz de oyundasınız."

"Bunun çok faydası olurdu," dedi Harriet. "Oyunda yirmi karakter var, Bayan Wynter ve siz olmadan biz hepimiz beş rol oynamak zorundayız."

"Eğer sen de katılırsan," diye ekledi Frances, "hepimiz dört rol oynamak zorunda kalırız."

"Ki bu da," diye tamamladı Elizabeth muzaffer bir şekilde, "yüzde yirmi azalması demek!"

Daniel hâlâ çenesi eline dayalı vaziyette duruyordu, artan bir bekleyişi vurgulamak için başını hafifçe yana eğdi. "Mükemmel bir matematik uygulaması için iltifat yok mu, Bayan Wynter?"

Bayan Wynter kaynamaya hazır gibi görünüyordu, Daniel herkes ona karşı anlaştığı için bu konuda onu suçlayamazdı. Ama kadının içindeki mürebbiye, şunu ifade etmemeye karşı koyamadı. "Kafanızdan toplama ve çıkarma yapmanızın işinize yarayacağını söylemiştim."

Harriet'in gözleri heyecanla parladı. "Bu, bize katılacağın anlamına mı geliyor?"

Daniel onun bu yoruma nasıl ulaştığından emin değildi ama bu fırsatın kaçmasına izin veremezdi. O yüzden de hemen onu desteklemeye girişti. "Tebrik ederim, Bayan Wynter. Hepimiz ara sıra konforlu alanlarımızdan çıkıp dışarıda riske girmeliyiz. Sizle inanılmaz derecede gurur duyuyorum."

Bayan Wynter'ın genç adama attığı bakış açıkça şunu diyordu: Senin bağırsaklarını deşeceğim, kendini beğen-

miş sefil. Ama elbette Bayan Wynter böyle bir şeyi çocukların önünde asla dile getiremezdi, ki bu da Daniel'ın, kadın için için kudururken onu keyifle seyredeceği anlamına geliyordu.

Şah mat!

"Bayan Wynter, bence sen kötü kraliçe olmalısın," dedi Harriet.

"Kötü bir kraliçe mi var?" diye sordu Daniel gözle görülür bir neşeyle.

"Elbette," diye yanıtladı Harriet. "Her iyi oyunda kötü bir kraliçe olur."

Frances elini kaldırdı. "Ve bir de tek—"

"Sakın söyleme," diye kükredi Elizabeth.

Frances, gözlerini şaşı yapıp, çatalını bir boynuz gibi alnına tutup kişnedi.

"Karar verildi o halde," dedi Harriet. "Daniel, Lord Finstead olacak" —elini dur der gibi kaldırdı— "gerçi Lord Finstead olmayacak ama benim sonradan bulacağım başka bir isim alacak. Bayan Wynter kötü kraliçe olacak. Elizabeth de..." Gözlerini kısıp kendisine düpedüz şüpheci gözlerle bakan kız kardeşine baktı.

"Elizabeth de güzel prenses olacak," diye bildirdi sonunda Harriet, Elizabeth'i şaşırtarak.

"Ya ben?" diye sordu Frances.

"Kâhya," diye yanıtladı Harriet bir an bile tereddüt etmeden.

Frances'in ağzı hemen itiraz etmek üzere açıldı.

"Hayır, hayır," dedi Harriet hemen. "Bu en iyi rol, söz veriyorum. Her şeyi yapman gerekecek."

"Tek boynuzlu bir at olmak dışında," diye mırıldandı Daniel.

Frances'in başı kaderine razı olmuş bir ifadeyle yana eğildi.

"Bir sonraki oyunda," dedi Harriet, "şu anda üzerinde çalıştığım bir tek boynuzlu atı da katmaya çalışacağım."

Frances her iki yumruğunu da havaya kaldırdı. "Yaşasın!"

"Ancak şimdi tek boynuzlu atlardan bahsetmeyi kesersen."

"Bu öneriyi destekliyorum," dedi Elizabeth.

"Pekâlâ," diye razı oldu Frances. "Artık tek boynuzlu at demek yok. En azından beni duyabileceğin bir yerde."

Harriet ve Elizabeth, her ikisi de sanki tartışacaklarmış gibi göründüler ama Bayan Wynter araya girdi. "Sanırım bu adil. Ondan tamamen bahsetmesine engel olamazsın."

"O halde anlaştık," dedi Harriet. "Küçük rolleri daha sonra kararlaştıracağız."

"Peki ya sen?" diye sordu Elizabeth.

"Ah, ben ay ve güneş tanrıçası olacağım."

"Hikâye giderek tuhaf bir hal alıyor," dedi Daniel.

"Sadece yedinci sahneye kadar bekleyin," dedi Bayan Wynter ona.

"Yedi mi?" Daniel başını ona doğru çevirdi hızla. "Yedi tane bölüm mü var?"

"On iki," diye düzeltti Harriet, "ama endişelenme, sen sadece on bir tanesinde varsın. Öyleyse, Bayan Wynter, provalara ne zaman başlayalım? Hem belki bunları dışarıda yapabiliriz? Çardağın yanında ideal bir açık alan var."

Bayan Wynter onay için Daniel'a baktı. Daniel ise sadece omzunu silkip, "Oyunun yazarı Harriet," dedi.

Bayan Wynter başını sallayıp kızlara döndü. "Dersleri-

mizin geri kalanından sonra başlayabileceğimizi söyleyecektim ama oynanması gereken on iki sahne olduğu göz önüne alınırsa coğrafya ve matematik için bir günlük tatil ilan ediyorum."

Kızlardan neşeli çığlıklar yükseldi, hatta Daniel bile neşelendi. "Şey," dedi Bayan Wynter'a, "insan her gün tuhaf ve kederli olmuyor."

"Ya da kötü."

Daniel kıkırdadı. "Ya da kötü." Sonra aklına bir düşünce geldi. Tuhaf, kederli bir düşünce. "Ben sonunda ölmüyorum, değil mi?"

Bayan Wynter başını iki yana salladı.

"Çok rahatladığımı söylemeliyim. Benden berbat bir ceset olurdu."

Bayan Wynter buna güldü, ya da daha çok dudaklarını birbirine sıkıca bastırıp gülmemeye çalıştı. Kızlar kahvaltılarından son lokmalarını alırlarken neşeyle gevezelik ediyorlardı. Kahvaltıları tamamen bitince ise odadan koşarak çıktılar. Daniel hemen Bayan Wynter'ın yanına geçti. İkisi de, ılık sabah güneşi pencerelerden içeriye girerken önlerinde kahvaltı tabaklarıyla kalakaldılar.

"Merak ediyorum," dedi Daniel yüksek sesle, "ahlaksız olmamız da gerekecek mi?"

Anne'in çatalı tabağına çarptı. "Anlayamadım."

"Tuhaf, kederli ve kötü... Hepsi iyi, güzel ama ben ahlaksız olmak istiyorum. Sen istemez misin?"

Anne'in dudakları aralandı ve Daniel onun çabucak azıcık bir havayı içine çektiğini duydu. Bu ses onun içini gıcıklamış, içinde onu öpme isteği uyandırmıştı.

Fakat zaten her şey Daniel'da, genç kadını öpme isteği

uyandırıyor gibiydi zaten. Daniel, kendini yeniden genç bir delikanlı gibi hissediyordu, sürekli azgın olan bir delikanlı gibi, ama bu, kişiye özgüydü. Üniversite zamanlarında tanıştığı her kadına kur yapardı, onlardan kaçamak bir öpücük alır ve daha da önemlisi, bu öpücükler serbestçe teklif edildiğinde onları kabul ederdi.

Ama bu farklıydı. Daniel bir kadın istemiyordu. Onu istiyordu. Ve eğer bu öğleden sonrayı sadece onun yanında olmak için tuhaf, kederli ve yanmış olarak geçirmesi gerekecekse de buna değeceğini düşünüyordu.

Sonra yumru meselesini hatırladı.

Bayan Wynter'a dönüp kesin bir tonda konuştu. "Yumru falan istemiyorum."

Gerçekten de bir erkek, bir yerde sınır koymalıydı.

On Birinci Bölüm

Altı saat sonra Anne, onu kötü kraliçe haline getirecek olan pelerinini düzeltirken kabul etmeliydi ki bundan daha keyifli bir öğleden sonra hatırlamıyordu.

Gülünç, evet, kesinlikle akademik bir değerden yoksun. Fakat yine de tamamen, son derece keyifli...

Anne çok eğlenmişti.

Eğlenmek... En son ne zaman eğlendiğini hatırlamıyordu.

Bütün gün prova yapmışlardı (Lord Finstead olmayanın Tuhaf, Kederli Trajedisi'ni izleyicilerin önünde oynamayı planladıkları yoktu gerçi) ve Anne kaç kez gülmekten iki büklüm olup durmak zorunda kaldığını hatırlamıyordu.

"Asla kızımı öldüremeyeceksin!" dedi ezberden okuyarak, elindeki sopayı havada sallayıp.

Elizabeth kafasını eğdi.

"Ah!" Anne irkildi. "Çok özür dilerim. İyi misin?"

"İyiyim," dedi Elizabeth. "Ben—"

"Bayan Wynter, yine karakterin dışına çıktın!" diye yakındı Harriet.

"Ama neredeyse Elizabeth'e vuracaktım," diye açıkladı Anne.

"Umurumda değil."

Elizabeth içerleyerek pufladı. "Benim umurumda."

"Belki de sopa kullanmamalısın," dedi Frances.

Harriet, bakışlarını diğerlerine yöneltmeden önce kız kardeşine kibirli bir bakış fırlattı. "Metne dönebilir miyiz?" dedi iğnelemeye dönen son derece ciddi bir sesle.

"Elbette," dedi Anne elindeki metne bakarak. "Nerede kalmıştık? Ah, evet, asla kızımı öldüremeyeceksin, falan filan."

"Bayan Wynter."

"Ah, hayır, satırı söylemiyordum. Sadece yerini buluyordum." Anne, sopasını havada sallayıp, Elizabeth'e doğru geniş bir manevra yaparak boğazını temizledi. "Asla kızımı öldüremeyeceksin!"

Bunu gülmeden söylemeyi nasıl becerdiğini hiç bilmiyordu.

"Onu öldürmek istemiyorum," dedi Lord Winstead, Kraliyet Tiyatrosu izleyicilerini ağlatmaya yetecek dramatik bir tonda. "Ben onunla evlenmek istiyorum."

"Asla."

"Hayır, hayır, hayır, Bayan Wynter!" diye bağırdı Harriet. "Sesiniz hiç üzgün gelmiyor."

"Şey, değilim zaten," diye kabul etti Anne. "Bu kız biraz ahmak. Ondan kurtulduğu için kötü kraliçenin memnun olması gerektiğini düşünmüştüm."

Harriet ızdırap içindeymiş gibi içini çekti. "Yazıldığı gibi bırak lütfen; kötü kraliçe, kızının ahmak olduğunu düşünmüyor."

"Bence ahmak," Elizabeth lafa karışarak.

"Ama sen o kızı oynuyorsun," dedi Harriet.

"Biliyorum! Bütün gün onun satırlarını okudum. O, ahmağın teki."

Onlar çekişirken Lord Winstead, Anne'e doğru yaklaştı. "Elizabeth'le evlenmeye çalışarak kendimi yaşlı bir zampara gibi hissediyorum."

Anne kıkırdadı.

"Rolleri değişmeyi düşünmüyorsunuz sanırım."

"Sizinle mi?"

Daniel kaşlarını çattı. "Elizabeth ile."

"Siz benim mükemmel bir kötü kraliçe olduğumu söyledikten sonra mı? Sanırım hayır."

Daniel ona doğru biraz daha eğildi. "İnce eleyip sık dokumak istemem ama sanırım sizin kötü kraliçe rolüne mükemmel bir şekilde oturacağınızı söylemiştim."

"Ah, evet. Bu çok daha iyi." Anne kaşlarını çattı. "Frances'i gördünüz mü?"

Daniel başını yana doğru eğdi. "Sanırım çalılıkları eşelemekle meşgul."

Anne, Daniel'ın bakışlarını endişeyle takip etti. "Eşelemek?"

"Bana bir sonraki oyun için pratik yaptığını söylemişti."

Anne anlamayarak gözlerini kırpıştırdı.

"Tek boynuzlu bir atı oynayacağı oyun için."

"Ah, elbette." Anne kıkırdadı. "Oldukça inatçı."

Lord Winstead sırıtınca Anne yüreğinin hopladığını hissetti. O kadar hoş bir gülümsemesi vardı ki... Ahlaksız ama bir yandan da yaramaz... Ah, Anne'in, onun iyi bir adam, doğruyu yanlıştan ayırt edebilen onurlu bir adam

olduğu dışında bunu nasıl tarif edebileceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Ve gülüşü ne kadar yaramaz olursa olsun...

Anne onun kendisini incitmeyeceğini biliyordu.

Anne'in kendi babası bile bu kadar güvenilir olduğunu kanıtlayamamıştı.

"Aniden çok ciddileştiniz," dedi Lord Winstead.

Anne gözlerini kırpıştırarak dalgınlığından sıyrıldı. "Ah, bir şey yok," dedi hemen, kızarmadığını umarak. Bazen kendisine Daniel'ın onun düşüncelerini okuyamayacağını hatırlatması gerekiyordu. Hâlâ atışmakta olan Harriet ve Elizabeth'e baktı, gerçi onlar konuyu güzel prensesin zekâsından (ya da zekâ eksikliğinden) uzaklaştırıp başka bir noktaya—

Yüce Tanrım! Yaban domuzlarını mı tartışıyorlardı?

"Sanırım mola vermemiz lazım," dedi genç kadın.

"Sana tek bir şey söyleyeyim," dedi Lord Winstead. "Ben domuzu oynamam."

"Sizin bu konuda endişelenmeniz gerektiğini zannetmiyorum," dedi Anne. "Frances kesinlikle o rolü kapacaktır."

Daniel, Anne'e baktı. Anne, Daniel'e baktı. Ve bir anda birlikte kahkahaya boğuldular. Kahkahaları o kadar yüksekti ki, Harriet ve Elizabeth çekişmeyi bıraktılar.

"Bu kadar komik olan nedir?" diye sordu Harriet ve bunu Elizabeth'in aşırı derecede şüpheci sorusu izledi. "Siz bana mı gülüyorsunuz?"

"Biz herkese gülüyoruz," dedi Lord Winstead gözlerindeki yaşları silerek. "Kendimize bile."

"Ben acıktım," dedi Frances çalılıkların arasından çıka-

rak. Elbisesine birkaç yaprak yapışmıştı ve küçük bir dal başının yan tarafından çıkıntı yapmıştı. Anne bunun tek boynuzlu ata benzemek niyetiyle yapıldığını zannetmiyordu ama verdiği etki yine de oldukça sevimliydi.

"Ben de acıktım," dedi Harriet iç çekerek.

"Neden eve geri dönüp, mutfaktan bir piknik sepeti hazırlamalarını istemiyorsunuz?" diye öneride bulundu Anne. "Hepimiz bir şeyler yiyebiliriz."

"Ben giderim," dedi Frances.

"Ben de seninle geleceğim," dedi Harriet ona. "Yürürken daha iyi düşünüyorum."

Elizabeth önce kız kardeşlerine baktı, sonra da yetişkinlere. "Şey, ben de burada kendi kendime kalmayacağım," dedi. Belli ki yetişkinler onun için doğru düzgün refakatçi değillerdi. Böylece üç kız eve doğru yola koyuldular. Hızları, canlı bir yürüyüşten yarışa dönüştü.

Anne onların gözden kaybolmalarını izledi. Muhtemelen o da burada Lord Winstead'le baş başa olmamalıydı ama bunun için bir itiraz bulmak zordu. Gün ortasıydı, açık havadaydılar ve daha da önemlisi, o sırada herhangi bir şeye itiraz etme sebebi bulmak için o öğleden sonra fazlasıyla eğlenmişti.

Anne'in yüzünde bir gülümseme vardı ve orada olmaktan oldukça mutluydu.

"Sanırım artık pelerinini çıkarabilirsin," diye öneride bulundu Lord Winstead. "Hiç kimsenin sürekli kötü olmasına gerek yok."

Anne gülüp siyah fiyongunu çözdü. "Bilmiyorum. Ben kötü olmaktan oldukça keyif aldığımı fark ettim."

"Almalısın da. İtiraf etmeliyim ki, ben senin kötülük-

lerini epey kıskanıyorum. Zavallı Lord Finstead, ya da adı her ne olacaksa, biraz daha kötü niyetli olabilse daha iyi olurdu. O, oldukça bahtsız bir adam."

"Ah, ama sonunda prensesi kazanıyor," diye hatırlattı Anne ona, "ve kötü kraliçe hayatının geri kalanını bir tavan arasında geçirmek zorunda kalıyor."

"Ki bu da o malum soruyu doğuruyor," dedi Daniel alnını kırıştırarak bakıp. "Niçin Lord Finstead'in hikâyesi kederli? Tuhaf bölümü oldukça bariz ama eğer kötü kraliçe sonunda bir tavan arasına tıkılıyorsa—"

"Bu, lordun tavan arası," diye araya girdi Anne.

"Oh." Daniel gülmemek için kendini tutuyor gibi görünüyordu. "Şey, bu her şeyi değiştirir."

Ve sonra güldüler. İkisi de. Birlikte.

Yine.

"Ah, ben de acıktım," dedi Anne, kahkahası gülümsemeye dönüştüğünde. "Umarım kızlar gecikmezler."

Ve sonra Lord Winstead'in elinin onun elini tuttuğunu hissetti. "Umarım gecikirler," diye mırıldandı Daniel. Onu kendine doğru çekti ve Anne de ona müsaade etti. O anda, genç adamın onun kalbini kesinlikle kıracağına dair her şeyi hatırlamak için fazlasıyla mutluydu.

"Sana seni tekrar öpeceğimi söylemiştim," diye fısıldadı Daniel.

"Bana bunu deneyeceğini söylemiştin."

Daniel'ın dudakları onunkilere değdi. "Başarılı olacağımı biliyordum."

Daniel onu tekrar öptü ve Anne geriye çekildi, ama sadece iki-üç santim. "Kendinden oldukça eminsin."

"Mmm-hmm." Daniel'ın dudakları, genç kadının ağzı-

nın köşesini bulmuştu ve yavaşça teninde kaydı, ta ki Anne kendini tutamayarak başını geriye atıp, genç adamın ağzının boynunda dolaşmasına izin verinceye kadar.

Anne'in kürklü pelerini kaydı ve o serin öğleden sonrasında tenini biraz daha ifşa etti. Daniel, genç kadının elbisesinin üst kısmının tam bitiminden onu öptü. Sonra yeniden kadının dudaklarına yöneldi. "Yüce Tanrım, seni o kadar çok arzuluyorum ki," dedi Daniel, sesi kulak tırmalayıcıydı. Anne'i daha da sıkı tuttu, iki eliyle genç kadının poposunu avuçlayıp onu kendine doğru çekti, sonra yukarı kaldırdı... Ta ki Anne'in içini, bacaklarını Daniel'a dolamak gibi çılgınca bir arzu doldurana kadar. Bu, Daniel'ın da istediği şeydi ve Tanrı yardımcısı olsun, Anne de bunu istiyordu.

Neyse ki Anne'in eteği vardı ve genç kadını, son derece edepsiz davranmaktan alıkoyan tek şey de muhtemelen oydu. Ama yine de, Daniel'ın ellerinden biri onun elbisesinin üst kısmına uzandığında Anne bunu reddetmedi. Ve adamın avuç içi, kadının göğüs ucunu nazikçe sıyırıp geçtiğinde Anne'in tek yapabildiği inlemekti.

Bunun son bulması lazımdı. Ama henüz değil.

"Dün gece rüyamda seni gördüm," diye fısıldadı Daniel. "Ne gördüğümü bilmek ister misin?"

Anne, bunu şiddetle bilmek istemesine rağmen başını iki yana salladı. Sınırlarını biliyordu. Bu yoldan ancak buraya kadar gidebilirdi. Eğer Daniel'ın rüyalarını duysa, dudaklarından o kelimelerin yağmur gibi tenine döküldüğünü işitse genç kadın, onun söylediği her şeyi isteyecekti.

Ve asla sahip olamayacağı bir şeyi istemek çok can yakıyordu.

"Sen ne rüya gördün?" diye sordu Daniel.

"Ben rüya görmem," diye yanıtladı Anne.

Daniel, hareketsiz kaldıktan sonra Anne'e bakabilmek için biraz geriye doğru çekildi. Genç adamın gözleri —o şaşırtıcı derecede parlak açık mavi gözleri— merakla doluydu. Ve belki de biraz kederle.

"Ben rüya görmem," dedi Anne tekrar. "Yıllardır görmedim." Bunu omuz silkerek söylemişti. Bu, onun için öyle normal bir şeydi ki, o ana kadar bunun başkalarına ne kadar tuhaf gelebileceğini düşünmemişti bile.

"Ama çocukken görüyordun?"dedi Daniel.

Anne başını salladı. Gerçekten bunun hakkında daha önce düşünmemişti ya da belki bunun hakkında düşünmek istememişti. Ama eğer sekiz yıl önce Northumberland'den ayrıldığından beri rüya görmüşse de bunu hatırlamıyordu. Her sabah gözlerini açmadan önce, onun için siyah geceden başka hiçbir şey yoktu. Tamamen boş bir yerdi, mutlak bir boşlukla dolu olan... Ne umut. Ne rüya.

Ayrıca ne de kâbus.

Bu, ödenmesi gereken ufak bir bedel gibiydi. Anne, uyanık geçen saatlerini, George Chervil ve onun delice intikam arayışı hakkında endişelenerek yeterince harcıyordu.

"Bunu tuhaf bulmuyor musun?" diye sordu Daniel.

"Rüya görmeyişimi?" Anne onun bunu kastettiğini biliyordu ama her nedense yüksek sesle dile getirilmesine ihtiyaç duymuştu.

Daniel başını salladı.

"Hayır." Sesi boğuk çıkmıştı. Ama kesindi. Belki bu tuhaftı ama aynı zamanda güvenliydi.

Daniel bir şey söylemedi fakat gözleri öyle delici bir yoğunlukla ona sabitlendi ki, Anne bakışlarını kaçırmak zorunda kaldı. Genç adam onun içini çok fazla görüyordu. Bir haftadan az bir sürede bu adam onun kendini son sekiz yıldır başka herhangi birine açtığından daha fazlasını ifşa etmişti. Bu, huzursuz ediciydi.

Bu, tehlikeliydi.

Anne, onun kendisine uzanamayacağı kadar uzağa gerileyerek kollarından gönülsüzce ayrıldı. Pelerinini, düştüğü çimlerden almak için eğildi ve hiç konuşmadan tekrar omuzlarına alıp bağladı. "Kızlar birazdan gelirler," dedi, gelmeyeceklerini bildiği halde. Onların dönmesi en az on beş dakika daha alırdı, muhtemelen daha fazla.

"Biraz gezinelim, o halde," diye önerdi Daniel, kolunu girmesi için uzatarak.

Anne onu şüpheyle süzdü.

"Yaptığım her şeyde şehvetli bir niyet yok," dedi Daniel gülerek. "Sana Whipple Tepesi'ndeki en sevdiğim yerleri gösterebileceğimi düşünmüştüm sadece." Genç kadın koluna girerken ilave etti. "Gölün yalnızca dört yüz metre kadar uzağındayız."

"Balık var mı?" diye sordu Anne. En son ne zaman balık tutmaya gittiğini hatırlamıyordu ama çocukken nasıl da keyif alırdı... O ve Charlotte, onların daha hanımlara özgü işlerle ilgilenmelerini isteyen anneleri için baş belasıydılar. Ki eninde sonunda hanımlara özgü işlerle ilgilenmişlerdi de. Hatta Anne fraklara, elbiselere takıntılı bir hale gelene ve her bir dakikasını bekâr bir genç hanıma bakan bekâr bir beyefendiyi düşünerek geçirir olduktan sonra bile...

Anne yine de balık tutmaya bayılırdı. Hatta balığın içini

çıkarıp temizlemekten bile mutlu olurdu. Ve elbette yemekten de. İnsanın, kendi yiyeceğini yakalamakta bulduğu tatmini küçümseyemezdi.

"Olmalı," dedi Lord Winstead. "Ben ayrılmadan önce hep balık olurdu ve kâhyamın direktifi değiştirmek için bir nedeni olduğunu sanmıyorum." Anne'in gözleri neşeyle parlıyor olmalıydı ki, Daniel anlayışlı bir ifadeyle gülümseyip sordu. "O halde sen balık tutmaktan hoşlanıyorsun."

"Ah, hem de çok," dedi Anne özlemli bir iç çekerek. "Ben çocukken..." Fakat cümlesini bitirmedi. Çocukluğundan bahsetmemesi gerektiğini umutmuştu.

Ancak Daniel meraklandıysa da —ve Anne öyle olduğundan kesinlikle emindi— bunu göstermedi. Sadece ağaçlıklara doğru bayırdan aşağıya inerlerken, "Ben de çocukken balık tutmaya bayılırdım. Hep Marcus'la birlikte giderdim —Lord Chatteris'le," dedi, Anne'in Kont'un ilk adını elbette bilmediğini düşünüp ekleyerek.

Anne etrafındaki manzaraya baktı. Muhteşem bir bahar günüydü ve çimlerle ve ağaçlarda yeşilin yüzlerce tonu görünüyordu. Bu dünya inanılmaz derecede yeni ve aldatıcı bir şekilde umut doluydu. "Lord Chatteris çocukken seni sık sık ziyaret eder miydi?" diye sordu Anne, sohbeti böyle tehlikesiz konularda sürdürmeye hevesli olarak.

"Sıkça," diye yanıtladı Lord Winstead. "Ya da en azından her okul tatilinde. On üç yaşımıza gelene kadar onsuz eve geldiğimi bilmem." Biraz daha yürüdüler, sonra Daniel başına yakın bir dalda asılı olan bir yaprağı kopardı. Ona bakıp kaşlarını çattıktan sonra parmağının hafif bir fiskesiyle onu havaya yolladı. Yaprak havada dönerek gitti ve bu titreşen harekette bir şeyler büyüleyici olmalıydı ki,

ikisi de durup yaprağın salınarak çimene düşmesini izlediler.

Ve sonra sanki o an hiç yaşanmamış gibi Lord Winstead, konuşmayı kaldığı yerden sessizce devam ettirdi. "Marcus'un ailesi yok denilebilir. Hiç kardeşi yok ve annesi de o çok küçükken ölmüş."

"Peki ya babası?"

"Ah, onunla neredeyse hiç konuşmazdı," diye yanıtladı Lord Winstead. Ama bunu öyle bir kayıtsızlıkla söylemişti ki, sanki bir baba-oğulun konuşmamasında hiç tuhaf bir yan yokmuş gibi. Bu, ona uygun olmayan bir tavırdı. Tam olarak duygusuz değil belki ama... Anne bunun ne olduğunu bilmiyordu, tek bildiği şaşırmasıydı. Ve sonra, böyle bir şeyi fark edecek kadar Daniel'ı iyi tanıyor olmasına da şaşırdı.

Şaşırdı ve belki biraz da panik oldu çünkü onu o kadar iyi tanımaması gerekiyordu. Burası onun yeri değildi ve böyle bir bağ onu sadece kalp kırıklığına götürebilirdi. Anne bunu biliyordu ve Lord Winstead'in de bilmesi gerekiyordu.

"Onlar birbirlerine yabancılaşmışlar mıydı?" diye sordu Anne, hâlâ Lord Chatteris'i merak ederek. Onunla sadece bir kez karşılaşmıştı ve oldukça kısa sürmüştü ama aralarında bir bağ oluşmuş gibiydi.

Lord Winstead başını iki yana salladı. "Hayır. Sanırım yaşlı Lord Chatteris'in söyleyecek bir şeyi yoktu sadece."

"Kendi oğluna?"

Daniel omzunu silkti. "Bu, o kadar da olağandışı değil aslında. Benim okul arkadaşlarımın yarısı, anne-babasının gözlerinin rengini muhtemelen söyleyemezdi."

"Mavi," diye fısıldadı Anne ve aniden içinde büyük bir ev hasreti hissetti. "Ve yeşil." Ve kız kardeşlerinin gözleri de mavi ve yeşildi ama bunu da söylemeden önce kendini topladı.

Daniel başını ona doğru eğmişti ama herhangi bir şey sormadı ki Anne buna inanılmaz derecede minnettardı. Daniel bunun yerine, "Benim babamın gözleri tam olarak benimkinin aynısıydı," dedi.

"Peki ya annen?" Anne onun annesiyle tanışmıştı ama gözlerine dikkat etmesi için bir sebep yoktu. Ve zaten konuşmanın Lord Winstead'e odaklanmış olarak kalmasını istiyordu. Her şey bu şekilde daha kolaydı.

Ayrıca bu, Anne'in büyük ilgi duyduğu bir konuydu.

"Annemin gözleri de mavidir," dedi Daniel, "ama daha koyu bir tonu. Seninkiler kadar koyu değil—" Başını Anne'e doğru çevirip dikkatle baktı. "Ama şunu söylemeliyim, şimdiye kadar seninki gibi bir göz rengi gördüğümü hiç sanmıyorum. Neredeyse menekşe rengi." Daniel başını hafifçe yana eğdi. "Ama değil. Gözlerin yine de mavi."

Anne gülümseyip bakışlarını kaçırdı. Her zaman gözleriyle gurur duymuştu. Bu, kendisinde izin verdiği tek kibirdi. "Uzaktan kahverengi görünüyorlar," dedi.

"Biraz daha yakınında vakit geçirmek için daha çok sebep," diye mırıldandı Daniel.

Anne nefesini tuttu ve ona kaçamak bir bakış fırlattı ama Daniel artık ona bakmıyordu. Bunun yerine boşta kalan koluyla ileriyi gösteriyordu. "Gölü görebiliyor musun? Tam şu ağaçların arasında."

Anne, ağaç gövdeleri arasından gümüşi parıltılar saçan suyu görebilecek kadar boynunu uzattı.

"Kışın gayet net görebilirsin ama yapraklar çıktığında görmek zorlaşıyor."

"Çok güzel," dedi Anne içtenlikle. Şimdi bile, suyun tamamını göremezken bile, cennetten bir parça gibiydi. "Yüzülecek kadar ılık oluyor mu?"

"Kasten değil ama ailemin her bir üyesi öyle ya da böyle suyun altına batmayı becermiştir."

Anne, dudaklarını kaşındıran bir gülümseme hissi duydu. "Ah, Tanrım."

"Bazılarımız birden fazla kez," dedi Lord Winstead mahçup bir şekilde.

Anne onu süzdü. Daniel o kadar sevimli bir oğlan çocuğu gibi görünüyordu ki, genç kadının neredeyse nefesi kesildi. On altı yaşındayken George Chervil yerine onunla tanışmış olsaydı hayatı nasıl olurdu acaba? O olmasa bile (çünkü o Annelise Shawcross olarak bile bir kontla asla evlenemezdi) ona benzer başka biri. Daniel Smythe ya da Daniel Smith adındaki biri. Fakat o, Daniel olmalıydı. Onun Daniel'ı.

Baronet payesinin varisi olabilirdi ya da hiçbir şeyin varisi olmayabilirdi, sadece sıradan bir toprak sahibi, sıcak ve küçük bir evi, kırk dönüm toprağı ve bir sürü tembel tazısı olan biri...

Ve Anne onu severdi. Bu dünyadaki son nefesine kadar.

Bir zamanlar gerçekten de heyecan istemiş miydi? On altı yaşındayken Londra'ya gelmek ve tiyatroya, operaya ve davet edildiği her partiye gitmek istediğini sanıyordu. Gösterişli, genç, evli bir kadın —Charlotte'a olmak istediğini söylediği şey buydu.

Ama bunlar gençliğin budalalıklarıydı. Elbette, onu

başkente getirecek ve onu sosyetenin parıltılı yaşamına sokacak biriyle evlenseydi bile bütün bunlardan sıkılıp saatlerin daha ağır aktığı ve havanın kurumlu olmak yerine sis olduğunda griye döndüğü Northumberland'e geri gitmek isteyecekti.

Öğrendiği her şeyi çok geç öğrenmişti.

"Bu hafta balık tutmaya gidelim mi?" diye sordu Daniel gölün kenarına geldiklerinde.

"Ah, bunu her şeyden çok isterim." Bu sözler ağzından mutlu bir telaşla döküldü. "Kızları da getirmemiz gerekecek, elbette."

"Elbette," diye mırıldandı Daniel tam bir beyefendi gibi.

Bir süre sessizce durdular. Anne, durgun, dümdüz suya bakarak orada bütün gün durabilirdi. Ara sıra bir balık yüzeye zıplayıveriyor ve suda nişan tahtasında olduğu gibi halkalar oluşturarak tekrar suya dalıyordu.

"Şu an çocuk olsaydım," dedi Daniel, Anne gibi suya mıhlanıp kalarak, "suya bir taş fırlatırdım."

Daniel. İlk isminden ne zaman böyle etkilenmeye başlanmıştı.

"Ben çocuk olsaydım," dedi Anne, "ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkarırdım."

Daniel başını salladı ve hafif bir tebessümle kabul etti. "Ben muhtemelen seni suya iterdim."

Anne gözlerini sudan ayırmadı. "Ah, ben de seni yanımda götürürdüm."

Daniel kıkırdadı ve sonra sessizliğe büründüler; sadece suyu, balıkları ve göl kenarının yüzeyine konup uçuşan karahindiba parçalarını izlemekten mutluydular...

"Mükemmel bir gündü," dedi Anne sessizce.

"Hemen hemen," diye fısıldadı Daniel. Ve sonra Anne yeniden onun kollarındaydı. Daniel onu öptü ama bu kez farklıydı. Daha yavaş... Daha az ateşli... Genç adamın dudaklarının dokunuşu yumuşacıktı ve bu, Anne'in deliye dönmesine, kendini Daniel'a bastırmasına, onu içine almak istemesine yol açmadı. Daniel, Anne'in, el ele yukarıya süzüleceklermiş gibi, ağırlıklarından kurtulmuş hissetmesine neden olmuştu. Sanki onu öpmeyi hiç bırakmayacak gibiydi... Anne'in bütün bedeni karıncalandı ve neredeyse yere ineceği anı bekleyerek parmak uçlarının üzerinde durdu.

Ve sonra Daniel dudaklarını onunkilerden ayırdı, sadece alnı onunkine değecek kadar hafifçe geri çekildi. "İşte," dedi Daniel, kadının yüzünü ellerinin arasına alarak. "Şimdi mükemmel bir gün oldu."

On İkinci Bölüm

Neredeyse tam bir gün sonra, Daniel, Whipple Tepesi'nin lambri kaplı kütüphanesinde bugünün bir öncekinden nasıl daha az mükemmel geçip gittiğini merak ederek oturuyordu. Bayan Wynter'ı gölün kenarında öptükten sonra yeniden, zavallı Lord Finstead'in güzel ama ahmak prensesine kur yaptığı açıklık alana doğru geri yürümüşlerdi ve hemen arkalarından, onlara piknik sepetlerini taşıyarak eşlik eden iki uşakla birlikte Harriet, Elizabeth ve Frances de gelmişti. Bolca yemeğin ardından Lord Finstead'in Tuhaf, Kederli Trajedisi'ni birkaç saat daha okumuşlardı, ta ki Daniel artık gülmekten böğrünün ağrıdığını söyleyerek insaf etmeleri için yalvarana kadar.

Eserinin bir komedi olmadığını onlara hatırlatıp duran Harriet bile alınmamıştı.

Eve geri dönünce Daniel'in annesiyle kız kardeşinin geldiğini görmüşlerdi. Ve sanki daha iki gün önce birbirlerini görmemiş gibi kucaklaşırlarken Bayan Wynter, kimseye fark ettirmeden oradan uzaklaşıp odasına çekilmişti.

Daniel o zamandan beri onu görmemişti.

Ne Elizabeth ve Frances'i çocuk odasına götürmek zorunda kaldığı akşam yemeğinde ne de kahvaltıda. Daniel onun neden kahvaltıya gelmediğini bilmiyordu. Tüm bildiği, vakit öğleyi geçmişti ve o hâlâ iki saattir genç kadını görmeyi umut ederek oturduğu masada huzursuzca kıpırdanıyordu.

Sarah, Daniel'a, Leydi Pleinsworth'ün Bayan Wynter'a o günün büyük bölümü için izin verdiğini söylediğinde Daniel ikinci kahvaltısını yapıyordu. Belli ki bu, Anne'in fazladan yaptığı işler için bir ödüldü. İlk önce müzikal ve şimdi de onun hem dadılık hem de mürebbiyelik görevi için. Sarah, Bayan Wynter'ın kasabaya gitmek istediğini ve güneş tekrar bulutların arasından kendini gösterdiğine göre bunun gezinti için ideal bir gün olduğunu söylediğinden Daniel'a bahsetti.

Ve böylece Daniel, mürebbiyeye delicesine kara sevdalı olmayan bir malikâne lordunun yapması gereken bütün işleri yapmaya başladı. Kâhyayla buluştu. Son üç yılın hesaplarına baktı, kâhyanın hesap yapmadığını ve zaten bu konularda hiç de iyi olmadığını yavaş yavaş hatırladı.

Yapılması gereken bin tane iş olması gerekiyordu ve Daniel olduğundan da emindi. Ancak ne zaman bir işi tamamlamak üzere otursa aklı Bayan Wynter'a gidiyordu. Onun gülümsemesine. Gülümseyen ağzına, kederli gözlerine...

Anne.

Daniel onun ismini sevmişti. Bu isim ona uyuyordu, sade ve dolaysız. İliklerine kadar sadık. Genç kadını iyi tanımayanlar belki onun güzelliğine bakarak daha çarpıcı bir

ismi olması gerektiğini düşünebilirlerdi —belki Esmeralda ya da Melissande.

Fakat Daniel onu tanıyordu. Onun geçmişini ve sırlarını bilmiyordu ama onu tanıyordu. Ve o, su katılmadık bir Anne'di.

Şu anda onun bulunmadığı bir yerde olan Anne.

Yüce Tanrım! Bu, çok gülünçtü. Daniel, yetişkin bir adamdı ve şu an mürebbiyenin yanında olmasını özlediği için canını sıkıyordu. Kıpırdamadan duramıyor, doğru düzgün oturamıyordu bile. Hatta sandalyelerin bile yerini değiştirmek zorunda kalmıştı çünkü oturduğu sandalye aynaya bakıyordu ve genç adam, aynadaki yansımasında o kadar acıklı ve sefil görünüyordu kl, buna tahammül edememişti.

Sonunda Daniel kâğıt oynayacak birilerini bulmaya gitti. Honoria oynamayı severdi, Sarah da. Izdırabı, her ne kadar yanında birilerinin olmasını istemese de bu şekilde en azından dikkatini dağıtabilirdi. Ama mavi salona gittiğinde, bütün kadın akrabaları (çocuklar bile) bir masanın etrafına oturmuş, hararetle Honoria'nın yaklaşan düğününü konuşuyorlardı.

Daniel girdiği kapıdan yavaşça geri çıkmaya başladı.

"Ah, Daniel," diye bağırdı annesi, genç adam kaçamadan onu yakalayarak. "Gel, bize katıl. Biz de Honoria'nın düğünde lavanta mavisi mi yoksa mavi-lavanta mı giymesi gerektiğine karar vermeye çalışıyorduk."

Daniel aralarında ne fark olduğunu sormak üzere ağzını açtı ama sonra sormamaya karar verdi. "Mavi-lavanta," dedi kesin bir şekilde, neden bahsettiğine dair hiçbir fikri yoktu.

"Öyle mi düşünüyorsun?" dedi annesi kaşlarını çatarak. "Ben aslında lavanta mavisinin daha iyi olacağını düşünüyordum."

Madem öyle, o zaman neden bana sordun, diyecekti Daniel ama akıllı bir erkeğin böyle bir soruyu sormaması gerektiğine karar verdi. Bunun yerine içerideki hanımlara eğilerek nazikçe selam verdi ve kütüphaneye gidip yeni eklenen kitapları listeleyeceğini söyledi.

"Kütüphaneye mi?" diye sordu Honoria. "Gerçekten mi?"

"Okumayı severim," dedi Daniel.

"Ben de ama listeleyip ne yapacaksın ki?"

Daniel eğilip onun kulağına fısıldadı. "Burası, kadınların gevezeliklerinden kaçmaya çalıştığımı yüksek sesle söylemem için uygun bir yer mi?"

Honoria gülümsedi ve genç adam tekrar doğrulana kadar bekleyip cevapladı. "Sanırım bu, senin uzun zamandır İngilizce kitap okumadığını söyleyeceğin yer."

"Gerçekten de öyle," dedikten sonra Daniel çıktı.

Fakat kütüphanede beş dakika geçirdikten sonra daha fazla dayanamadı. Canının sıkkın olmasını seven biri değildi. O yüzden, son bir dakikadır alnı masaya dayalı halde durduğunu fark ettikten sonra sandalyesinde doğrulup, kasabaya gitmesi gerekebileceğine dair tüm nedenleri düşündü (bu yaklaşık yarım saniyesini aldı) ve yola çıkmaya karar verdi.

O, Winstead Kontu'ydu. Burası onun eviydi ve o üç yıldır uzaktaydı. Kasabasını ziyaret etmek onun için ahlaki bir görevdi. Bunlar, onun insanlarıydı.

Daniel, Honoria ve Sarah gülmekten ölmesinler diye

bu sözleri asla yüksek sesle söylememesi gerektiğini kendine hatırlattı ve paltosunu giyip ahıra doğru ilerledi. Hava dünkü kadar güzel değildi, gökyüzünde daha fazla bulut vardı. Daniel yağmur yağacağını zannetmiyordu, en azından yakın bir zamanda, o yüzden de üç kilometrelik bu yolculuk için üstü açık iki tekerlekli binek arabasını hazırlattı. Normal at arabası, kasabaya yapılacak bir gezi için fazla gösterişli kaçardı ve kendisinin sürmemesi için hiçbir sebep de yoktu. Ayrıca yüzüne rüzgârın çarpması hissinden oldukça hoşlanırdı.

Ve Dnaiel iki tekerlekli binek arabasını özlemişti. Hızlı ve küçük bir araçtı, bir fayton kadar gösterişli değildi ama onun kadar dengesiz de değildi. Ve onu sadece ülkeyi terk etmeye zorlanmadan önce iki ay kadar kullanabilmişti. Söylemeye gerek yok ki, küçük arabalar, sürgündeki genç bir İngiliz için pek fazla uygun değildi.

Daniel kasabaya ulaştığında dizginleri handaki bir oğlana verdi ve ziyaretlerini yapmaya başladı. Hiç kimsenin kendini ihmal edilmiş hissetmemesi için her bir kuruluşu ziyaret etmesi gerekecekti, o yüzden de sokağın en sonundaki mum satıcısından başlayıp yukarı doğru çıkmaya başladı. Onun geliş haberi kasabada hızla yayıldı ve Daniel, Percy'nin Kaliteli Şapkaları ve Başlıkları dükkânından içeriye girdiğinde (bu daha ziyaret ettiği üçüncü dükkândı) Bay ve Bayan Percy, tezgâhın önünde yüzlerinde birbirinin aynısı gülümsemeyle onu bekliyorlardı.

"Lordum," dedi Bayan Percy, geniş gövdesinin izin verdiği ölçüde abartılı bir reveransta bulunarak. "Size eve hoş geldiniz diyen ilk kişilerden biri olabilir miyim? İkimiz de sizi tekrar görmekten şeref duyduk."

Kadın boğazını temizlerken kocası konuştu. "Evet, kesinlikle."

Daniel ikisine de nazik bir baş selamı verdi, içeriyi ve diğer müşterileri gizlice süzdü. Ya da daha doğrusu diğer bir müşteriyi. Sadece bir. "Teşekkür ederim, Bay Percy," dedi. "Ben de evde olmaktan çok mutluyum."

Bayan Percy coşkulu bir şekilde başını salladı. "Biz başkalarının sizin hakkınızda söylediklerine asla inanmadık. Bir tekine bile."

Ki bu da Daniel'ın, ne tür şeyler söylendiğini merak etmesine yol açtı. Bildiği kadarıyla onunla ilgili yayılan her hikâye doğruydu. Genç adam, Hugh Prentice ile düello yapmış, onu bacağından vurmuştu. Ülkeden kaçma konusunda ise Daniel, bu hikâyenin ne tür süslemelere maruz kalabileceğinden emin değildi. Lord Ramsgate'in yüksek perdeden ettiği intikam yeminlerinin zaten yeterince tatmin edici olduğunu düşünüyordu.

Ancak Daniel, annesiyle lavanta mavisinin ya da mavi-lavantanın meziyetlerini tartışmak istemediği gibi, Bayan Percy'yle de kendi durumunu tartışmayı kesinlikle arzu etmiyordu.

Lord Winstead'in Tuhaf, Kederli Trajedisi. Olan buydu.

Daniel kısaca, "Teşekkür ederim," dedi ve hızlıca şapkaların sergilendiği noktaya doğru ilerledi. Kendisinin dükkândaki satılık mallara olan ilgisinin, Bayan Percy'nin genç adamın hayatına olan ilgisini gölgeleyeceğini umuyordu.

Ve işe yaradı. Bayan Percy, hemen, kendilerinin en yeni silindir şapka tasarımlarının niteliklerine dair bir listeyi alıp göstermeye başladı ve Daniel'ın kafasına tam oturacağına dair onu temin etti.

Bay Percy, "Evet, kesinlikle," dedi.

"Birini denemek ister misiniz, lordum?" diye sordu Bayan Percy. "Sanırım, bu şapkanın kenarının kıvrımını çok beğeneceksiniz."

Daniel'ın yeni bir şapkaya ihtiyacı vardı, o yüzden şapkayı kadının elinden almak için uzandı ama kafasına yerleştirmeden dükkânın kapısı, zilin neşeyle tıngırdamasına neden olarak açıldı. Daniel arkasını döndü ama kim olduğunu anlamak için görmesine gerek yoktu.

Anne.

Genç kadın içeri girdiğinde dükkânın havası değişmişti.

"Bayan Wynter," dedi Daniel, "ne güzel sürpriz!"

Anne, bir an şaşırmış gibi göründü ve Bayan Percy onu bariz bir merakla süzerken reveransta bulunup, "Lord Winstead," diye karşılık verdi.

"Bayan Wynter, kuzenlerimin mürebbiyesidir," dedi Daniel, Bayan Percy'ye. "Kısa bir süre için ziyarete geldiler."

Bayan Percy tanıştığına memnun olduğunu söyledi. Bay Percy de, "Evet, kesinlikle," dedi. Anne, Bayan Percy'nin elinde ona çok yakışacak, çizgili kurdeleli lacivert bir başlıkla durduğu dükkânın kadınlar bölümüne geçip başlığı kafasına geçirdi. Daniel, hâlâ siyah silindir şapkayı tutarak onların peşinden yavaşça ilerledi.

"Ah, lordum," dedi heyecanla Bayan Percy, Daniel'ın onları takip ettiğini fark edince, "Bayan Wynter ne kadar güzel görünüyor, değil mi?"

Daniel, genç kadını başlıksız tercih ederdi, güneş saçına vurup parıldarken... Ama Anne başını kaldırıp ona baktığında onun koyu, kopkoyu mavi gözlerini çevreleyen

siyah kirpiklerini gördüğünde Daniel, insanlar âleminde onun, "Çok güzel, gerçekten de," demesine katılmayacak bir erkek olduğunu zannetmiyordu.

"İşte, görüyorsunuz," dedi Bayan Percy, Anne'e cesaret verici bir gülümsemeyle. "Bir peri gibi görünüyorsunuz."

"Ben de bu başlığı sevdim," dedi Anne hevesli bir şekilde. "Hem de çok. Ama çok pahalı." Başlığın kurdelesini gönülsüzce çözüp başından çıkardı ve ona bariz bir özlemle baktı.

"Böyle bir işçilik Londra'da iki misline gelecektir," dedi Bayan Percy ona.

"Biliyorum," dedi Anne üzgün bir gülümsemeyle, "ama mürebbiyeler Londra'da iki misli maaş almıyorlar ne yazık ki. O yüzden diğer başlıklarımla idare edeceğim, her ne kadar sizinki kadar güzel olmasalar da."

Daniel, aniden elinde bin tanesini hiç zorluk çekmeden satın alabileceği bir silindir şapkayla orada dikildiği için kendini çok kaba biri gibi hissetti. "Affedersiniz," dedi boğazını beceriksizce temizleyerek. Ve dükkânın erkekler bölümüne geçip elindeki şapkayı Bay Percy'ye verdikten sonra hâlâ lacivert başlığa bakan hanımların yanına döndü.

"Buyurun," dedi Bayan Wynter en sonunda başlığı Bayan Percy'ye geri vererek. "Leydi Pleinsworth'e başlıklarınızın ne kadar güzel olduğunu kesinlikle söyleyeceğim. Eminim ki kasabaya geldiğinde kızlarını alışverişe götürmeyi isteyecektir."

"Kızlar?" diye tekrarladı Bayan Percy, bu bilgiyle ışıldayarak.

"Dört tane," dedi Daniel dostça bir tonda. "Ve annemle kız kardeşim de Whipple Tepesi'ndeler."

Bayan Percy, şapkacı dükkânının bu kadar yakınında yedi aristokrat hanımefendinin olduğu bilgisiyle terleyip kendini yelpazeyle serinletirken Daniel da, Anne'e girmesi için kolunu uzatma fırsatını kullandı.

"Size bir sonraki alışverişinizde eşlik edebilir miyim?" diye sordu Anne'e, bunu Bayan Percy'nin önünde reddetmesinin ne kadar tuhaf olacağını gayet iyi biliyordu.

"Neredeyse bitirdim," dedi Anne ona. "Sadece biraz mühür mumu almam gerek."

"Şanslısınız, tam olarak nereden alabileceğinizi biliyorum."

"Kırtasiye olmalı."

Tanrım. Anne işi zorlaştırıyordu. "Evet, ama ben kırtasiyenin nerede olduğunu biliyorum," dedi Daniel.

Anne parmağını batıda bir yere doğru kaldırdı. "Sokağın karşısında, sanırım, yokuşun üzerinde."

Daniel, konuşmalarını Bay ve Bayan Percy'nin duymaması için duruşunu değiştirdi. Fısıldayarak, "İşi zorlaştırmayı kesip şu mühür mumunu satın alırken sana eşlik etmeme izin verir misin lütfen?" dedi.

Anne'in dudakları sımsıkı kapalıydı. Bu da demek oluyordu ki, Daniel'ın duyduğu küçük gülme homurtusu kadının burnundan çıkmıştı. Yine de Anne oldukça ağırbaşlı bir ifadeyle konuştu. "Şey, eğer bu şekilde söylersen bunu nasıl reddedebilirim, bilmiyorum."

Daniel buna verilebilecek birkaç yanıt düşündü fakat hiçbir şeyin dudaklarından, aklındaki kadar akıllıca dökülmeyeceğine kanaat getirdi. O yüzden başını salladı ve Anne'in gülümseyerek girdiği kolunu uzattı.

Birlikte dışarı çıktıklarında Anne, gözlerini kısarak ona dönüp açıkça sordu. "Beni mi takip ediyorsun?"

Daniel öksürdü. "Ben buna tam olarak takip etmek demezdim."

"Tam olarak?" Anne'in dudakları gülmemeyi beceriyordu ama gözleri değil.

"Şey," dedi Daniel en masum ifadesini takınarak. "Sen gelmeden önce *ben* şapkacıdaydım. Birisi takip edenin sen olduğunu bile söyleyebilir."

"Birisi söyleyebilir. Ama ben değil. Ya da sen."

"Hayır," dedi Daniel sırıtmasını bastırarak. "Kesinlikle değil."

Birlikte kırtasiyeciye doğru yokuş çıkmaya başladılar ve Anne, bu meseleyi daha fazla kurcalamasa da Daniel, bu konuşmanın uzamasından keyif alıyordu. "Bilmen gerekiyorsa senin kasabadaki olası bulunuşundan haberdardım," diye ekledi.

"Belli ki, bilmem gerekiyor," diye mırıldandı Anne.

"Ve ayrıca benim de yapılacak birkaç işim de vardı—"

"Senin?" diye kesti sözünü Anne. "İşin?"

Daniel, bunu duymazdan gelmeye karar verdi. "Ve yağmur yağacak gibi görünüyor. Eve dönmen için uygun bir taşıtın yok. Ben de bir beyefendi olarak, senin soğuk havaya yakalanmaman için kasaba ziyaretimi bugün yapmamın görevim olduğunu düşündüm."

Anne, sessiz kalıp ona şüpheci bir ifadeyle uzun bir süre baktıktan sonra, "Gerçekten," dedi. Bu, bir soru değildi.

"Hayır," diye kabullendi Daniel sırıtarak. "Aslında sadece seni arıyordum. Fakat zaten dükkân sahiplerini de ziyaret etmem gerekiyordu ve ben—" Daniel durup başını yukarı kaldırdı. "Yağmur yağıyor."

Anne elini öne uzatıp avcunu açtı. İri bir yağmur dam-

lası eline damlayınca emin oldu. "Şey, sanırım bu sürpriz olmamalı. Bulutlar sabahtan beri toplanıyorlardı."

"Senin mühür mumunu halledip gidelim mi o halde? İki tekerlekli binek arabasıyla geldim ve seni eve götürmekten son derece memnun olurum."

"İki tekerlekli binek arabası mı?" diye sordu Anne kaşlarını kaldırarak.

"Yine de ıslanacaksın," dedi Daniel, "ama bunu yaparken son derece havalı görüneceksin." Anne'in sırıtmasını görünce ekledi. "Ve Whipple Tepesi'ne daha hızlı geri döneceksin."

Onlar mühür mumunu —Anne'in şapkacıda beğendiği lacivert başlıkla aynı renkteydi— alana kadar, yağmur hafifçe ama durmadan yağmaya başlamıştı. Daniel, Anne'e yağmur dinene kadar kasabada kalmalarını önerdi ama Anne çay vaktine kadar evde olması gerektiğini ve ayrıca yağmurun dineceğinin kesin olmadığını söyledi. Bulutlar, kalın bir battaniye gibi gökyüzünü kaplamıştı; pekâlâ gelecek salıya kadar yağabilirdi. "Hem çok şiddetli yağmıyor," dedi Anne, kırtasiyecinin camekânından dışarı bakarak.

Aslında doğruydu ama onlar Percy'nin Kaliteli Şapkaları ve Başlıkları dükkânına yeniden geldiklerinde Daniel durup Anne'e sordu. "Şemsiye satıp satmadıklarını hatırlıyor musun?"

"Sanırım satıyorlardı."

Daniel, parmağını kaldırıp ona beklemesi için işaret etti ve sonra içeridekilere faturayı Whipple Tepesi'ne göndermelerini söyleyerek bir şemsiyeyle dışarı çıktı.

"Leydim," dedi Daniel, onu gülümsetmeye yetecek bir nezaketle. Şemsiyeyi açtı ve hana doğru ilerlerken Anne'in üzerinde tuttu.

"Şemsiyeyi kendine de tutmalısın," dedi Anne dikkatli bir şekilde su birikintilerinden kaçınarak. Eliyle yukarı kaldırmaya çalışmasına rağmen eteğinin kenarları ıslanıyordu.

"Tutuyorum," diye yalan söyledi Daniel. Ama o ıslanmayı umursamıyordu. Onun şapkası yağmura, Anne'in başlığından daha iyi dayanabilirdi nasılsa.

Han çok uzakta değildi fakat oraya vardıklarında yağmur biraz daha kuvvetli bir şekilde yağmaya başlamıştı. Daniel bir kez daha yağmurun dinmesini beklemeyi önerdi. "Yiyecekler oldukça iyidir burada," dedi Anne'e. "Günün bu saatinde tütsülenmiş balık yoktur ama eminim ki zevkine göre bir şey bulabilirsin."

Anne kıkırdadı ve Daniel'i şaşırtarak, "Biraz acıktım," dedi.

Daniel gökyüzüne baktı. "Çay vaktine kadar evde olabileceğini sanmıyorum."

"Sorun değil. Kimsenin bu yağmurda eve yürümemi bekleyeceğini sanmıyorum."

"Tamamen dürüst olacağım," dedi Daniel. "Onlar, yaklaşan düğünle ilgili o kadar hararetli bir konuşmanın içerisindeydiler ki, herhangi birinin senin gittiğini fark ettiğinden bile şüpheliyim."

Anne, yemek salonuna girerlerken gülümsedi. "Olması gereken de bu. Kız kardeşin hayallerindeki düğüne sahip olmalı."

Peki ya senin hayallerin?

Bu soru Daniel'ın dilinin ucuna geldi ama genç adam kendini tuttu. Bu, Anne'in kendini huzursuz hissetmesine ve aralarında gelişen güzel, tatlı samimiyetin bozulmasına neden olabilirdi.

Hem zaten Anne'in bunu yanıtlayacağından da şüpheliydi.

Daniel onun dudaklarından kayıp dökülen her bir geçmiş damlasına çok değer veriyordu. Anne-babasının gözlerinin rengi, bir kız kardeşinin olması ve ikisinin de balık tutmaya bayılması... Bunlar, Anne'in ifşa ettiği küçük şeylerdi ve Daniel, Anne'in bunları kazayla mı yoksa kasten mi ifşa ettiğinden emin olamazdı.

Fakat Daniel daha fazlasını istiyordu. Anne'in gözlerinin içine baktığında her şeyi anlamak istiyordu, onu bu ana getiren her anını. Daniel bunu saplantı diye adlandırmak istemiyordu —bu, hissettiği şeyi tarif etmek için çok karanlık bir isimdi.

Delicesine âşık olmak... Hissettiği şey buydu. Tuhaf ve baş döndürücü bir hayal... Güzel bir kadından bu kadar çabuk büyülenen ilk erkek kesinlikle o değildi.

Fakat hanın kalabalık yemek salonunda yerlerine yerleştikleri zaman Daniel masanın karşısında oturan kişiye baktı ve gördüğü şey, kadının güzelliği değildi. Gördüğü şey Anne'in kalbiydi. Ve ruhu... Ve Daniel'ın içinde hayatının bir daha asla eskisi gibi olmayacağına dair korkutucu bir his vardı.

On Üçüncü Bölüm

"Ah," dedi Anne otururken hafifçe titreyerek. Üzerinde mantosu vardı ama kol ağızları sıkıca kolunu sarmıyordu ve yağmur suları hafifçe kolundan içeri girmişti. Şimdi dirseklerine kadar ıslanmıştı ve üşüyordu. "Mayıs ayı olduğuna inanmak neredeyse zor."

"Çay ister misin?" diye sordu Daniel, hancıya işaret ederek.

"Evet, lütfen. Ya da sıcak olan herhangi bir şey." Anne eldivenlerini çıkardı. Kaşlarını çatarak sağ işaret parmağının ucundaki genişleyen deliğe bakıp bir an duraksadı. Bu olmazdı. O parmağında bütün asaletini toplaması gerekiyordu. O parmağını kızlara o kadar çok sallıyordu ki...

"Ters bir şey mi var?" diye sordu Daniel.

"Ne?" Anne başını kaldırıp gözlerini kırpıştırdı. Daniel, eldivenine baktığını görmüş olmalıydı. "Sadece eldivenim," dedi Anne eldivenini biraz yukarı kaldırdı. "Dikiş yerinde ufak bir delik var. Bu akşam onarmalıyım." Genç kadın, eldiveni masaya koymadan önce dikkatlice gözden

geçirdi. Bir eldivenin kaldırabileceği onarımın da bir sınırı vardı ve Anne kendisininkilerin artık bu anlamda son noktaya geldiğinden şüpheleniyordu.

Daniel, hancıdan iki fincan çay isteyip yeniden Anne'e döndü. "Kendimin, hizmet hayatının gerçekleri konusunda son derece cahil olduğumu açığa vurma pahasına diyebilirim ki, halamın sana yeni bir çift eldiven satın alacak parayı ödemediğine inanmakta zorlanıyorum."

Anne, onun bu konularda cahil olduğundan oldukça emindi aslında ama onu, en azından bu eksikliğini kabullenmesinden dolayı takdir ediyordu. Ayrıca onun bir çift eldivenin ya da herhangi başka bir şeyin kaç paraya mal olduğu konusunda da tamamen cahil olduğunu zannediyordu. Genç kadın, üst sınıftan insanlarla birçok kez alışverişe çıkmıştı ve onların herhangi bir şeyin fiyatını sormaya bile zahmet etmediklerini biliyordu. Eğer bir şey isterlerse alırlar ve daha sonra birilerinin bunun ödenmesini sağlayıp icabına bakacağı yere, yani evlerine faturayı göndertirlerdi.

"Ödüyor," dedi Anne ona. "Bana yeterince ödüyor, yani. Ama tutumlulukta fayda vardır, öyle değil mi?"

"Eğer bu, parmaklarının donacağı anlamına geliyorsa hayır."

Anne gülümsedi. "Daha o noktaya gelmedi. Bu eldivenler en azından iki onarımı daha kaldırır."

Daniel kaşlarını çattı. "Onları şimdiye kadar kaç kere onardın?"

"Ah, Tanrım, bilmiyorum. Beş? Altı?"

Daniel'ın yüz ifadesi hafif bir kızgınlığa büründü. "Bu, kesinlikle kabul edilemez. Charlotte Hala'yı senin için uygun bir gardırop temin etmesi konusunda bilgilendireceğim."

"Böyle bir şey yapmayacaksın," dedi Anne hemen. Tanrım, o deli miydi? Ondan bir kez daha uygunsuz ilgi görürse Anne kendini anında sokakta bulurdu. Şu anda, bütün kasabanın önünde, handa onunla oturması yeterince kötüydü ama en azından kötü hava bahanesi vardı. Yağmurdan korunduğu için suçlanamazdı.

"Seni temin ederim," dedi Anne, eldivenlerini göstererek, "bunlar pek çok insanınkinden daha iyi durumda." Anne'in gözleri masaya, Daniel'ın eldivenlerinin olduğu yere yönelmişti; parlak, lüks astarlı deriden yapılmış, özensizce üst üste bırakılmış eldivenlerine. Anne boğazını temizledi. "Şu an bana eşlik eden kişininki haricinde."

Daniel, çok hafifçe oturduğu yerde kımıldadı.

"Elbette senin eldivenlerinin de onarılması ve sonra tekrar onarılması mümkün," diye ekledi Anne düşünmeden. "Tek fark, sen onların bakıma ihtiyacı olduğunu bile fark etmeden uşağının onları senin gözünün önünden kaldırması."

Daniel bir şey söylemedi ve Anne anında bu yorumundan utandı. Züppeliği bozup ifşa etmek, belki züppeliğin kendisi kadar kötü bir şey değildi ama yine de Anne bu şekilde konuşmamalıydı. "Affedersin," dedi.

Daniel ona bir an için daha baktıktan sonra sordu. "Niçin eldivenlerden bahsediyoruz?"

"Kesinlikle hiçbir fikrim yok." Pek doğru sayılmazdı. Bunu ortaya atan Daniel'dı ama Anne bunun üzerinde durmaya gerek görmedi. Anne ona aralarındaki statü farkını hatırlatmak istediğini fark etmişti. Ya da belki bunu kendine hatırlatmak istiyordu.

"Bu kadar yeter," dedi Anne enerjik bir şekilde, fazlaca

konuşulmuş eldivenlerine yavaşça vurarak. Tekrar başını kaldırıp genç adama baktı. Havanın yumuşamasıyla ilgili tam bir şey söyleyecekti ki, Daniel'ın ona gözlerinin kırışmasına sebep olacak şekilde gülümsediğini gördü ve—

"Sanırım, iyileşiyorsun," dedi Anne, ağzından çıkan sözleri sonradan duyarak. Daniel'ın gözünün etrafında o kadar şişlik olduğunu fark etmemişti ama şimdi o şişlik gitmişti, gülümsemesi şimdi farklıydı. Belki daha bile neşeliydi.

Daniel kendi yüzüne dokundu. "Yanağım mı?"

"Hayır, gözün. Hâlâ biraz mor ama artık şiş görünmüyor." Anne ona üzgün bir ifadeyle baktı. "Yanağın hâlâ aynı görünüyor."

"Gerçekten mi?"

"Şey, aslında daha kötü. Bunu söylediğim için üzgünüm ama bu beklenen bir şey. Bu şeyler daha önce olduklarından daha kötü görünürler genelde."

Daniel'ın kaşları yukarı kalktı. "Peki sen çürükler ve sıyrıklar konusunda nasıl böyle uzman olabildin?"

"Ben bir mürebbiyeyim," dedi Anne. Gerçekten de bunun yeterli bir açıklama olması gerekiyordu.

"Evet, ama sen üç kıza eğitim veriyorsun—"

Anne onun sözünü keserek buna güldü. "Sen kızların hiç yaramazlık yapmadıklarını mı zannediyorsun?"

"Ah, yaptıklarını biliyorum." Bir eliyle göğsünün üzerine vurdu. "Beş kız kardeş. Bunu biliyor muydun? Beş."

"Bunun anlamı, acıma hissi uyandırması gerektiği mi?"

"Kesinlikle uyandırmalı," dedi Daniel. "Ama yine de ben onların hiçbir kavgaya karıştıklarını anımsamıyorum."

"Frances, zamanının yarısını tek boynuzlu bir at oldu-

ğunu düşünerek geçiriyor," dedi Anne basitçe. "İnan bana, sana onun çok fazla çürük ve şişlikleri olduğunu söyleyebilirim. Hem ayrıca ben oğlanlara da ders verdim. Birileri onlara okula gitmeden önce eğitim vermeli."

"Sanırım öyle," dedi Daniel. Sonra kaşlarını kaldırarak öne eğilip mırıldandı. "Senin yüzümdeki detaylara olan ilginle koltuklarımın kabardığını söylesem bu uygunsuz mu olur?"

Anne homurtuyla güldü. "Uygunsuz ve komik."

"Hiç bu kadar renkli hissetmediğim, bir gerçek," dedi Daniel, sahte olduğu bariz olan bir iç çekmeyle.

"Sen hakiki bir gökkuşağısın," diye katıldı Anne ona. "Kırmızıları görüyorum ve... şey, turuncu ve sarı yok ama kesinlikle yeşil, mavi ve mor var."

"Laciverti unuttun."

"Unutmadım," dedi Anne ona, en iyi mürebbiye tonuyla. "Gereksiz eklemeler yapmayı her zaman ahmakça bulmuşumdur. Sen hiç gerçekten bir gökkuşağı gördün mü?"

"Bir ya da iki kez," diye yanıtladı Daniel, Anne'in heyecanla konuşmasından oldukça eğlenmiş görünerek.

"Mavi ve mor arasındaki farka dikkat etmek yeterince zor, bırak aralarında laciverti fark etmeyi."

Daniel bir an için durduktan sonra dudakları alaycılıkla kıvrıldı. "Buna epey kafa yormuşsun."

Anne, bunun karşılığında gülmemeye çalışarak dudaklarını birbirine bastırdı. "Gerçekten de," dedi sonunda ve kahkahalara boğuldu. Bu, çok gülünç bir sohbetti ve aynı zamanda bir o kadar da tatlıydı.

Daniel onunla birlikte güldü ve ikisi de, hancı duma-

nı tüten iki fincanla geldiğinde geriye yaslandılar. Anne, hemen ellerini fincanın etrafına koydu ve tenine yayılan sıcaklıktan aldığı keyifle içini çekti.

Daniel bir yudum aldı ve sıcak sıvı boğazından inerken ürperdi, sonra tekrar bir yudum aldı. "Bence çok çekici görünüyor," dedi Daniel, "bütün o sıyrıklar ve çürükler. Belki nasıl yaralandığım konusunda hikâyeler uydurmaya başlamalıyım. Marcus'la dövüşmüş olmanın hiçbir heyecanlı tarafı yok."

"Ve serserilerle," diye hatırlattı Anne ona.

"Ve o da," diye yanıtladı kuru bir sesle Daniel, "bütün ağırbaşlılığı götürüyor."

Anne gülümsedi. Bir erkeğin kendisiyle dalga geçmesi nadir olan bir şeydi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Daniel. "Sence bir yaban domuzuyla mücedele ettiğimi söyleyeyim mi? Ya da belki büyük bir bıçakla korsanlarla savaştığı mı?"

"Şey, bu duruma göre değişir," diye karşılık verdi Anne. "Senin mi bıçağın vardı, korsanların mı?"

"Ah, korsanlar, bir düşüneyim. Eğer onları çıplak elle yenmiş olsaydım bu oldukça etkileyici olurdu." Daniel ellerini sanki eski bir Doğulu tekniğiyle dövüşüyormuş gibi havada salladı.

"Kes şunu," dedi Anne gülerek. "Herkes sana bakıyor."

Daniel omzunu silkti. "Ne olursa olsun bakacaklardır. Üç yıl burada değildim sonuçta."

"Evet, ama senin delirdiğini düşünecekler."

"Ah, fakat benim egzantrik olma hakkım var." Daniel ona çekici bir çarpık gülümsemeyle baktı ve kaşlarını aşağı-yukarı oynattı. "Bu, ünvanımın verdiği ikramiyelerden biri."

"Para ya da güç değil mi?"

"Şey, onlar da," diye kabul etti Daniel, "ama şu anda ben en çok egzantriklikten keyif alıyorum. Çürükler de bu duruma yardımcı oluyorlar, sence de öyle değil mi?"

Anne, çayından bir yudum daha alarak gözlerini devirdi.

"Belki bir yara izi," dedi, ona yanağını göstererek. "Ne düşünüyorsun? Tam burada. Ben—"

Fakat Anne, Daniel'in sözlerinin geri kalanını duymadı. Sadece alnından çenesine doğru çapraz bir şekilde sertçe uzanan elini gördü. Uzun, keskin bir çapraz tıpkı—

Anne görmüştü —babasının çalışma odasında bandajlarını çıkarıp attığı zaman George Chervil'in yüzünü görmüştü.

Ve sivri açacak, adamın tenine girdiğinde o korkunç batma duygusunu hissetmişti.

Anne, nefes almaya çalışarak hemen yüzünü çevirdi ama yapamadı. Sanki bir mengene ciğerlerini sıkıyor, göğsünün üzerinde ağırlık yapıyordu. Aynı anda çaresizce nefes almaya çalışarak hem boğuluyor hem de tıkanıyordu. *Ah, Tanrım!* Bu neden şimdi oluyordu? Böyle bir dehşeti hissetmeyeli yıllar olmuştu. Anne bunu geçmişte bıraktığını zannediyordu.

"Anne," dedi Daniel panikle, masadan onun eline uzanarak. "Sorun nedir?"

Daniel'ın dokunuşu, sanki genç kadının ciğerlerinin açılmasına neden oldu ve Anne'in bedeni aniden derin bir nefesle sarsıldı. Görüşünü bulanıklaştıran siyahlıklar kayboldu ve Anne bedeninin çok yavaş bir şekilde normale döndüğünü hissetti.

"Anne," dedi Daniel tekrar ama Anne ona bakmadı. Adamın yüzündeki endişeyi görmek istemiyordu. Daniel şaka yapmıştı, Anne bunu gayet iyi biliyordu. Ona bu abartılı tepkisini nasıl açıklayabilirdi ki?

"Çay," dedi, Daniel'ın o hareketi yaptığında onun çoktan fincanını masaya bırakmış olduğunu hatırlamadığını umarak. "Sanırım—" Anne öksürdü ve bunu numaradan yapmamıştı. "Sanırım çay genzime kaçtı."

Daniel ona manalı bir şekilde baktı. "Emin misin?"

"Ya da belki çok sıcaktı," dedi Anne, omuzları gergin ufak bir omuz silkmeyle kıpırdayarak. "Ama şimdi iyiyim, gerçekten." Anne gülümsedi ya da en azından gülümsemeye çalıştı. "Bu gerçekten can sıkıcıydı."

"Yardımcı olabileceğim herhangi bir şey var mı?"

"Hayır, elbette yok." Anne yelpazesiyle kendini serinletti. "Tanrım, aniden sıcak bastı. Sana da öyle geldi mi?"

Daniel başını iki yana salladı, gözlerini onun yüzünden hiç ayırmıyordu.

"Çay," dedi Anne, neşeli bir tonda konuşmaya çalışarak. "Dediğim gibi, oldukça sıcaktı."

"Öyle."

Anne yutkundu. Daniel onun doğru söylemediğini anlamıştı, Anne bundan emindi. Genç adam gerçeğin ne olduğunu bilmiyordu, sadece onun doğruyu söylemediğini biliyordu. Ve sekiz yıl önce evi terk ettiğinden beri Anne, ilk defa bu sessizliğinden ötürü bir vicdan azabı hissediyordu. Bu adamla sırlarını paylaşma zorunluluğu yoktu ama yine de, işte şimdi burada, kendini suçlu ve yan çizen biri gibi hissediyordu.

"Sence hava düzeldi mi?" diye sordu Anne, yüzünü

cama doğru çevirerek. Bunu söylemek zordu; cam eski ve hareliydi ve hanın geniş çıkıntısı onu yağmurun doğrudan şiddetinden koruyordu.

"Hayır, henüz değil," diye yanıtladı Daniel.

Anne mırıldanarak başını çevirdi. "Hayır, elbette değil." Yüzüne bir gülümseme kondurmuştu. "Zaten çayımı bitirmeliyim."

Daniel ona meraklı bir ifadeyle baktı. "Artık sıcak basmıyor mu?"

Anne, daha biraz önce kendini yelpazelediğini anımsayarak gözlerini kırpıştırdı. "Hayır," dedi. "Çok tuhaf." Tekrar gülümsedi ve fincanını dudaklarına götürdü. Yemek salonunun hemen dışından gelen yüksek bir çarpışma sesi, onu, nefessiz kalmadan önceki o tatlı sohbete nasıl döndüreceğini bulma derdinden kurtardı.

"Bu da nedir?" dedi Anne ama Daniel çoktan ayağa fırlamıştı bile.

"Burada kal," dedi Anne'e ve hızlı adımlarla kapıya yöneldi. Gergin görünüyordu ve Anne onun durumunda, kendisinin durumuna benzer bir şeyler gördü. Sanki Daniel her an bir bela bekliyor gibiydi. Ama bu anlamlı değildi. Anne, Daniel'ı ülke dışına kaçmaya zorlayan adamın intikam peşinde koşmaktan vazgeçtiğini duymuştu.

Ama Anne bunu, eski alışkanlıkların kolay kolay kaybolmadığına yordu. Eğer George Chervil, bir tavuk kemiği yerken aniden boğulsa ya da Güneydoğu Asya'ya taşınsa genç kadının omzunun üzerinden geriye bakmayı bırakması ne kadar zamanını alırdı?

"Bir şey yok," dedi Daniel masaya geri dönerek. "Sadece ahırın orada hana zarar vermeyi beceren bir sarhoş."

Daniel çay fincanını aldı, büyük bir yudum içip ekledi. "Ama yağmur iyice azalıyor. Hâlâ serpiştiriyor fakat sanırım birazdan yola çıkmamız lazım."

"Tabii," dedi Anne ayağa kalkarak.

"Ben zaten arabamızı bu tarafa getirmelerini söyledim," dedi Daniel onunla kapıya yürüyerek.

Anne dışarı çıkarken başını salladı. Temiz hava zindeleştiriciydi ve Anne soğuğa aldırmadı. Serin puslu havada temizleyici bir yan vardı ve bu, genç kadının daha çok kendi gibi hissetmesine neden oldu.

Ve tam o anda o, kötü biri değildi.

Daniel'ın, yemek salonunda Anne'e ne olduğu konusunda hâlâ bir fikri yoktu. Bunun tam olarak Anne'in söylediği gibi olduğunu zannediyordu, yani çayın genzine kaçtığını. Bu, genç adamın da daha önce başına gelmişti ve kesinlikle insanın öksürmesi için yeterliydi, özellikle de çay sıcak olduğunda.

Ama Anne korkunç derecede solgun görünüyordu ve gözleri —başını çevirmeden önceki o anda— korkmuş görünüyordu. Dehşete kapılmış gibi.

Bu, Daniel'ın aklına Anne'i Londra'da gördüğü, Hoby'nin mağazasına daldığı zamanki halini anımsatmıştı, son derece korkmuş göründüğü o zamanı. Anne birini gördüğünü söylemişti. Ya da görmek istemediği biri olduğunu söylemişti.

Fakat orası Londra'ydı. Burası ise Berkshire'dı ve daha da önemlisi, Daniel'ın bebekliğinden beri tanıdığı kasabalılarla dolu bir handa oturuyorlardı. Burada onun saçının teline bile zarar verecek biri yoktu.

Belki de gerçekten çaydandı. Belki Daniel her şeyi ken-

di hayal etmişti. Anne, şimdi kesinlikle normal görünüyordu, genç adam araca binmesine yardım ederken kadın gülümsüyordu. Yarıya kadar kapanan tente kaldırılmıştı fakat hava bu şekilde kalsa bile ikisi de Whipple Tepesi'ne varana kadar epey üşüyeceklerdi.

İkisi için de sıcak birer banyo şarttı. Daniel, eve varır varmaz hemen hazırlanmasını isteyecekti.

Yine de üzücü olan, banyolarını paylaşamayacak olmalarıydı.

"Hiç iki tekerlekli üstü açık at arabasına binmemiştim," dedi Anne, başlığının kurdelesini sıkılaştırarak.

"Hiç mi?" Daniel bunun onu niye şaşırttığını bilmiyordu. Elbette ki bir mürebbiyenin bunlardan birine binmesi için bir sebebi yoktu ama onunla ilgili her şey, sanki bir asilliği işaret ediyordu. Hayatının bir noktasında Anne nitelikli genç bir leydi olmalıydı; Daniel onu iki tekerlekli araçlarına ya da faytonlarına almak için yalvaran bir sürü beyefendinin olmadığını hayal bile edemiyordu.

"Şey, tek kişilik bir at arabasına binmiştim," dedi Anne. "Önceki işverenimde bir tane vardı ve benim nasıl sürüleceğini öğrenmem gerekmişti. Kadın oldukça yaşlıydı ve kimse ona dizginleri emanet etmiyordu."

"Man Adası'nda mıydı?" diye sordu Daniel, sesini bilinçli olarak alçak tutarak. Anne geçmişi hakkında çok nadiren bilgi veriyordu ve genç adam, onu çok yoğun bir şekilde sorgularsa Anne'in kabuğuna çekileceğinden korkuyordu.

Fakat Anne bu soru karşısında canı sıkılmış gibi görünmüyordu. "Evet," diye onayladı. "Ondan evvel sadece bir yük arabası kullanmıştım. Babam her zaman pratik bir adamdı."

"Ata biner misin?" diye sordu Daniel.

"Hayır," dedi Anne.

Bir başka ipucu. Eğer anne-babası soylu kişiler olsaydı Anne, daha okumayı öğrenmeden bir eyerin üzerine yerleştirilirdi.

"Orada ne kadar yaşadın?" diye sordu Daniel. "Man Adası'nda."

Anne buna hemen yanıt vermeyince Daniel bir an hiç yanıt vermeyeceğini düşündü ama sonra genç kadın yumuşak bir tonda konuştu. "Üç yıl. Üç yıl, dört ay."

Daniel gözlerini yola dikerek devam etti. "Sesin, hatıralarından pek hoşlanmıyor gibi geliyor."

"Hayır." Anne, en az on saniye kadar tekrar sessiz kaldıktan sonra ekledi. "Berbat değildi. Sadece... bilmiyorum. Gençtim. Ve orası yuva değildi."

Yuva. Anne'in daha önce hiç bahsetmediği bir şey. Daniel'ın, hakkında soru sormaması gerektiğini bildiği bir şey. O yüzden Daniel bunun yerine, "Bir hanıma mı eşlik ediyordun?" diye sordu.

Daniel, Anne'in başını salladığını gözünün ucuyla görebildi. Genç kadın, Daniel'ın kendisine değil, atlara baktığını unutmuş gibiydi. "Külfetli bir iş değildi," dedi Anne. "Kitap okunmasını severdi, bu yüzden ona epey kitap okudum. Dikiş işlerini yaptım. Elleri fazla titrediği için tüm mektuplarını da ben yazıyordum."

"Vefat ettiğinde oradan ayrıldın, sanırım."

"Evet. Neyse ki, Birmingham yakınlarında yaşayan ve mürebbiye arayan bir akrabası vardı, yeğeninin yeğeni. Sanırım o, hanımımın vaktinin yakın olduğunu biliyordu ve yaşlı kadın henüz ölmeden, benim için yeni bir işle ilgili

düzenlemeleri yapmıştı." Anne bir an için sessiz kaldı, Daniel onun duruşunu dikleştirdiğini hissetti, sanki neredeyse geçmişin sisli örtüsünü üzerinden silkeleyip atıyordu. "Ve o zamandan beri bir mürebbiyeyim."

"Mürebbiyelik sana yakışıyor sanki."

"Çoğu zaman, evet."

"Sanırım—" Daniel aniden durdu. Atlarla ilgili ters giden bir şey vardı.

"Ne oldu?" diye sordu Anne.

Daniel başını iki yana salladı. Şu anda konuşamazdı. Odaklanması gerekiyordu. Hayvanlar kendilerini sağa doğru çekiyorlardı ki bu çok anlamsızdı. Bir şey çatırdayıp koptu ve atlar arkalarındaki arabayı da sürükleyerek aşırı bir hızla koşmaya başladılar, ta ki—

"Yüce Tanrım," dedi Daniel nefes nefese. Hayvanları kontrol altında tutmaya çalışıp, olanları korkuyla izlerken koşum takımı, şaftından ayrıldı ve atlar sola doğru koşmaya başladılar.

Arkalarında araba olmadan.

Araba iki tekerleğinin üzerinde çılgınca meyillenerek hızla tepeden aşağı inerken Anne, şaşkınlık ve korku dolu bir çığlık attı. "Öne doğru eğil!" diye bağırdı Daniel. Arabayı dengede tutmayı başarabilirlerse yavaşlayana kadar tepeden aşağıya inmeyi başarabilirlerdi. Ancak tente geriye doğru ağırlık yapıyordu ve sık kullanılan bu yoldaki tümsekler ve tekerlek izleri, pozisyonlarını öne doğru eğilmiş olarak tutmalarını neredeyse imkânsız bir hale getiriyordu.

Ve o anda Daniel'ın aklına sapak geldi. Yamacın yarısında yol, keskin bir virajla sola dönüyordu. Eğer onlar düz gitmeye devam ederlerse tepeden aşağıya fırlayıp yoğun ağaçlıkların arasına gireceklerdi.

"Dinle beni," dedi Daniel, Anne'e çabucak. "Yamacın aşağısına ulaştığımızda sola eğil. Tüm ağırlığınla sola eğil."

Anne ona çılgınca bir baş sallamayla karşılık verdi. Gözlerinde dehşete düşmüş bir ifade vardı ama korkudan kendini kaybetmiş değildi. Yapılması gerekeni yapacaktı. Oraya varır varmaz—

"Şimdi!" diye bağırdı Daniel.

İkisi de kendisini sola attı, Anne yarı yarıya Daniel'ın üzerindeydi. Araba tek bir tekerleğinin üzerinde kalktı, tahta frenler bu fazladan yükün altında korkunç bir itirazla feryat ediyordu. "Öne!" diye bağırdı Daniel ve yolun kenarını ucu ucuna sıyırıp, arabanın sola dönmesine neden olarak kendilerini öne doğru attılar.

Fakat döndüklerinde sol tekerlekleri —yerle teması olan tek tekerlekleri— bir şeye takıldı ve araba, sinir bozucu bir çatırtıyla tekerleğinin üzerinde yere konmadan havada zıplayarak öne doğru sendeledi. Daniel can havliyle tutunmaya çalıştı ve Anne'in de aynı şeyi yaptığını düşündü ama Daniel onu çaresizce dehşetle izlerken araba, genç kadını fırlattı ve tekerlek —*ah, yüce Tanrım, tekerlek! Eğer tekerlek Anne'i çiğnerse*—

Daniel bunu düşünmek için durmadı. Arabasını, sol tarafta bir yerde olan Anne'e çarpmaması için devirip kendini sağa doğru fırlattı.

Araba yere çarptı, çamurluk bir alanda durmadan önce birkaç metre sekerek sürüklendi.

Daniel bir an için kıpırdayamadı. Daha önce yumruk yemiş, attan düşmüştü. Lanet olsun, hatta vurulmuştu bile. Fakat nefesi, araba yere çarptığında olduğu gibi tamamen hiç kesilmemişti.

Anne. Ona ulaşmalıydı. Ama ilk önce nefes almalıydı, ciğerleri sanki kasılıyor gibiydi. Sonunda Daniel, hâlâ nefes almaya çalışarak ters dönmüş arabadan sürünerek çıktı. "Anne!" diye bağırmaya çalıştı ama tek yapabildiği hırıltılı bir ses çıkarmaktı. Önce elleri, sonra dizleri çamurun içine girdi ve nihayet arabanın parçalara ayrılmış yan tarafından destek alıp sendeleyerek ayağa kalkmayı başardı.

"Anne!" diye bağırdı tekrar, bu kez daha yüksek sesle. "Bayan Wynter!"

Hiç yanıt yoktu. Hiç ses yoktu. Yağmurun, ıslak yere düşerken çıkardığı ses dışında.

Daniel, hâlâ zorlukla ayakta durarak, Anne'le ilgili herhangi bir iz bulmak için arabanın yanındaki alanı deli gibi araştırmaya başladı, daireler çizerek bakındı. Genç kadının üzerinde ne vardı? Kahverengi. Kahverengi giyiyordu, çamurun içinde gözden yitmek için mükemmel bir renk.

Anne onun arkasında olmalıydı. O fırladıktan sonra, araba savrulup birkaç metre kaymıştı. Daniel tekrar arabaya doğru gitti, çizmeleri çamurun içine biraz batmıştı. Dengesini kaybedip kaydı ve öne doğru düştü. Elleri çılgın bir hızla tutunacak bir şey aradı. Son anda ince bir deri şeride tutundular.

Koşum takımı.

Daniel ellerinin arasındaki deriye baktı. Koşum takımı, atı, arabanın şaftına bağlamaya yarardı. Ama kesilmişti. Sadece tam ucu yıpranmış görünüyordu, sanki birkaç iplik tutuyor ve en ufak bir baskıda kopacak gibiydi.

Ramsgate.

Daniel'ın bütün bedeni öfkeyle doldu, en sonunda parçalanmış arabanın ötesine ilerleyip Anne'i arayacak ener-

jiyi bulmuştu. Eğer Anne'e bir şey olduysa... Eğer o ciddi bir şekilde yaralandıysa...

Daniel, Lord Ramsgate'i öldürecekti. Çıplak elleriyle onun bağırsaklarını sökecekti.

"Anne!" diye bağırdı, onu arayıp çamurun içinde deli gibi dönerek. Ve sonra —bu bir çizme miydi? Daniel öne doğru atıldı, onu net bir şekilde görene kadar yağmurun içinde sendeledi. Anne yerde yatıyordu, bedeninin yarısı yolda, yarısı ormanlık alanın içindeydi.

"Yüce Tanrım," diye fısıldadı Daniel ve ona doğru koştu, kalbi dehşetle atıyordu. "Anne," dedi çıldırmış gibi, uzanıp nabzını kontrol ederek. "Cevap ver. Tanrım, bana yardım et, cevap ver, Anne."

Anne cevap vermedi ama nabzı, ona umut vermeye yetecek kadar atıyordu. Whipple Tepesi'nden bir kilometre bile uzaklıkta değildiler. Daniel onu taşıyabilirdi. Sendeliyordu, yaralanmıştı ve muhtemelen bir yerleri kanıyordu ama bunu yapabilirdi.

Daniel, genç kadını dikkatli bir şekilde kollarına aldı ve sarsak adımlarla eve doğru yürümeye başladı. Çamur, adımlarının dengelenmesini zorlaştırıyordu ve saçları, yağmurdan ıslanıp gözlerine yapıştığı için önünü zor görüyordu. Fakat Daniel yürümeye devam etti, bitkin bedeni korku sayesinde gücünü toplamıştı.

Ve öfke.

Ramsgate bunu ödeyecekti. Ramsgate bunu ödeyecekti ve belki Hugh da ödeyecekti ve Daniel yemin ediyordu ki, eğer Anne bir daha gözlerini açamazsa bunu bütün dünya ödeyecekti.

Bir adım, bir adım daha. Yaptığı şey buydu, ta ki Whipp-

le Tepesi görünene kadar. Daniel eve giden araba yoluna girdi. Ve sonunda, artık kasları tam çığlık atıp titremeye başlamış ve dizlerinin bağı çözülmüşken evin girişe doğru üç adım daha atıp kapıyı sertçe çaldı.

Ve tekrar.

Ve tekrar.

Ve tekrar ve tekrar ve tekrar. Ta ki ona doğru hızla ilerleyen ayak seslerini duyana kadar...

Kapı açıldı ve kapıdaki kâhya, "Lordum!" diye bağırdı. Ve sonra üç uşak, Daniel'ın taşıdığı genç kadını almak için hızla oraya doğru koştular. Daniel yere çöktü, tükenmiş ve dehşete düşmüş bir haldeydi.

"Ona dikkat edin," dedi nefes nefese. "Onu sıcak tutun."

"Derhal, lordum," dedi kâhya, "fakat siz—"

"Hayır!" dedi Daniel. "İlk önce onunla ilgilenin."

"Elbette, lordum." Kâhya, kıyafetinin kollarından nehir gibi suların akmakta olduğundan habersiz Anne'i taşıyan, korku içerisindeki uşağa doğru gitti. "Git!" diye emretti. "Git! Onu yukarı çıkar ve sen" —başıyla koridora çıkıp onlara bön bön bakmakta olan hizmetçiyi işaret etti— "banyo için su ısıtmaya başla. Çabuk!"

Daniel, onu saran hareketlilikle içi rahatlayınca gözlerini kapattı. Yapılması gerekeni yapmıştı. Elinden gelen her şeyi yapmıştı.

Şimdilik.

On Dördüncü Bölüm

Anne, sonunda kendine geldiğinde zihni amansız bir siyahlıktan gri bulutlara doğru fildır fildır dönüyordu. İlk hissettiği şey, ellerdi; araştırıp kımıldayarak genç kadının kıyafetlerini çekiştirmeye çalışan eller.

Anne çığlık atmak istiyordu. Yapmayı denedi ama sesi ona itaat etmedi. Kontrolsüz bir şekilde titriyor, kasları ağrıyordu. Dermansızdı, ses çıkarmak bir yana, ağzını bile açabileceğinden emin değildi.

Daha önce mürebbiyeyi çantada keklik gibi gören, aşırı güvenli genç bir adam tarafından veya nasıl olsa maaşını ödediğini düşünen evin efendisi tarafından köşeye sıkıştırılmıştı. Hatta daha en başta kendini bu hale düşüren George Chervil tarafından da.

Ama Anne her zaman kendini savunabilmişti. Gücü ve zekâsı vardı ve hatta George'a karşı silah olarak kullanacağı bir aleti. Ancak şimdi bunların hiçbirine sahip değildi. Gözlerini bile açamıyordu.

"Hayır," diye inledi, görünüşe göre uzanmış olduğu soğuk, ahşap olan yerde kıvranıp kıpırdayarak.

"Şşşt," dedi tanıdık bir ses. Bir kadın sesiydi ve Anne bunu güven verici buldu. "Sana yardım edelim, Bayan Wynter."

Onun adını biliyorlardı. Anne, bunun iyi mi yoksa kötü bir şey mi olduğuna karar veremedi.

"Zavallı şey," dedi kadın. "Tenin buz gibi. Seni sıcak bir banyoya yerleştireceğiz."

Banyo... Kulağa cennet gibi geliyordu. Anne öyle üşümüştü ki, daha önce hiç bu kadar üşüdüğünü hatırlamıyordu. Her yeri o kadar ağırdı ki... kolları, bacakları ve hatta kalbi.

"İşte buradayız tatlım," dedi kadının sesi tekrar. "Sadece şu düğmeleri açmama izin ver."

Anne, gözlerini açmak için bir kez daha çabaladı. Sanki biri, göz kapaklarına ağırlık yerleştirmişti ya da onun kendini kurtaramadığı bir tür yapışkan maddeyle kaplamıştı.

"Artık güvendesin," dedi kadın. Sesi nazikti ve yardım etmek istiyor gibiydi.

"Neredeyim ben?" diye fısıldadı Anne, yine gözlerini açmaya çalışarak.

"Whipple Tepesi'ndesin. Lord Winstead seni o yağmurda buraya taşımış."

"Lord Winstead... O—" Anne nefesini tuttu ve gözlerini açınca karşısında bir küvet buldu. Daha evvel çocuk odasında kullandığından çok daha kibar ve süslemeliydi. Yanında iki hizmetçi vardı; biri buharı tüten suyu boşaltıyor, diğeri de onun ıslak kıyafetlerini çıkarıyordu.

"O iyi mi?" diye sordu Anne telaşlı bir biçimde. "Lord Winstead?" Son yaşadıkları, parça parça görüntüler halinde aklına geldi. Yağmur. Atların koşum takımlarından kur-

tulmaları. Korkunç parçalara ayrılan ahşabın sesi. Ve sonra arabanın tek tekerleği üzerinde kalkışı. Ve sonra... hiçbir şey. Anne bundan sonra tek bir şey bile hatırlamıyordu. Yere çarpmış olmalıydılar —neden hatırlayamıyordu ki?

Yüce Tanrım, onlara ne olmuştu?

"Lord hazretleri iyiler," diye onu yatıştırdı hizmetçi. "Bedeni tükenmiş durumda ama biraz dinlenirse iyileşir." Hizmetçinin gözleri, Anne'in kıyafetinin kolunu üzerinden sıyırırken gururla parlıyordu. "O, bir kahraman. Gerçek bir kahraman."

Anne eliyle yüzünü ovuşturdu. "Ne olduğunu hatırlayamıyorum. Birkaç parça görüntü var sadece, hepsi bu."

"Lord hazretleri arabadan fırladığını söyledi," dedi hizmetçi, diğer kolunu çıkarmaya çalışırken. "Leydi Winstead muhtemelen başını çarptığını söyledi."

"Leydi Winstead?" Leydi Winstead onu ne zaman görmüştü ki?

"Lord hazretlerinin annesi," diye açıkladı, Anne'in şaşkınlığını yanlış yorumlayarak. "Yaralanmalar ve iyileşmelerle ilgili bilgisi vardır. Seni koridorda yerdeyken hemen muayene etti."

"Ah, yüce Tanrım!" Anne bunun neden bu kadar küçük düşürücü hissettirdiğini bilmiyordu ama öyleydi.

"Leydi Winstead, kafanda bir şişlik olduğunu söyledi, hemen şurada." Hizmetçi kendi kafasına dokundu, sol kulağının birkaç santim üzerindeki bir yere.

Anne'in hâlâ şakaklarını ovuşturan eli, saçına doğru gitti. Şiş ve acıyan yumruyu hemen buldu. "Ah," dedi hemen parmaklarını geri çekerek. Eline baktı. Kan yoktu. Ya da belki de önceden vardı ama yağmur yıkayıp götürmüştü.

"Leydi Winstead biraz yalnız kalmaya ihtiyacın olduğunu söyledi," diye devam etti hizmetçi, Anne'in elbisesini üzerinden sıyırarak. "Seni ısıtacağız ve yıkayıp yatağa yatıracağız. Kendisi doktor çağırttı."

"Ah, doktora ihtiyacım olmadığına eminim," dedi Anne hemen. Hâlâ kendini korkunç hissediyordu —yaralıydı, üşüyordu ve başında şişlik vardı. Ama bunlar geçici türden rahatsızlıklardı, içgüdüsel olarak yumuşak bir yatak ve sıcak bir çorba dışında bir şey gerektirmediğini bildiği türden rahatsızlıklar.

Fakat hizmetçi sadece omzunu silkti. "Şimdiden birini çağırttı, o yüzden çok fazla seçim şansın olduğunu sanmıyorum."

Anne başını salladı.

"Herkes senin için endişelendi. Küçük Leydi Frances ağlıyordu ve—"

"Frances mi?" dedi Anne sözünü keserek. "Ama o asla ağlamaz."

"Bu kez ağlıyordu."

"Ah, lütfen," diye yalvardı endişeyle karışık üzülerek. "Lütfen biri ona iyi olduğumu söylesin."

"Bir uşak, biraz daha sıcak suyla birlikte yukarı gelecek. Ona söyleriz senin—"

"Bir *uşak* mı?" Anne nefesini tuttu, elleri içgüdüsel olarak çıplak tenine gitti. Üzerinde hâlâ iç gömleği vardı ama sırılsıklamdı ve neredeyse transparandı.

"Endişelenme," dedi hizmetçi kıkırdayarak. "Uşak suyu kapının önüne bırakacak. Peggy merdivenlerden yukarı taşıyamadığı için o getiriyor."

Küvete başka bir kova daha boşaltan Peggy ona dönüp gülümsedi.

"Teşekkür ederim," dedi Anne sessizce. "Her ikinize de teşekkürler."

"Ben Bess," dedi ona diğer hizmetçi. "Ayağa kalkabilir misin sence? Sadece bir dakika için? Şu üzerindekini başından sıyırıp çıkarmalıyız."

Anne başını salladı ve Bess'in yardımıyla ayağa kalkıp destek için geniş porselen küvetin kenarına tutundu. Bess, iç gömleği de çıktığında Anne'in küvete girmesine yardım etti ve Anne minnettar bir şekilde sıcak suyun içine gömüldü. Üşümenin verdiği uyuşukluktan çıkmak o kadar iyi hissettirmişti ki...

Anne, su ılıyana kadar küvetin içinde kaldı. Ardından Bess, genç kadının çocuk odasından getirdiği yün geceliğini giymesine yardım etti.

"İşte oldu," dedi Bess, Anne'i lüks halının üzerinden güzel sayvanlı karyolaya doğru götürürken.

"Bu ne odası?" diye sordu Anne, etrafındaki görkemi fark ederek. Tavanlardaki süslemeler, en zarif gümüşi mavi tondaki damasko kumaşla kaplanmış duvarlar... Bu, şimdiye kadar uyuyacağı en muhteşem odaydı.

"Mavi misafir yatak odası," dedi Bess, yastıkları kabartarak. "Whipple Tepesi'ndeki en iyi odalardan biridir. Aileyle aynı koridorda."

Aileyle mi? Anne şaşkınlık içerisinde başını kaldırıp baktı.

Bess omzunu silkti. "Lord hazretleri bunda ısrar ettiler."

"Ah," dedi Anne yutkunup ailenin geri kalanının bununla ilgili ne düşündüğünü merak ederek.

Bess, Anne'in ağır yorganın altına girmesini izledikten

sonra sordu. "Ziyaretçi kabul edebileceğini herkese söyleyeyim mi? Seni görmek isteyeceklerini biliyorum."

"Lord Winstead değil herhalde?" diye sordu Anne korkuyla. Elbette ki onun yatak odasına girmesine izin vermeyeceklerdi. Şey, yani onun yatak odası değildi belki ama yine de bir yatak odasıydı. Ve Anne de oradaydı.

"Ah, hayır," diye onu temin etti Bess. "O şimdi kendi yatağında, uyuyordur umarım. Onu en azından bugün için görebileceğimizi zannetmiyorum. Zavallı adam yorgunluktan bitkin düşmüş. Sırılsıklam halin, kuru halinden biraz daha ağırdır sanırım." Bess kendi esprisine gülüp odadan çıktı.

Bir dakikadan daha az bir zaman sonra Leydi Pleinsworth içeri girdi. "Ah, zavallı, zavallı kızım," diye bağırdı. "Bizi çok korkuttun. Ama çok şükür, bir saat öncekinden çok daha iyi görünüyorsun."

"Teşekkür ederim," dedi Anne, işvereni tarafından bu kadar coşkulu bir şekilde önemsendiği için huzursuz olarak. Leydi Pleinsworth her zaman için ona karşı nazikti ama hiçbir zaman Anne'i aileden biri gibi hissettirmeye çalışmamıştı. Anne de ondan böyle bir şey yapmasını beklememişti. Bu, mürebbiyelerin tuhaf kaderiydi —tam olarak hizmetçi değil fakat kesinlikle aileden de değil. Anne'in ilk patronu —Man Adası'ndaki yaşlı hanım— onu bu konuda uyarmıştı. Bir mürebbiye olarak sonsuza kadar yukarısıyla aşağısı arasında sıkışıp kalacaktı ve buna çabuk alışması kendisi için en iyisiydi.

"Lord hazretleri seni getirdiğinde halini bir görmeliydin," dedi Leydi Pleinsworth, yatağın yanındaki sandalyeye yerleşirken. "Zavallı Frances senin öldüğünü düşündü."

"Ah, olamaz, hâlâ üzgün mü? Biri ona—"

"O iyi," dedi Leydi Pleinsworth elini enerjik bir şekilde sallayarak. "Yine de seni kendi gözleriyle görmek için ısrar ediyor."

"Bu çok iyi olur," dedi Anne esnemesini bastırmaya çalışarak. "Bana eşlik etmesinden çok memnun olurum."

"İlk önce dinlenmen gerekiyor," dedi Leydi Pleinsworth kati bir şekilde.

Anne yastıklarına biraz daha gömülerek başını salladı.

"Eminim, Lord Winstead'in nasıl olduğunu bilmek istersin," diye devam etti Leydi Pleinsworth.

Anne tekrar başını salladı. Bunu çaresizce bilmek istiyordu ama kendini sormamak için tutmuştu.

Leydi Pleinsworth öne doğru eğildi ve yüz ifadesinde Anne'in tam olarak anlayamadığı bir şeyler vardı. "Onun, seni eve taşıdıktan sonra neredeyse yere yığıldığını bilmelisin."

"Üzgünüm," diye fısıldadı Anne.

Fakat Leydi Pleinsworth onu duyduysa bile belli etmedi. "Aslında neredeyse bile değil. İki uşak yardım edip gerçekten de onu odasına taşımak zorunda kaldı. Onu hiç böyle görmediğime yemin edebilirim."

Anne gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissetti. "Ah, özür dilerim. Çok, çok özür dilerim."

Leydi Pleinsworth, sanki kiminle konuştuğunu unutmuş gibi garip bir ifadeyle ona baktı. "Buna gerek yok. Bu, senin hatan değildi."

"Biliyorum ama..." Anne başını iki yana salladı. Ne bildiğini bilmiyordu. Artık hiçbir şey bilmiyordu.

"Yine de," dedi Leydi Pleinsworth elini havada salla-

yarak, "minnettar olmalısın. Seni neredeyse bir kilometre taşıdı, biliyorsun. Ve üstelik kendisi de yaralıydı."

"Minnettarım," dedi Anne sessizce. "Hem de çok."

"Dizginler kopmuş," dedi Leydi Pleinsworth. "Buna şaşırdığımı söylemeliyim. O arabanın ahırda böyle bakımsız durumda kalmış olması çok mantıksız. Birileri bunun için işini kaybedecek, bundan eminim."

Dizginler, diye düşündü Anne. Bu, anlamlıydı. Her şey o kadar çabuk olup bitmişti ki...

"Ne olursa olsun, bu kazanın büyüklüğü göz önüne alındığında, ikiniz de ciddi şekilde yaralanmadığınız için minnettar olmalıyız," diye devam etti Leydi Pleinsworth. "Gerçi bana senin kafandaki şişliği yakından takip etmemiz gerektiği söylendi."

Anne, yüzünü buruşturarak tekrar oraya dokundu.

"Acıyor mu?"

"Biraz," dedi Anne.

Leydi Pleinsworth bu bilgiyle ne yapacağını bilmiyor gibiydi. Hafifçe yerinde kıpırdadı, sonra da omuzlarını dikleştirip konuştu sonunda. "Anlıyorum."

Anne gülümsemeye çalıştı. Tuhaftı ama Anne neredeyse kendisinin Leydi Pleinsworth'ü daha iyi hissettirmeye çalışması gerekiyormuş gibi hissediyordu. Bu, muhtemelen hep işverenlerini memnun etmek isteyerek yıllarca hizmet işinde olmasından kaynaklanıyordu.

"Doktor yakında burada olacak," diye devam etti sonunda Leydi Pleinsworth, "ama bu arada, birinin senin kendine geldiğini Lord Winstead'e haber vermesini sağlayacağım. Senin için epey endişelendi."

"Teşek—" diye konuşmaya başladı Anne ama görünüşe göre Leydi Pleinsworth henüz sözünü tamamlamamıştı.

"Yine de garip," dedi dudaklarını birbirine bastırarak. "İlk başta sen onun arabasına nasıl bindin ki? Onu en son gördüğümde Daniel, Whipple Tepesi'ndeydi."

Anne yutkundu. Bu, birinin çok dikkatli olması gereken türde bir konuşmaydı. "Lord Winstead'i kasabada gördüm," dedi. "Yağmur yağmaya başlamıştı ve o beni Whipple Tepesi'ne geri getirmeyi önerdi." Bir an için bekledi ama Leydi Pleinsworth bir şey demeyince Anne devam etti. "Çok minnettardım."

Leydi Pleinsworth'ün verdiği cevabı düşünmesi birkaç saniyesini aldı, sonra konuştu, "Evet, Lord Winstead bu konuda çok cömerttir. Yine de görünen o ki, yürüsen daha iyi olurmuş." Leydi Pleinsworth enerjik bir şekilde ayağa kalktı ve eliyle yatağa hafifçe vurdu. "Şimdi dinlenmelisin. Ama uyuma. Doktor gelip seni muayene edene kadar uyumaman gerektiği söylendi bana." Kaşlarını çattı. "Sanırım, Frances'i içeri göndereceğim. En azından o seni uyanık tutacaktır."

Anne gülümsedi. "Belki bana bir şeyler okuyabilir. Uzun zamandır yüksek sesle okuma alıştırması yapmadı ve ben onun diksiyonu üzerinde çalıştığını görmeyi isterim."

"Daima öğretmen," dedi Leydi Pleinsworth. "Ama bir mürebbiye istememizin nedeni de zaten bu, öyle değil mi?"

Anne başını salladı, bunun bir iltifat olarak mı yoksa ona yerini hatırlatmak için mi söylendiğinden emin değildi.

Leydi Pleinsworth kapıya doğru ilerledikten sonra arkasını döndü. "Ah, şuna gelince, kızlar için endişelenme.

Leydi Sarah ve Leydi Honoria, iyileşme sürecinde senin görevlerini paylaşacaklar. Eminim ikisi, aralarında bir ders planını da halledebilirler."

"Matematik," dedi Anne esneyerek. "Onların matematiğe ihtiyaçları var."

"Matematik, peki." Leydi Pleinsworth kapıyı açıp koridora çıktı. "Biraz dinlenmeye çalış. Ama uyuma."

Anne başını sallayıp gözlerini kapadı, bunu yapmaması gerektiğini bildiği halde. Gerçi yine de uyuyacağını zannetmiyordu. Bedeni çok bitkindi ama zihni hızla çalışmaya devam ediyordu. Herkes ona Daniel'ın iyi olduğunu söylemişti ama genç kadın hâlâ endişeliydi ve onu kendi gözleriyle görene kadar da öyle olmaya devam edecekti. Şu anda bununla ilgili yapabileceği hiçbir şey yoktu, en azından kendi başına yürüyene kadar.

Ve sonra Frances sekerek içeri girdi, Anne'in yanına yatağa sıçrayıp oturdu ve kulağının dibinde gevezelik etmeye başladı. Bunun, tam olarak ihtiyacı olan şey olduğunu Anne daha sonra fark etti.

Günün geri kalanı yeterince huzurlu geçti. Frances, doktor gelene kadar onun yanında kaldı. Doktor, Anne'in akşam vaktine kadar uyanık kalmasını istediğini söyledi. Sonra Elizabeth elinde bir kek ve kurabiye tepsisi taşıyarak içeri girdi ve en sonunda Harriet de elinde bir tomar kâğıtla geldi —üzerinde çalıştığı yeni eseri, VIII. Henry ve Kıyametin Tek Boynuzlu Atı.

"Frances'in kötü bir tek boynuzlu at olmaktan memnun kalacağına pek emin değilim," dedi Anne ona.

Harriet, tek kaşını ve başını yukarı kaldırdı. "Bunun özellikle iyi bir tek boynuzlu at olması gerektiğini belirtmedi."

Anne yüzünü buruşturdu. "Kendi ellerinle bir savaş çıkaracaksın, bu konuda tek söyleyeceğim bu."

Harriet omzunu silkip konuştu. "İkinci perdeye başlayacağım. Birinci perde tamamen bir felaket. Onu komple yırtıp parçalamam gerek."

"Tek boynuzlu at yüzünden mi?"

"Hayır," dedi Harriet yüzünü buruşturarak. "Eşlerin sırasını yanlış yapmışım. Boşanmış, kafası kesilmiş, boşanmış, kafası kesilmiş, dul kalmış."

"Ne kadar keyifli."

Harriet, ona bir bakış fırlattıktan sonra konuştu. "Boşanmalardan birini kafa kesilmesiyle değiştirdim."

"Sana bir tavsiyede bulunabilir miyim?" diye sordu Anne.

Harriet başını kaldırıp baktı.

"Kimsenin sana bağlamdan çıktığını söylemesine izin verme."

Harriet buna yüksek sesle güldü ve kâğıtlarını, başlamaya hazırlandığını göstermek isteyerek hafifçe düzeltti. "Sahne iki," diye okudu gösterişli bir ses tonuyla. "Ve endişelenme, kafan karışmayacak, özellikle de şu an bütün kadın eşlerin ölümlerini gözden geçirdiğimiz için."

Fakat Harriet, üçüncü sahneye gelmeden, Leydi Pleinsworth odaya girdi, yüz ifadesi kasvetli ve ciddiydi. "Bayan Wynter'la konuşmam gerekiyor," dedi Harriet'e. "Lütfen bizi yalnız bırak."

"Ama biz daha—"

"Hemen, Harriet."

Harriet, Anne'e bir bu-da-ne-olabilir bakışı attı, ki Anne'in buna karşılık vermesi, Leydi Pleinsworth orada durup bir fırtına bulutu gibi ona bakarken imkansızdı.

Harriet kâğıtlarını toplayıp odadan çıktı. Leydi Pleinsworth kapıya doğru gitti, Harriet'in kulak misafiri olmak için oyalanmadığından emin olduktan sonra Anne'e dönüp konuştu. "Dizginler kesilmiş."

Anne nefesini tuttu. "Ne?"

"Dizginler. Lord Winstead'in aracındaki. Kesilmişler."

"Hayır. İmkânsız. Neden biri—" Fakat Anne bunun nedenini biliyordu. Ve kim olduğunu da.

George Chervil.

Anne renginin attığını hissetti. Onu nasıl bulmuştu ki? Ve nasıl bilebilmişti—

Han. Anne ve Lord Winstead orada en az yarım saat oturmuşlardı. Onu izleyen herhangi biri, Anne'in lordun arabasına bineceğini fark edebilirdi.

Anne, George Chervil'in intikam ateşinin sönmeyeceğini kabul edeli uzun yıllar olmuştu ama onun başka birinin hayatına kastedecek kadar pervasız olabileceğini hiç düşünmemişti, özellikle de Daniel'ın konumundaki birinin. Tanrı aşkına! O, Winstead Kontu'ydu! Bir mürebbiyenin ölümü büyük ihtimalle araştırılmadan kalırdı ama bir kontun?

George deliydi. Ya da en azından daha önce olduğundan da deliydi. Bunun başka bir açıklaması olamazdı.

"Atlar birkaç saat önce geri geldi," diye devam etti Leydi Pleinsworth. "Seyisler arabayı geri getirmek için gönderilmişlerdi ve bunu o zaman gördüler. Bu, açık bir sabotaj eylemiydi. Yıpranmış bir deri, düz şerit bir çizgi halinde kopmaz."

"Evet," dedi Anne, bütün anlatılanları sindirmeye çalışarak.

"Senin bize anlatmayı ihmal ettiğin, geçmişinden gelen alçak bir düşmanın olduğunu zannetmiyorum," dedi Leydi Pleinsworth.

Anne'in boğazı kurumuştu. Yalan söylemek zorundaydı. Başka çaresi—

Fakat Leydi Pleinsworth bir parça kara mizah yapıyor olmalıydı ki, onun cevap vermesini bile beklemedi. "O, Ramsgate'di," dedi. "Tanrı onun cezasını versin, o adam aklını, mantığını kaybetmiş."

Anne öylece kalakaldı; yalan söyleme derdinden kurtulduğu için rahatlasın mı, yoksa Leydi Pleinsworth'ün lordun ismini boş yere öfkeyle tekrarladığına şaşırsın mı, bilemiyordu.

Hem belki Leydi Pleinsworth haklıydı. Belki bunun Anne'le hiçbir alakası yoktu ve o hain gerçekten de Marki Ramsgate idi. O adam, Daniel'ı üç yıl önce ülke dışına sürmüştü, şimdi öldürmeye çalışmak da pekâlâ onun işi olabilirdi. Ve üstelik o, bu süreçte bir mürebbiyenin de canını almış olmayı hiç mi hiç önemsemezdi.

"Ramsgate, Daniel'a onu rahat bırakacağına dair söz vermişti," diye öfkeyle konuştu Leydi Pleinsworth odanın içinde gezinerek. "Daniel'ın geri gelmesinin tek nedeni buydu. Güvende olacağını düşünmüştü. Lord Hugh, İtalya'ya kadar onca yolu sırf babasının bu anlamsızlığa bir nokta koymaya söz verdiğini söylemek için gelmişti." Hayal kırıklığı içeren bir ses çıkardı, ellerini iki yanında yumruk yapmıştı. "Üç yıl oldu. Sürgünde üç yıl. Bu yetmez mi? Daniel onun oğlunu öldürmedi sonuçta. Sadece yaraladı."

Anne, konuşmaya girip girmemesi gerektiğinden emin olamayıp sessiz kaldı.

Ancak sonra Leydi Pleinsworth dönüp doğrudan ona baktı. "Sanırım, hikâyeyi biliyorsun."

"Sanırım, evet, büyük bir bölümünü."

"Evet, elbette. Kızlar sana her şeyi anlatmışlardır." Kollarını göğsünde bağladı, sonra çözdü ve Anne'in aklına daha önce patronunu hiç böyle endişeli görmediği geldi. Leydi Pleinsworth başını iki yana salladıktan sonra konuştu. "Virginia'nın buna nasıl dayanacağını bilemiyorum. Daniel ülkeyi terk etmeden önce neredeyse kahrından ölecekti."

Virginia, Leydi Winstead olmalıydı, Daniel'ın annesi. Anne onun ilk adını bilmiyordu.

"Neyse," dedi Leydi Pleinsworth. "Sanırım artık uyuyabilirsin. Güneş battı."

"Teşekkür ederim," dedi Anne. "Lütfen—" Fakat orada durdu.

"Bir şey mi dedin?" diye sordu Leydi Pleinsworth.

Anne başını iki yana salladı. Leydi Pleinsworth'ten, Lord Winstead'e selamlarını iletmesini istemek münasip olmazdı. Ya da münasip olsa bile akıllıca olmazdı.

Leydi Pleinsworth kapıya doğru bir adım attı ve sonra durdu. "Bayan Wynter," dedi.

"Evet?"

Leydi Pleinsworth yavaşça arkasını döndü. "Bir şey var."

Anne bekledi. Patronun konuşmanın ortasında böyle sessizlikler yaratması pek olağan sayılmazdı. Bu, hayra alamet değildi.

"Dikkatimden kaçmadı, yeğenimin..." Tekrar durdu, muhtemelen doğru sözcük kombinasyonlarını arıyordu.

"Lütfen," dedi Anne aniden, devam etmekte olan işinin pamuk ipliğine bağlı olduğundan emin olarak. "Leydi Pleinsworth, sizi temin ederim ki—"

"Sözümü kesme," dedi Leydi Pleinsworth, çok da sert olmayan bir biçimde. Elini kaldırdı, düşüncelerini toplarken Anne'in beklemesini işaret ederek. Sonunda tam Anne daha fazla dayanamayacağından emin olmuştu ki, Leydi Pleinsworth konuşmaya başladı. "Lord Winstead senden oldukça hoşlanmış görünüyor."

Anne, Leydi Pleinsworth'ün bir cevap beklemediğini umdu.

"Senin doğru karar alacağına şüphem yok, öyle değil mi?" diye ekledi Leydi Pleinsworth.

"Elbette, leydim."

"Bir kadının, erkeğin, eksiklik gösterdiği duyarlılığı göstermesi gereken zamanlar vardır. Bunun o zamanlardan biri olduğuna inanıyorum."

Durdu ve doğrudan Anne'in gözlerinin içine baktı, bu kez bir yanıt beklediğini belli ederek. O yüzden Anne, "Evet, leydim," dedi ve bunun yeterli olması için dua etti.

"Gerçek şu ki, Bayan Wynter, senin hakkında çok az şey biliyorum."

Anne'in gözleri irileşti.

"Referansların kusursuz ve elbette bize katıldığından beri davranışlarında eleştirilebilecek bir taraf yok. Sen şimdiye kadar çalıştırdığım en iyi mürebbiyesin."

"Teşekkür ederim, leydim."

"Fakat ailen hakkında bir şey bilmiyorum. Babanın ya da annenin kim olduğunu ya da ne tür bağlara sahip olduğunu bilmiyorum. Oldukça iyi yetiştirilmişsin, bu açık,

ama bunun ötesinde..." Ellerini kaldırdı. Ve sonra yine doğrudan Anne'in gözlerinin içine baktı. "Yeğenim sağlam ve lekesiz konumdaki biriyle evlenmeli."

"Bunun farkındayım," dedi Anne sessizce.

"O kişi, büyük ihtimalle asil bir aileden gelecek."

Anne, duygularının yüzünden belli olmamasına gayret ederek yutkundu.

"Bu katı bir şekilde gerekli değil, elbette. Daniel'ın kibar tabakadan biriyle evlenmesi de mümkün. Ama o kişi çok özel olmalı." Leydi Pleinsworth ona doğru bir adım attı ve başını hafifçe yana eğdi, sanki Anne'in içini görmeye çalışıyor gibiydi. "Seni seviyorum, Bayan Wynter," dedi yavaşça, "ama tanımıyorum. Anlıyor musun?"

Anne başını salladı.

Leydi Pleinsworth kapıya yürüdü ve elini kapının tokmağına götürdü. "Sanırım," diye ekledi sessizce, "benim seni tanımamı istemiyorsun."

Ve sonra, Anne'i titreşen bir mum ve çetrefil düşüncelerle baş başa bırakarak odadan ayrıldı.

Leydi Pleinsworth'ün yorumlarında yanlış anlaşılacak bir şey yoktu. Daniel'dan uzak durması konusunda onu uyarıyordu ya da daha çok lordun ondan uzak durmasını garanti altına almaya çalışıyordu. Ama bu hem iyi hem kötüydü. Leydi Pleinsworth, Anne'in geçmişini bilse onun lorda uygun bir eş olarak düşünülebileceğini ima ederek açık bir kapı bırakıyordu.

Ancak, elbette, imkânsızdı.

Hayal edebiliyor musunuz? Leydi Pleinsworth'e geçmişi hakkındaki gerçekleri anlatmak?

Yani, durum şu ki, ben bakire değilim.

Ve benim adım aslında Anne Wynter değil.

Ah, bir adamı yaraladım ve o, öldürmek için beni durmadan, çılgınca bir öfkeyle arıyor.

Anne'in boğazından çaresiz, dehşete düşmüş bir kıkırdama yükseldi. Ne özgeçmiş ama...

"Ben bir ikramiyeyim," dedi karanlığın içinde ve sonra biraz daha güldü. Ya da belki ağladı. Bir süre sonra hangisi olduğunu söylemek sordu.

On Beşinci Bölüm

Ertesi sabah Daniel, ailenin herhangi bir kadın üyesi onun uygunsuz olduğunu bildiği şeyi yapmasına engel olmadan, koridora çıkıp hızlı adımlarla yürüdü ve mavi misafir odasının kapısını sertçe çaldı. Seyahate çıkmaya uygun bir şekilde çoktan giyinmişti bile, bir saat içinde Londra'ya doğru yola çıkmayı planlıyordu.

Odadan hiç ses gelmeyince Daniel tekrar kapıya vurdu. Bu kez bir hışırtı duydu, onu mahmur bir, "Girin," izledi.

Daniel, Anne'in onu görünce "Lordum!" diye bağırdığını duyup tam zamanında kapıyı ardından kapatarak içeri girdi.

"Seninle konuşmam gerek," dedi Daniel net bir biçimde.

Anne, üzerindeki yorganı çenesine kadar çekerek başını salladı. Daniel, onun bir gecelik yerine üzerindeki o çuval gibi şeyle çekici olmadığı için bunun çok saçma olduğunu düşündü.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Anne öfkeli bir şekilde gözlerini kırpıştırarak.

Daniel hiçbir giriş yapmadan açıkladı. "Bu sabah Londra'ya doğru yola çıkıyorum."

Anne bir şey demedi.

"Eminim ki şimdiye kadar koşum takımlarının kesilmiş olduğunu öğrenmişsindir."

Anne başını salladı.

"Bu, Lord Ramsgate'in işiydi," dedi Daniel. "Onun adamlarından biri. Muhtemelen, handayken neler olduğuna bakmaya gittiğim zaman gördüğüm adam. Sana sarhoşun biri olduğunu söylemiştim."

"Ahırın orada hana zarar vermeyi beceren bir sarhoş olduğunu söylemiştin," diye fısıldadı Anne.

"Evet," dedi Daniel, konuşurken bedenindeki her bir kas kendisini sabit tutmak çaba harcıyordu. Eğer kıpırdarsa, eğer bir an için bile gardının düşmesine izin verirse Daniel neler olacağını bilemiyordu. Çığlık atabilirdi. Duvarları yumruklayabilirdi. Tek bildiği, içinde büyük bir öfkenin birikmekte olduğuydu ve her seferinde, artık tamam dediğinde, öfkesinin daha fazla artamayacağını zannettiğinde içinde bir şeyler patlayıp çatırdıyordu. Teni bile gerilmişti ve kızgınlığı, öfkesi —serbest kalmak için mücadele ediyordu.

Daha şiddetli. Daha karanlık. Sanki ruhunu sıkıştırıyordu.

"Lord Winstead?" diye fısıldadı Anne. Daniel kendi yüzünde nasıl bir öfke ifadesi olduğunu hayal edemiyordu çünkü Anne'in gözleri büyümüştü ve panik içerisindeydi. Ve sonra Anne, tam anlamıyla fısıltıyla, "Daniel?" dedi.

Bu, Anne'in onun adını ilk söyleyişiydi.

Daniel, kontrolünü sağlamak için mücadele ederek diş-

lerini birbirine kenetledi ve yutkundu. "Bu, onun beni öldürmek için ilk teşebbüsü değil," dedi sonunda. "Fakat bu teşebbüsle, başka birini daha neredeyse öldürecek noktaya gelmesi ilk kez oluyor."

Daniel ona dikkatlice baktı. Genç kadın hâlâ örtüleri çenesine kadar çekmiş duruyordu, parmakları yorganın kenarındaydı. Sanki bir şey söylemek ister gibi dudakları kıpırdadı. Daniel bekledi.

Anne konuşmadı.

Genç adam hareketsiz kaldı; bedeni dimdik, elleri arkasında birbirine kenetliydi. Anne'in yatakta, saçları uykudan kalktığı için karışık olmasına rağmen bu sahnede dayanılmaz derecede resmi bir şeyler vardı.

Normalde böyle resmi konuşmazlardı. Belki böyle yapmalıydılar. Belki bu, genç adamı sevdalanmadan alıkoyardı ki bu da Anne'i, Ramsgate'in harekete geçmeye karar verdiği gün Daniel'a eşlik ediyor olmaktan kurtarırdı.

Hiç karşılaşmasalardı durum Anne için kesinlikle daha iyi olacaktı.

"Ne yapacaksın?" diye sordu Anne sonunda.

"Onu bulduğumda mı?"

Anne başını salladı.

"Bilmiyorum. Eğer şanslıysa onu görür görmez boğmam. Muhtemelen Londra'da uğradığım saldırının arkasında da o var. Hepimizin sadece kötü şans olarak düşündüğü, cüzdanımın peşindeki o iki aşağılık hırsızın olayında da."

"Olmayabilir," dedi Anne. "Bilemezsin. İnsanlar Londra'da sürekli soyulurlar. Bu—"

"Onu mu savunuyorsun?" diye sordu Daniel şaşkınlık içerisinde.

"Hayır! Elbette savunmuyorum. Ben sadece... şey..." Anne yutkundu. Tekrar konuşmaya başladığında sesi oldukça kısıktı. "Bütün bilgilere sahip değilsin sadece."

Daniel bir an için sadece ona baktı, konuşmak için kendine güvenmedi. "Avrupa'da son üç yılımı onun adamlarından kaçmaya çalışarak geçirdim," dedi sonunda. "Bunu biliyor muydun? Hayır mı? Ama ben biliyorum. Ve bundan bıktım. Eğer o, benden intikam almak istediyse kesinlikle bunu yaptı. Benden hayatımın üç yılını çaldı. Bunun nasıl bir şey olduğu konusunda bir fikrin var mı? Hayatının üç yılının senden koparılıp alınması?"

Anne'in dudakları aralandı ve Daniel bir an için onun gerçekten evet diyeceğini zannetti. Genç kadın afallamış görünüyordu, hatta neredeyse hipnotize olmuş gibi ve sonunda konuştu. "Özür dilerim. Devam et."

"İlk önce, oğluyla konuşacağım. Lord Hugh'a güvenebilirim. Ya da en azından her zaman güvenebileceğimi düşünmüştüm." Daniel bir an için gözlerini kapadı ve sabit tutamadığı dengesini kurabilmek için nefes alıp verdi. "Artık kime güvenebileceğimi bilemiyorum."

"Sen—" Anne durdu. Yutkundu. Onun kendisine güvenebileceğini mi söylemek üzereydi? Daniel ona dikkatlice baktı ama kadın bakışlarını kaçırdı, gözleri en yakındaki pencereye çevrilmişti. Perdeler çekiliydi ama Anne yine de sanki görülecek bir şey varmış gibi oraya bakıyordu. "Sana hayırlı yolculuklar dilerim," diye fısıldadı Anne.

"Sen bana kızgınsın," dedi Daniel.

Anne'in başı hızlı bir hareketle ona çevrildi. "Hayır. Hayır, elbette değilim. Ben asla—"

"Eğer benim arabamda olmasaydın yaralanmayacak-

tın," diye onun sözünü kesti Daniel. Onun yaralanmasına neden olduğu için kendini asla affetmeyecekti. Anne'in bunu bilmesi gerektiğini düşünüyordu. "Benim suçumdu—"

"Hayır!" diye bağırdı Anne, yataktan fırlayıp sözünü kesmek için ona doğru giderek. "Hayır, doğru değil. Ben —ben sadece— hayır," dedi kesin bir şekilde, çenesini yukarı doğru kaldırarak. "Bu, doğru değil."

Daniel ona bakakaldı. Elini uzatsa tutabileceği bir mesafedeydi. Eğer Daniel öne doğru eğilse, eğer kolunu uzatıverse Anne'i kolundan tutabilirdi. Onu kendine çekebilir ve birlikte eriyebilirlerdi. Daniel, Anne'in içinde, Anne onun içinde, ta ki birinin nerede bitip diğerinin nerede başladığını bilmeyecekleri ana kadar...

"Bu, senin hatan değildi," dedi Anne kati bir sesle.

"Lord Ramsgate'in intikamının odak noktası bendim," diye hatırlattı Daniel yumuşak bir tonda.

"Biz—" Anne bakışlarını kaçırdı ama elinin tersiyle gözlerini silmeden önce değil. "Biz başkalarının hareketlerinden sorumlu değiliz," dedi. Sesi duygu yüküyle titriyordu ve bakışlarını onunkine çevirmemişti. "Özellikle de deli bir adamınkinden hiç değiliz," diye tamamlayabildi.

"Hayır," dedi Daniel, sesi yumuşak sabah havasında kesik kesikti. "Ama etrafımızdakiler için sorumluluk taşıyoruz. Harriet, Elizabeth ve Frances —onları güvende tutmam gerektiğini düşünmüyor musun?"

"Hayır," dedi Anne kaşlarını endişeyle çatarak. "Benim demek istediğim bu değil. Biliyorsun olmadığını—"

"Bu topraklardaki herkes için sorumluluğum var," diye araya girdi Daniel. "Sen buradayken senin için de. Ve biri-

nin benim kötülüğümü istediğini bildiğim müddetçe, tek bir kişiyi bile tehlikeye atmamayı garanti altına almak benim görevim ve yükümlülüğüm."

Anne ona büyümüş, sabit gözlerle baktı ve Daniel, onun ne gördüğünü merak etti. Kimi gördüğünü. Daniel'ın ağzından dökülen sözler aşina değildi. Babası gibi konuşuyordu ve ondan da önce büyükbabası gibi. Bu, onun topraklarında yaşayan herkesin geçimi ve hayatı için güvenilir olup, bu eski ünvanı ve mirası edindiği anlamına mı geliyordu? Ona henüz çok gençken kont ünvanı verilmişti ve ondan hemen bir yıl sonra İngiltere'yi terk etmeye zorlanmıştı.

Ünvanın anlamı bu, diye fark etti sonunda Daniel. Bütün kastedilen buydu.

"Senin incindiğini görmek istemiyorum," dedi Daniel, sesi neredeyse duyulmaz bir haldeydi.

Anne gözlerini kapadı ama şakakları, sanki acı çekiyormuş gibi gerilip kırışmıştı.

"Anne," dedi Daniel öne doğru bir adım atarak.

Fakat Anne başını şiddetle iki yana salladı ve boğazından korkunç bir hıçkırık yükseldi.

Bu, Daniel'ı neredeyse paramparça etmişti.

"Ne oldu?" dedi Daniel aralarındaki mesafeyi kat ederek. Ellerini, genç kadının kollarına koydu; belki ona destek olmak için... belki de kendisine destek olmak için. Ve sonra durmak, sadece durup nefes almak zorunda kaldı. Anne'i kendine çekme isteği dayanılmazdı. Bu sabah onun odasına geldiğinde kendine genç kadına dokunmayacağını söylemişti, onun tenine değen havayı hissedecek kadar ona yaklaşmayacağını. Ama bu —Daniel buna dayanamazdı.

"Hayır," dedi Anne, bedenini ondan kaçırarak ama Daniel'ın bunda ciddi olduğunu düşünmesine yetecek kadar değil. "Lütfen. Git. Sadece git."

"Sen söyleyene kadar değil—"

"Yapamam," diye bağırdı Anne ve sonra silkelenerek kendini ondan kurtardı. "Sana duymak istediğin şeyi söyleyemem. Seninle olamam ve hatta seni bir daha göremem. Anlıyor musun?"

Daniel buna cevap vermedi. Çünkü onun ne dediğini anlamıştı. Ama buna katılmıyordu.

Anne yutkunup elleriyle yüzünü kapadı, tenini Daniel'ın neredeyse onu durdurmak için uzanacağı büyük bir ızdırapla ovup gerdi. "Seninle olamam," dedi, kelimeler öyle ani ve güçle ağzından dökülüyordu ki, Daniel onun kimi ikna etmeye çalıştığını merak etti. "Ben değilim... o kişi..."

Anne başını çevirdi.

"Ben senin için uygun kadın değilim," dedi pencereye dönük bir şekilde. "Ben senin konumunda değilim. Ve ben—"

Daniel bekledi. Anne'in neredeyse başka bir şey söyleyeceğinden emindi.

Fakat genç kadın tekrar konuşmaya başladığında sesi tizleşmişti ve son derece katiydi. "Beni mahvedeceksin," dedi. "İsteyerek yapmayacaksın ama yapacaksın ve ben işimi ve değer verdiğim her şeyi kaybedeceğim."

Anne bunu söylerken ona baktı ve Daniel onun yüzünde gördüğü boş ifadeden neredeyse ürktü.

"Anne," dedi Daniel, "ben seni koruyacağım."

"Senin korumanı istemiyorum," diye ağladı Anne. "An-

lamıyor musun? Ben kendime nasıl bakacağımı öğrendim, kendimi nasıl güvende—" Anne durduktan sonra sözünü tamamladı. "Senden de sorumlu olamam."

"Olman gerekmiyor," diye yanıtladı Daniel, kadının sözlerini anlamlandırmaya çalışarak.

Anne tekrar başını çevirdi. "Anlamıyorsun."

"Evet," dedi Daniel sertçe. "Evet, anlamıyorum." Nasıl anlayabilirdi ki? Anne'in sırları vardı, onları küçük hazineler gibi içinde tutuyor ve Daniel'ı, hatıralarını öğrenmek için lanet olası bir köpek gibi yalvarır duruma getiriyordu.

"Daniel..." dedi Anne yumuşak bir tonda ve işte yine genç adamın ilk adını söylemişti ve genç adam bunu sanki ilk defa birinin ağzından duyuyor gibiydi. Çünkü Anne'in ağzından çıkan her bir sesi, bir okşama gibi hissediyordu. Çıkan her bir hece, tenine konmuş bir öpücük gibiydi.

"Anne," dedi Daniel ve kendi sesini bile tanıyamadı. Titrek ve boğuktu, arzuyla doluydu ve... ve...

Ve sonra Daniel ne yaptığına dair hiçbir fikri olmadan genç kadını sertçe kollarına aldı ve onu su gibi, hava gibi, kendi kurtuluşu gibi öptü. Eğer kendisinin düşünmesine izin verse onu özüne kadar sarsacak bir çaresizlikle ona ihtiyaç duyuyordu.

Ama Daniel düşünmüyordu. Şu anda değil. Düşünmekten bıkmıştı, endişelenmekten bıkmıştı. O sadece hissetmek istiyordu. Tutkularının mantığını yönetmesine ve duygularının bedenine hâkim olmasına izin vermek istiyordu.

Daniel, Anne'in de kendisini, onun genç kadını istediği gibi istemesini istiyordu.

"Anne, Anne," dedi nefesi kesilerek, elleri çılgın gibi o

korkunç yün geceliğinde dolaşıyordu. "Bana ne yapıyorsun—"

Anne onun sözünü kesti; kelimelerle değil, bedeniyle. Daniel'mkine eşdeğer bir arzuyla bedenini ona yaslayarak... Genç adamın tenini kendi bedeninde hissetmek için gömleğinin ön tarafını yırttı.

Bu, Daniel'ın dayanabileceğinin ötesindeydi.

Genç adam, gırtlaktan gelen bir inlemeyle onu yarı kaldırıp kendine çekti ve birlikte yatağa yuvarlandılar. Daniel, sonunda Anne'i sanki bir ömür boyu gibi gelen bir süredir olmasını istediği yere götürmüştü. Kendisinin altında, bacakları yumuşak bir biçimde onu desteklerken...

"Seni istiyorum," dedi Daniel, bu şüphe götürmeyecek kadar açıkken. "Seni şu anda istiyorum, bir erkeğin bir kadını isteyeceği her şekilde."

Sözleri kabaydı ama Daniel böyle olmasından hoşlanıyordu. Bu, romantizm değildi, saf arzuydu. Anne ölümden dönmüştü. Kendisi de yarın ölebilirdi. Ve eğer bu olursa, eğer hayatının sonu gelir de o, bundan evvel cenneti tatmamış olursa...

Daniel, genç kadının geceliğini neredeyse yırtarak çıkardı.

Ve sonra... durdu.

Nefes almak için durdu; sadece ona bakıp bedeninin mükemmelliğinden mest olmak için durdu. Her nefes alıp verişinde Anne'in göğüsleri kalkıp iniyordu ve Daniel titreyen eliyle uzanıp birini avuçladı, sadece bu dokunuşla zevkten titredi.

"O kadar güzelsin ki," diye fısıldadı. Anne bu sözleri daha önce binlerce kez duymuş olmalıydı ama Daniel bunları kendisinden duymasını istiyordu. "Sen o kadar..."

Fakat Daniel sözünü bitirmedi çünkü Anne güzellikten de fazlasıydı. Ve Daniel'ın bunu söyleyebilmesinin, onu her gördüğünde nefesinin hızlanmasının sebeplerini açıklayıp kelimelere dökebilmesinin bir yolu yoktu.

Anne, Daniel'a bunun, genç kadın için yeni bir şey olduğunu hatırlatarak çıplaklığını örtmek için elleriyle üzerini kapadı ve kızardı. Bu, Daniel için de yeniydi. Daha önce başka kadınlarla sevişmişti ama bu ilkti... Anne onun için ilkti...

Hiçbir zaman böyle olmamıştı. Daniel aradaki farkı açıklayamazdı ama daha önce hiç böyle olmamıştı.

"Öp beni," diye fısıldadı Anne, "lütfen."

Daniel, gömleğini aniden başının üzerinden sıyırıp bedenini kadının muhteşem tenine yaslamadan önce onu öptü. Derin derin öptü, sonra genç kadının boynunu ve köprücük kemiğinin oyuğunu ve sonra nihayet, bedenindeki her bir gerilen kasın verdiği hazla, göğsünü öptü. Anne'in ağzından ufak bir çığlık döküldü ve bedeni, Daniel'ınkinin altında yay gibi gerilip kavislendi. Ve genç adam bunu diğer göğse geçmek için bir davet olarak aldı ve kontrolünü hemen oracıkta kaybedeceğini düşünene kadar kadının diğer göğsünü öpüp emerek dişledi.

Yüce Tanrım. Anne ona dokunmamıştı bile. Daniel'ın pantolonu hâlâ tamamen üzerindeydi ve genç adam neredeyse kendini kaybedecekti. Bu, daha acemi bir oğlanken bile başına gelmemişti.

Daniel, Anne'in içine girmeliydi. Şimdi, hemen girmeliydi. Bu, arzunun da ötesindeydi. Bu, ilkeldi; ta içinden, derinlerde bir yerden yükselen bir dürtüydü, sanki hayatı bu kadınla sevişmesine bağlıymış gibi... Bu, delilikse o zaman Daniel deliydi.

Anne için deli oluyordu. Ve içinden bir his bunun hiçbir zaman geçmeyeceğini söylüyordu.

"Anne," diye inledi, nefesini düzenlemeye çalışıp bir an için durarak. Daniel'ın yüzü hafifçe kadının göbeğinin narin tenine değiyordu ve Daniel, bedeninin kontrolünü eline geçirmek için mücadele ederken Anne'in kokusunu içine çekti. "Anne, sana ihtiyacım var." Başını kaldırıp ona baktı. "Şimdi. Anlıyor musun?"

Daniel dizlerinin üzerinde doğruldu, elleri pantolonuna gidince Anne konuştu...

"Hayır."

Daniel'ın elleri hareketsiz kaldı. *Hayır, anlamıyor muydu? Hayır, şimdi olmaz mıydı?* Ya da hayır—

"Yapamam," diye fısıldadı Anne ve kendini örtmek için çaresiz bir hamleyle yorganı çekiştirdi.

Yüce Tanrım! O "hayır" olmasın.

"Özür dilerim," dedi Anne ızdıraplı bir sesle. "Çok özür dilerim. Ah, Tanrım, çok üzgünüm." Anne, çılgınca kıpırdayıp yataktan sendeleyerek kalkmaya çalıştı, yorganı da kendisiyle beraber çekmeye çalışıyordu. Ama Daniel onun üzerindeydi ve Anne sendeleyip, kendini tekrar yatağın üzerinde sırtüstü yatarken buldu. Hâlâ yorganı çekmeye çalışırken tekrar tekrar aynı şeyi söylemeye devam ediyordu. "Çok üzgünüm."

Daniel sadece nefes almaya çalıştı, acı veren ereksiyon halini yatıştırması için dua ederek derin nefesler alıyordu. O kadar ileri gitmişti ki, cümle kurmak bir yana, doğru düzgün düşünemiyordu bile.

"Bunu yapmamalıydım," dedi Anne, hâlâ kahrolası yorganla kendini örtmeye çalışıyordu. Yatağın diğer tarafından

kaçamazdı, tabii eğer çıplak vaziyette kalmak istemiyorsa. Daniel ona uzanabilirdi, kolları yeterince uzundu. Daniel onu omuzlarından tutup geri çekebilirdi, onu tekrar kollarına almak için baştan çıkarabilirdi. Onu zevkten kıvrandırabilirdi, ta ki Anne kendi adını bile anımsamayacak hale gelene kadar... Daniel bunu nasıl yapacağını biliyordu.

Ama genç adam hiç kıpırdamıyordu. O, lanet olası ahmak bir heykel gibiydi; orada, sayvanlı yatakta, elleri pantolonunda dizlerinin üzerinde duruyordu.

"Özür dilerim," dedi Anne tekrar, muhtemelen ellinci defa. "Üzgünüm, ben sadece... bunu yapamam. Bu, sahip olduğum tek şey. Anlıyor musun? Sahip olduğum tek şey."

Bekâreti.

Daniel bunu bir an için bile düşünmemişti. Nasıl bir adamdı? "Özür dilerim," dedi Daniel ve sonra neredeyse bundaki saçmalığa gülecekti. Bu, bir özürler senfonisiydi, rahatsız edici ve son derece ahenksiz...

"Hayır, hayır," dedi Anne, başı hâlâ öne ve arkaya sallanıyordu. "Benim özür dilemem lazım. Sana müsaade etmemeliydim, kendime de müsaade etmemeliydim. Bunu bilmem gerekirdi. Bunu bilmem gerekirdi."

Daniel'ın da öyle.

Daniel sessiz bir küfürle yataktan doğruldu, örtünün olduğu yerde Anne'i sıkıştırdığını unutmuştu. O yataktan kalkınca Anne, örtüye sarınırken sendeleyip kendi ayağına takıldı ve yanındaki koltuğun üzerine düştü.

Eğer Daniel patlamaya bu kadar yakın olmasaydı bu görüntü komik olabilirdi.

"Özür dilerim," dedi Anne tekrar.

"Şunu söyleyip durmayı bırak," dedi Daniel neredeyse

ona yalvararak. Sesi hiddetle örülüydü —hayır, çaresizlikle diyelim— ve Anne de bunu duymuş olmalıydı çünkü ağzını sımsıkı kapatmıştı, Daniel'ın gömleğini giymesini izlerken gergin bir şekilde yutkunuyordu.

"Her neyse, Londra'ya gitmek zorundayım," dedi Daniel, Anne böyle yapmamış olsaydı bu durum onu durdurmayacaktı elbette.

Anne başını salladı.

"Bunu daha sonra konuşacağız," dedi Daniel kesin bir şekilde. Ne diyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu konuşacaklardı. Sadece şimdi değildi, bütün ev uyanmaya başladığında değildi.

Bütün ev. Yüce Tanrım! Daniel gerçekten aklını yitirmişti. Bir gece önce Anne'e hürmet ve saygı göstermekteki kararlılığıyla, hizmetçilere, onu ailenin geri kalanıyla aynı koridordaki en iyi misafir odasına yerleştirmelerini emretmişti. Herhangi biri, her an kapıdan içeri girebilirdi. Annesi onları görebilirdi. Ya da daha kötüsü, küçük kuzenlerinden biri. Onların, kendisinin *ne* yaptığını düşüneceklerini hayal bile edemiyordu. En azından annesi, genç adamın mürebbiyeyi öldürmeye çalışmadığını anlardı.

Anne, tekrar başını salladı ama tam olarak ona bakmıyordu. Daniel'ın bir tarafı bunun acayip olduğunu düşündü, ama ağır basan tarafı ise bunu kafasına takmamasını söylüyordu. Anne'in başını sallarken onun yüzüne bakmaması gerçeği hakkında düşünmekten ziyade, tamamlanmamış bir arzunun acılı sonuçlarıyla çok daha ilgiliydi.

"Kasabaya geri döndüğümde uğrayacağım," dedi Daniel.

Anne, buna karşılık bir şey söyledi ama sesi o kadar kısıktı ki, Daniel ne dediğini anlamadı.

"Ne dedin?"

"Dedim ki—" Anne boğazını temizledi. Sonra tekrar aynı şeyi yaptı. "Bunun akıllıca olacağını zannetmiyorum."

Daniel ona baktı. Sertçe. "Yine kuzenlerimi ziyaret ediyor numarası mı yapmamı istersin?"

"Hayır. Ben— ben—" Anne başını çevirdi ama Daniel onun gözlerinin ızdırapla yandığını gördü. Ve belki de kızgınlıkla ve en sonunda boyun eğmeyle. Anne, tekrar başını ona çevirip doğrudan gözlerine baktı ama yüz ifadesindeki o kıvılcım, Daniel'ı ona doğru çeken o şey... Kaybolmuş gibi görünüyordu.

"Ben senin," dedi Anne, sesi çok tedbirliydi, hatta monotondu, "hiç uğramamanı tercih ederim."

Daniel kollarını göğsünde bağladı. "Öyle mi?"

"Evet."

Daniel bir an için mücadele etti —kendisiyle. Sonunda agresif bir şekilde sordu. "Bunun yüzünden mi?"

Daniel'ın bakışları Anne'in omuzlarına kaydı; örtünün örtmediği, pembe ve yumuşak teninin sabah ışığında hafifçe göründüğü yere. Omzunun ufak bir kısmı görünüyordu ama o anda Daniel o kadar arzu doluydu ki, zorlukla konuşabiliyordu.

Onu istiyordu.

Anne ona baktı. Genç adamın gözleri bir noktada son derece sabitlenmişti. Anne, kendi çıplak omuzlarına baktı ve nefesini tutarak örtüyü biraz daha üzerine çekti.

"Ben—" Anne yutkundu, belki de cesaretini topluyordu, sonra devam etti. "Sana yalan söyleyip bunu istemediğimi söylemeyeceğim."

"Beni," diye kesti sözünü Daniel hırçın bir şekilde.

"*Beni* istedin."

Anne gözlerini kapadı. "Evet," dedi sonunda, "*seni* istedim."

Daniel'ın bir yanı tekrar genç kadının sözünü kesmek istiyordu; ona kendisini hâlâ istediğini hatırlatmak, bunun geçmiş zaman olmadığını ve asla geçmiş zaman olmayacağını anımsatmak...

"Ama sana sahip olamam," dedi Anne yavaşça "ve bu yüzden, sen de bana sahip olamazsın."

Ve sonra Daniel kendini bile şaşırtarak sordu. "Ya seninle evlenirsem?"

Anne, ona önce şok olmuş, sonra da dehşet dolu bir ifadeyle baktı. Çünkü Daniel da genç kadın kadar şaşırmış görünüyordu. Anne, Daniel'ın imkânı olsa az önce ağzından çıkan cümleyi geri alacağından oldukça emindi.

Hem de hemen.

Ama Daniel'ın sorusu —Anne'in bunu bir teklif olarak görmesi mümkün değildi— havada asılı kalmıştı ve ikisi de birbirine hiç kıpırdamadan bakakaldı. En sonunda Anne bunun ciddi bir mesele olduğunu anlamış gibi yerinden sıçradı ve aralarına koltuğu alana kadar hızlı bir şekilde geriye doğru gitti.

"Bunu yapamazsın," dedi Anne.

Ki bu da o erkeksi bana-ne-yapacağımı-söyleme reaksiyonunu doğurmuş gibi görünüyordu. "Neden olmasın?" diye sordu Daniel.

"İşte, bunu yapamazsın," diye karşılık verdi Anne, koltuğun köşesine takılan yorganı çekiştirerek. "Bunu biliyor olmalısın. Tanrı aşkına! Sen bir kontsun. Hiçbir ünvanı olmayan bir kadınla evlenemezsin." *Özellikle de sahte adı olan biriyle.*

"Kahrolası canımın istediği herhangi biriyle evlenebilirim."

Ah, Tanrı aşkına! Şu anda Daniel, elinden oyuncağı alınmış üç yaşındaki bir oğlan çocuğu gibi görünüyordu. Anne'in bunu yapamayacağını anlayamıyor muydu? Daniel belki kendini kandırabilirdi ama Anne asla bu kadar saf değildi. Özellikle de dün akşam Leydi Pleinsworth ile arasında geçen konuşmadan sonra.

"Ahmakça davranıyorsun," dedi Anne, tekrar koltuğa takılan lanet olasıca yorganı çekerek. *Tanrım!* Özgür kalmayı istemek çok mu fazlaydı? "Ve de mantıksız. Ve üstelik, sen benimle evlenmek bile istemiyorsun, sadece beni yatağına atmak istiyorsun."

Daniel, bariz bir şekilde onun bu ifadesine sinirlenerek hafifçe geri çekildi. Ama genç kadının söylediğini yalanlamadı.

Anne sabırsızca nefesini ağzından bıraktı. Niyeti onu aşağılamak değildi ve Daniel bunu fark etmeliydi. "Senin beni baştan çıkarıp, sonra da terk etmeye niyetin olduğunu düşünmüyorum," dedi, çünkü Daniel onu ne kadar kızdırırsa kızdırsın, Anne onun alçak bir adam olduğunu düşündüğüne inanmasını istemiyordu. "O tür adamları tanırım ve sen onlardan biri değilsin. Ama senin evlilik teklifi yapmaya aslında hiç niyetin yoktu ve ben de kesinlikle senden bunu isteyecek değildim."

Daniel gözlerini kıstı ama Anne onların tehlikeli bir şekilde parladığını çoktan görmüştü. "Aklımdan geçenleri benden daha iyi bildiğin fikrine ne zaman ulaştın?"

"Sen düşünmeyi bıraktığında." Anne tekrar yorgana asıldı, bu kez öyle şiddetli bir şekilde çekti ki, koltuk öne

doğru kalktı ve neredeyse devrilecekti. Ve genç kadın kendini neredeyse çıplak bir halde buldu. "Ahhh!" diye bağırdı, öylesine siniri bozulmuştu ki bir şeyleri yumruklamak istiyordu. Başını kaldırınca Daniel'ın orada durduğunu gördü, sadece durup ona bakıyordu ve Anne neredeyse çığlık atacak kadar kızgındı. Daniel'a, George Chervil'e, ayağına takılıp duran şu kahrolası yorgana... "Lütfen gider misin?" diye çıkıştı. "Hemen şimdi, biri içeri girmeden."

Daniel o zaman gülümsedi ama bu, Anne'in daha önce gördüğü gülümsemeler gibi değildi. Bu, soğuk ve alaycıydı ve Daniel'ın yüzünde gördüğü şey genç kadının kalbine işledi. "Sen, örtüye sarılı olmak haricinde çıplaksın. Benimse üstüm başım buruşuk."

"Bunu görünce kimse evlilikte ısrar etmeyecek," diye çıkıştı Anne. "Sana bu kadarını söyleyebilirim. Sen mutlu hayatına geri dönersin ve ben de, elimde bir referansım bile olmadan kovulurum."

Daniel ona yüzünü asarak baktı. "Sanırım, sen başından beri benim planımın bu olduğunu söyleyeceksin. Senin benim metresim olmaktan başka bir seçeneğin kalmayıncaya kadar seni mahvedeceğimi."

"Hayır," dedi Anne kesin bir şekilde çünkü ona yalan söyleyemezdi, bu konuda olmazdı. Ve sonra daha yumuşak bir tonda ekledi. "Senin için hiçbir zaman böyle düşünmedim."

Daniel sessizliğe gömülmüştü, gözleri dikkatle onu süzüyordu. Anne, Daniel'ın acı çektiğini görebiliyordu. Genç adam, evlilik teklifinde bulunmamıştı, gerçekten değil, ama yine de Anne bir şekilde onu reddetmişti. Ve Anne onun acı çektiğini görmekten nefret ediyordu.

Onun yüzünde o bakışı görmekten, kollarının gergin bir şekilde iki yanından sarkmasından ve en çok da artık hiçbir şeyin aynı kalmayacağı gerçeğinden nefret ediyordu. Artık sohbet etmeyeceklerdi. Birlikte gülmeyeceklerdi.

Öpüşmeyeceklerdi.

Neden onu durdurmuştu ki? Onun kollarında olurdu, teni teninde... ve Anne onu istiyordu. Mümkün olabileceğini hiç hayal etmediği bir ateşle onu arzuluyordu. Daniel'ın içinde olmasını istiyordu ve zaten kalbi onu şimdiden severken bedeninin onunla sevişmesini istiyordu.

Onu seviyordu.

Yüce Tanrım.

"Anne?"

Anne cevap vermedi.

Daniel'ın kaşları endişeyle çatıldı. "Anne, iyi misin? Rengin soldu."

İyi değildi. Bir daha iyi olacağından da emin değildi.

"İyiyim," dedi Anne.

"Anne..." Şimdi Daniel endişeli görünüyor ve ona doğru ilerliyordu. Eğer Daniel ona dokunursa, onun yanına yaklaşırsa Anne bütün kararlılığını yitirecekti.

"Hayır," dedi Anne sesinin bu kadar boğuk çıkmasından nefret ederek. Bu, canını yakıyordu. Bu kelime canını yakıyordu. Bu kelime, boğazını acıtıyor, kulaklarını ve Daniel'ı incitiyordu.

Fakat Anne'in bunu yapması gerekiyordu.

"Lütfen yapma," dedi Anne. "Beni yalnız bırakmana ihtiyacım var. Bu... Bu..." Anne doğru kelimeyi aradı, bunu *şey* olarak adlandırmaya dayanamazdı. "Aramızdaki bu his..." diyebildi sonunda. "Bundan hiçbir şey çıkmaz.

Anlamalısın. Ve eğer beni biraz olsun önemsiyorsan buradan çıkıp gidersin."

Ama Daniel yerinden kıpırdamadı.

"Şimdi buradan gideceksin," diye bağırdı Anne ve sesi sanki yaralı bir hayvanınki gibiydi. Ki şu an olduğu şeyin bu olduğunu düşünüyordu.

Daniel, birkaç saniye boyunca donmuş gibi yerinde kaldı ve sonra, en sonunda, kararlı ve alçak bir sesle konuştu. "Gidiyorum ama senin istediğin sebeplerden biri için değil. Ramsgate ile şu meseleyi halletmek için Londra'ya gitmem gerekiyor ve sonra —ve sonra," dedi büyük bir kuvvetle, "seninle konuşacağız."

Anne sessizce başını salladı. Bunu yeniden yapamazdı. Asla sahip olamayacağı mutlu sonlar hakkında Daniel ile konuşmak çok acı vericiydi.

Daniel hızlı adımlarla kapıya doğru yürüdü. "Seninle konuşacağız," dedi tekrar.

O çıktıktan sonra Anne mırıldandı. "Hayır. Konuşmayacağız."

On Altıncı Bölüm

Londra
Bir hafta sonra

Anne geri dönmüştü.

Daniel bunu kız kardeşinden duymuştu, o da annesinden duymuştu; doğrudan halasından duymuş olan annesinden.

Daniel daha etkili bir iletişim zinciri hayal edemiyordu.

Genç adam Whipple Tepesi'nden ayrıldıktan sonra Pleinsworth'lerin orada o kadar uzun kalacaklarını tahmin etmemişti. Ya da daha çok, bu meseleyi pek fazla düşünmemişti, ta ki birkaç gün geçip onlar hâlâ dönmeyene kadar.

Fakat sonuçta ortaya çıktı ki, onların (onların derken aslında Anne'i kastediyordu) şehirden uzak kalmaları muhtemelen en iyisi olmuştu. Daniel için çok yoğun bir hafta olmuştu —yoğun ve sinir bozucu. Ayrıca Bayan Wynter'ın varlığının yürüme mesafesinde olduğu bilgisi ise, onun göze alamayacağı zihin dağıtıcı bir durumdu.

Daniel, Hugh'la konuşmuştu. Yeniden. Ve Hugh da

babasıyla konuşmuştu. Yeniden. Ve Hugh ona geri döndüğünde, Daniel'a babasının bu son saldırılarla ilgili olduğunu hâlâ düşünmediğini bildirdiğinde Daniel köpürüp kendini kaybetmişti. Hugh, Daniel'ın haftalardır ısrar ettiği şeyi yapmıştı.

Onu doğrudan Lord Ramsgate ile konuşmaya götürmüştü.

Ve şimdi Daniel tamamen çıkmaza girmişti çünkü o da Lord Ramsgate'in onu öldürmeye çalıştığını düşünmüyordu. Belki bir ahmaktı, belki sadece hayatının bu korkunç sayfasının sonunda tamamen kapandığına inanmak istiyordu. Ancak Ramsgate'in gözlerinde o öfkeyi görememişti. Hugh hemen vurulduktan sonra, en son karşılaştıkları zamanki öfke yoktu.

Ayrıca Hugh'un intihar tehditinde bir değişme yoktu. Daniel arkadaşının bir dâhi mi yoksa deli mi olduğundan emin değildi ama her iki durumda da Hugh'un, Daniel'a bir şey olursa kendini öldüreceğini tekrarlaması ürpertici̇ydi. Lord Ramsgate gözle görülür derecede sarsılmıştı, bu onun bu tehditi ilk duyuşu olmasa da. Daniel bile böylesine korkunç bir yemine tanıklık ederken kendini kötü hissetmişti.

Ve Daniel ona inanmıştı. Hugh'un gözlerindeki o ifade... bu sözleri söylerkenki o buz gibi, neredeyse ifadesiz bakış... dehşet vericiydi.

Bütün bunların anlamı, Lord Ramsgate ona zarar vermeyeceğine dair söz verdiğinde Daniel'ın inanmış olmasıydı.

Bu, iki gün önceydi. İki gün boyunca Daniel düşünmekten başka neredeyse hiçbir şey yapmamıştı. Başka ki-

min, onun ölmesini isteyeceği hakkında. Anne'in onun için sorumlu olamayacağını söylerken ne demek istediği hakkında. Anne'in sakladığı sırlar hakkında ve Anne'in ona bütün bilgilere sahip olmadığını söylediği hakkında.

Anne bununla ne halt demek istiyordu?

Bu saldırı ona yönelik olabilir miydi? Birinin, Anne'in Daniel'ın aracıyla eve gideceğini fark etmiş olması anlaşılmaz değildi. İkisi kesinlikle hanın içinde birinin koşum takımına sabotaj yapmasına yetecek kadar uzun süre oturmuşlardı.

Daniel, Hoby'nin mağazasında Anne'le karşılaştıkları o günü düşündü tekrar. Genç kadının gözleri irileşmişti ve çok korkmuş görünüyordu. Görmek istemediği biri olduğunu söylemişti.

Kim?

Ve Anne, Daniel'ın ona yardım edebileceğini fark etmemiş miydi? Daniel sürgünden henüz dönmüş olabilirdi ama onun bir konumu vardı ve bu konumla birlikte güce de sahipti. Kesinlikle genç kadını güvende kılmaya yetecek bir güçtü bu. Evet, son üç yıldır kaçmaktaydı ama o, Marki Ramsgate ile mücadele ediyordu.

Daniel, Winstead Kontu'ydu ve konum olarak kendinden üstün pek az erkek vardı. Bir avuç dük, birkaç marki ve soylular. Elbette ki Anne böyle yüksek sınıflardan bir düşman edinmeyi becermiş olmazdı.

Fakat Daniel, Pleinsworth Evi'nin merdivenlerinden bir görüşme yapmak için çıkarken Anne'in evde olmadığı bilgisini aldı.

Ve ertesi sabah bu isteğini tekrarladığında yine aynı cevapla karşılaştı.

Şimdi, birkaç saat sonra, Daniel geri geldi ve bu kez halası bu olumsuz cevabı iletmek için şahsen karşısına çıktı.

"O zavallı kızı rahat bırakmalısın," dedi sert bir sesle.

Daniel, Charlotte Hala'sının vaazını dinleyecek durumda değildi, o yüzden de doğrudan konuya girdi. "Onunla konuşmam gerekiyor."

"Burada değil."

"Ah, Tanrı aşkına, hala, ben onun—"

"Sen bu sabah geldiğinde onun yukarıda olduğunu kabul ediyorum," diye araya girdi Leydi Pleinsworth. "Neyse ki Bayan Wynter bu kur yapmalara bir son verilmesi gerektiğini bilecek kadar mantıklı, sen öyle olmasan bile. Ama o, şimdi gerçekten burada değil."

"Charlotte Hala..." dedi Daniel.

"Burada değil!" Halasının çenesi hafifçe yukarıya kalkmıştı. "Öğleden sonrası boş. Boş olan öğleden sonralarında her zaman dışarı çıkar."

"Her zaman?"

"Bildiğim kadarıyla." Halası eliyle havada ufak bir yay çizdi. "Onun yapılacak işleri oluyor ve... Ve işte, her ne yapıyorsa."

İşte, her ne yapıyorsa. Ne ifade ama!

"Pekâlâ," dedi Daniel ters bir biçimde. "Onu bekleyeceğim."

"Ah, hayır, beklemeyeceksin."

"Salonunda oturmaktan beni men mi edeceksin?" dedi Daniel, ona yüzünde inanmaz bir ifadeyle bakarak.

Halası kollarını göğsünde bağladı. "Eğer mecbur kalırsam evet."

Daniel da kollarını göğsünde bağladı. "Ben senin yeğeninim."

"Ve çok şaşırtıcı ki, bu bağ senin sağduyulu davranmanı sağlıyor gibi görünmüyor."

Daniel ona bakakaldı.

"Bu, bir aşağılamaydı," dedi halası, "eğer anlamakta zorluk çektiysen belirteyim."

Yüce Tanrım!

"Eğer Bayan Wynter'ı biraz önemsiyorsan," diye devam etti Leydi Pleinsworth amirane bir tonda, "onu rahat bırakırsın. O makul bir hanım ve ben onu çalışanım olarak tutuyorum. Çünkü peşine düşenin *sen* olduğundan eminim, bunun tersi olmadığından da."

"Onunla benim hakkımda mı konuştun?" diye sordu Daniel. "Onu tehdit mi ettin?"

"Elbette hayır," diye çıkıştı halası ama bir saniyeliğine bakışlarını kaçırınca Daniel onun yalan söylediğini anladı. "Sanki onu tehdit edermişim gibi," diye devam etti hışımla Leydi Pleinsworth. "Üstelik, konuşulmaya ihtiyacı olan o değil. O, bu dünyanın düzenini biliyor, sen bilmiyor olsan bile. Whipple Tepesi'nde olanlar görmezlikten gelinebilir—"

"Ne oldu?" diye sordu Daniel, halasının tam olarak neden bahsettiğini düşünüp panik olarak. Acaba biri, onun Anne'in odasına yaptığı ziyareti mi fark etmişti? Hayır, bu imkânsızdı. Eğer durum bu olsa Anne şimdiye kadar evden kovulurdu.

"Onunla yalnız zaman geçirmen," diye açıklık getirdi Leydi Pleinsworth. "Bunun farkında olmadığımı zannetme. Her ne kadar senin aniden Harriet, Elizabeth ve Frances ile ilgilendiğine inanmak istesem de herhangi bir ahmak, senin Bayan Wynter'ın peşinden yavru köpek gibi koştuğunu görebilir."

"Sanırım, bu da başka bir aşağılama," dedi Daniel.

Halası dudaklarını büzüp bu yorumu görmezden geldi. "Onu göndermek istemiyorum," dedi, "ama eğer onunla bağlantını sürdürürsen başka seçeneğim kalmayacak. Ve sen de hiçbir iyi ailenin bir kontla takılan bir mürebbiyeyi işe almayacağından emin olabilirsin."

"Takllmak?" diye tekrarladı Daniel, sesi inanmazlık ve iğrenme arasında bir yerdeydi. "Onu böyle bir kelimeyle aşağılama."

Halası, hafifçe geri çekilip ona yumuşak bir acıma hissiyle baktı. "Onu aşağılayan ben değilim. Aslında, ben Bayan Wynter'ı senin sahip olmadığın muhakeme gücüne sahip olduğu için takdir ediyorum. Bu kadar çekici genç bir mürebbiyeyi işe almamam için beni uyarmışlardı ama görünüşüne rağmen son derece zeki. Ve kızlar da onu çok seviyorlar. Ona güzelliği için ayrımcılık yapmamı mı istiyorsun?"

"Hayır," dedi Daniel hayal kırıklığıyla yerinde duramayarak. "Hem bunun bu durumla ne ilgisi var? Ben sadece onunla konuşmak istiyorum." Sesi cümlesinin sonunda yükselip tehlikeli bir şekilde kükremeye dönüştü.

Leydi Pleinsworth onun yüzüne uzun uzun baktı. "Hayır," dedi.

Daniel, halasını terslememek içini gerçekten de dilini ısırdı. Halasının onu Anne ile görüştürmeye izin vermesinin tek yolu, Whipple Tepesi'ndeki saldırının hedefinin Anne olduğundan şüphelendiğini söylemekti. Fakat Anne'in geçmişiyle ilgili herhangi bir skandal iması, genç kadının anında işten kovulmasına neden olurdu ve Daniel, onun işsiz kalmasının sebebi olmak istemiyordu.

Sonunda Daniel'ın sabrı yıpranmış bir urgan gibi aşındı ve dişlerinin arasından nefesini vererek konuştu. "Onunla bir kez olsun konuşmam gerekiyor. Sadece bir kez. Bu, kapı aralık olarak senin salonunda olabilir ama yalnız kalmamız konusunda ısrar edeceğim."

Halası ona şüpheli bir ifadeyle baktı. "Bir kez?"

"Bir kez." Açıkçası bu doğru değildi; Daniel bundan çok daha fazlasını dilerdi ama halasından rica edebileceği bu kadardı.

"Bunu düşüneceğim," dedi halası burnunu çekerek.

"Charlotte Hala!"

"Ah, pekâlâ, sadece bir kez ve bu sadece, annenin doğruyu yanlıştan ayırt edebilecek bir oğlan yetiştirdiğine inanmayı istediğim için."

"Ah, Tanrı aşkına—"

"Benim önümde Tanrı'ya saygısızlık yapma," diye uyardı onu halası, "ve verdiğim kararı yeniden bana gözden geçirtme."

Daniel, dişlerini kuvvetle sıkarak ağzını öyle sıkı kenetledi ki, neredeyse dişlerinin un ufak olacağını zannetti.

"Yarın uğrayabilirsin," diye lütfetti Leydi Pleinsworth. "Sabah on birde. Kızlar, Sarah ve Honoria ile birlikte alışverişe gitmeyi planlıyorlardı. Onların evde olmasını pek istemiyorum, siz ikiniz..." Halası bunu nasıl tarif edeceğini bilmiyor gibiydi, o yüzden elini havada antipatik bir biçimde salladı.

Daniel, başını sallayıp selam verdi ve evden ayrıldı.

Ama halası gibi o da, onları yan odanın kapısını aralayıp söyledikleri her bir kelimeyi duymuş olan Anne'i görmedi.

Anne, Daniel evden fırtına gibi çıkıp gidene kadar bekledi, sonra da elinde duran mektuba baktı. Leydi Pleinsworth yalan söylememişti; işlerini görmek için dışarı çıkmıştı aslında. Ama arka kapıdan geri dönmüştü, kızlar yanında olmadığında her zaman yaptığı gibi. Daniel'ın salonda olduğunu duyduğunda odasına doğru gidiyordu. Onları gizlice dinlememesi gerekirdi ama kendine engel olamamıştı. Bu, Daniel'ın ne dediğiyle ilgili değildi, Anne sadece onun sesini duymak istemişti.

Bu, onun sesini duyacağı son sefer olacaktı.

Mektup, kız kardeşi Charlotte'tandı ve biraz gecikmeliydi çünkü Anne'in Whipple Tepesi'ne gitmeden önce her zaman mektuplarını yollamayı tercih ettiği yerde o günden beri durmaktaydı. Panik içerisinde ayakkabı imalatçısının dükkânına girdiği, o gün gitmediği postanede. Eğer Anne, George Chervil'i gördüğünü zannetmeden önce bu mektubu almış olsaydı korkmamış olurdu.

Charlotte'un dediğine göre, George yine eve gelmişti ve neyse ki bu kez Bay ve Bayan Shawcross evde değillerdi. George, ilk önce Anne'in nerede olduğunu öğrenmek için Charlotte'u ikna etmeye çalışmış, sonra da bağırıp hizmetçilerin Charlotte'un güvende olup olmadığından endişe ederek içeri koşmalarına neden olmuştu. Daha sonra evden ayrılmıştı ama Anne'in aristokrat bir ailenin yanında mürebbiye olarak çalıştığını öğrenmişti. Ve şimdi bahar vakti olduğuna göre, Anne'in muhtemelen Londra'da olması gerektiğini düşünmüştü. Charlotte, onun Anne'in hangi ailenin yanında çalıştığını bildiğini sanmıyordu; bilseydi ondan cevap almak için bu kadar enerji harcamazdı. Ama yine de Charlotte endişeliydi ve Anne'e tedbir alması için yalvarıyordu.

Anne, elindeki mektubu buruşturduktan sonra şöminede yanan ateşe baktı. Charlotte'un mektuplarını okuduktan sonra hep yakardı. Bu, her seferinde acı verirdi; incecik kâğıt tutamları, eski yaşantısıyla arasındaki tek bağıydı ve küçük yazı masasına oturup, gözlerindeki yaşları bastırmaya çalışarak Charlotte'un el yazısının kavislerinin üzerinden işaret parmağıyla defalarca geçmişti. Ama Anne'in bir hizmetkâr olarak çok iyi bir mahremiyete sahip olduğuna dair bir yanılsaması yoktu ve eğer bu mektuplar ortaya çıkarsa onları nasıl açıklayabileceğine dair bir fikri de. Yine de bu kez, Anne kâğıdı mutlulukla ateşe attı.

Şey, mutlulukla değil. Bundan sonra herhangi bir şeyi bir daha mutlulukla yapacağından kuşkuluydu. Ama yine de onu yok etmekten keyif almıştı, bu her ne kadar acımasız ve öfkeli bir keyif olsa da.

Anne, gözyaşlarının akmaması için sıkıca bastırarak gözlerini kapadı. Neredeyse kesin olarak Pleinsworth'leri bırakmak zorunda kalacaktı. Ve bu yüzden inanılmaz kızgındı. Bu, şimdiye kadar sahip olduğu en iyi işti. Yaşlı bir hanımla bir adaya tıkılmış değildi, bitmek bilmeyen bir sıkıntının bitmek bilmeyen bir döngüsü yoktu. Çocukları uyurken görünüşe göre Anne'i eğitmesi gerektiğini düşünen kaba, yaşlı bir adama karşı odasının kapısını sürgülemek zorunda değildi. Pleinsworth'lerle birlikte yaşamayı seviyordu. Bu, onun yuva gibi hissetmeye en yakın olduğu şeydi, ta... ta...

Ta evinden bu yana.

Anne kendini nefes almak için zorladı, sonra elinin tersiyle gözyaşlarını sildi. Ama sonra tam koridora yönelip merdivenleri çıkacaktı ki, kapının vurulduğunu duydu. Muhtemelen Daniel'dı, bir şey unutmuş olmalıydı.

Anne tekrar hızla odaya girdi, kapıyı tam kapatmadı. Aslında tamamen kapatması gerektiğini biliyordu ama bu büyük ihtimalle onu son görüşü olacaktı. Gözünü aralığa dayayarak kâhyanın kapıyı açmaya gitmesini izledi. Granby kapıyı açtığında Daniel'ı değil, daha önce hiç görmediği bir erkeği gördü.

Oldukça sıradan görünümlü bir adamdı, hayatını kazanmak için çalışan biri olduğu izlenimini veren bir kılığı vardı üzerinde. İşçi değildi, bunun için fazla temiz ve düzenliydi. Ama onda kaba bir taraf vardı ve konuşmaya başladığında aksanı Doğu Londra'nın sert ritmini taşıyordu.

"Teslimatlar arkadan," dedi Granby hemen.

"Teslimat için burada bulunmuyorum," dedi adam başını sallayarak. Aksanı kaba saba olabilirdi ama tavırları nazikti ve kâhya kapıyı onun suratına kapatmadı.

"O halde işiniz nedir?"

"Ben muhtemelen burada yaşayan bir kadını arıyorum. Bayan Annelise Shawcross."

Anne o anda nefes almayı bıraktı.

"Burada o isimde biri yok," dedi Granby kesin bir biçimde. "Şimdi eğer izin verirseniz—"

"Kendine başka bir isim takmış olabilir," diye sözünü kesti adam. "Onun hangi ismi kullanabileceğini bilemiyorum ama bana kadının siyah saçlı, mavi gözlü ve oldukça güzel olduğu söylendi." Omzunu silkti. "Ben onu hiç görmedim. Burada hizmetçi olarak çalışıyor olabilir ama o, kesinlikle üst tabakadan biri."

Anne'in bedeni korkuyla gerildi. Granby'nin bu tariften onu tanımamasına imkân yoktu.

Ama Granby korktuğu gibi konuşmadı. "Bahsettiğiniz kişi bu evden biri gibi görünmüyor. İyi günler, bayım."

Adamın yüzü kararlılıkla gerildi ve Granby kapıyı kapatmadan önce ayağını koydu. "Eğer fikrinizi değiştirirseniz bayım," dedi bir şeyi ileri doğru uzatarak, "işte, benim kartım."

Granby'nin kolları iki yanında gergin bir biçimde kaldı. "Fikrimi değiştirmem biraz zor."

"Eğer öyle diyorsanız." Adam kartını tekrar göğsünün cebine koydu, bir saniye daha bekleyip sonra evden ayrıldı.

Anne, elini kalbinin üzerine yerleştirdi ve derin ama sessiz nefesler almaya çalıştı. Eğer Whipple Tepesi'ndeki saldırının George Chervil'in işi olduğundan şüphesi vardıysa bile artık kuşkusu kalmamıştı. Ve eğer George intikamını almak için, Winstead Kontu'nun hayatını bile riske atmayı göze alıyorsa küçük Pleinsworth kızlarından birine zarar vermek için gözünü kırpmazdı.

Anne, on altı yaşındayken onun kendisini baştan çıkarmasına izin vererek kendi hayatını mahvetmişti ama onun başkasına zarar vermesine neden olmayacaktı. Ortadan kaybolmak zorundaydı. Derhal. George onun nerede ve kim olduğunu biliyordu.

Ama Anne, Granby koridordan uzaklaşmadan odadan çıkamazdı. Adam orada öylece duruyordu, eli kapı kolunda donmuş gibiydi. Sonra arkasını döndü ve döndüğünde... Anne onun gözünden hiçbir şey kaçmadığını bilmeliydi. Eğer kapıdaki Daniel olsaydı odanın kapısının hafifçe aralık olduğunu fark etmezdi ama Granby? Bu, bir boğanın önünde kırmızı bayrak sallamak gibiydi. Kapı ya açık olmalıydı ya da tamamen kapalı. Ama asla bir karış aralık olmazdı.

Ve elbette Granby onu gördü.

Anne saklanmaya çalışmadı. Ona bu kadarını borçluydu, onun için yaptığı şeyden sonra... Kapıyı açıp koridora çıktı.

Bakışları karşılaştı ve Anne nefesini tutarak bekledi ama Granby sadece başını salladı ve "Bayan Wynter," dedi.

Anne de başını sallayarak ona karşılık verdi ve saygıyla reveransta bulundu. "Bay Granby."

"Güzel bir gün, öyle değil mi?"

Anne yutkundu. "Çok güzel."

"Öğleden sonra izinliydiniz, sanırım?"

"Evet, efendim."

Granby bir kez daha başını salladı, sonra da sanki sıradışı hiçbir şey olmamış gibi konuştu. "Devam edin."

Devam edin.

Anne'in her zaman yaptığı da bu değil miydi? Man Adası'nda üç yıl boyunca, onu yemek masasının etrafında kovalamanın iyi bir spor olduğunu düşünen Bayan Summerlin'in yeğeni dışında kendi yaşıtı başka hiç kimseyi görmeyerek... Sonra dokuz ay boyunca Birmingham yakınlarında kalmıştı; Bayan Barraclough, Bay Barraclough'yu genç kadının kapısını çalarken yakaladığı için referans bile verilmeden kovulduğu yerde. Sonra Shropshire'da üç yıl boyunca kalmıştı ki çok kötü değildi. İşvereni duldu ve oğulları da sıklıkla üniversite için evin dışındalardı. Ama sonra kızlar büyüyüp küstahlaştılar ve Anne'e hizmetlerine artık ihtiyaç duyulmadığını bildirdiler.

Ama Anne devam etmişti. İkinci bir referans mektubu elde etmişti ki bu da Pleinsworth'lerin evinde bir pozisyon edinmesi için gereken şeydi. Ve şimdi buradan ayrılıyordu, yine devam edecekti.

Gerçi nereye gideceğine dair hiçbir fikri yoktu.

On Yedinci Bölüm

Ertesi gün, Daniel tam on bire beş kala Pleinsworth Evi'ndeydi. Aklında Anne'e sorması gereken bir dizi soru vardı ama kâhya onu eve aldığında genç adam hatırı sayılır bir şamatayla karşılaştı. Harriet ve Elizabeth koridorun bir ucunda birbirlerine bağırıyorlardı, anneleri de onların her ikisine birden bağırıyordu ve salon kapısının yanındaki arkalıksız kanepede üç hizmetçi oturmuş, hıçkırarak ağlıyordu.

"Neler oluyor?" diye sordu Daniel, gözle görülür derecede perişan olan Frances'i salona götürmeye çalışan Sarah'ya.

Sarah ona sabırsız bir bakış attı. "Bayan Wynter. Ortadan kayboldu."

Daniel'ın adeta kalbi durdu. "*Ne?* Ne zaman? Ne oldu?"

"Bilmiyorum," diye tersledi Sarah. "Niyeti hakkında pek bilgi sahibi değilim." Sarah hıçkırıklara boğulup zorlukla nefes alan Frances'e dönmeden Daniel'a sinirli bir bakış fırlattı.

"Bu sabahki derslerden önce gitmiş," diye hıçkırdı Frances.

Daniel küçük kuzenine baktı. Frances'in gözlerinin etrafı kızarmış ve içi kanlanmıştı. Yanakları yaşlarla ıslanmıştı ve küçük bedeni kontrolsüz bir şekilde sarsılıyordu. Daniel onun da kendisinin hissettiği gibi göründüğünü fark etti. Gözlerinin içine bakabilmek için, hissettiği dehşeti bastırmaya çalışarak onun yanına çömeldi. "Dersleriniz kaçta başlıyordu?" diye sordu.

Frances zorlukla nefes alıp konuştu. "Dokuz buçukta."

Daniel öfkeli bir ifadeyle Sarah'ya döndü. "Neredeyse iki saattir yok ve kimse beni bilgilendirmedi mi?"

"Frances, lütfen," diye yalvardı Sarah, "ağlamayı kesmen lazım. Ve hayır," dedi kızgın bir şekilde yüzünü Daniel'a çevirip, "kimse seni bilgilendirmedi. Lütfen söylesene, bunu neden yapalım?"

"Benimle oyun oynama, Sarah," diye uyardı Daniel onu.

"Oyun oynuyor gibi mi görünüyorum?" diye çıkıştı Sarah, kız kardeşine dönüp ses tonunu yumuşatmadan önce. "Frances, lütfen, derin derin nefes almaya çalış."

"Bana söylenmesi gerekirdi," dedi Daniel sert bir tonda. Sabrı tükeniyordu. Anne'in düşmanı —ve Daniel artık bir düşmanı olduğundan emindi— onu yatağından alıp götürmüştü. Genç adamın cevaplara ihtiyacı vardı, Sarah'nın kibirli azarlamalarına değil. "En azından doksan dakikadır yok," dedi Daniel. "Sizin bana—"

"Ne?" diye sözünü kesti Sarah. "Ne yapmamız gerekiyordu? Değerli zamanımızı seni bilgilendirerek boşa harcamamız mı? Onunla hiçbir bağı olmayan veya onun üzerinde hiçbir hakkı olmayan seni mi? Seni, niyeti sadece—"

"Onunla evleneceğim," diye araya girdi Daniel.

Frances, başını kaldırdı ve gözleri umutla ışıldayarak ağlamayı kesti. Hâlâ koltukta hareketsiz bir şekilde yan yana oturan hizmetçiler bile seslerini kesti.

"Ne dedin sen?" diye fısıldadı Sarah.

"Onu seviyorum," dedi Daniel sözcükler ağzından dökülürken gerçeği kendi de fark ederek. "Onunla evlenmek istiyorum."

"Ah, Daniel," diye ağlamaya başladı Frances, Sarah'nın yanından ayrılıp kolunu ona sararak. "Onu bulmalısın. Bulmalısın!"

"Ne oldu?" diye sordu Daniel hâlâ ona şaşkınlıkla bakan Sarah'ya. "Bana her şeyi anlat. Not bırakmış mı?"

Sarah başını salladı. "Annemde. Çok fazla şey demiyor, gerçi. Sadece üzgün olduğunu ve gitmesi gerektiğini yazmış."

"Beni kucakladığını da yazmış," dedi Frances. Daniel'ın paltosunun içine doğru dökülen kelimeleri anlaşılmazdı.

Daniel, gözlerini Sarah'dan ayırmadan onun sırtını sıvazladı. "Kendi isteğiyle gitmediğine dair herhangi bir imada bulunmuş mu?"

Sarah ona şaşkınlıkla baktı. "Birinin onu kaçırdığını mı düşünüyorsun?"

"Ne düşüneceğimi bilmiyorum," dedi Daniel.

"Odasında her şey yerli yerinde," dedi Sarah. "Ona ait bütün eşyalar alınmış ama başka hiçbir şeyde bir terslik yok. Yatağı özenli bir şekilde yapılmış."

"O her zaman yatağını yapardı," diye burnunu çekti Frances.

"Ne zaman ayrıldığını bilen var mı?" diye sordu Daniel.

Sarah başını iki yana salladı. "Kahvaltısını yapmadı. O yüzden kahvaltıdan önce olmalı."

Daniel, içinden bir küfür savurduktan sonra kendini yavaşça Frances'in kollarından ayırdı. Anne'i nasıl arayacağına dair hiçbir fikri yoktu, nereden başlayacağını bile bilmiyordu. Genç kadın geçmişine dair o kadar az ipucu vermişti ki... Eğer bu kadar dehşete düşmüş olmasa durumu komik bile sayılırdı. Bildiği şey... neydi? Anne-babasının gözleri mi? Şu anda onu bulmasına yardım edecek bir şey olması lazımdı.

Ama elinde hiçbir şey yoktu. Kesinlikle hiçbir şey.

"Lordum?"

Daniel başını kaldırıp baktı. Seslenen Granby idi, Pleinsworth'lerin emektar kâhyası hiç huyu olmadığı halde endişeli görünüyordu.

"Sizinle bir şey konuşabilir miyim, efendim?" diye sordu Granby.

"Elbette." Daniel, ikisini merak ve şaşkınlıkla izleyen Sarah'nın yanından uzaklaştı ve salona gitmek üzere Granby'ye işaret etti.

"Leydi Sarah ile konuştuklarınızı duydum," dedi Granby huzursuzca. "Niyetim dinlemek değildi."

"Elbette," dedi Daniel çabucak. "Devam et."

"Siz... Bayan Wynter'ı önemsiyor musunuz?"

Daniel, kâhyaya dikkatle baktıktan sonra başını salladı.

"Dün bir adam geldi," dedi Granby. "Leydi Pleinsworth'e söylemem gerekirdi ama emin olamadım ve Bayan Wynter hakkında sonunda hiçbir şey olmadığı ortaya çıkacak hikâyeler anlatmak istemedim. Ama şimdi o gittiğine göre bunun hiçbir şey olmadığı kesin..."

"Ne oldu?" diye sordu Daniel hemen.

Kâhya gergin bir şekilde yutkundu. "Bir adam geldi ve Bayan Annelise Shawcross diye birini sordu. Ben de onu derhal göndermek istedim ve burada öyle biri olmadığını söyledim. Ama adam ısrarcıydı ve Bayan Shawcross'un başka bir isim kullanıyor olabileceğini söyledi. Ondan hoşlanmadım, efendim, size bunu söyleyebilirim. O adam..." Granby başını salladı, sanki hafızasından onun kötü anısını silmek ister gibiydi. "Ondan hoşlanmadım," dedi tekrar.

"Adam ne dedi?"

"Onu tarif etti. Şu Bayan Shawcross'u. Siyah saçlı, mavi gözlü ve oldukça güzel olduğunu söyledi."

"Bayan Wynter," dedi Daniel sessizce. Ya da daha doğrusu —Annelise Shawcross. Bu onun gerçek adı mıydı? Adını neden değiştirmişti ki?

Granby başını salladı. "Bu, tam olarak benim Bayan Wynter'ı tarifimle aynı olurdu."

"Sen adama ne söyledin?" diye sordu Daniel, sesindeki paniği belli etmemeye çalışarak. Granby'ın daha önce anlatmadığı için zaten suçluluk hissettiğini Daniel görebiliyordu.

"Ona bu evde bu tanıma uyan birinin olmadığını söyledim. Dediğim gibi, onun tipini beğenmemiştim ve Bayan Wynter'ı tehlikeye atamazdım." Duraksadı. "Bayan Wynter'ı severim."

"Ben de öyle," dedi Daniel yumuşak bir tonda.

"Bunu size söylememin nedeni de bu," dedi Granby, sesi sonunda her zamanki enerjisine kavuşarak. "Onu bulmalısınız."

Daniel derin bir nefes aldı ve ellerine baktı. Titriyor-

lardı. Bu, daha önce de defalarca olmuştu, İtalya'dayken, Ramsgate'in adamları ona yaklaştığında... O zamanlarda da bir şey sanki bedenine hücum etmişti, kanında bir tür dehşet dolanmıştı ve normale dönmesi saatler almıştı. Ama bu, daha da beterdi. Midesi yanıyor ve ciğerleri sıkışmış gibi hissediyordu ve her şeyin ötesinde, kusmak istiyordu.

Daniel korkuyu bilirdi. Bu, onun da ötesindeydi.

Granby'a baktı. "Sence onu bu adam mı götürdü?"

"Bilmiyorum. Ama o adam ayrıldıktan sonra Bayan Wynter'ı gördüm." Granby dönüp sağa doğru baktı ve Daniel onun o sahneyi tekrar zihninde mi canlandırdığını merak etti. "Salondaydı," dedi, "hemen kapının arkasında. Her şeyi duymuştu."

"Emin misin?" diye sordu Daniel.

"Tam buradaydı, duyduğu gözlerinden belli oluyordu," dedi Granby yavaşça. "O adamın aradığı kadındı. Ve Bayan Wynter benim bildiğimi biliyordu."

"Ona ne söyledin?"

"Sanırım havalardan bahsettim. Ya da eşit derecede önemsiz başka bir şeyden. Ve sonra ona devam etmesini söyledim." Granby boğazını temizledi. "Sanırım, onu ele vermek niyetinde olmadığımı anladı."

"Eminim anlamıştır," dedi Daniel sert bir sesle. "Ama yine de evden ayrılması gerektiğini hissetmiştir." Granby'nin Whipple Tepesi'ndeki kazayla ilgili ne kadar şey bildiğinden emin değildi. Herkes gibi, o da muhtemelen bunun Ramsgate'in işi olduğunu düşünmüş olmalıydı. Ama Anne belli ki başka bir durumdan şüpheleniyordu ve her kim ona zarar vermeye çalışıyorsa başka birinin daha onun

yanında zarar görmesini umursamadığı belliydi. Anne, Pleinsworth kızlarından birinin risk altında olmasına izin vermezdi. Ya da...

Ya da kendisinin. Daniel bir an için gözlerini kapadı. Muhtemelen Anne onu koruduğunu düşünüyordu. Ama eğer Anne'e bir şey olursa...

Hiçbir şey genç adamı bundan daha fazla yıkamazdı.

"Onu bulacağım," dedi Daniel, Granby'ye. "Bundan emin olabilirsin."

***

Anne daha önce de yalnız kalmıştı. Aslında, son sekiz yılın çoğunu yalnız hissederek geçirmişti. Ama soğuktan korunmak için geceliğinin üzerine paltosunu giymiş, sert pansiyon yatağında dizlerini kendine çekmiş otururken böyle bir sefaleti daha önce hiç çekmediğini anlıyordu.

Bunun gibi değil.

Belki kırsala gitmeliydi. Orası daha temizdi. Muhtemelen daha az tehlikeli. Ama Londra daha kalabalıktı. Kalabalık caddeler onu görünmez kılarak içine alabilirdi.

Ancak caddeler onu parçalara da ayırabilirdi.

Onun gibi bir kadın için iş yoktu. Onun aksanına sahip kadınlar terzi ya da tezgâhtar olarak çalışmazlardı. Bu yeni muhitinde caddelerde bir aşağı bir yukarı gezinmişti, orta sınıf alışveriş yerleri ve çaresiz fakir semtlerin arasına sıkışmış çok az saygın bir muhitti burası. Eleman aranıyor ilanlarını gördüğü her yere ve birkaç ilan olmayan yere bile girmişti. Ona çok uzun çalışamayacağı, ellerinin fazla yumuşak olduğu ve dişlerinin fazla temiz olduğu söylenmişti. Birden daha fazla adam ona kötü niyetle bakıp gülmüş, sonra da farklı türde bir iş önermişlerdi.

Elinde referans mektubu olmadan kibar bir kadının yapabileceği mürebbiyelik ya da şaperonluk işini elde edemezdi ama önceki işlerinden kalan elindeki referans mektupları Anne Wynter adınaydı ve o artık Anne Wynter olamazdı.

Dizlerini biraz daha kendine doğru çekti ve gözlerini sımsıkı kapatarak yüzünü dizlerine dayadı. Bu odayı görmek istemiyordu, böylesi küçük bir odada bile eşyalarının ne kadar az göründüğünü görmek istemiyordu. Bu pencerelerden sızan rutubetli geceyi görmek istemiyordu ve hepsinden çok, kendini görmek istemiyordu.

Yine isimsiz kalmıştı. Ve bu, canını yakıyordu. Keskin, çentikli bir kesik gibi kalbini acıtıyordu. Her sabah korkuyla uyanarak, bacaklarını yataktan indirip yere ayak basmak korkunç bir şeydi.

Bu, ailesi onu evden attığındaki gibi değildi. En azından o zaman gidecek bir yeri vardı. Bir planı vardı. Kendi seçimi değildi ama o zaman ne yapması, ne zaman yapması gerektiğini biliyordu. Şimdi iki elbisesi, bir paltosu, cebinde on bir poundu vardı ve iş olarak fahişelik dışında bir olasılığı yoktu.

Ve genç kadın bunu yapamazdı. *Yüce Tanrım!* Yapamazdı. Daha önce kendini birine serbestçe teslim etmişti ve aynı hatayı ikinci kez yapmayacaktı. Ve birleşmelerini tamamlamadan önce Daniel'ı durdurmuşken kendini bir yabancıya sunmak zorunda kalmak çok ama çok zalimceydi.

Anne hayır demişti çünkü... Emin bile değildi. Alışkanlıktan, yetiştirildiği tarzdandı, belki. Korkudandı. Anne, gayrimeşru bir çocuk taşımaya dayanamazdı ve baş-

ka türlü olsa onun gibi bir kadını seçmeyecek bir erkeği evliliğe zorlamak istememişti.

Ama hepsinden çok, kendini tutması gerektiği için hayır demişti. Tam olarak, gururu için değildi; başka bir şeydi, daha derin bir şey.

Kalbi yüzündendi.

Kalbi hâlâ temiz ve tamamen onun olan bir şeydi. Bedenini George'a vermişti ama o zaman zannettiğinin aksine, o adam hiçbir zaman genç kadının kalbine sahip olmamıştı. Ve Daniel'ın eli pantolonunu çözmeye uzandığında, onunla sevişmeye hazırlandığında eğer ona müsaade etseydi, eğer kendine izin verseydi Daniel sonsuza kadar genç kadının kalbine sahip olacaktı.

Ama işin gülünç tarafı, Daniel, genç kadının kalbine zaten sahipti. Anne gidip yapılabilecek en ahmakça şeyi yapmıştı. Asla sahip olamayacağı bir erkeğe âşık olmuştu.

Daniel Smythe-Smith, Winstead Kontu, Streathermore Vikontu. Anne onu düşünmek istemiyor ama gözünü her kapadığında düşünüyordu. Daniel'ın gülümsemesi, kahkahası, ona baktığında gözlerinde gördüğü ateşi...

Anne, onun kendisini sevdiğini düşünmüyordu ama Daniel'ın hissettiği şey de yakın olmalıydı. En azından onu önemsiyordu. Ve eğer Anne başka biri olsaydı, ismi ve mevkisi olan biri, deli bir adamın öldürmeye çalışmadığı biri... Belki o zaman Daniel ahmakça, "Ya seninle evlenirsem?" dediğinde genç kadın onun kollarına atılıp haykırabilirdi. "Evet! Evet! Evet!"

Ama onun hayatında evet'lere yer yoktu. Onun hayatı bir hayır'lar dizisiydi. Ve hayat en sonunda onu buraya getirmişti, yıllardır ruhen yalnız olduğu gibi şimdi fiziksel olarak da yalnız başına olduğu bu noktaya.

Midesi yüksek sesle guruldayınca Anne içini çekti. Pansiyona gelmeden önce, akşam yemeği için bir şeyler almayı unutmuştu ve şimdi açlıktan ölüyordu. Muhtemelen en iyisi olmuştu bu; elinden geldiğince cebindeki parayı harcamamalıydı.

Karnı yeniden guruldadı, bu kez daha öfkeyle ve Anne aniden ayaklarını yataktan aşağıya sarkıttı. "Hayır," dedi yüksek sesle. Aslında kastettiği evet olmasına rağmen. Karnı açtı, lanet olsun ve yiyecek bir şeyler bulmaya gidiyordu. Hayatında bir kez olsun evet diyecekti, bu sadece etli börek ve azıcık elma şırasına söyleniyor olsa bile.

Sandalyenin üzerine düzgünce serilmiş elbisesine baktı. Gerçekten de onu tekrar giyip üzerini değiştirmek istemiyordu. Paltosu onu başından etek ucuna kadar örtüyordu. Eğer ayakkabılarını giyip saçını toplarsa kimse onun gecelikle olduğunu anlamazdı.

Anne güldü, günlerdir ilk kez ağzından bu ses çıkmıştı. Yaramaz olmak için ne tuhaf bir yoldu.

Birkaç dakika sonra caddedeydi, her gün önünden geçtiği küçük yiyecek dükkânına doğru gidiyordu. Daha önce hiç içeri girmemişti ama kapı her açıldığında koku burnuna gelmişti... ah, bunlar olağanüstüydü. Etli ve tavuklu börek, sıcak sandviçler ve Tanrı bilir daha başka neler...

Anne, yemeği ellerinin arasında olduğunda kendini neredeyse mutlu hissettiğini fark etti. Dükkân sahibi böreğini kâğıda sarmıştı ve genç kadın tekrar caddeden geri dönerek onu odasına götürüyordu. Bazı alışkanlıklar çok zor kaybolurdu. Etrafındakiler bunu yapmalarına rağmen Anne, sokakta yemek yemek için hâlâ fazla düzgün bir hanımefendiydi. Durup pansiyonun karşısından elma şırası alabilirdi ve odasına geri döndüğünde—

"Sen!"

Anne yürümeye devam etti. Bu muhitteki caddeler çok gürültülüydü, bir sürü sesle olurdu. "Sen!" lafının ona söylenmiş olabileceği aklına gelmezdi. Ama sonra tekrar duydu, ses daha yakınından geldi.

"Annelise Shawcross."

Anne bakmak için başını çevirmedi bile. Bu sesi tanıyordu ve daha da önemlisi, bu ses onun gerçek ismini *biliyordu.* Anne koştu.

Değerli akşam yemeği, parmaklarının arasından kayıp yere düştü ve genç kadın, tahminlerinin ötesinde bir hızla koşmaya başladı. Köşelerden döndü, özür bile dilemeden kalabalığı yararak ilerledi. Ciğerleri yanana ve geceliği tenine yapışana kadar koştu fakat sonunda George'un bağırışından kurtulamadı—

"Tutun onu! Lütfen! O benim karım!"

Muhtemelen George son derece minnettar kalacakmış gibi bir ses tonuyla konuştuğu için birisi Anne'i tuttu. George, genç kadının yanına vardığında onu mengene gibi iri yarı kollarıyla tutan adama döndü. "Karım iyi değil."

"Ben senin karın değilim!" diye bağırdı Anne, onu tutan adamın kollarından kurtulmaya çalışarak. Anne, çırpınıp kollarını savurdu ama adam yerinden kıpırdamadı. "Ben onun karısı değilim," dedi adama, sesinin mantıklı ve makul çıkmasına çalışarak. "O, deli. Yıllardır benim peşimde. Ben onun karısı *değilim,* yemin ederim."

"Gel hadi, Annelise," dedi George yatıştırıcı bir ses tonuyla. "Bunun doğru olmadığını biliyorsun."

"Hayır," diye bağırdı Anne, şimdi her iki adama da karşı koymaya çalışıyordu. "Ben onun karısı değilim!" diye bağırdı tekrar. "Beni öldürecek."

Sonunda onu tutan adam kuşkuyla George'a bakmaya başladı. "Senin karın olmadığını söylüyor," dedi kaşlarını çatarak.

"Biliyorum," dedi George iç çekerek. "Birkaç yıldır böyle. Bizim bir bebeğimiz vardı—"

"Ne?" diye bağırdı Anne.

"Ölü doğdu," dedi George, diğer adama. "Bunu hiç atlatamadı."

"Yalan söylüyor!" diye bağırdı Anne.

Ama George sadece iç çekti ve hilekâr gözleri yaşlarla doldu. "Onun hiçbir zaman evlendiğim kadın olmayacağını kabullenmek zorundayım."

Adam, önce George'un asil yüzüne, sonra da öfkeyle çarpılmış olan Anne'inkine baktı ve ikisi arasında karar vermek zorundaydı. George daha aklı başında gibi gözüküyor olmalıydı ki, Anne'i ona doğru uzattı. "Tanrı yardımcın olsun," dedi.

George, adama birkaç kez teşekkür ettikten sonra yardımını istedi ve adamın mendiliyle kendi mendilini birleştirip Anne'in ellerini bağladı. İşi bittiğinde George, genç kadını sertçe kendine çekti ve Anne ona doğru sendeledi, bedeni onunkine değince iğrenme dolu bir ürperti hissetti.

"Ah, Annie," dedi, "seni tekrar görmek öyle güzel ki."

"Koşum takımını sen kestin," dedi Anne alçak sesle.

"Kestim," dedi George gururlu bir gülümsemeyle. Sonra kaşlarını çattı. "Senin daha ciddi bir biçimde yaralanacağını zannediyordum."

"Lord Winstead'i öldürebilirdin!"

George sadece omzunu silkti ve o anda George, An-

ne'in bütün karanlık şüphelerini kanıtlamış oldu. O, deliydi. O, tamamen, bütünüyle bir kaçıktı. Bunun başka bir açıklaması yoktu. Aklı başında hiç kimse Anne'i ele geçirmek için bir lordu öldürme riskine girmezdi.

"Peki ya o saldırı?" diye sordu Anne. "Sadece aşağılık hırsızların yaptığını zannettiğimiz o saldırı?"

George, ona sanki başka bir lisanda konuşuyormuş gibi baktı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Lord Winstead'in uğradığı saldırı!" diye bağırdı Anne. "Neden böyle bir şey yaptın?"

George hafifçe geriye çekildi, üst dudağı tenezzül ve küçümsemeyle kıvrılmıştı. "Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye tısladı, "ama o senin kıymetli Lord Winstead'inin kendi düşmanları var. Yoksa o sefil hikâyeyi bilmiyor musun?"

"Sen onun adını ağzına almaya layık değilsin," dedi Anne dişlerinin arasından.

Fakat George sadece güldü, sonra mutlu bir şekilde ekledi. "Bu anı ne kadar zamandır beklediğimi biliyor musun?"

Kendisinin sürgünde olduğu süre boyunca olsa gerek, diye düşündü Anne.

"Biliyor musun?" diye kükredi George, elindeki düğümlü mendili tutup acımasızca döndürüp Anne'in elini acıtarak.

Anne onun yüzüne tükürdü.

George'un suratı öfkeyle kızardı. Teni öyle kırmızıydı ki, sarı kaşları neredeyse yüzünde parıldıyordu. "Bu, bir hataydı," diye tısladı George ve onu öfkeyle karanlık bir dar sokağa doğru itti. "Böyle itibarsız bir muhit seçmen

senin için uygun olmuş," dedi. "Kimse dönüp ikinci kez bakmayacaktır, eğer—"

Anne çığlık atmaya başladı.

Ama kimse ona dikkat etmedi ve zaten sadece kısa bir süre için ses çıkarabildi. George karnına sert bir yumruk atınca Anne, nefes almaya çalışarak arkasındaki duvara çarptı.

"Bu anı hayal etmek için sekiz yılım oldu," dedi George korkunç bir mırıltıyla. "Her aynaya baktığımda seni hatırlamak için sekiz yıl." Yüzünü ona doğru yaklaştırdı, gözleri vahşi bir öfkeyle doluydu. "Yüzüme iyi bak, Annelise. İyileşmek için sekiz yılım vardı ama bak! Bak!"

Anne, kaçmaya çalıştı ama George onu sırtı duvara dayalı bir halde oraya sıkıştırmıştı ve çenesinden tutup yaralı yüzüne bakmaya zorladı. Yarası, Anne'in tahmininden daha iyi görünüyordu, artık kırmızı yerine beyazdı ama yine de buruşup büzüşmüş ve yanağını tuhaf bir şekilde ikiye bölerek biçimini bozmuştu.

"Seninle ilk önce biraz eğleneceğimi düşünmüştüm," dedi, "buna bugün erişeceğimi bilmiyordum ama kendimi böyle pis bir ara sokakta da hiç düşünmemiştim." George'un dudakları korkunç bir arzulu ifadeyle kıvrıldı. "Ben bile senin bu kadar aşağıya düşeceğini tahmin etmemiştim."

"Ne demek istiyorsun?" diye fısıldadı Anne.

Ama Anne bunu niye sorduğunu bilmiyordu. Çünkü biliyordu. Başından beri biliyordu ve George bıçağını çıkardığında ikisi de, George'un onunla ne yapmayı planladığını biliyordu.

Anne çığlık atmadı. Bunu düşünmedi bile. Ne yaptı-

ğını tam olarak söyleyemezdi ama on saniye sonra George bir fetüs gibi kıvrılmış, ses bile çıkaramayarak kaldırım taşının üzerinde yatıyordu. Anne, nefes almaya çalışarak onun yanında bir an için daha durdu ve sonra, onu daha önce kestiği yerden tekmeleyip elleri hâlâ bağlı vaziyette koşarak kaçtı.

Bu kez Anne nereye gittiğini kesinlikle biliyordu.

On Sekizinci Bölüm

O akşam saat onda, bir başka sonuçsuz arama gününün ardından Daniel eve yönelmişti. Yürürken kaldırıma bakıyor, birini diğerinin önüne atarken adımlarını sayıyordu.

Özel dedektif tutmuştu. Kendisi de caddeleri tarıyor, Anne'i tarif edip her iki ismini de vererek her bir postaneye bakıyordu. Bu tarife uyan birinin mektup gönderdiğini anımsadıklarını söyleyen iki kişi bulmuştu ama onun mektupları nereye gönderdiğini hatırlamıyorlardı. Ve sonra, en sonunda bir postane sahibi, bunun tamamen farklı birine uyan bir kişinin tarifine uyduğunu söylemişti, Mary Philpott adında hoş bir bayanın. Postane sahibinin anlattığına göre kadın hiç mektup postalamamıştı ama her hafta, saat kurmuş gibi postaneye uğrayıp ona hiç mektup gelip gelmediğini soruyordu, sadece bir kez gelmemişti... iki hafta önce? Adam onu görmediğine şaşırmıştı, özellikle de bir hafta öncesinin mektubunu almayınca. Çünkü o hanımın iki haftadan uzun süre için mektup almadan gittiği neredeyse hiç olmamıştı.

İki hafta. Bu, Anne'in Hoby'nin mağazasına dalıp hayalet görmüş gibi göründüğü o zamana uyuyordu. O gün Anne, görmek istemediği o gizemli kişiyle karşılaştığında mektubunu yollamaya mı gidiyordu? O gün Daniel, çantasındaki mektubunu postalaması için onu bir postaneye bırakmıştı ama mektuplarını almak için Mary Philpott'u kullanan kişiyle aynı olamazdı bu.

Yine de postanedeki adam onun birkaç hafta sonra geldiğini söyleyerek devam etti. Salı günü gelmişti. Her salı gelirdi. Her sah.

Daniel kaşlarını çattı. Anne çarşamba günü kaybolmuştu.

Genç adam, adını üç postaneye de bıraktı ve bırakırken genç kadını gördüklerinde kendisini bilgilendirenlere ödül vaadinde bulundu. Ama bunun ötesinde Daniel ne yapacağını bilmiyordu. Koca Londra'da bir kadını nasıl bulabilirdi ki?

Ve böylece Daniel kalabalığın içinde yüzleri inceleyerek yürüdü, yürüdü, yürüdü... Bu, samanlıkta iğne aramaya benziyordu, hatta daha da beterdi. En azından iğne samanlıktaydı. Oysa Anne belki de Londra'yı terk etmişti.

Ama artık karanlık basmıştı, Daniel'ın uyuması gerekiyordu ve böylece genç adam, eve gittiğinde annesi ve kız kardeşinin orada olmamalarını umarak Mayfair'e yöneldi. Annesiyle kız kardeşi, Daniel'a sabahtan akşama kadar ne yaptığını sormamışlar, o da söylememişti ama zaten iki hanım da biliyordu. Ve Daniel, onların yüzlerindeki acıma ifadesini görmek zorunda kalmasa işler daha da kolay olacaktı.

Sonunda kendi sokağına ulaştı. Etraf neyse ki sessizdi,

duyulan tek ses, genç adamın adımını Winstead Evi'nin girişindeki ilk basamağa basmak için kaldırdığında kendi ağzından çıkan iniltiydi. Tek sesti bu, ta ki biri onun adını fısıldayana kadar...

Daniel donup kaldı. "Anne?"

Gölgelerin arasından, gecenin içinde titreyerek bir karaltı çıktı. "Daniel," dedi tekrar ve eğer başka bir şey söylediyse de Daniel duymadı. Genç adam anında basamaktan geri inip onu kollarına aldı ve neredeyse bir haftadır ilk kez dünya ayağının altından kaymıyor gibi hissetti.

"Anne," dedi genç kadının sırtına, kollarına, saçlarına dokunarak. "Anne, Anne, Anne." Bu sanki söyleyebildiği tek şeydi, sadece onun adı. Anne'in yüzünü öptü, alnını öptü. "Sen nereler—"

Daniel, aniden onun ellerinin bağlı olduğunu fark edip durdu. Anne'in, genç adamın öfkesinin boyutundan dolayı dehşete düşmemesi için dikkatlice, çok çok dikkatlice kadının bileklerindeki düğümü çözmeye başladı.

"Bunu sana kim yaptı?" diye sordu Daniel.

Anne, ellerini uzatırken gergin bir şekilde dudaklarını ıslatarak yutkundu.

"Anne..."

"O, eskiden tanıdığım biriydi," dedi Anne sonunda, "o —ben—sana sonra anlatacağım. Sadece şimdi değil. Yapamam —şu an ihtiyacım olan—"

"Tamam," dedi Daniel onu yatıştırarak. Elini sıktıktan sonra düğümleri açma işine geri döndü. Öyle sımsıkı bağlanmışlardı ki... Muhtemelen Anne de açmaya çalışırken daha da sıkıştırmıştı. "Sadace bir saniye sürecek," dedi Daniel.

"Başka nereye gideceğimi bilemedim," dedi Anne titreyerek.

"Doğru olanı yaptın," diye temin etti onu Daniel. Bileklerinden kumaşı çekip bir yana fırlattı. Anne titremeye başlamıştı, hatta nefesi bile titriyordu.

"Bunu durduramıyorum," dedi Anne titreyen ellerine bakıp.

"İyi olacaksın," dedi Daniel, ellerini kendininkilerin içine alıp, sımsıkı tutup titremelerini önlemeye çalışarak. "Sadece sinirlerin. Aynı şey bana da olmuştu."

Anne başını kaldırıp ona baktı, irileşmiş gözleri soru sorar gibi bakıyordu.

"Ramsgate'in adamları beni Avrupa'da takip ederken," diye açıkladı Daniel. "Titreme geçtiğinde güvende olduğumu biliyordum. İçimde bir şeyler kopardı ve ben titremeye başlardım."

"Titremem geçecek, o zaman?"

Daniel ona cesaretlendirici bir ifadeyle gülümsedi. "Söz veriyorum."

Anne başını salladı, o anda o kadar kırılgan gözüküyordu ki, Daniel'ın tek yapabileceği kollarını ona sarıp onu bütün dünyadan korumaya çalışmaktı. Genç adam kolunu onun omzuna attı ve onu eve doğru götürmeye başladı. "Hadi, içeri girelim," dedi. O kadar doluydu ki —rahatlamayla, korkuyla, öfkeyle ama ne olursa olsun içeri girmeleri lazımdı. Anne'in bakıma ihtiyacı vardı. Muhtemelen yiyeceğe de. Diğer her şeyi sonra çözebilirlerdi.

"Arka taraftan girebilir miyiz?" dedi Anne tereddütlü bir şekilde. "Ben pek —yani ben—"

"Sen her zaman ön kapıyı kullanacaksın," dedi Daniel ateşli bir şekilde.

"Hayır, ondan değil, şey —lütfen," diye yalvardı. "Çok kötü bir haldeyim. Kimsenin beni böyle görmesini istemiyorum."

Daniel onun elini tuttu. "Ben seni görüyorum," dedi sessizce.

Bakışları karşılaştı ve Daniel onun gözünde gördüğü umutsuzluğun birazının kaybolduğuna yemin edebilirdi. "Biliyorum," diye fısıldadı Anne.

Daniel elini onun dudaklarına götürdü. "Çok korktum," dedi Daniel ruhunu açarak. "Seni nerede bulacağımı bilmiyordum."

"Üzgünüm," dedi Anne, "bunu bir daha yapmayacağım."

Ama onun bu özründe Daniel'ı huzursuz eden bir şeyler vardı. Fazla uysal bir şey, fazla ürkek...

"Sana bir şey sormam lazım," dedi Anne.

"Birazdan," dedi Daniel. Onun merdivenlerden çıkmasına yardım edip elini kaldırdı. "Bir saniye bekle." Koridora bir göz attı, kimsenin olmadığından emin olduktan sonra ona içeri gelmesi için işaret etti. "Bu taraftan," diye fısıldadı ve birlikte sessizce Daniel'ın üst kattaki odasına gittiler.

Daniel arkasından kapıyı kapattığında kendini yine ne yapacağını bilmez bir halde buldu. Her şeyi bilmek istiyordu —bunu ona kim yapmıştı? Anne neden kaçmıştı? O aslında kimdi? Genç adam cevaplar istiyordu, hem de hemen.

Hiç kimse Anne'e bu şekilde davranamazdı. Daniel nefes alırken bu olamazdı.

Ama ilk önce Anne'in ısınması ve sadece nefes alması

gerekiyordu. Ve kendisinin artık güvende olduğunu fark etmesi. Daha önce Daniel da Anne'in yerinde olmuştu. Kaçmanın nasıl bir şey olduğunu bilirdi.

Lambanın birini yaktı, sonra diğerini. Işığa ihtiyaçları vardı, ikisinin de.

Anne pencerenin yanında, bileklerini ovuşturarak ayakta duruyordu ve o akşam ilk kez Daniel gerçekten ona bakıyordu. Genç kadının darmadağınık olduğunu biliyordu ama onu bulmanın verdiği rahatlamayla, ne kadar perişan göründüğünü fark etmemişti. Saçları bir tarafta tutturulmuş ama diğer tarafından dağılmıştı, paltosunun bir düğmesi eksilmişti ve yanağında Daniel'ın kanının öfkeyle akmasına neden olan bir çürük vardı.

"Anne," dedi, sorulması gereken soruya uygun kelimeleri arayarak. "Bu gece... O her kimse... O sana..."

Daniel kelimeyi ağzından çıkaramıyordu. Kelime, dilinin ucunda duruyordu, ekşi ve öfkeli tadıyla.

"Hayır," dedi Anne, kendini sessiz bir ağırbaşlılıkla tutarak. "Yapabilirdi ama beni bulduğunda dışarıdaydım ve—" Anne tekrar bakışlarını uzaklaştırıp gözlerini, önüne gelen o hatıraya karşı yumdu. "Bana dedi ki —onun bana yapacağı şey—"

"Bir şey söylemek zorunda değilsin," dedi Daniel hemen. *En azından şimdi, bu kadar üzgünken değil.*

Fakat Anne başını iki yana salladı. Gözleri Daniel'ın inkâr edemediği bir kararlılıkla parlıyordu. "Sana her şeyi anlatmak istiyorum," dedi Anne.

"Daha sonra," dedi Daniel nazikçe. "Sen banyonu yaptıktan sonra."

"Hayır," dedi Anne, sesi neredeyse gözyaşlarına boğu-

lacakmış gibi çatlıyordu. "Konuşmama izin vermelisin. Saatlerce dışarıda durdum ve cesaretimi ancak toplayabildim."

"Anne, senin cesarete ihtiyacın yok—"

"Benim adım Annelise Shawcross," diye araya girdi. "Ve senin metresin olmak istiyorum." Ardından, Daniel ona donup kalmış bir şaşkınlıkla bakarken Anne ekledi. "Eğer beni kabul edersen."

Yaklaşık bir saat sonra Daniel pencerenin kenarında durmuş, Anne'in banyosunu bitirmesini bekliyordu. Anne kendisinin evde olduğunu kimsenin bilmesini istememişti, o yüzden de Daniel adamlarına küveti doldurmalarını söyleyip beklerken Anne'i gardıroba saklamıştı. Şimdi ise Anne muhtemelen hâlâ suyun içindeydi, buz gibi korkunun bedenini terk etmesini bekliyordu.

Anne, tek seçeneğinin bu olduğunu söyleyerek genç adamla teklifi hakkında konuşmaya çalışmıştı ama Daniel onu dinlememişti. Kendisi için böyle bir şey teklif etmek... Bunu ancak kendini tamamen ümitsiz hissediyorsa yapabilirdi.

Ve bu, Daniel'ın hayal etmeye bile dayanamadığı bir şeydi.

Daniel banyonun kapısının açıldığını duyunca ona bakmak için arkasını döndü. Anne tamamen temizlenip yenilenmişti, ıslak saçlarını taramış ve sağ omzundan aşağıya bırakmıştı. Örmemiş ama bir şekilde kalın bir urgan gibi döndürmüştü.

"Daniel?" Anne odaya girerken onun adını son derece yavaşça söyledi, çıplak ayaklarıyla konforlu kilime basıyordu. Gözleriyle neredeyse aynı renk olan Daniel'ın gece

mavisi robdöşambrını giymişti. Üzerinde çok büyük duruyordu, neredeyse bileklerine değiyordu. Yerinden kaymadan üzerinde tutabilmek için kollarını beline sarmıştı.

Daniel, onun daha önce hiç bu kadar güzel görünmediğini düşündü.

"Buradayım," dedi Daniel, Anne'in onu pencerenin yanında durduğunu görmediğini fark edince. O yıkanırken genç adam da üzerindeki paltosunu, boyunbağını ve çizmelerini çıkarmıştı. Uşağı, o yardım istemeyince dışarı çıkmış ve Daniel çizmelerini uşağının onları alıp odasında parlatması için bir istek olarak algılamasını umarak kapısının dışına bırakmıştı.

Bu gece bölünmek için uygun bir gece değildi.

"Umarım senin robdöşambrını giymemde bir sakınca yoktur," dedi Anne, kollarını bedenine daha da sıkı sararak. "Başka hiçbir şey yoktu..."

"Elbette bir sakınca yok," diye yanıtladı Daniel. "İstediğin her şeyi kullanabilirsin."

Anne başını salladı ve o uzaklıktan bile Daniel onun gergin bir şekilde yutkunduğunu görebildi. "Senin zaten," dedi Anne, "muhtemelen benim gerçek ismimi bildiğin aklıma geldi."

Daniel ona baktı.

"Granby'den," diye açıklık getirdi Anne.

"Evet," dedi Daniel. "Bana seni arayan adamdan bahsetti. Seni aramaya başladığımda elimde olan tek şey oydu."

"Sanırım bu pek yardımcı olmamıştır."

"Evet." Daniel'ın dudakları kurnaz bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Gerçi Mary Philpott ismine ulaştım."

Anne'in dudakları anlık bir şaşkınlıkla aralandı. "Bu,

kız kardeşim Charlotte'a yazarken kullandığım isim. Böylece anne-babam onun benimle irtibatta olduğunu fark etmeyeceklerdi. Ben de kız kardeşimin mektupları vasıtasıyla öğrendim George'un hâlâ—" Anne durdu. "Fazla hızlı gidiyorum."

Daniel'ın elleri başka bir adamın ismini duyması karşısında birbirine kenetlenmişti. Bu George her kimse, Anne'e zarar vermeye çalışmıştı. Onu öldürmeye. Ve o an Daniel'ın kolunu hızla savurup bir şeye yumruk atma isteği had safhadaydı. Bu adamı bulmak istiyordu; onun canını yakmak, eğer Anne'in yeniden başına bir şey —herhangi bir şey— gelecek olursa onu çıplak elleriyle öldüreceğini anlamasını sağlamak istiyordu.

Ve üstelik Daniel kendini asla vahşi biri olarak düşünmemişti.

Anne'e baktı. Genç kadın, kollarıyla kendini sararak hâlâ odanın ortasında duruyordu. "Benim adım —benim adım Annelise Shawcross'du," dedi. "On altı yaşındayken korkunç bir hata yaptım ve o zamandan beri bunun bedelini ödüyorum."

"Her ne yaptıysan—" Daniel onun sözünü kesti ama Anne onu durdurmak için elini kaldırdı.

"Ben bakire değilim," dedi ona. Sözcükleri havayı bıçak gibi kesti.

"Umurumda değil," dedi Daniel ve gerçekten de umursamadığını fark etti.

"Umursamalısın."

"Ama umursamıyorum."

Anne ona gülümsedi —sanki çaresizce genç adamın fikrini değiştirmeye çalışıyordu. "Adı George Chervil'di,"

dedi. "Babası öldüğü için artık Sör George Chervil. Ben Northumberland'de büyüdüm, ülkenin batı bölümünde orta büyüklükte bir kasabada. Babam toprak sahibi kibar tabakadan biri. Her zaman konforlu bir hayat sürdük ama pek zengin değildik. Yine de saygın bir aileydik. Her yere davet edilirdik ve benimle kız kardeşlerimin iyi birer evlilik yapması bekleniyordu."

Daniel başını salladı. Bu, zihninde kolayca canlandırabileceği bir resimdi.

"Chervil'ler çok zenginlerdi ya da en azından oradaki herkese kıyasla öyleydiler. Buraya baktığımda..." Anne bu şık yatak odasında etrafına bakındı, Daniel'ın sahip olduğu bütün o ihtişama... Daniel, Avrupa'dayken bu kadar konfor içerisinde değildi, böyle şeylerin değerini takdir etmekte bir daha başarısız olmayacaktı.

"Onlar bu konumda değillerdi," diye devam etti Anne, "ama bize göre —o bölgedeki herkese göre— onlar tartışmasız bir biçimde bilinen en önemli aileydi. Ve George onların tek çocuğuydu. Çok yakışıklıydı ve bana güzel şeyler söylüyordu. Ben de ona âşık olduğumu sanmıştım." Anne çaresizce omzunu silkip tavana baktı, sanki kendi gençliğinden af diliyor gibiydi.

"Bana beni sevdiğini söyledi," diye fısıldadı.

Daniel yutkundu ve neredeyse ebeveyn olmanın nasıl bir şey olduğuna dair içine bir his doğdu. Bir gün, bir kızı olacağını diliyordu ve o kız, şu an önünde duran kadına benzeyecekti. Eğer kızı yüzünde şaşkın bir ifadeyle ona bakıp, "Bana beni sevdiğini söyledi," diyecek olursa...

Cinayet dışında hiçbir şey kabul edilebilir bir tepki olmayacaktı.

"Benimle evleneceğini düşünüyordum," dedi Anne. Biraz kendini toplamış gibiydi, sesi enerjikti, neredeyse ciddiydi. "Ama durum şu ki, bana benimle evleneceğini hiç söylememişti. O yüzden, sanırım bir şekilde, suçun birazı da benim—"

"Hayır," dedi Daniel ateşli bir şekilde, çünkü ne olmuş olursa olsun, bunun Anne'in hatası olamayacağını biliyordu. Daha sonra ne olduğunu tahmin etmek çok kolaydı. Zengin, yakışıklı bir erkek, etkileyici genç bir kız... Korkunç bir manzaraydı ve korkunç derecede de bilindik.

Anne ona minnettar bir gülümsemeyle baktı. "Kendimi suçlamak istediğimi kastetmedim çünkü suçlamıyorum. Artık suçlamıyorum. Ama daha akıllı olmam gerekirdi."

"Anne..."

"Hayır," dedi onun itirazını keserek. "Daha akıllı olmalıydım. Evlilikten bahsetmemişti. Bir kez bile. *Ben* onun teklif edeceğini zannetmiştim. Çünkü... bilmiyorum. Sadece öyle sanmıştım. İyi bir aileden geliyordum. Onun benimle evlenmek istemeyeceği hiç aklıma gelmemişti. Ve... Ah, bu şimdi kulağa korkunç geliyor ama gerçek şu ki, gençtim, güzeldim ve bunu biliyordum. Tanrım, şimdi kulağa öyle aptalca geliyor ki."

"Hayır, gelmiyor," dedi Daniel sessizce. "Hepimiz genç olduk."

"Onun beni öpmesine izin verdim," dedi Anne ve sessizce ekledi, "ve sonra daha fazlasını yapmasına da izin verdim."

Daniel, o gelmeyen kıskançlık dalgasının gelmesini bekleyerek kıpırdamadan duruyordu. Anne'in masumiyetinden faydalanan o adama çok öfkeliydi ama kıskançlık

hissetmiyordu. Kendisinin Anne'in ilki olmasına gerek duymadığını fark etti. O sadece Anne için sonuncu olmak istiyordu.

Onun biriciği.

"Bununla ilgili daha fazla şey anlatman gerekmiyor," dedi Anne'e.

Anne içini çekti. "Hayır, gerekiyor. Bundan dolayı değil. Bundan sonra olanlar yüzünden." Anne, öfkeli bir enerjiyle odanın içinde dolanmaya başladı ve bir sandalyenin arkalığına tutundu. Parmakları döşemeye batıyordu ve Anne gözünü oraya dikerek devam etti. "Dürüst olmam lazım, bir noktaya kadar onun yaptıklarından hoşlanmıştım ve ondan sonrası da korkunç değildi. Sadece oldukça münasebetsiz gibi görünüyordu ve aslında biraz da rahatsız edici."

Anne ona baktı, gözleri Daniel'ınkilerle çarpıcı bir dürüstlükle karşılaştı. "Ama ona hissettirmiş olduğum duygudan hoşlanmıştım. Bu, beni güçlü hissettirmişti ve onu bir sonraki görüşümde ona bunu tekrar yapması için müsaade etmeye hazırdım."

Anne gözlerini kapadı ve Daniel onun geçmişe gittiğini görebiliyordu. "Çok güzel bir geceydi," diye fısıldadı Anne. "Yaz ortasıydı ve hava çok berraktı. Gökteki yıldızları sayabilirdin."

"Ne oldu?" diye sordu Daniel sessizce.

Anne, sanki bir düşten uyanıyormuş gibi gözlerini kırpıştırdı ve konuşmaya başladığında sesinde bir telaş vardı. "Onun başka birine evlilik teklifi yaptığını öğrendim. Kendimi ona verdiğimin ertesi günü."

Daniel'ın içinde biriken öfke dışarı taşmaya başlıyordu.

Hayatında hiç, bir kez olsun, başka biri adına bu kadar öfkelendiğini hatırlamıyordu. Aşk böyle bir şey miydi? Başkasının acısı kendi acından daha mı çok yakardı canını?

"Yine de benimle arzuladığı şeyi yapmak istedi," diye devam etti Anne. "Bana dedi ki, ben... Tam olarak kelimeleri bile hatırlamıyorum, ama bana kendimi bir fahişe gibi hissettirdi. Ve belki de öyleydim fakat—"

"Hayır," dedi Daniel şiddetle. Anne'in daha akıllı davranması gerektiğini kabul edebilirdi, daha makul olması gerektiğini. Ama kendi hakkında asla böyle bir şey düşünmesine izin veremezdi. Ona doğru ilerledi ve ellerini omuzlarına koydu. Anne başını ona doğru eğdi, gözleri... o dipsiz, koyu mavi gözleri... Daniel orada kendini kaybetmek istiyordu. Sonsuza kadar.

"Senden faydalandı," dedi Daniel dingin bir şekilde. "Onun en ağır şekilde cezalandırılması gerekirdi—"

Anne'in dudaklarından dehşete düşmüş bir kahkaha döküldü. "Ah, Tanrım," dedi, "hikâyenin geri kalanını dinleyene kadar bekle."

Daniel kaşlarını kaldırdı.

"Onu kestim," dedi Anne ve Daniel'ın onun ne demek istediğini anlaması birkaç saniyesini aldı. "Bana doğru geldi. Ben de kaçmaya çalışıyordum ve sanırım elime geçen ilk şeyi kaptım. Bir mektup açacağını."

Ah, yüce Tanrım.

"Kendimi savunmaya çalışıyordum, niyetim sadece kendimi korumak için açacağı ona doğru sallamaktı ama o bana doğru atıldı ve sonra—" Anne titredi ve yüzündeki bütün kan çekildi. "Buradan buraya kadar," diye fısıldadı, parmağını şakağından çenesine kadar kaydırarak. "Kor-

kunçtu. Ve elbette saklanacak yanı yoktu. Mahvolmuştum," dedi omzunu silkerek. "Sürgün edildim, ismimi değiştirmem ve ailemle bütün bağlarımı koparmam söylendi."

"Annen ve baban buna izin mi verdi?" diye sordu Daniel inanamayarak.

"Bu, kız kardeşlerimi korumanın tek yoluydu. Eğer benim George Chervil ile yattığım ortaya çıkarsa hiç kimse onlarla evlenmezdi. Düşünebiliyor musun? Onunla yattım ve sonra da onu yaraladım!"

"Benim düşünemediğim şey," dedi Daniel, "sana sırtını dönen bir ailen olması."

"Sorun değil," dedi Anne, ikisi de aslında bunun bir sorun olduğunu bildikleri halde. "Kız kardeşim ve ben bütün bu zaman boyunca hep gizlice haberleştik. O yüzden de tamamen yalnız değildim."

"Postaneler," diye mırıldandı Daniel.

Anne hafifçe gülümsedi. "Her zaman nerede olduklarını bildiğimden emin olurdum," dedi. "En az göz önünde olan yerlerden mektup yollayıp almak her zaman güvenli görünüyordu."

"O gece ne oldu?" diye sordu Daniel. "Geçen hafta neden gittin?"

"Evden ayrıldığımda..." diye geçmişi anlatmayı sürdürdü Anne. Zorlukla yutkunup bakışlarını ondan kaçırdı, gözleri yerde bir noktaya sabitlendi. "O, çok öfkeliydi. Beni yargıcın önüne çıkarıp astırmak ya da sürdürmek istiyordu ama babası oldukça katiydi. Eğer George beni ifşa ederse kendisinin de Bayan Beckwith ile nişanı bozulacaktı. Ve o bir vikontun kızıydı." Anne alaycı bir ifadeyle ona baktı. "Oldukça zekice bir hamle."

"O evlilik gerçekleşti mi?"

Anne başını salladı. "Ama o asla intikam yeminini unutmadı. Yarası benim beklediğimden daha iyi durumdaydı ama yine de gözle görülür derecede belliydi. Ve o önceden çok yakışıklıydı. Ben onun beni öldürmek istediğini sanıyordum ama şimdi..."

"Ne?" diye sordu Daniel, o cümlesini tamamlamayınca.

"Beni kesmek istiyordu," dedi, sessizce.

Daniel çok kötü bir küfür savurdu. Bir hanımın karşısında olmasının bir önemi yoktu. Ağzından fırlayan kötü kelimeleri durdurabilmesinin hiçbir yolu yoktu. "Onu öldüreceğim," dedi.

"Hayır," dedi Anne, "bunu yapmayacaksın. Hugh Prentice ile olanlardan sonra—"

"Hiç kimse, Chervil'i yeryüzünden silip atsam umursamaz," diye araya girdi. "O konuda hiç endişem yok."

"Onu öldürmeyeceksin," dedi Anne sert bir şekilde. "Ben zaten onu ağır biçimde yaraladım—"

"Herhalde onun için bahane bulmaya çalışmıyorsundur, değil mi?"

"Hayır," diye yanıtladı Anne, Daniel'ın içini rahatlatacak bir canlılıkla. "Ama bana o gece yaptıklarını ödediğini düşünüyorum. Ona yaptığım şeyden asla paçayı kurtaramayacak."

"Öyle olsa iyi olur," dedi Daniel.

"Bunun bir son bulmasını istiyorum," dedi Anne kesin bir tonda. "Omzumdan geriye bakmak zorunda kalmadan hayatımı sürdürmek istiyorum. Ama intikam istemiyorum. Buna ihtiyacım yok."

Daniel kendisinin ihtiyacı olabileceğini düşünüyordu ama bunun, onun karar vermesi gereken bir şey olduğunu da biliyordu. Daniel'ın öfkesini bastırması biraz zamanını aldı fakat başardı ve sonunda sordu. "Yüzündeki yarayı nasıl açıkladı peki?"

Anne konunun değiştiği için rahatlamış görünüyordu. "At binme kazası. Charlotte bana buna kimsenin inanmadığını söylemişti ama onlar herkese George'un attan düşüp, yüzünü bir ağacın dalına takılıp kestiğini söylemişler. Kimsenin doğrusunun bu olmadığından şüphe ettiğini zannetmiyorum —eminim ki insanlar ben aniden ortadan kaybolunca benim hakkımda en kötüsünü düşünmüşlerdir fakat onun yüzünü benim kestiğimi de hiç kimsenin hayal edebildiğini sanmıyorum."

Daniel kendini bile şaşırtarak gülümsedi. "Bunu yapmış olmana memnunum."

Anne de ona şaşırarak baktı.

"Onun başka bir yerini kesmeliydin."

Anne'in gözleri kocaman açıldı ve sonra ağzından homurtulu bir kahkaha çıktı.

"İstersen bana kana susamış de," diye mırıldandı Daniel.

Anne'in yüz ifadesi karanlık bir hal aldı. "Bu gece ondan kaçarken ona ne yaptığımı bilsen memnun olurdun..."

"Ah, bana onun hayalarına vurduğunu söyle," diye yalvardı Daniel. "Lütfen lütfen lütfen, bana bunu söyle."

Anne dudaklarını birbirine bastırdı, tekrar gülmemek için çabalıyordu. "Bunu yapmış olabilirim."

Daniel onu yakınına çekti. "Sertçe mi?"

"Yere düştüğünde onu tekmelediğim kadar sertçe değil."

Daniel onun ellerini öptü. "Seni tanımaktan çok gurur duyduğumu söyleyebilir miyim?"

Anne memnuniyetten kızardı.

"Ve seni *benim* olarak adlandırmaktan dolayı da çok gururluyum." Daniel onu öptü, hafifçe. "Ama asla benim metresim olmayacaksın."

Anne geri çekildi. "Dan—"

Daniel, parmağını genç kadının dudaklarına koyarak onu susturdu. "Seninle evlenmeyi planladığımı çoktan ilan ettim. Beni yalancı mı çıkaracaksın?"

"Daniel, bunu yapamazsın!"

"Yapabilirim."

"Hayır, sen—"

"Yapabilirim," dedi Daniel net bir ifadeyle. "Ve yapacağım da."

Anne'in gözleri hummalı bir şekilde onun yüzünü taradı. "Ama George hâlâ dışarıda bir yerlerde. Ve eğer o sana zarar verirse..."

"Ben George Chervil'lerle başa çıkabilirim," diye temin etti onu, "sen benimle ilgilendiğin sürece."

"Fakat—"

"Seni seviyorum," dedi Daniel ve bunu söylediği anda sanki bütün dünya en sonunda yerine oturmuş gibi hissetti. "Seni seviyorum ve sensiz bir anın bile düşüncesine dayanamam. Seni yanımda ve yatağımda istiyorum. Senin benim çocuklarımı taşımanı istiyorum ve bu dünya üzerindeki her kahrolası kişinin senin bana ait olduğunu bilmesini istiyorum."

"Daniel," dedi Anne ve genç adam onun itiraz mı ettiğini yoksa teslim mi olduğunu anlayamadı. Ama Anne'in gözleri yaşlarla doluydu ve Daniel sona yaklaştığını anladı.

"Daha azıyla yetinemem," diye fısıldadı Daniel. "Korkarım benimle evlenmek zorunda kalacaksın."

Anne'in çenesi titriyordu. Ya da belki de başını sallıyordu. "Seni seviyorum," diye fısıldadı Anne. "Ben de seni seviyorum."

"Ve...?" diye onu sıkıştırdı Daniel. Çünkü ona söyletmek istiyordu.

"Evet," dedi Anne. "Eğer sen benimle evlenecek kadar cesursan seninle evleneceğim."

Daniel, onu kendisine doğru çekip bir haftadır içinde tuttuğu yarı korku yarı tutkuyla öptü. "Bunun cesaretle alakası yok," dedi Anne'e ve neredeyse güldü. Çünkü inanılmaz derecede mutluydu. "Bu, kendini koruma."

Anne anlamayarak baktı.

Daniel onu tekrar öptü. Kendini durduramıyor gibiydi. "Sanırım sensiz ölürüm," diye mırıldandı.

"Sanırım..." diye fısıldadı Anne ama sözünü bitirmedi, en azından o anda. "Sanırım önceden... George ile... yani o sayılmaz." Anne başını kaldırıp ona baktı, gözleri sevgiyle ışıldıyordu. "Bu gece benim için *ilk* olacak. Seninle."

On Dokuzuncu Bölüm

Ve sonra Anne bir tek kelime söyledi. Sadece bir.

"Lütfen."

Anne bunu neden dediğini bilmiyordu. Bu, kesinlikle mantıklı bir düşüncenin sonucu değildi. Bu, iyi tavır takınmanın ve istenilen şeyler için lütfen demenin, kimseyi incitmeyeceğini insanlara hatırlatarak son beş senesini geçirmiş olduğu içindi.

Ve Anne bunu o kadar çok istiyordu ki...

"O halde ben," diye mırıldandı Daniel başını kibarca eğerek, "sadece 'teşekkür ederim' diyebilirim."

Anne o zaman gülümsedi ama komiklikten ya da alaycılıktan gelen bir gülümseme değildi. Tamamen farklıydı; bir bedeni beklenmedik bir şekilde saran, meyve verene kadar dudaklarında sendeleyen türden gülümsemeydi. Saf bir mutluluğun gülümsemesi, Anne'in kendisine nefes almasını hatırlatmasını gerektirecek kadar derinden gelen bir gülümseme...

Yanağından bir damla yaş süzüldü. Anne onu silmek

için uzandı ama Daniel parmağını çoktan oraya götürmüştü. "Mutluluk gözyaşıdır, umarım," dedi Daniel.

Anne başını salladı.

Daniel elini onun yanağına koydu, başparmağıyla hafifçe şakağının yanındaki morluğu okşadı. "Senin canını yaktı."

Anne, banyodaki aynaya bakınca morluğu görmüştü. Pek fazla acımıyordu ve bunun tam olarak nasıl olduğunu hatırlamıyordu. George ile yaptığı mücadele zihninde bulanıktı ve bu şekilde olmasının en iyisi olduğuna karar vermişti.

Anne yine de kurnazca gülümsedi. "O daha kötü görünüyor."

Daniel'ın, Anne'in ona taş attığını anlaması bir an sürdü, sonra gözleri neşeyle parladı. "Öyle mi?"

"Ah, evet."

Daniel, genç kadının kulağının arkasını yumuşak bir şekilde öptü, nefesi onun teninde sıcacıktı. "Şey, bu çok önemli."

"Mmm-hmm." Daniel'ın dudakları yavaşça Anne'in köprücükkemiğine doğru ilerlerken genç kadın başını geriye attı. "Bana bir keresinde, bir kavgada işini bitirdiğinde rakibinin senden daha kötü görünmesinin çok önemli olduğu söylenmişti."

"Çok akıllı dostların varmış."

Anne yine nefesini içine çekti. Daniel'ın elleri robdöşambrın ipek kuşağına uzandı ve Anne düğümün çözüldüğünü hissetti. "Sadece bir tane," diye fısıldadı Anne, Daniel'ın iri elleri, karnının ve sonra sırtının hassas teni üzerinde kayarken kendini tamamen kaybetmeden önce.

"Sadece bir?" diye sordu Daniel, genç kadının poposunu avucunun içine alırken.

"Bir tane dost ama o —ah, Tanrım!"

Daniel tekrar onun poposunu sıktı. "Bu mu 'ah Tanrım'?" Sonra Daniel tamamen farklı bir şey yaptı, son derece yaramaz bir parmağının işe karıştığı bir şey. "Yoksa bu mu?"

"Ah, Daniel..."

Daniel'ın dudakları tekrar Anne'in kulaklarını buldu, kadının teni üzerindeki sesi sıcak ve boğuktu. "Gece sona ermeden sana çığlık attıracağım."

Anne kalan son sağduyusuyla konuştu. "Hayır. Bunu yapamazsın."

Daniel, ayaklarını yerden kesecek bir haşinlikle onu kaldırdı. Anne'in, bacaklarını ona dolamak dışında bir seçeneği kalmamıştı. "Seni temin ederim, yapabilirim."

"Hayır, hayır... Ben..."

Daniel'ın, Anne'in tümseğinin üzerinde yavaşça daireler çizen parmağı biraz daha içeri girdi.

"Kimse burada olduğumu bilmiyor," dedi Anne nefesi kesilip çaresizce onun omuzlarını tutarak. Daniel parmağını şimdi içinde hareket ettiriyordu, çok ağır ve yavaşça. Ama her bir dokunuş Anne'in bedeninin merkezine arzu ürpertileri gönderiyor gibiydi. "Eğer birini uyandıracak olursak..."

"Ah, bu doğru," diye mırıldandı Daniel ama Anne onun sesindeki günahkâr neşeyi duyabiliyordu. "Sanırım temkinli olmak zorunda kalacağım ve birkaç şeyi evlendikten sonrası için saklayacağım."

Anne, onun neden bahsettiğini hayal bile edemiyordu

ama sözleri, tıpkı elleri gibi etkisini gösterip onu ateşli bir tutku sarmalının içine çekiyordu.

"Bu gece için," dedi Daniel onu yatağının kenarına taşıyarak, "senin gerçekten de çok iyi bir kız olduğundan emin olmaktan başka seçeneğim olmayacak."

"İyi bir kız?" diye tekrar etti Anne. Geniş yatağın kenarında, üzerinde göğüslerinin kıvrımlarını belli ederek açılmış bir erkek robdöşambrıyla günahkâr bir şekilde duruyordu ve içinde hızla nefesinin kesilmesine neden olan bir parmak vardı.

Şu anda genç kadında iyi olan hiçbir yan yoktu.

Hiçbir şey iyi değildi ve her şey mükemmeldi.

"Sence sessiz olabilir misin?" diye sataştı Daniel, onu boynundan öperek.

"Bilmiyorum."

Daniel, onun içine bir başka parmağını daha kaydırdı. "Ya ben bunu yaparsam?"

Anne'in ağzından hafif bir çığlık dökülünce Daniel yaramazca gülümsedi.

"Peki ya bu?" dedi Daniel boğuk bir sesle, burnuyla robdöşambrı yana iterek. Robdöşambr omzundan kayıp göğsünü ifşa etti ama bu sadece bir an sürdü. Daniel dudaklarıyla genç kadının göğsüne kapanmıştı.

"Ah!" Bu kez biraz daha yüksek sesliydi. Anne, Daniel'ın kıkırdadığını duydu ve, "Seni ahlaksız," dedi.

Daniel, diliyle genç kadının göğsüne hafifçe fiske vurup başını vahşi bir ifadeyle kaldırdı. "Öyle olmadığımı hiç söylemedim." Daniel diğer göğse, inanılmaz bir biçimde diğerinden daha hassas olan göğse geçti ve Anne, robdöşambrın üzerinden kayıp düştüğünü fark etmedi bile.

Daniel başını kaldırıp ona baktı. "Başka neler yapabileceğimi görene kadar bekle."

"Ah, Tanrım." Anne, bundan daha yaramaz ne olabileceğini bilmiyordu.

Ama sonra Daniel'ın dudakları göğüslerinin arasındaki boşluğa kaydı ve aşağıya doğru indi... aşağıya... karnına, göbek deliğine ve...

"Ah, Tanrım," dedi genç kadın nefes nefese. "Yapamazsın."

"Yapamaz mıyım?"

"Daniel?" Anne, ona ne sorduğunu bilmiyordu ama buna karar vermeden Daniel onu öyle bir yukarı kaldırdı ki, genç kadın şimdi yatağın tam ucunda oturuyordu. Daniel'm ağzı, az önce parmaklarının olduğu yerdeydi ve yaptığı şeyler... diliyle, dudaklarıyla ve nefesiyle...

Yüce Tanrım! Anne eriyecekti sanki. Ya da infilak edecekti. Genç kadın Daniel'ın başını öyle sıkı tuttu ki, genç adam onun tutuşunu gevşetmek zorunda kaldı. Sonra, en sonunda, Anne dik durmayı artık başaramayarak kendini geriye itti. Sırtını yumuşak şilteye koydu, bacakları yatağın kenarından aşağıya sarkmaya devam ediyordu.

Daniel başını kaldırıp ona baktı, kendinden çok hoşnut görünüyordu.

Anne, genç adam ayağa kalkarken onu izledi ve sonra nefes nefese konuştu. "Bana ne yapıyorsun?" Çünkü Daniel'ın bitirmiş olması mümkün değildi. Anne, Daniel için yanıp tutuşuyordu, bir şey için, şey için—

"Ona ulaştığında," dedi Daniel, gömleğini başından çıkarırken, "ben senin içinde olacağım."

"Ulaşmak mı?" *Ulaşmak derken ne demek istiyordu Tanrı aşkına?*

Daniel'ın elleri pantolonuna gitti ve saniyeler içerisinde çıplak kaldı. Anne, Daniel bacaklarının arasına doğru gelirken sadece ona şaşkınlıkla bakakalmıştı. Daniel muhteşem görünüyordu ama muhakkak ki, muhakkak ki, düşünüyor olamazdı bu—

Daniel ona tekrar dokundu; elleri bacaklarının üstünü sarıyor, onu karşılaması için aralıyordu.

"Ah, Tanrım," diye fısıldadı Anne. Bu kelimeleri son birkaç dakika içerisinde söylediği kadar sık söyleyeceğini hiç düşünmemişti ama eğer Tanrı'ya, yarattıkları için şükretmek gereken bir zaman varsa bu, o an olmalıydı.

Daniel'ın erkekliğinin ucu hafifçe Anne'in çukuruna değdi ama genç adam onu öne doğru itmedi. Daniel, erkekliğinin ona sadece dokunmuş olmasından memnun gibiydi; erkekliğinin genç kadının en duyarlı tenine sürtünmesinden, bir oraya bir buraya yuvarlaklar çizerek temas etmesinden... Her bir temasla Anne, kendisinin onun için biraz daha açıldığını hissetti ve sonra, görünüşe göre hiçbir baskı olmadan genç adamın erkekliğinin ucu genç kadının içine kaydı.

Anne elleriyle yatağı kavradı, bu hissin tuhaflığını tam olarak anlamıyordu. Bir yandan, sanki Daniel ileri doğru iterse onu parçalara ayıracakmış gibi hissediyordu, bir yandan da daha fazlasını arzuluyordu. Anne'in bunun nasıl olabildiğine dair hiçbir fikri yoktu ama kalçalarını yukarı doğru kaldırıp kendini ona doğru itmeden duramıyordu.

"Senin tamamını istiyorum," diye fısıldadı kendi ağzından çıkan kelimelere şok olarak. "Şimdi."

Daniel'ın keskin bir şekilde nefesini içine çektiğini duydu ve başını kaldırıp ona baktığında adamın gözlerinin

arzuyla parladığını gördü. Daniel inleyerek onun ismini söyledi ve sonra kendini ileriye doğru itti, tamamen değil ama yeterince. Böylece Anne bir kez daha o tuhaf, muhteşem açılma hissini, Daniel tarafından açılmış olma hissini duydu.

"Daha fazla," dedi Anne ve yalvarmıyordu. Emrediyordu.

"Henüz değil." Daniel kendini biraz çekip tekrar itti. "Daha hazır değilsin."

"Umurumda değil." Ve umurunda değildi. İçinde büyüyen bir baskı vardı ve bu, onun açgözlü olmasına neden oluyordu. Onun tamamını istiyordu. Anne onun içine girdiğini hissetmek istiyordu, onun kınına girmesini...

Daniel tekrar hareket etti ve bu kez Anne, kalçasını kavrayıp onu kendine doğru çekmeye çalıştı. "Sana ihtiyacım var," diye inledi Anne ama Daniel bunu kendi seçtiği hızda sürdürmeye kararlıydı, ona karşı mücadele etti. Genç adamın yüzü güç bela kontrol altına alınmış bir arzuyla buruşmuştu ve Anne onun da bunu kendisinin istediği kadar istediğini biliyordu. Daniel kendini tutuyordu çünkü bunun Anne'in ihtiyacı olan şey olduğunu düşünüyordu.

Ama Anne işin aslını biliyordu.

Daniel onun içindeki bir şeyleri uyandırmış olmalıydı, ruhunun ahlaksız, günahkâr kadınsı bir yanını. Anne'in ne yapacağını nasıl bildiğine dair hiçbir fikri yoktu, bu olana kadar bunu yapacağını bile bilmiyordu ama elleri içgüdüsel bir şekilde kendi bedeni üzerine geldi ve göğüslerini kavrayıp onları birbirine itip sıktı. Bir yandan da genç kadını izleyen Daniel'a bakıyordu.

Daniel ona öyle gözle görülür bir arzuyla bakıyordu

ki. Anne bunu teninde hissedebiliyordu. "Bir daha yap," dedi Daniel boğuk bir sesle. Anne, yeterince müstehcen ve edepsiz görünene kadar kendini yukarı iterek az önceki hareketlerini yeniden yaptı.

"Bundan hoşlandın mı?" diye fısıldadı Anne sadece ona sataşmak için.

Daniel başını salladı. Nefes alıp verişi o kadar hızlıydı ki, hareketleri düzensiz ve haşindi. Hâlâ yavaş gitmek için çok çaba harcıyordu ve Anne onu sınıra getirmesi gerektiğini biliyordu. Daniel, genç kadının kendi göğüslerini okşayıp sıkmasını izlemekten kendini alamıyor ve genç adamın gözlerindeki o saf, ilkel arzu, Anne'in kendisini bir tanrıça gibi hissetmesine yol açıyordu, sağlam ve güçlü...

Anne, dudaklarını yalayarak, her bir pembe ucu işaret ve ortaparmağı arasında çevirerek ellerinin göğüsuçlarında dolaşmasına izin verdi. His müthişti, neredeyse Daniel'ın onları emerken verdiği his kadar heyecan vericiydi. Genç kadın, bacaklarının arasında ateşlenen yeni bir haz dalgası hissetti ve buna kendisinin, kendi edepsiz parmaklarının neden olduğunu şaşırarak fark etti. Başını arkaya atıp arzuyla inledi.

Daniel da arzu dalgasına tutulmuştu ve sonunda kendini ileriye itti, sertçe ve hızla, ta ki bedenleri tamamen birleşene kadar... "Bunu bir daha yapacaksın," dedi Daniel hırıltılı bir sesle. "Her gece. Ve ben de seni izleyeceğim..." Daniel onun içinde hareket ederken hazla titredi. "Seni her gece izleyeceğim."

Anne, yeni keşfettiği bu gücüyle mest olarak gülümsedi ve Daniel'ı böylesine arzuyla çaresiz kılmak için başka neler yapabileceğini merak etti.

"Sen benim gördüğüm en güzel şeysin," dedi Daniel. "Hemen şimdi. Şu anda. Ama bu— bu—" Daniel tekrar hareket etti, hareketin verdiği sürtünme hissi karşısında inledi. Sonra ellerini şiltenin üzerine, Anne'in başının iki yanına koydu.

Anne, onun hâlâ kendini tutmaya çalıştığını fark etti.

"Benim demek istediğim şey bu değil," dedi Daniel, her bir kelimede düzensiz bir şekilde durup nefes alarak.

Anne ona, gözlerinin içine baktı ve Daniel'ın ellerini kendi ellerinin arasına aldığını hissetti, parmakları âşıkların düğümüyle birbirine kenetlendi.

"Seni seviyorum," dedi genç adam. "Seni seviyorum." Ve sonra bunu tekrar söyledi, tekrar ve tekrar... Dudaklarıyla, sesiyle. Bedeninin her bir hareketiyle. Anne bunu hissediyordu. Başka birinin böyle ihtişamlı bir şekilde bir parçası olduğunu hissetmek karşı konulamazdı, şaşırtıcıydı.

Anne onun elini sıktı. "Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı. "Sen ilksin... Sen ilk erkeksin, benim..."

Bunu nasıl söyleyeceğini bilmiyordu. Anne onun hayatının her anını bilmesini istiyordu, her zaferini ve hayal kırıklığını. Her şeyden ötesi Anne, Daniel'ın şimdiye kadar tamamen güvendiği ilk erkek olduğunu bilmesini istiyordu, onun kalbini kazanan tek erkek...

Daniel onun elini alıp dudaklarına götürdü. Tam o anda Anne'in hayal edebileceği o en şehvetli, erotik sevişmenin ortasında Daniel onun parmaklarının eklemlerinden öptü, tarihin derinliklerindeki bir şövalye gibi onurlu ve nazik bir biçimde...

"Ağlama," diye fısıldadı Daniel.

Anne ağladığının farkında değildi.

Genç adam, onun gözyaşlarını öperek sildi ama üzerine eğildiğinde tekrar içinde kıpırdadı ve genç kadının içinde yanan çalkantılı ateşi yeniden harekete geçirdi. Anne, kadınsı bir hareketle kalçasını ona doğru iterek ayaklarıyla onun baldırlarını okşadı. Ardından Daniel hareket edince Anne'in içinde bir şeyler değişti, gerilip kasıldı, ta ki buna dayanması mümkün olmayana kadar ve sonra—

"Aaaaah!" Anne'in dudaklarından sanki dünya onun etrafında infilak etmiş gibi hafif bir çığlık döküldü ve yataktan yükselerek Daniel'ı omuzlarından sımsıkı tuttu.

"Ah, Tanrım," dedi Daniel nefes nefese. "Ah, Tanrım, ah—" Son bir kez kendini itti ve genç kadının içine boşalırken sarsılarak bağırdı. Ardından olduğu yere yığıldı.

Bitti, diye düşündü Anne hayalde gibi. Bitti ama aslında hayatı sonunda başlıyordu.

***

O gecenin ilerleyen vakitlerinde Daniel yanında yatmış, dirseğinin üzerinde doğrulmuş ve başını eline dayamış vaziyette Anne'in saçlarıyla oynuyordu. Anne uyuyordu —ya da en azından genç adam uyuduğunu düşünüyordu. Eğer uyumuyorsa Anne, yumuşak lülelerinin Daniel'ın okşamasına, onun her bir telindeki mumışığı yansımasına hayranlıkla bakmasına izin verdiği için inanılmaz derecede hoşgörülü demekti.

Daniel onun saçlarının bu kadar uzun olduğunu fark etmemişti. Anne onları topladığında, taraklar, firketeler ya da kadınlar her ne kullanıyorlarsa onlarla, saçları herhangi bir topuz gibi görünüyordu. Başka herhangi bir topuz da

bu kadar güzel bir kadın tarafından taşındığında onun kalbini durdurabilirdi.

Ama saçları açıkken olağanüstüydü. Omuzlarına samur bir battaniye gibi dökülüyorlardı, yumuşak, şaşaalı dalgalar halinde göğüslerinin hemen üzerine gelerek...

Genç adam yaramaz bir ifadeyle güldü. Anne'in saçlarının göğüslerini kapatmamasını seviyordu.

"Neye gülüyorsun?" diye mırıldandı Anne, sesi uykudan dolayı kalın ve uyuşuktu.

"Uyanıksın," dedi Daniel.

Anne, zayıf bir ses çıkararak gerindi ve Daniel, mutlu bir şekilde örtünün onun üzerinden kaymasını izledi. "Ah!" dedi Anne örtüyü hızla geri çekerek.

Daniel, aşağıya indirerek elini tuttu. "Seni bu şekilde seviyorum," diye mırıldandı boğuk bir sesle.

Anne kızardı. Daniel'ın yüzündeki pembeliği görmesi için içerisi çok karanlıktı ama Anne'in gözleri bir anlığına önüne çevrildi, her utandığında yaptığı gibi. Ve sonra Daniel tekrar gülümsedi çünkü Anne ile ilgili bu davranışı bildiğinin farkında bile değildi.

Daniel, onun hakkında bir şeyler bilmeyi seviyordu.

"Neye güldüğünü söylemedin," dedi genç kadın, yavaşça örtüyü üzerine çekip kolunun altına alarak.

"Saçlarının," dedi Daniel, "tam olarak göğüslerini örtmemesinden oldukça hoşlandığımı düşünüyordum."

Genç adam, bu kez, onun yüzünün kızardığını gördü, karanlıkta bile.

"Sen sordun," diye mırıldandı.

Samimi bir sessizliğin içine düştüler ama Daniel çok geçmeden Anne'in alnını kırıştıran endişe çizgilerini gör-

dü. Anne ona, "Şimdi ne olacak?" diye sorduğunda şaşırmadı.

Daniel, onun neyi sorduğunu biliyordu ama cevap vermek istemiyordu. Dört direkli ve her tarafı tüllerle kapalı yatakta kıvrılıp birbirlerine sarıldılar, dünyanın geri kalanı yokmuş gibi davranmak kolaydı. Ama sabah, çok geçmeden gelecekti ve bununla birlikte, Anne'i bu noktaya getiren tüm tehlikeler ve zalimlikler de...

"Sör George Chervil'e bir ziyarette bulunacağım," dedi sonunda Daniel. "Adresini bulmanın zor olacağını sanmıyorum."

"Ben nereye gideceğim?" diye fısıldadı Anne.

"Sen burada kalacaksın," dedi Daniel kesin bir şekilde. Anne'in, onu başka bir yere gitmesine izin vereceğini düşündüğüne inanamıyordu.

"Ama ailene ne söyleyeceksin?"

"Gerçeği," dedi Daniel. Sonra, Anne'in gözleri şaşkınlıkla büyüyünce hemen ekledi. "Birazını. Herkesin senin bu gece nerede uyuduğunu bilmesine gerek yok ama anneme ve kız kardeşime senin kıyafet değiştirme ümidiyle buraya geldiğini söylemek zorundayım. Tabii senin aklına daha mantıklı bir hikâye gelmiyorsa."

"Doğru," diye hak verdi Anne.

"Honoria sana gardırobundan elbise ödünç verebilir ve annem burada eşlik eden kişi olarak bulunduğundan seni misafir odalarından birine yerleştirmek kesinlikle uygunsuz olmaz."

Anne, bir an için sanki itiraz edecekmiş gibi göründü ya da belki alternatif bir plan önerecekmiş gibi. Ama sonunda başını salladı.

"Chervil'i gördükten hemen sonra özel evlilik belgesinin icabına bakacağım," dedi Daniel.

"Özel evlilik belgesi mi?" diye tekrarladı Anne. "Aşırı pahalı değil mi?"

Daniel ona biraz daha yaklaştı. "Gerçekten benim uygun bir nişanlılık dönemi için bekleyebileceğimi zannediyor musun?"

Anne gülümsemeye başladı.

"Gerçekten kendinin bekleyebileceğini zannediyor musun?" diye ekledi boğuk bir sesle.

"Sen beni ahlaksızlaştırdın," diye fısıldadı Anne.

Daniel onu kendine doğru çekti. "Ben şikâyet edecek bir yan göremiyorum."

Daniel, onu öperken Anne'in fısıldadığını duydu. "Ben de öyle."

Her şey yoluna girecekti. Kollarında böyle bir kadınla, nasıl başka türlü olabilirdi ki?

Yirminci Bölüm

Ertesi gün Anne, evde münasip bir şekilde misafir odasına yerleştirildikten sonra Daniel, Sör George Chervil'e bir ziyarette bulunmaya gitti.

Tahmin ettiği gibi adresini bulmak zor olmamıştı. Chervil, kayınpederinin Portman Meydanı'ndaki evinden çok uzakta olmayan Marylebone'da oturuyordu. Daniel, Hanley Vikontu'nun kim olduğunu biliyordu; Daniel, Hanley'lerin iki oğluyla aynı anda Eton'da bulunmuştu. Bağları çok kuvvetli değildi ama bu aile onun kim olduğunu bilirdi. Eğer Chervil gereken hızda aklını başına toplamazsa Daniel'ın, bunu yaptırması için Chervil'in kayınpederini ziyaret edebileceğine dair kendine güveni tamdı —ki onun kayınpederi, hiç şüphesiz şu an Daniel'ın merdivenlerinden çıktığı küçük ve şık Marylebone Evi'nin tapusu da dâhil olmak üzere kesenin iplerini kontrol eden kişiydi.

Ön kapıya vurmasından saniyeler sonra Daniel'a yeşil ve altının yumuşak tonlarıyla dekore edilmiş salona doğru

yol gösteriliyordu. Birkaç dakika sonra bir kadın içeri girdi. Daniel, yaşından ve kıyafetinden onun Leydi Chervil olduğunu çıkarabilirdi, vikontun kızı, George Chervil'in Anne yerine evlenmeyi tercih ettiği kadın.

"Lordum," dedi Leydi Chervil zarif bir reverans yaparak. Oldukça güzeldi, açık kahverengi lüleleri ve saydam, şeftali-krem ten rengi vardı. Anne'in çarpıcı güzelliğiyle kıyaslanamazdı, ama onunla zaten çok az kişi kıyaslanabilirdi. Belki de Daniel biraz önyargılıydı.

"Leydi Chervil," diye karşılık verdi Daniel. Kadın, Daniel orada olduğu için şaşırmış ve meraklanmış görünüyordu. Onun babası bir vikonttu, o yüzden de üst mevkilerdeki konukları almaya alışkın olması gerekirdi ama aynı zamanda kocası henüz yakın zaman önce bir baronet olduğuna göre, bir kontun onu kendi evinde ziyaret etmesinin üzerinden epey zaman geçmiş olabileceğini düşündü.

"Kocanızla görüşmek için geldim," dedi Daniel ona.

"Korkarım, şu an evde değil," dedi. "Size benim yardımcı olabileceğim bir şey var mı? Kocamın sizinle bağından söz etmemesine şaşırdım."

"Aslında biz onunla tanışmadık," diye açıkladı Daniel. Aksini söylemek için bir neden yoktu. Chervil eve dönüp karısı Winstead Kontu'nun onu görmeye geldiğini söylediğinde bunu gayet net olarak belirtecekti nasılsa.

"Ah, üzgünüm," dedi, özür dileyecek bir şey olmamasına rağmen. Ama o ne diyeceğinden emin olmadığı her durumda üzgünüm diyecek türden bir kadına benziyordu. "Size yardımcı olabileceğim herhangi bir şey var mı? Ah, üzgünüm, bunu zaten sormuştum, öyle değil mi?" Kadın oturulacak bölüme doğru işaret etti. "Oturmaz mısınız? Size hemen bir çay getirtebilirim."

"Hayır, teşekkür ederim," dedi Daniel. Tavırlarını nazik kılmak için çaba sarf ediyordu ama Daniel bu kadının Anne'e olanlarla ilgili suçlanacak bir tarafı olmadığının da farkındaydı. O, muhtemelen Anne'in daha evvel adını bile duymamıştı.

Daniel boğazını temizledi. "Kocanızın ne zaman döneceğini biliyor musunuz?"

"Çok uzun süreceğini sanmıyorum," diye yanıtladı. "Beklemek ister misiniz?"

Pek sayılmazdı ama Daniel başka bir alternatif de göremiyordu. O yüzden teşekkür edip oturdu. Çay getirildi ve küçük bir sohbet yapıldı, uzun duraksamaların araya serpiştirildiği ve şömine rafındaki saate kaçamak bakışların atıldığı bir sohbet. Daniel düşüncelerini Anne'den ve onun tam şu anda ne yapıyor olduğundan uzaklaştırmaya çalıştı.

Daniel çayını içerken Anne, Honoria'nın ödünç verdiği elbiseyi deniyordu.

Daniel, sabırsızca parmaklarını dizine vururken Anne, neyse ki Daniel'ı rahatlatan bir şekilde, Bayan Wynter'la evlenmeyi planladığını ve onun artık burada, misafir odasında kalması gerektiğini, çünkü Pleinsworth'lerin evinde mürebbiye olarak elbette devam edemeyeceğini söylediğinde istifini bozmayan annesi ile akşam yemeğine oturmuşlardı.

"Lord Winstead?"

Daniel başını kaldırıp baktı. Leydi Chervil başını bir yana doğru eğip gözlerini kırpıştırdı. Belli ki kadın ona bir soru sormuştu —kendisinin duymadığı bir soru. Neyse ki Leydi Chervil doğuştan itibaren içine işlemiş iyi tavır-

ları sayesinde bu boşluğu umursamadı ve bunun yerine (muhtemelen sözünü tekrar ederek), "Kız kardeşinizin yaklaşan düğünüyle ilgili oldukça heyecanlı olmalısınız," dedi. Daniel'ın boş bakışları üzerine ekledi. "Onu gazetede okudum ve elbette daha evvel sezonlarda bulunurken ailenizin o güzel müzikallerine de katılmıştım."

Daniel, kadının bunu söyleyerek artık davetlere katılmadığını mı kastettiğini düşündü. Öyle olduğunu umdu. George Chervil'in, onun *kendi* salonunda oturduğu düşüncesi tüylerini diken diken etti.

Daniel, yüz ifadesini memnun tutmaya gayret ederek boğazını temizledi. "Evet, hem de çok. Lord Chatteris çocukluktan beri yakın arkadaşımdır."

"Sizin için ne kadar güzel o halde, artık erkek kardeşiniz olacak."

Leydi Chervil gülümseyince Daniel kendini huzursuz hissetti. Leydi Chervil çok iyi bir kadına benziyordu, Sör George ile evli olmasa kız kardeşinin —ya da Anne'in— arkadaş olabileceği birine. O, bütün olan bitende masumdu, bir alçakla evli olması dışında tabii ve o alçak, bu leydinin hayatını tamamen altüst edecekti.

"Lord Chatteris şu anda benim evimde," dedi Daniel huzursuzluğunu nispeten ilgi çekici bir konuyla dağıtmaya çalışarak. "Sanırım düğün planlarına yardımcı olmak için uğraşıyor."

"Ah, ne kadar hoş."

Daniel, aklından Anne-şimdi-ne-yapıyordur oyununu oynamak için bir fırsat kazanarak başını salladı. Daniel, Anne'in şimdi ailesinin geri kalanıyla birlikte olduğunu umdu, onun lavanta mavisi ve mavi-lavanta ile çiçekler,

danteller ve bu aile kutlamasıyla ilgili diğer her şeyle ilgili fikrini paylaştığını.

Anne bir aileyi hak ediyordu. Sekiz yıldan sonra bir yere ait hissetmeyi hak ediyordu.

Daniel tekrar raftaki saate baktı. Bir buçuk saattir buradaydı. Muhakkak Leydi Chervil de huzursuz olmaya başlamıştı. Hiç kimse, salonda durup birinin gelmesini bir buçuk saat boyunca bekleyerek oturamazdı. Leydi Chervil de Daniel da, uygun olanın genç adamın kartını verip oradan ayrılması olduğunu biliyorlardı.

Ama Daniel yerinden kımıldamıyordu.

Leydi Chervil beceriksizce gülümsedi. "Doğrusu, Sör George'un dönmesinin bu kadar uzun süreceğini düşünmemiştim. Neden bu kadar geciktiğini anlayamıyorum."

"Nereye gitti?" diye sordu Daniel. Bu uygunsuz bir soruydu ama doksan dakikalık gevezelikten sonra artık o kadar da ısrarcı görünmüyordu.

"Sanırım doktora gitti," dedi Leydi Chervil. "Yarası için, bilirsiniz." Leydi başını kaldırıp baktı. "Ah, onunla tanışmadığınızı söylemiştiniz. Onun..." Kederli bir ifadeyle yüzünü işaret etti. "Onun bir yarası var. Ata binerken bir kaza yaşamış. Henüz biz evlenmeden önce. Bence o iz, görünüşünü daha çekici kılıyor ama Sör George hiç durmadan izi daha da görünmez hale getirmeye çalışıyor."

Daniel'ın karnında rahatsız edici bir şey oluşmaya başladı. "Doktora görünmeye mi gitti?" diye sordu.

"Şey, sanırım öyle," diye yanıtladı Leydi Chervil. "Bu sabah evden ayrıldığında yarasıyla ilgili birini görmeye gideceğini söylemişti. Ben de doktora gideceğini düşündüm. Yarasıyla ilgili başka kimi görebilir ki?"

Anne.

Daniel o kadar hızlı ayağa kalktı ki, demliği devirdi ve ılık posaların masaya dökülmesine neden oldu.

"Lord Winstead?" diye sordu Leydi Chervil sesinde telaş vardı. O da ayağa kalktı, kapıya doğru hızla giden genç adamı takip etti. "Bir sorun mu var?"

"Affedersiniz," dedi Daniel. Kibarlık için vakti yoktu. Burada zaten kahrolası doksan dakikadır oturuyordu ve, Tanrı bilir, Chervil ne planlıyordu.

Ya da çoktan bu planını uygulamıştı.

"Size yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" diye sordu Leydi Chervil, Daniel ön kapıya vardığında peşinden yetişmeye çalışarak. "Belki kocama iletebileceğim bir mesaj?"

Daniel arkasını döndü. "Evet," dedi ve kendi sesini tanıyamadı. Korku, dengesini bozmuş; öfke, onu cüretkâr kılmıştı. "Kocanıza şunu söyleyin: Eğer benim nişanlımın saçının teline dokunursa *ben* onun ciğerlerini bedeninden sökeceğim."

Leydi Chervil bembeyaz oldu.

"Anladınız mı?"

Leydi sarsakça başını salladı.

Daniel ona baktı. Sertçe. Kadın korkmuş görünüyordu ama bu, eğer Anne, George Chervil'in pençelerindeyse onun hissettiği korkunun yanında hiçbir şeydi. Daniel, kapıya doğru bir adım daha atıp sonra durdu. "Bir şey daha," dedi. "Eğer kocanız bu gece eve sağ olarak gelirse onunla İngiltere'deki geleceğiniz hakkında konuşmanızı öneririm. Başka bir ülkede daha huzurlu bir hayatınız olabilir. İyi günler, Leydi Chervil."

"İyi günler," dedi kadın. Daniel oradan ayrıldıktan sonra Leydi Chervil neredeyse baygınlık geçirdi.

***

"Anne!" Daniel, Winstead Evi'ne doğru koşarken haykırdı. "Anne!"

Winstead Evi'nin emektar kâhyası, Poole nereden olduğu belli olmayan bir yerden çıkıp karşısında beliriverdi.

"Bayan Wynter nerede?" diye sordu Daniel nefes almak için çırpınarak. Binek arabası trafikte sıkışınca genç adam son birkaç dakikayı sokakta deli gibi eve doğru koşarak geçirmişti. Bir binek arabasının onu çiğnememiş olması mucizeydi.

Daniel'ın annesi salondan fırladı, arkasından da Honoria ve Marcus çıktı. "Neler oluyor?" diye sordu annesi. "Daniel, Tanrı aşkına ne—"

"Bayan Wynter nerede?" diye sordu Daniel nefes nefese, hâlâ nefes almak için çırpınarak.

"Dışarı çıktı," dedi annesi.

"*Dışarı mı*? Dışarı mı çıktı?" Ne halt etmeye dışarı çıkmıştı ki? Daniel dönene kadar Anne, Winstead Evi'nde kalması gerektiğini biliyordu.

"Şey, benim bildiğim bu kadar," dedi Leydi Winstead, kâhyaya yardım için bakarak. "Ben burada değildim."

"Bayan Wynter'ın bir ziyaretçisi vardı," dedi Poole. "Sör George Chervil. Onunla bir saat kadar önce gitti. Belki iki."

Daniel, kâhyaya doğru dehşet içerisinde döndü. "*Ne?*"

"Bayan Wynter ona eşlik etmeyi pek istiyor gibi değildi," dedi Poole.

"O halde ne halt etmeye o—"

"Sör George Chervil, Leydi Frances ile birlikteydi."

Daniel bir an nefes alamadı.

"Daniel?" dedi annesi artan bir endişeyle. "Neler oluyor?"

"Leydi Frances mi?" diye tekrarladı Daniel, hâlâ Poole'a bakmaya devam ederek.

"Kim bu Sör George Chervil?" diye sordu Honoria. Marcus'a baktı ama o da kafasını iki yana doğru salladı.

"Leydi Frances, Sör George Chervil'in arabasındaydı," dedi Poole, Daniel'a.

"Frances mi?"

Poole başını salladı. "Evet."

"Ve Bayan Wynter onun sözüne mi güvendi?"

"Bilmiyorum, lordum," dedi kâhya. "Bana bir şey söylemedi. Fakat Sör George'la birlikte kaldırıma çıktı ve sonra da onun arabasına bindi. Bunu kendi isteğiyle yapıyor gibi görünüyordu."

"Lanet olsun!" diye sövdü Daniel.

"Daniel," dedi Marcus, sesi odanın içinde sağlam ve sabitti. "Neler oluyor?"

Daniel, bu sabah annesine Anne'in geçmişiyle ilgili bir şeyler anlatmıştı, şimdi de geri kalanını anlattı.

Leydi Winstead'in yüzündeki bütün kan çekildi ve Daniel'ın elini kavradığında bu, panik içerisindeki bir kıskaç gibiydi. "Gidip Charlotte'a anlatmamız lazım," dedi zorlukla konuşarak.

Daniel, düşünmeye çalışarak yavaşça başını salladı. Nasıl olmuştu da Chervil, Frances'i alabilmişti? Ve o nereye—

"Daniel!" diye bağırdı annesi. "Derhal gidip Charlotte'a söylemeliyiz! O deli adam onun kızını kaçırmış!"

Daniel dikkatini topladı. "Evet," dedi. "Evet, derhal."

"Ben de geliyorum," dedi Marcus. Honoria'ya döndü. "Sen kalır mısın? Bayan Wynter'ın geri dönmesi ihtimaline karşı birisi evde kalmalı."

Honoria başını salladı.

"Gidelim," dedi Daniel. Evden koşarak çıktılar, Leydi Winstead üzerine mantosunu almak için bile uğraşmadı. Daniel'ın beş dakika evvel bıraktığı arabası eve varmıştı ve Daniel annesini ve Marcus'u arabaya bindirip kendisi koşmaya başladı. Mesafe, sadece dört yüz metre kadardı ve yollar yine az önceki gibi kalabalıksa Pleinsworth Evi'ne koşarak daha çabuk ulaşabilirdi.

Daniel, arabadan saniyeler sonra eve ulaştı, Pleinsworth Evi'nin merdivenlerini nefes nefese çıktı. Kapıya üç kez vurdu ve tam dördüncü kez için uzanırken Granby kapıyı açtı ve Daniel içeriye neredeyse yuvarlanarak girerken adam aceleyle kenara çekildi.

"Frances," dedi Daniel nefes nefese.

"Burada değil," dedi Granby.

"Biliyorum. Onun nerede olduğunu—"

"Charlotte!" diye bağırdı Daniel'ın annesi, merdivenlerden çıkarken eteklerini yukarı çekerek. Annesi çılgın bakışlarla Granby'ye baktı. "Charlotte nerede?"

Granby, evin arkasına doğru işaret etti. "Sanırım şeyde—"

"Buradayım," dedi Leydi Pleinsworth aceleyle bir odadan çıkarak. "Tanrım, neler oluyor? Virginia, sen—"

"Sorun Frances," dedi Daniel sert bir biçimde. "Onun kaçırılmış olabileceğini düşünüyoruz."

"*Ne?*" Leydi Pleinsworth, Daniel'a baktı, sonra annesine ve en sonunda da kapıda sessizce duran Marcus'a. "Hayır, olamaz," dedi, endişeliden çok kafası karışmış bir tonda. "O sadece—" Dönüp Granby'ye baktı. "O, Dadı Flanders ile birlikte yürüyüşe çıkmamış mıydı?"

"Henüz geri dönmediler, leydim."

"Ama eminim ki endişelenmemizi gerektirecek kadar uzun süredir dışarıda değiller. Dadı Flanders artık eskisi gibi hızlı hareket edemiyor, o yüzden de onların parkta dolaşması uzun sürmüştür."

Daniel, Marcus'la endişeli bir şekilde bakıştıktan sonra Granby'ye döndü. "Birisinin dışarı çıkıp Dadı'ya bakması gerekiyor."

Kâhya başını salladı. "Derhal."

"Charlotte Hala," dedi Daniel ve sonra öğleden sonraki olayları anlatmaya başladı. Anne'in geçmişine dair çok kısa bir bilgi verdi, bunun için daha sonra vakit olacaktı. Fakat halasının yüzünün kül rengine dönmesi çok uzun sürmedi.

"Bu adam..." dedi halası, sesi korkuyla titreyerek. "Bu deli adam... Sen onun Frances'i aldığını mı düşünüyorsun?"

"Aksi takdirde Anne onunla asla gitmezdi."

"Ah, yüce Tanrım!" Leydi Pleinsworth sarsıldı ve ayakları üzerindeki dengesini yitirdi. Daniel hemen onu bir sandalyeye oturttu. "Ne yapacağız?" diye sordu. "Onları nasıl bulacağız?"

"Ben Chervil'in evine geri gideceğim," dedi Daniel. "Bu tek—"

"Frances!" diye çığlık attı Leydi Pleinsworth.

Daniel, arkasını döndüğünde Frances'in koridora koşarak girdiğini ve annesinin kollarına atıldığını gördü. Üstü başı toz içindeydi ve kirlenmişti, üstelik elbisesi de yırtılmıştı. Ama yaralanmış gibi görünmüyordu.

"Ah, canım kızım," diye hıçkırdı Leydi Pleinsworth, Frances'i kendine doğru çekerek. "Ne oldu? Ah, yüce Tanrım, yaralandın mı?" Elleriyle Frances'in kollarını, omuzlarını yokladı ve en sonunda küçük yüzünü öpücüklere boğdu.

"Charlotte Hala?" dedi Daniel sesindeki acil tonu koruyarak. "Özür dilerim ama gerçekten de Frances'le konuşmam gerekiyor."

Leydi Pleinsworth, Daniel'a öfkeli gözlerle baktı, kendi bedeniyle kızına kalkan olarak. "Şimdi olmaz," dedi. "Kızım korku içerisinde. Banyo yapması gerekiyor, yemek yemesi ve—"

"O, benim tek umudum—"

"O, bir çocuk!"

"Ve Anne ölebilir!" diye neredeyse kükredi Daniel.

Koridor sessizleşmişti ve halasının arkasından, Daniel, Frances'in sesini duydu. "Bayan Wynter o adamın elinde."

"Frances," dedi Daniel, ellerine uzanıp onu oturttu. "Lütfen, bana her şeyi anlat. Ne oldu?"

Frances, birkaç derin nefes aldı ve kısa bir baş eğmeyle onu onaylayan annesine baktı. "Ben parktaydım," dedi, "ve Dadı bankta uyuyakaldı. Bunu neredeyse her gün yapıyor." Tekrar annesine baktı. "Özür dilerim, anne. Sana söylemem gerekirdi ama o kadar yaşlandı ki, öğleden sonraları çok yorgun oluyor ve sanırım onun yürümesi için park oldukça uzun bir mesafe."

"Sorun değil, Frances," dedi Daniel, sesindeki aciliyet hissini yine koruyarak. "Sonra neler olduğunu anlat."

"Ben etrafıma dikkat etmiyordum. Benim şu tek boynuzlu at oyunlarımdan birini oynuyordum," diye açıkladı ve Daniel'a baktı onun anlayacağını biliyormuş gibi. "Dadımın olduğu yerden biraz uzaklaşmıştım." Annesine döndü, yüz ifadesi ciddiydi, "Ama beni görebileceği uzaklıktaydım. Eğer uyanık olsaydı."

"Sonra ne oldu?" diye sıkıştırdı Daniel.

Frances ona şaşkın bir ifadeyle baktı. "Bilmiyorum. Başımı kaldırınca dadımın gitmiş olduğunu gördüm. Ona ne olduğunu bilmiyorum. Birkaç kez seslendim ve sonra onun ördekleri beslemeyi sevdiği yere doğru gittim ama orada da değildi ve sonra—"

Frances kontrolsüz bir biçimde titremeye başladı.

"Bu kadar yeter," dedi Leydi Pleinsworth ama Daniel ona yalvaran bir ifadeyle baktı. Bunun Frances için üzücü olduğunu biliyor fakat bunu yapması gerekiyordu. Ve elbette ki Leydi Pleinsworth, Anne öldürülse Frances'in çok daha üzgün olacağını biliyordu.

"Sonra ne oldu?" diye sordu Daniel nazikçe.

Frances, zorlukla yutkundu ve kollarıyla kendi küçük bedenini sarmaladı. "Biri beni yakaladı. Ve ağzıma berbat tadı olan bir şey tıktı ve sonra tek hatırladığım bir arabanın içinde olduğum."

Daniel, annesiyle endişeli bir ifadeyle bakıştı. Hemen yanındaki Leydi Pleinsworth sessizce ağlamaya başladı.

"Bu, muhtemelen afyon tentürüydü," dedi Frances'e. "Sana birinin bunu vermesi çok, çok yanlış ama senin sağlığına zarar vermez."

Frances başını salladı. "Kendimi tuhaf hissetmiştim ama şimdi iyiyim."

"Bayan Wynter'ı ilk nerede gördün?"

"Sizin evinize gittik. Ben dışarı çıkmak istedim ama o adam—" Frances o an çok önemli bir şey hatırlamış gibi başını kaldırıp Daniel'a baktı. "O adamın bir yarası vardı. Gerçekten büyük bir yara. Tam yüzünün yanında."

"Biliyorum," dedi Daniel yumuşak bir tonda.

Frances ona büyük, meraklı gözlerle baktı ama Daniel'a soru sormadı. "Arabadan dışarı çıkamadım," dedi. "Bunu yaparsam Bayan Wynter'ın canını yakacağını söyledi. Ve sürücüsünü bana bakması için tembihledi ve o da çok iyi biri gibi görünmüyordu."

Daniel öfkesini bastırmaya çalıştı. Cehennemde çocuklara zarar veren insanlar için özel bir yer olmalıydı. Ama sakin kalmayı başarıp sordu. "Ve sonra Bayan Wynter dışarı mı çıktı?"

Frances başını salladı. "Çok kızgındı."

"Eminim öyledir."

"Bayan Wynter ona bağırdı ve o adam da ona bağırdı. Dediklerinin çoğunu anlamadım, sadece Bayan Wynter'ın beni arabada tuttuğu için ona çok ama çok kızdığı dışında."

"Seni korumaya çalışıyordu," dedi Daniel.

"Biliyorum," dedi Frances yumuşak bir tonda. "Ama... sanırım... sanırım o adamın yüzündeki yaranın sorumlusu Bayan Wynter olabilir." Annesine yüzünde acı çeken bir ifadeyle baktı. "Bayan Wynter'ın böyle bir şey yapacağını sanmam ama o adam bundan bahsedip durdu ve ona çok kızgındı."

"Bu, çok uzun zaman önceydi," dedi Daniel. "Bayan Wynter kendini koruyordu."

"Neden?" diye fısıldadı Frances.

"Bunun bir önemi yok," dedi Daniel kesin bir tonda. "Önemli olan bugün olanlar ve Anne'i kurtarmak için neler yapabileceğimiz. Sen çok cesur davrandın. Nasıl kaçabildin?"

"Bayan Wynter beni arabadan aşağıya itti."

"*Ne?*" diye bağırdı Leydi Pleinsworth kendini öne doğru atmaya çalışırken Leydi Winstead onu tuttu.

"Çok hızlı gitmiyorduk," dedi Frances, annesine. "Yere çarptığımda canım çok az yandı. Bayan Wynter, ben yere düşmeden önce bir top gibi yusyuvarlak olmamı fısıldamıştı."

"Ah, yüce Tanrım," diye hıçkırdı Leydi Pleinsworth. "Ah, benim bebeğim."

"Ben iyiyim, anne," dedi Frances ve Daniel onun bu direncine şaşırdı. Kaçırılmış ve sonra bir arabadan aşağıya atılmıştı ve şimdi ise annesini teselli ediyordu. "Sanırım Bayan Wynter beni ittiği o noktayı evden pek uzak olmadığı için seçmişti."

"Neresi?" diye sordu Daniel hemen. "Tam olarak neredeydin?"

Frances gözlerini kırpıştırdı.

"Crescent Parkı. En ucunda."

Leydi Pleinsworth gözyaşlarının arasından zorlukla nefes aldı. "Onca yolu kendi başına mı geldin?"

"O kadar uzak değildi, anne."

"Fakat ta Marylebone'dan buraya kadar onca yol!" Leydi Pleinsworth, Leydi Winstead'e döndü. "Marylebone'dan bu yana onca yolu tek başına gelmiş. O daha sadece bir çocuk!"

"Frances," dedi Daniel. "Sana bir şey sormam gerekiyor. Sör George'un Bayan Wynter'ı nereye götürdüğüne dair bir fikrin var mı?"

Frances, başını iki yana salladı ve dudaklarını büzdü. "Dikkat etmiyordum. Çok korkmuştum ve onlar sürekli birbirlerine bağırıyorlardı ve sonra o Bayan Wynter'a vurdu—"

Daniel nefes almak için kendini zorladı.

"—ve sonra benim sinirlerim daha da bozuldu ama o adam dedi ki—" Frances aniden başını kaldırdı, gözleri heyecanla parlıyordu. "Bir şey hatırladım. O adam heath gibi bir şey dedi."

"Hampstead," dedi Daniel.

"Evet, sanırım öyle. Bunu özellikle demedi ama biz herhalde o yöne doğru gidiyorduk, öyle değil mi?"

"Eğer Crescent Parkı'nda idiyseniz, evet."

"Adam ayrıca oda tutmakla ilgili bir şeyler de dedi."

"Oda mı?" diye sordu Daniel.

Frances enerjik bir şekilde başını salladı.

Bütün bu sorgulamalar sırasında sessiz olan Marcus boğazını temizledi. "Onu bir hana götürüyor olabilir."

Daniel, ona bakıp başını salladıktan sonra tekrar küçük kuzenine döndü. "Frances, sence o arabayı tanıyabilir misin?"

"Evet," dedi Frances gözleri irileşerek. "Gerçekten tanıyabilirim."

"Ah, hayır!" diye bağırdı Leydi Pleinsworth. "Kızım, delinin birini aramak için tekrar dışarı çıkmayacak."

"Başka bir seçeneğim yok," dedi Daniel ona.

"Anne, yardım etmek istiyorum," diye yalvardı Frances. "Lütfen, Bayan Wynter'ı çok seviyorum."

"Ben de öyle," dedi Daniel yumuşak bir tonda.

"Seninle geleceğim," dedi Marcus ve Daniel ona derin bir minnettarlıkla baktı.

"Hayır!" diye itiraz etti Leydi Pleinsworth. "Bu, delilik! Ne yapacağınızı sanıyorsunuz? Hanın birinde boş boş dolaşırken kızımı omzunuza alıp gezdireceğinizi mi? Üzgünüm, buna izin—"

"Atlı uşakları da yanına alabilir," diye araya girdi Daniel'ın annesi.

Leydi Pleinsworth ona şok olmuş bir ifadeyle baktı. "Virginia?"

"Ben de bir anneyim," dedi Leydi Winstead. "Ve eğer Bayan Wynter'a bir şey olursa..." Sesi bir fısıltıya dönüştü. "Oğlum perişan olacak."

"Çocuğumu seninki için tehlikeye atmamı mı istiyorsun?"

"Hayır!" Leydi Winstead görümcesinin her iki elini de ellerinin arasına aldı. "Bunu asla istemem. Biliyorsun, Charlotte. Ama eğer bu işi doğru düzgün yaparsak Frances'in tehlikede olacağını sanmıyorum."

"Hayır," dedi Leydi Pleinsworth. "Hayır, buna izin veremem. Çocuğumun hayatını riske atmayacağım—"

"Frances arabadan ayrılmayacak," dedi Daniel. "Sen de gelebilirsin."

Ve sonra... Daniel, halasının yüzüne bakıp insafa gelmeye başladığını gördü.

Daniel onun elini tuttu. "Lütfen, Charlotte Hala."

Halası yutkundu, boğazında bir hıçkırık düğümlenmişti. Ve sonra, en sonunda başını salladı.

Daniel neredeyse rahatlama hissiyle yere çökecekti.

Henüz Anne'i bulmamışlardı ama Frances onun tek umuduydu ve eğer halası kızının Hampstead'e gitmesine izin vermeseydi bütün umudu kaybolup gidecekti.

"Kaybedecek vakit yok," dedi Daniel. Halasına döndü. "Benim arabamda dört kişi için yer var. Bizi takip etmesi için bir arabayı ne kadar çabuk hazırlatabilirsin? Dönüşte beş kişi için yere ihtiyacımız olacak."

"Hayır," dedi halası. "Bizim arabamızı alacağız. Ona altı kişi oturabilir ama daha önemlisi, arabamız atlı uşakları da destekleyecektir. Kızımı o deli adamın yakınlarına arabada silahlı korumalar olmadan götürmene izin veremem."

"Nasıl istersen," dedi Daniel. Onunla tartışamazdı. Eğer onun da bir kızı olsaydı o da en az halası kadar ateşli bir şekilde koruyucu davranırdı.

Halası bütün bu sahneye tanık olan uşaklarından birine döndü. "Hemen arabayı getirtin."

"Hemen, efendim," dedi uşak koşmaya başlamadan önce.

"Şimdi benim için de yer var," dedi Leydi Winstead.

Daniel annesine baktı. "Sen de mi geliyorsun?"

"Benim müstakbel gelinim tehlikede. Başka bir yerde olmamı mı isterdin?"

"Pekâlâ," dedi Daniel aceleyle çünkü tartışacak bir şey yoktu. Eğer Frances için yeterince güvenliyse kesinlikle annesi için de yeterince güvenliydi. Yine de—

"Sen de içeri girmeyeceksin," dedi Daniel sertçe.

"Bunu düşünmedim zaten. Yeteneklerim arasında silahlı bir deliyle dövüşmek yok. Ben ancak yolu tıkarım."

Arabayı beklemek üzere dışarı koşarlarken son hızla bir faytonun meydanın köşesinden döndüğünü gördüler.

Devrilmemiş olması sadece sürücünün —ki Daniel bunun Hugh Prentice olduğunu şaşkınlıkla fark etti— becerisi sayesindeydi.

"Bu da ne?" Daniel ileri doğru yürüdü ve Hugh aşağıya inerken dizginleri tuttu.

"Kâhyan bana burada olduğunu söyledi," dedi Hugh. "Bütün gün seni aradım."

"Daha önce Winstead Evi'ne uğramıştı," dedi annesi. "Bayan Wynter evden ayrılmadan önce. Bayan Wynter senin nereye gittiğini bilmediğini söylemişti."

"Neler oluyor?" diye sordu Daniel, Hugh'a. Normalde yüzü ifadesiz bir maske gibi olan arkadaşı endişeli ve gergin görünüyordu.

Hugh ona bir kâğıt parçası uzattı. "Bunu aldım."

Daniel hemen kâğıtta yazılanları okudu. El yazısı düzgün ve okunaklıydı, harflerde köşeli bir erkeklik vardı. *Ortak bir düşmanımız var,* yazıyordu kâğıtta. Sonra da Marylebone'daki bir hana buna nasıl cevap bırakabileceğine dair talimatları veriyordu.

"Chervil," dedi Daniel fısıldarcasına.

"Demek bunu kimin yazdığını biliyorsun?" dedi Hugh.

Daniel başını salladı. George Chervil'in, Daniel ve Hugh'un düşman olmadıklarını ve daha evvel de hiç olmadıklarını bilme ihtimali yoktu. Ama birinin bu sonuca varmasına yetecek kadar bol söylenti vardı etrafta.

Daniel, çabucak günün olaylarını anlattı ve Hugh, Pleinsworth arabası yanaşırken bakıp, "Bana da bir yer ayırın," dedi.

"Buna gerek yok," dedi Daniel.

"Geliyorum," dedi Hugh. "Koşamayabilirim ama son derece iyi bir nişancıyım."

Buna karşılık, hem Daniel hem de Marcus başlarını ona doğru kuşku içerisinde döndürdüler.

"Ayık olduğumda," diye açıklık getirdi Hugh. "Ki şu an öyleyim," diye ekledi Hugh, belli ki bunu da açıklama gereği duymuştu.

"Bin hadi," dedi Daniel başıyla arabayı işaret ederek. Hugh'un fark etmemiş olmasına şaşırmıştı—

"Dönüşte Bayan Wynter'a yer açmak için Leydi Frances'i annesinin kucağına oturturuz," dedi Hugh.

Her neyse, Hugh zaten her şeyi fark etmişti.

"Gidelim," dedi Marcus. Hanımlar çoktan arabadaydılar ve Marcus basamaklara tek ayağını atmıştı.

Bu, tuhaf bir kurtarma grubuydu ama atlı uşak olarak görev yapan dört silahlı uşakla birlikte araba hızlandığında Daniel, bunun sahip olunabilecek en muhteşem aile olduğunu düşünmeden edemedi. Bunu daha iyi bir hale getirecek tek şey Anne'di, onun yanında ve onun soyadıyla.

Daniel, sadece Hampstead'e zamanında yetişmeleri için dua edebilirdi.

Yirmi Birinci Bölüm

Anne'in hayatında dehşet anları olmuştu. George'u yaraladığında ve ne yaptığının farkına vardığında —bu, felç ediciydi. Daniel'm arabası son sürat gidip, Anne arabadan uçup kendini havada bulduğunda da —bu da, dehşet vericiydi. Ama hiçbirşey —hiçbirşey— o anla kıyaslanamazdı ya da bundan sonra başka anlar da onunla kıyaslanamayacaklardı. George Chervil'in arabasının atlarının yavaş bir yürüyüşle yola devam ettiğini fark edince öne eğilip Frances'a, "Eve doğru koş," diye fısıldaması. Ve sonra, kendisine kararını gözden geçirme şansı vermeden arabanın kapısına asılıp Frances'i dışarı itmiş ve yere çarpmadan evvel kendini bir top gibi yuvarlaması için ona bağırmıştı.

Frances'in ayağa kalkmaya çabaladığını görmek için Anne'in, George onu arabada geriye itip, yüzüne tokat atmasından hemen önce ancak bir saniyesi olmuştu.

"Beni engelleyebileceğini zannetme," diye tısladı George.

"Senin savaşın benimle," dedi Anne, "o çocukla değil."

George omzunu silkti. "Onun canını yakmayacaktım."

Anne ona inandığından emin değildi. Şu anda George, Anne'i mahvetmekle öyle takıntılı durumdaydı ki önlerindeki birkaç saati göremiyordu. Ama eninde sonunda, damarlarındaki öfke yatıştığında adam, Frances'in onu tanıyacağını fark edecekti. Ve Anne'e zarar vererek —hatta onu öldürerek— kurtulabileceğini düşünüyorsa da bir kontun kızını kaçırmanın hafife alınmayacağını bilmeliydi.

"Beni nereye götürüyorsun?" diye sordu Anne.

George kaşlarını kaldırdı. "Önemi var mı?"

Anne'in parmakları arabanın koltuğuna sıkıca yapıştı. "Bu yaptığın yanına kalmayacak, biliyorsun," dedi. "Lord Winstead senin kelleni alacak."

"Yeni koruyucun mu?" diye alayla gülümsedi George. "O hiçbir şeyi kanıtlayamaz."

"Ama bir de—" Anne, ona Frances'in onun yüzünü kolayca teşhis edebileceğini hatırlatmadan önce kendini tuttu. Yarası bunun icabına bakacaktı.

Fakat George anında bu tamamlanmamış cümleden şüphelendi. "Ama bir de ne?" diye sordu.

"Ama bir de ben varım."

George'un dudakları zalim bir alaycılıkla kıvrıldı. "Var mısın?"

Anne'in gözleri korkuyla büyüdü.

"Evet, varsın," diye mırıldandı George. "Ama olmayacaksın."

Demek ki genç kadını öldürmeyi planlıyordu. Anne şaşırmaması gerektiğini zannediyordu.

"Ama endişelenme," diye ekledi George neredeyse gelişigüzel bir biçimde. "Bu, çok hızlı olmayacak."

"Sen delisin," diye fısıldadı Anne.

George onu kavradı, burun buruna gelene kadar parmaklarıyla genç kadının elbisesini çekti. "Eğer öyleysem," diye tısladı, "senin yüzünden."

"Bunu kendine *sen* yaptın," diye karşılık verdi Anne.

"Ah, gerçekten mi?" dedi George öfkeyle, Anne'i geriye doğru fırlatarak. "Ben bunu yaptım." Alaycı bir şekilde yüzünü işaret etti. "Bir bıçak aldım ve kendimi doğradım, kendimden bir canavar—"

"Evet!" diye bağırdı Anne. "Sen yaptın! Ben daha sana dokunmadan önce de bir canavardın sen. Ben sadece kendimi korumaya çalışıyordum."

George yüzünde bir küçümseme ifadesiyle homurdandı. "Sen zaten bacaklarını benim için açmıştın. Bunu bir kez yaptıktan sonra hayır demeye başlayamazsın."

Anne ona bakakaldı. "Gerçekten buna inanıyor musun?"

"İlk seferinde bundan hoşlanmıştın."

"Senin beni sevdiğini sanmıştım!"

George omzunu silkti. "Senin aptallığın, benim değil." Ama sonra aniden döndü, Anne'e yüzünde keyfe yakın bir ifadeyle bakarak. "Ah, Tanrım," dedi, başkasının acısına sevinen bir sırıtışla. "Bunu tekrar yaptın, öyle değil mi? Winstead'in senin üstünde tepinmesine izin verdin. Cık cık cık. Ah, Annie, hiçbir şey öğrenmedin mi?"

"O, bana evlenme teklif etti," dedi Anne gözlerini kısarak.

George boğuk bir sesle kahkahaya boğuldu. "Ve sen de inandın mı?"

"Ona evet dedim."

"Eminim dediğini zannetmişsindir."

Anne, derin bir nefes almaya çalıştı ama dişleri birbirlerine öyle kenetlenmişlerdi ki, nefes almaya çalıştığında çenesi titredi. O öyle... öyle çok... kızgındı ki. Korkusu, endişesi, utancı kaybolup gitmişti. Bunun yerine Anne'in tek hissettiği, kanını kaynatan bir öfkeydi. Bu adam onun hayatından sekiz yılını çalmıştı. Onu korkutmuş ve yalnız kalmasına neden olmuştu. Bedeninin masumiyetini almış ve ruhunun masumiyetini paramparça etmişti. Ama bu kez, kazanamayacaktı.

Anne en sonunda artık mutluydu. Sadece güvende değil, sadece memnun değil, *mutlu*. Daniel'ı seviyordu ve, mucize eseri, Daniel da onu seviyordu. Geleceği, pembe ve turuncu tonlarıyla güzel bir gün doğumunda önünde serilmişti ve genç kadın gerçekten kendini görebiliyordu —Daniel'la, kahkahayla, çocuklarla. Bundan vazgeçmeyecekti. Günahları her neyse onları ödeyeli çok zaman olmuştu.

"George Chervil," dedi, sesi tuhaf bir şekilde sakindi, "sen insanlığın üzerindeki bir felaketsin."

George, ona hafif bir merakla bakıp omzunu silkerek penceye doğru döndü.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Anne tekrar.

"Çok uzağa değil."

Anne de kendi tarafındaki pencereden baktı. Frances'i arabadan ittiği hızdan çok daha hızlı gidiyorlardı şimdi. Anne, bu bölgeyi tanımıyordu ama kuzeye doğru gittiklerini tahmin etti. Ya da en azından çoğunlukla kuzeye. Regent Parkı'nı geçeli çok olmuştu ve Anne kızları oraya hiç götürmemesine rağmen oranın Marylebone'un kuzeyinde olduğunu biliyordu.

Araba hızlı gidişini sürdürdü ve sonra tam kavşakta Anne'in tabelaları okuyabileceği kadar yavaşladı. Kentish Kasabası yazıyordu bir tanesinde. Anne orayı duymuştu. Londra'nın kenar bölgelerindeki bir kasabaydı. George çok uzağa gitmediklerini söylemişti ve belki de doğruydu. Ama yine de Anne, George planlarını gerçekleştirmeye başlamadan önce herhangi birinin onu bulabilmesinin bir yolu olduğunu zannetmiyordu. Onun Frances'in önünde nereye gittiklerini belli edecek herhangi bir şey söylediğini sanmıyordu ve her durumda zavallı kız eve ulaşana kadar muhakkak bir enkaza dönüşmüş olacaktı.

Eğer Anne kurtulacaksa bunu kendi başına yapmak zorundaydı.

"Kendi kendinin kahramanı olma zamanı," diye mırıldandı.

"Ne dedin?" dedi George bıkkın bir sesle.

"Hiçbir şey." Ama Anne'in beyni son hızla çalışıyordu. Bunu nasıl yapacaktı? Bir plan yapmak anlamlı mıydı yoksa bekleyip, olayların nasıl gelişeceğini mi görmeliydi? İlk önce durumun nasıl gelişeceğini görmeden nasıl kaçabileceğini bilmek zordu.

George ona artan bir şüpheyle baktı. "Oldukça düşünceli görünüyorsun," dedi.

Anne onu duymazdan geldi. George'un zayıflıkları nelerdi? O, kibirliydi —bunu kendisi için bir avantaja nasıl dönüştürebilirdi?

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu George.

Anne gizlice gülümsedi. Adam, görmezden gelinmeyi sevmezdi —bu da belki faydalı olabilirdi.

"Niçin gülümsüyorsun?" diye bağırdı.

Anne ona döndü; yüzünü, özenli bir şekilde onu sadece az önce duymuş gibi görünen bir ifadeye bürünmüştü. "Pardon, bir şey mi dedin?"

George gözlerini kıstı. "Sen ne iş çeviriyorsun?"

"Ne iş mi çeviriyorum? Kaçırıldım ve bir arabada oturuyorum. Sen ne iş çeviriyorsun?"

George'un yaralı olmayan yanağındaki bir kas atmaya başladı. "Benimle bu ses tonunda konuşma."

Anne, önemsemez bir tavırla omzunu silkip gözlerini devirdi. George bundan nefret edecekti.

"Sen bir şey planlıyorsun," dedi George.

Anne yeniden omzunu silkti, George'la bir kere işe yarayan şeyin ikinci keresinde daha iyi işe yarayacağına karar vererek.

Anne haklıydı. George'un yüzü öfkeyle renk değiştirdi, yarası tenine zıt bir şekilde bembeyaz oldu. Bunu izlemek korkunçtu ama yine de Anne gözlerini ondan ayıramıyordu.

George, Anne'in gözlerini suratına diktiğini görünce daha da sinirlendi. "Sen ne planlıyorsun?" diye sordu, işaretparmağını ona doğru uzatırken eli öfkeyle titredi.

"Hiçbir şey," dedi Anne oldukça dürüst bir biçimde. Belli hiçbir şey yoktu en azından. Şu anda yaptığı tek şey onu sınıra getirmekti. Ve bu, gayet güzel işliyordu.

Anne, onun kendisine küçümsemeyle davranan kadınlara alışkın olmadığını fark etti. Genç kadın onu ilk tanıdığında kızlar onun tek bir kelimesi karşısında yaltaklanıp ona abayı yakarlardı. Onun şimdi ne tür bir ilgi çektiğini bilmiyordu ama gerçek şuydu ki, George öfkeden kıpkırmızı bir suratı olmadığı zaman yine de tipsiz değildi,

yarasıyla bile. Bazı kadınlar ona acıyabilirdi ama diğerleri muhtemelen onu çekici, hatta yüzündeki o cesur savaş yarası gibi görünen yarayla belki gizemli bile buluyorlardı.

Ama küçümseme? George bundan hiç hoşlanmayacaktı, özellikle de Anne tarafından küçümsenmekten.

"Yine gülümsüyorsun," diye suçladı onu George.

"Gülmüyorum," diye yalan söyledi genç kadın, iğneleyici bir sesle.

"Beni geçiştirmeye çalışma," dedi George öfkeyle, parmağıyla onu omzundan dürterek. "Başaramazsın."

Anne omzunu silkti.

"Senin neyin var?" diye kükredi George.

"Hiçbir şey," dedi Anne çünkü artık George'u, genç kadının sakin tavırlarından daha fazla hiçbir şeyin öfkelendirmediğini anlamıştı. Adam onun korkuyla diz çökmesini istiyordu. Onun titrediğini görmek ve yalvardığını duymak istiyordu.

O yüzden Anne bunun yerine başını çevirdi ve bakışlarını camdan dışarıya sabitledi.

"Bana bak," diye emretti George.

Anne, bir saniye kadar bekleyip cevap verdi. "Hayır."

"Bana bak!" diye bağırdı George.

Anne bu kez baktı. George'un sesi dengesiz bir perdeye ulaşmıştı ve genç kadın çoktan omuzlarının gerilip bir darbe beklediğini fark etti. Hiç konuşmadan ona baktı.

"Beni yenemezsin," dedi George hırıltılı bir sesle.

"Deneyeceğim," dedi Anne yumuşak bir tonda. Çünkü savaşmadan pes etmeyecekti. Ve eğer George onu mahvedecekse o halde, Tanrı şahidi olsun ki, Anne de onu yere serecekti.

***

Pleinsworth'lerin arabası, Hampstead Yolu boyunca hızlanmıştı, altı tane at, arabayı bu yolda pek görülmemiş bir hızda çekiyorlardı. Eğer garip görünüyorlarsa bile —tehlikeli bir hızda, silahlı atlı uşaklarla birlikte giden büyük, gösterişli bir araba— Daniel bunu umursamadı. Dikkat çekiyor olabilirlerdi ama Chervil'in dikkati değil. Adam onlardan en az bir saat öndeydi; eğer gerçekten de Hampstead'de bir hana gidiyorsa çoktan oraya varmış ve içeriye girmiş olmalıydı. Böylece onları sokakta görmesi gibi bir olasılık da yoktu.

Tabii eğer oda sokağa bakmıyorsa...

Daniel zayıf bir şekilde ağzından nefesini verdi. O noktaya geldiğinde bu sorunu halletmek zorundaydı. Anne'i ya hızlı bir şekilde ya da gizlice alacaktı ve Chervil'in ona ne yapacağı göz önüne alındığında Daniel hızlı olmayı tercih ediyordu.

"Onu bulacağız," dedi Marcus alçak sesle.

Daniel başını kaldırdı. Marcus güç gösterisi yapmıyor ya da caka satmıyordu ama zaten bunları hiç yapmazdı. Marcus güvenilir ve oldukça özgüvenliydi, o anda gözleri, Daniel'ın rahatlatıcı bulduğu bir kararlılıkla parlıyordu. Daniel, başını sallayıp bakışlarını tekrar camdan dışarıya çevirdi. Yanında halası, Frances'in elini sımsıkı kavramış, gergin bir şekilde konuşup duruyordu. Frances de, "Görmedim. Arabasını henüz görmedim," deyip duruyordu, Daniel ona birden fazla kere henüz Hampstead'e ulaşmadıklarını söylemesine rağmen.

"Arabayı tanıyabileceğinden emin misin?" diye sordu Leydi Pleinsworth, Frances'e şüpheci bir kaş çatmayla.

"Hepsi birbirine çok benziyor bence. Tabii eğer üzerinde bir arması yoksa..."

"Üzerinde tuhaf bir çubuk vardı," dedi Frances. "Onu tanıyacağım."

"Tuhaf bir çubuktan kastın ne?" diye sordu Daniel.

"Bilmiyorum," dedi Frances omzunu silkerek. "Herhangi bir anlamı olduğunu sanmıyorum. Sadece dekorasyon amaçlı olmalı. Ama altındı ve sarmal gibiydi." Frances eliyle sarmal hareketi yaptı ve bu, Daniel'ın aklına dün geceki Anne'in kıvırıp yana bıraktığı kalın bir sarmal halindeki nemli saçlarını getirdi.

"Aslında," dedi Frances, "bana tek boynuzlu bir atı anımsatmıştı."

Daniel, gülümseyip halasına döndü. "Frances o arabayı tanıyacak."

Londra'nın kenar bölgelerindeki birkaç kasabayı geçtiler, en sonunda eski ve güzel Hampstead Kasabası'na ulaştılar. Daniel uzaktaki o meşhur fundalıkların yabanıl yeşilliklerini görebiliyordu. Devasa büyüklükte yeşil bir alandı, Londra parklarını utandıracak kadar.

"Bunu nasıl yapmayı istersin?" diye sordu Hugh. "En iyisi yürüyerek gitmek olabilir."

"Hayır!" Leydi Pleinsworth ona gözlerinde bariz bir düşmanlıkla döndü. "Frances bu arabadan dışarı çıkmayacak."

"Biz önce ana caddeye gideceğiz," dedi Daniel. "Herkes han ve pansiyonları tarayacak —Chervil'in bir oda kiralamış olabileceği herhangi bir yeri. Frances, sen de arabaya bakacaksın. Eğer bir şey bulamazsak daha küçük ara sokaklara bakacağız."

Hampstead'de görünüşe göre dikkat çekici sayıda han vardı. Solda Kral IV. William'ı geçtiler, sağda Thatched Evi ve sonra tekrar solda Holly Bush'u... Ama Marcus'un bile Frances'in tarifiyle "tek boynuzlu ata" benzeyen herhangi bir şey görmek için aşağıya inmesine rağmen hiçbir şey bulamadılar. Emin olmak için Marcus ve Daniel her bir hana girip Anne ve George Chervil'in eşkâline uyan herhangi biri olup olmadığını sordular ama hiçbirinde böyle birileri yoktu.

Ve Frances'in Chervil'in yarasına ilişkin tarifi düşünülürse Daniel, Chervil'in kolayca fark edilebileceğini düşünüyordu. Ve de hatırlanacağını.

Daniel, tekrar onu ana caddede bekleyen ve kasaba halkının oldukça dikkatini çeken arabaya bindi. Marcus da çoktan dönmüş, Hugh ile hararetli ama sessizce bir şey hakkında konuşuyorlardı.

"Bir şey yok mu?" diye sordu Marcus başını kaldırarak.

"Hiçbir şey," dedi Daniel.

"Başka bir han daha var," dedi Hugh. "Fundalık alanın içinde, Spaniards Yolu üzerinde. Orada daha evvel bulunmuştum." Duraksadı. "Orası daha uzak."

"Gidelim," dedi Daniel sertçe. Ana caddenin yakınlarında başka bir hanı gözden kaçırmış olmaları da mümkündü ama her zaman buraya geri dönebilirlerdi. Ve Frances, Chervil'in özellikle "heath"* kelimesini kullandığını söylemişti.

Araba hızlandı ve beş dakika sonra Spaniards Hanı'nın önündeydiler. Han, kelimenin gerçek anlamıyla fundalı-

*Fundalık. (ç.n.)

ğın içindeydi, bu doğanın ortasında beyaz boyalı tuğlaları ve siyah panjurlarıyla oldukça zarif görünüyordu.

Ve Frances kolunu uzatıp bağırmaya başladı.

***

Anne George'un neden bu hanı özellikle seçtiğini öğrenecekti. Burası doğruca Hampstead Heath'e giden yolun üzerindeydi ve bu yoldaki tek bina olmamasına rağmen, kasabanın merkezindeki diğer yerlerden daha izoleydi. Ki bu da eğer George'un zamanlamayı iyi yaparsa (ki yapmıştı) onu hiç kimse görmeden arabadan dışarı sürükleyip, arka kapıdan geçirerek odasına çıkarabileceği anlamına geliyordu. George elbette yardım almıştı: odanın anahtarını almaya gittiğinde Anne'in başında bekleyen sürücüsünden.

"Ağzını kapalı tutacağına güvenmiyorum," dedi George, Anne'in ağzına bir kumaş parçası tıkıştırarak. Genç kadın, George'un, ağzında pis kokulu eski bir bez parçası tıkalı olan bir kadınla hancıdan anahtarını istemesinin mümkün olmadığını düşündü. Ve bir de elleri arkasında bağlı bir kadınla.

George, Anne'in bütün planlarını bilmek için istekli gibiydi, o yüzden odayı istediği gibi düzenlerken böbürlenen bir monolog tutturmuştu.

"Bir haftadır bu odayı kiralık tutuyorum," dedi kapının önüne bir sandalyeyi iterek. "Geçen gece arabam yanımda değilken seni bulmamam gerekiyordu."

Genç kadın, oturduğu odanın zemininden ona dehşete düşmüş bir ifadeyle baktı. Bunun için de mi onu suçlayacaktı?

"Benim adıma mahvetmeyi becerdiğin bir başka şey daha," diye mırıldandı George.

Görünüşe göre, evet.

"Gerçi bunun bir önemi yok," diye devam etti adam. "Hepsi sonunda halloldu. Seni âşığının evinde buldum, tıpkı beklediğim gibi."

George, odanın içinde kapının önüne koyup açılmasını engelleyecek bir başka şey için daha etrafına bakınırken Anne onu izledi. Odada pek fazla bir şey yoktu, tabii olduğu gibi yatağı kapının önüne itmezse.

"Seni tanıdığımdan beri kaç kişi oldu?" diye sordu George yavaşça dönerek.

Anne başını salladı. *Neden bahsediyordu?*

"Ah, hadi, bana söyleyeceksin," diye çıkıştı George ve ileri doğru yürüyüp onun ağzındaki bezi çıkardı. "Kaç tane âşığın oldu?"

Yaklaşık bir saniye için Anne çığlık atmayı düşündü. Ama George'un elinde bir bıçak vardı ve kapıyı kilitlemiş, önüne bir sandalye koymuştu. Eğer yakınlarda biri varsa ve bu kişi onu kurtarmaya niyetlenecek olursa George, herhangi bir yardım gelmeden önce onu doğrayıp parçalarına ayırabilirdi.

"Kaç tane?" diye sordu George.

"Hiç," dedi Anne otomatik olarak. Böyle bir soruyla karşılaştığında onun Daniel ile geçirdiği geceyi unutabilmesi şaşırtıcıydı ama akla ilk gelen, onca yıllık yalnızlıktan sonra âşığı olması bir yana, hiç arkadaşı bile olmamasıydı.

"Ah, sanırım Lord Winstead'in bu konuda başka söyleyecekleri vardır," dedi George alayla gülümseyerek. "Tabii eğer..." George'un ağzı nahoş bir şekilde keyifli bir sırıtışla büküldü. "Bana onun kaldıramadığını mı söylüyorsun?"

George'a, Daniel'ın her konuda onun performansının ötesine geçtiğini söylemek çok cezbediciydi ama Anne sadece, "O, benim nişanlım," dedi.

George buna karşılık bir kahkaha attı. "Evet, sen öyle inanıyorsun. Yüce Tanrım, bu adam benim hayranlığımı kazandı. Ne numara ama! Ve hiç kimse onunki karşısında senin sözünü geçerli saymaz." George bir an için durdu, neredeyse özlemli bir ifadeyle. "Bir kont olmak kullanışlı olmalı. Ben bununla paçayı sıyıramazdım." Bir anda neşelendi. "Yine de, ortaya çıktı ki, benim sana teklif etmeme bile gerek kalmadı. Tek yapmam gereken, 'Seni seviyorum,' demekti ve sen sadece buna inanmakla kalmadın, seninle evleneceğime de inandın."

Ona bakıp cık cıkladı. "Aptal kız."

"Seninle bu konuda farklı görüşte değilim."

George, başını yana eğdi ve ona onaylayan bir bakışla baktı. "Vay, vay, vay! Yaş ilerledikçe akıllanmışız."

Bu noktada Anne, George'un gevezelik etmesini sağlamaya devam etmesi gerektiğini anladı. Bu, adamın saldırısını geciktirecek ve genç kadına bir plan kurması için fırsat verecekti. George'un konuşurken genellikle kendisiyle böbürlendiği ve böbürlenirken genellikle dikkatinin dağıldığını söylemeye gerek yoktu.

"Hatalarımdan ders alacak zamanım oldu," dedi Anne, George gardıroba bir şey almaya gittiğinde çabucak pencereye bir göz atarak. Ne kadar yükseklikteydiler. Eğer atlarsa sağ kalır mıydı?

George geri döndü, belli ki aradığı şeyi bulamamıştı. Kollarını göğsünün önünde bağladı. "Hmm, bunu duymak güzel."

Anne şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. George ona neredeyse babacan bir ifadeyle bakıyordu. "Çocuğun var mı?" diye soruverdi Anne.

George'un bakışları buz gibi oldu. "Hayır."

Ve birdenbire Anne fark etti. George hiçbir zaman evliliğini tamamına erdirmemişti. O iktidarsız mıydı? Ve eğer öyleyse de bunun için Anne'i mi suçluyordu?

Anne başını hafifçe iki yana salladı. Ne aptalca bir soru. Elbette bunun için onu suçluyordu. Ve Anne sonunda onun öfkesinin boyutlarını idrak edebilmişti. Bu, sadece yüzünde değildi; gözlerindeydi. Anne onu hadım etmişti.

"Niçin kafanı sallıyorsun?" diye sordu George.

"Sallamıyorum," diye yanıtladı Anne sonra tekrar kafasını salladığını fark etti. "Ya da kasıtlı yapmıyorum. Sadece düşünürken yaptığım bir şey."

George'un gözleri kısıldı. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Seni," dedi Anne oldukça dürüst bir şekilde.

"Gerçekten mi?" Bir an için George memnun olmuş gibi göründü ama bu, yerini hemen bir şüpheye bıraktı. "Niçin?"

"Sen bu odada benim dışımdaki tek kişisin. Seni düşünmem doğal değil mi?"

George ona doğru bir adım attı. "Ne düşünüyordun?"

Anne, onun son derece bencil, dünyanın kendi etrafında döndüğünü düşünen bir tip olduğunu eskiden nasıl fark etmemişti? Evet, o zaman henüz on altı yaşındaydı ve şu an, o zamandan daha mantıklıydı.

"Ne düşünüyordun?" diye ısrar etti George, Anne hemen yanıt vermeyince.

Anne bunu nasıl yanıtlayacağını düşündü. Kesinlikle onun iktidarsız olduğunu düşündüğünü söyleyemezdi. O yüzden de, "Yaranın senin düşündüğün kadar korkunç olmadığını düşünüyordum."

George homurdandı ve her ne yapıyorsa onu yapmak için arkasını döndü. "Bunu sadece sana iyi davranmam için söylüyorsun."

"Bunu senin bana iyi davranman için söyleyebilirdim," diye kabul etti Anne, boynunu onun ne yaptığını görmek için uzatarak. Her şeyi baştan tekrar düzenliyor gibi görünüyordu ki bu da oldukça anlamsızdı, bu kiralık odada tekrar düzenlenecek pek bir şey yoktu. "Ama aslında," diye devam etti Anne, "bunun doğru olduğunu düşünüyorum. Biz gençken olduğun kadar sevimli değilsin ama bir erkek sevimli olmak istemez zaten, öyle değil mi?"

"Belki öyle ama *bunu* isteyecek birini de tanımıyorum." George yüzüne doğru büyük, alaycı bir jest yaptı, elini kulağından çenesine kadar kaydırdı.

"Özür dilerim, canını yaktım, biliyorum," dedi Anne ve kendini de şaşırtarak bu dediğinde ciddi olduğunu fark etti. "Kendimi savunduğum için üzgün değilim ama seni bu süreçte yaraladığım için üzgünüm. Senden rica ettiğimde gitmeme izin verseydin bunların hiçbiri olmayacaktı."

"Ah, demek benim hatam?"

Anne çenesini kapadı. Son kısmı söylememesi gerekiyordu ve hatasını düzeltmeyecekti, adamın sorusunun cevabı evetti.

George bir karşılık bekledi ve alamayınca mırıldandı. "Bunu yerinden oynatmamız gerekiyor."

Ah, yüce Tanrım! Yatağı oynatmak istiyordu.

Ama yatak çok büyüktü, çok ağırdı ve George'un kendi başına çekebileceği bir şey değildi. Bir dakika kadar süren itme, homurdanma ve epeyce küfürün ardından George, Anne'e dönüp patladı. "Yardım et, Tanrı aşkına."

Anne'in dudakları şaşkınlıkla aralandı. "Ellerim *bağlı*," diye hatırlattı.

George, yeniden küfrettikten sonra hızlı adımlarla yanına gidip onu ayağa kaldırdı. "Ellerine ihtiyacın yok. Sadece yatağa dayanıp it."

Anne ona bakakalmıştı.

"Şunun gibi," dedi George, poposunu yatağın yanına dayayarak. Ayaklarını eskimiş kilime yerleştirdi, sonra bedenini yatağı itmek için kullandı. Büyük yatak iki santim kadar öne gitti.

"Gerçekten bunu yapacağımı düşünüyor musun?"

"Sanırım hâlâ bir bıçağım var."

Anne, gözlerini devirip oraya doğru yürüdü. "Bunun gerçekten işe yarayacağını zannetmiyorum," dedi ona. "Bir kere, ellerim bu halde."

George, arkasında duran ellerinin bağına baktı. "Ah, lanet olsun!" diye mırıldandı. "Gel buraya."

Anne, zaten onun yanındaydı ama bununla ilgili bir şey söylemese daha iyi olacağına karar verdi.

"Bir şey yapmaya çalışma," diye uyardı onu George ve asılarak ipin bağlarını bıçağıyla ikiye ayırdı, bu arada başparmağını da hafifçe kesti.

"Ah," diye bağırdı Anne elini ağzına götürerek.

"Ah, can yakıyor, değil mi?" diye mırıldandı George gözlerinde kana susamış bir ifadeyle.

"Artık değil," dedi Anne hemen. "Yatağı ittirecek miyiz?"

George, kendi kendine kıkırdayıp yerini aldı. Sonra Anne bütün gücüyle yatağı kapıya doğru itiyormuş gibi numara yapmaya hazırlanırken George aniden doğruldu.

"Önce seni kesmeli miyim?" diye yüksek sesle düşündü George. "Yoksa biraz eğlenmeli miyim?"

Anne onun pantolonunun önüne baktı. Kendini tutamamıştı. O iktidarsız mıydı? Herhangi bir ereksiyon belirtisi göremiyordu.

"Ah, demek senin yapmak istediğin *bu*," dedi adam övünen bir sesle. George, Anne'in elini tutup kendine doğru çekti. Anne'in az önce baktığı yeri kumaşın üzerinden hissetmesi için onu zorladı. "Bazı şeyler asla değişmez."

Anne, George onun sol elini pantolonunun ön tarafına sertçe sürterken öğürmemek için kendini zor tuttu. Kıyafetleri üzerindeyken bile bu, Anne'in midesini bulandırıyordu ama yine de yüzünün yarılıp kesilmesinden çok daha iyiydi.

George, hazla inlemeye başlayınca Anne, korku içerisinde, bir şeylerin olmaya başladığını hissetti...

"Ah, Tanrım," diye inledi George. "Ah, bu, çok iyi hissettiriyor. O kadar uzun zaman oldu ki... O kadar uzun zaman."

Anne onu izlerken nefesini tuttu. George'un gözleri kapalıydı ve neredeyse transa geçmiş gibiydi. Genç kadın, adamın eline baktı —bıçağı tutan eline. Bu, onun hayal gücü müydü yoksa George bıçağı sıkıca tutmuyor muydu? Eğer Anne onu elinden kapıverse... Kapabilir miydi?

Anne dişlerini sıktı. Parmaklarının bir parça kıpırdamasına izin verdi ve sonra, tam George daha derinden, daha uzun bir zevk iniltisi çıkarırken hamlesini yaptı.

Yirmi İkinci Bölüm

"İşte bu!" diye bağırdı Frances. İncecik kolu tam ileriye doğru uzanıyordu. "Araba buydu. Bundan eminim."

Daniel, Frances'in işaret ettiği yere doğru döndü. Küçük fakat kaliteli bir araba, hanın önüne park etmişti. Standart siyah renkliydi, altınrengi dekoratif bir çubuk vardı üzerinde. Daniel daha önce hiç böyle bir şey görmemişti ama Frances'e onun neden bir boynuzu anımsattığını anlayabiliyordu. Eğer biri onu doğru uzunlukta kesse ve ucunu sivriltse ondan bir kostüme mükemmel bir ekleme olurdu.

"Biz arabada kalacağız," dedi Leydi Winstead, Daniel hanımlara talimat vermek üzere döndüğünde.

Daniel onu onaylayarak başını salladı ve üç adam arabadan aşağıya atladılar. "Bu arabayı hayatınız pahasına koruyacaksınız," dedi silahlı adamlarına ve sonra çabucak hana girdi.

Marcus onun hemen arkasındaydı ve Hugh, tam Daniel hancıyı sorgulamayı bitirdiğinde yanına geldi. Evet,

hancı yüzü yaralı bir adam görmüştü. Burada bir haftadan beri bir odası vardı ama onu her gece kullanmamıştı. On beş dakika kadar önce anahtarı almak için gelmişti ama yanında kadın falan yoktu.

Daniel önünde duran tezgâha bir kron koydu. "Hangi oda?"

Hancının gözleri büyüdü. "Dört numara, lord hazretleri." Daniel elinin altındaki parayı tezgâhın üzerinden kaydırdı ve adam onu düşmeden yakaladı. Adam boğazını temizledi. "Belki yedek bir anahtara sahip olabilirim."

"Olabilir misiniz?"

"Olabilirim."

Daniel bir kron daha çıkardı.

Hancı anahtarı çıkardı.

"Bekle," dedi Hugh. "Odanın bir başka girişi daha var mı?"

"Hayır. Sadece pencere."

"Yerden ne kadar yükseklikte?"

Hancı kaşlarını yukarı kalktı. "Eğer meşe ağacına tırmanmazsanız içeri girmek için fazla yüksek."

Hugh derhal Daniel ve Marcus'a döndü.

"Bunu ben hallederim," dedi Marcus ve kapıya doğru yöneldi.

"Bu muhtemelen gerekli olmayacak," dedi Hugh, Daniel merdivenlerden çıkarken onu izleyerek, "ama eksiksiz olmayı tercih ederim."

Daniel "eksiksiz" olma konusunda tartışmaya girecek değildi. Özellikle de her şeyi fark eden Hugh'la. Ve hiçbir şeyi unutmayan.

Dört numarayı gördüklerinde Daniel derhal öne atıldı ama Hugh onu omzundan tuttu. "İlk önce dinle," dedi.

"Sen hiç âşık olmadın, değil mi?" dedi Daniel ve Hugh cevap vermeden, anahtarı kilidin içinde çevirdi, kapıyı tekmeleyip açtı. Kapıya dayalı olan sandalyeye odanın içine savruldu.

"Anne!" diye bağırdı Daniel daha onu görmeden.

Ama Anne onun adını söylediyse bile duyulmadı: Sandalye dizlerine çarpınca genç kadın şaşkınlıktan çığlık attı ve elinden kayıp düşen şeyin üstüne atladı.

Bir bıçak.

Daniel bıçağa doğru hamle yaptı. Anne de. Anne'le çılgın bir dansın içinde olan George Chervil ise bıçağı ele geçirmek için ağırlığını bir o ayağına bir öbürüne veriyor, ellerini tüm gücüyle uzatıyordu.

Aslında, hiç kimse henüz fark etmemişti ama kapının eşiğinde elinde Chervil'e çevrilmiş bir tabanca doğrultan ve neredeyse sıkılmış görünen Hugh dışında herkes bıçağın peşindeydi.

"Yerinde olsam bunu yapmazdım," dedi Hugh ama George yine de bıçağı kaptı. Ardından, hâlâ yerde debelenip bıçağı birkaç santimle kaptırmış olan Anne'in üzerine atıldı.

"Beni vurursan o ölür," dedi George, bıçağı tehlikeli bir biçimde Anne'in boğazına dayayarak.

İçgüdüsel olarak öne doğru atılan Daniel sendeleyip durdu. Hugh silahını indirdi ve arkasına kaydırdı.

"Uzak durun," dedi George bıçağını çekiç gibi kavrayarak. "Dediğimi yapın!"

Daniel, bir adım geriye doğru giderken ellerini kaldırarak başını salladı. Anne yüzüstü yerde yatıyordu ve George onun üzerindeydi; bir eliyle bıçağı tutuyor, diğeriyle genç

kadının saçlarını kavrıyordu. "Ona zarar verme, Chervil," diye uyardı Daniel. "Bunu yapmak istemezsin."

"Ah, ama yanıldığın yer burası. Bunu yapmayı çok istiyorum." Bıçakla hafifçe Anne'in yanağına vurdu.

Daniel'ın karnı düğüm oldu sanki.

Ama George, genç kadının yanağını kanatmamıştı. Sanki bu güç anından keyif alıyor gibiydi ve Anne'in saçlarına daha kuvvetli bir şekilde asıldı, acı veren ve rahatsız edici bir pozisyon gibi görünen bir şekilde başını yukarı kaldırmaya zorladı.

"Öleceksin," dedi Daniel.

George omzunu silkti. "O da öyle."

"Ya karın?"

George ona sertçe baktı.

"Onunla bu sabah konuştum," dedi Daniel bakışlarını George'un yüzünden ayırmadan. Çaresizce Anne'e bakmak, göz göze gelmek istiyordu. Anne'e onu sevdiğini sözler olmadan da söyleyebilirdi. O bunu anlardı, sadece ona bakması gerekiyordu.

Ama buna cesaret edemedi. Daniel, George Chervil'e baktığı sürece, George Chervil de ona baktığı sürece olmazdı. Anne'e değil. Ya da bıçağa.

"Karıma ne söyledin?" diye tısladı George ama yüzünden huzursuz bir ifade geçti.

"Sevimli bir kadına benziyor," dedi Daniel. "Ona ne olacağını merak ediyorum, eğer sen burada ölürsen. Hanın birinde, iki kontun ve bir markinin oğlunun ellerinde..."

George'un kafası Hugh'a çevrildi ve onun kim olduğunu ancak o zaman fark etti. "Ama sen ondan nefret ediyorsun," dedi. "O seni vurdu."

Hugh sadece omzunu silkti.

George bembeyaz kesildi ve tam bir şeyler söylemeye başlayacaktı ki, kendi sözünü böldü. "İki kont mu?" dedi.

"Bir tane daha var," dedi Daniel. "Her ihtimale karşı."

George güçlükle nefes almaya başladı, gözleri bir Daniel'a, bir Hugh'a ve ara sıra da Anne'e gidiyordu. Daniel onun terlemeye başladığını fark etti. Sınıra yaklaşıyordu ve sınır, her zaman, bulunmak için tehlikeli bir yerdi.

Herkes için.

"Leydi Chervil mahvolacak," dedi Daniel. "Toplumdan dışlanacak. Babası bile onu kurtaramayacak."

George titremeye başlamıştı. Daniel sonunda Anne'e bir bakış atmak için kendine izin verdi. O da zorlukla nefes alıp veriyordu; belli ki çok korkmuştu ama yine de bakışları karşılaştığında...

Seni seviyorum.

Sanki Anne bunu yüksek sesle söylemişti.

"Dünya, evlerinden sürgün edilen kadınlara karşı pek nazik bir yer değil," dedi Daniel yumuşak bir tonda. "Bunu sadece Anne'e sor, yeter."

George bocalamaya başlamıştı, Daniel bunu onun gözlerinde görebiliyordu. "Eğer onu bırakırsan," diye söz verdi Lord Winstead, "yaşayacaksın."

Yaşayacaktı ama İngiltere topraklarında değil. Daniel bunun icabına bakacaktı.

"Ya karım?"

"Bütün açıklamayı sana bırakacağım."

George, sanki yakası çok sıkıyormuş gibi başını sağa sola döndürdü. Gözlerini öfkeli bir şekilde kırpıştırıyordu ve sonra bir an için, gözlerini kapadı ve—

"Beni vurdu! Ah, Tanrım, bana ateş etti!"

Daniel, başını hızla çevirince Hugh'un silahını ateşlediğini gördü. "Sen aklını mı kaçırdın?" diye bağırdı, Anne'i George'un elinden kurtarmak için atılırken. George, o an yerde yuvarlanıyor, kanayan elini tutarak acıyla inliyordu.

Hugh topallayarak odanın ortasına doğru ilerleyip George'a baktı. "Sadece bir sıyrık," dedi tekdüze bir sesle.

"Anne, Anne," dedi Daniel boğuk bir sesle. Genç kadın bütün bu zaman boyunca tüm dehşetini üzerine salan George Chervil'in elinde tutsaktı. Daniel kasları kaskatı ve gergin bir şekilde doğruldu. Anne şimdi güvendeydi...

"Seni kaybedebileceğimi düşündüm," dedi Daniel nefesi kesilip onu mümkün olduğunca kendine çekerek. Yüzünü onun omzuna gömdü ve gözyaşlarıyla Anne'in elbisesini ıslattığını fark etti. "Bilmiyordum— Düşünemedim—"

"Bayan Wynter'ı vurmazdım," dedi Hugh pencereye doğru giderek. George, Hugh *yanlışlıkla* onun eline bastığında çığlık attı.

"Sen kahrolası bir delisin," dedi Daniel, öfkesi gözyaşlarının arasından kendine yol açıyordu.

"Ya da," dedi Hugh açıkça, "hiç âşık olmadım." Anne'e baktı. "Bu, birini daha kafası rahat yapar." Tabancasını işaret etti. "Daha iyi bir nişancı da."

"O neden bahsediyor?" diye fısıldadı Anne.

"Hiç bilmiyorum," dedi Daniel.

"Chatteris'i içeri alalım," dedi Hugh pencereyi açarken ıslık çalarak.

"O, deli," dedi Daniel, Anne'i, yüzünü ellerinin arasına alacak kadar kendine çekerek. O kadar güzel görünüyordu ki, o kadar değerli ve canlı... "O, tam bir kaçık."

Anne'in dudakları titreyerek gülümsedi. "Ama etkili."

Daniel karnında bir guruldama hissetti. Kahkaha. *Yüce Tanrım.* belki de onların hepsi birer deliydi.

"Yardım ister misin?" diye seslendi Hugh ve ikisi de pencereye döndü.

"Lord Chatteris ağacın üzerinde mi?" diye sordu Anne.

"Tanrım, neler oluyor?" diye sordu Marcus odanın içine dalarken. "Silah sesi duydum."

"Hugh onu vurdu," dedi Daniel, kafasıyla kapıya doğru sürünmeye çalışan Chervil'i işaret ederek. Marcus, hemen ona doğru ilerleyip önünü kesti. Daniel, "Chervil, Anne'i tutarken," dedi.

"Henüz teşekkür ederim dediğini duymadım," dedi Hugh, Daniel'ın anlayamadığı bir sebepten pencereden dışarıya bakarak.

"Teşekkür ederim," dedi Anne. Ona doğru döndü ve o kadar içten bir gülümsemeyle baktı ki Hugh irkildi.

"Pekâlâ, o halde," dedi Hugh beceriksizce ve Daniel da gülümsemekten kendini alamadı. Anne odadayken hava değişiyordu.

"Onunla ne yapacağız?" diye sordu Marcus, her zaman olaylar karşısında pratik biri olmuştu. Uzanıp yerden bir şey aldı, bir an için ona baktı ve George'un yanına çömeldi.

"Ah!" diye inledi George.

"Onun ellerini bağlamak," dedi Marcus. Anne'e bir bakış attı. "Sanırım bu, senin ellerini bağlamak için kullandığı şey?"

Anne başını salladı.

"Acıyor!"

"Kendini vurdurmamalıydın," dedi Marcus hiçbir

merhamet taşımadan. "Onunla ne yapacağımıza karar vermemiz gerekiyor."

"Beni öldürmeyeceğine söz vermiştin," diye sızlandı George.

"Eğer onu *bırakırsan* seni öldürmeyeceğime söz verdim," diye hatırlattı Daniel ona.

"Ki ben de bunu yaptım."

"Ben seni vurduktan sonra," diye cevabı yapıştırdı Hugh.

"O öldürmeye değmez," dedi Marcus ellerindeki bağı iyice sıkarak. "Sorular olacaktır."

Daniel başını salladı, arkadaşının mantıklı davranmasına minnettardı. Yine de, Chervil'i korkusundan hemen azat etmeye hazır değildi. Anne'in alnına çabucak bir öpücük kondurarak ayağa kalktı. "Sakıncası var mı?" dedi Hugh'a elini uzatarak.

"Yeniden doldurdum," dedi Hugh, Daniel'a silahını uzatırken.

"Doldurduğunu biliyorum," diye mırıldandı Daniel. George'a doğru ilerledi.

"Beni öldürmeyeceğini söylemiştin!" diye bağırdı George.

"Öldürmeyeceğim," dedi Daniel. "En azından bugün değil. Ama eğer bir daha Whipple Tepesi'nin yakınlarına gelirsen seni öldüreceğim."

George öfkeyle başını salladı.

"Aslında," diye devam etti Daniel, yere uzanıp Hugh'un ayağıyla ona doğru savurduğu bıçağı alarak, "eğer Londra'nın yakınlarında bir yere gelecek olursan seni öldüreceğim."

"Ama ben Londra'da yaşıyorum!"

"Artık değil, hayır."

Marcus boğazını temizledi. "Söylemem gerekir ki, ben onu Cambridgeshire'da da istemiyorum."

Daniel arkadaşına bakıp başını salladı. Sonra tekrar Chervil'e döndü. "Eğer Cambridgeshire'ın yakınlarına gelirsen o seni öldürecek."

"Eğer bir öneride bulunmam gerekirse," dedi Hugh net bir biçimde, "eğer bu yasağı bütün İngiltere topraklarına yayarsak bu, olaya müdahil olan herkes için daha kolay olacaktır."

"Ne?" diye bağırdı George. "Bunu yapa—"

"Ya da seni öldürebiliriz," dedi Hugh. Daniel'a baktı. "İtalya'da yaşamakla ilgili tavsiyelerde bulunabilirsin, öyle değil mi?"

"Ama ben İtalyanca bilmiyorum," diye sızlandı George.

"Öğrenirsin," diye tersledi Hugh.

Daniel elindeki bıçağa baktı. Son derece keskindi. Ve Anne'in boğazından sadece birkaç santim uzaktaydı.

"Avustralya," dedi kesin bir biçimde.

"Doğru," dedi Marcus, George'u çekiştirip ayağa kaldırarak. "Onunla ilgilenelim mi?"

"Lütfen."

"Biz onun arabasını alacağız," dedi Hugh. Ve o nadir gülüşlerinden birini verdi. "Tek boynuzlu olanı."

"Tek boynuz..." Anne şaşkınlık içerisinde tekrar etti. Daniel'a baktı. "Frances?"

"Günü kurtardı."

"O halde, yaralanmadı? Onu arabadan itmek zorunda kaldım ve ben—"

"O iyi," diye onu yatıştırdı Daniel, bir an için durup Hugh ve Marcus'un onlara hoşça kal deyip Chervil'i sürüklemelerini izleyerek. "Biraz tozlanmıştı ve sanırım halam hayatından beş senesini kaybetti ama o iyi. Ve seni gördüğünde—" Ama Daniel sözünü tamamlayamadı. Anne ağlamaya başlamıştı.

Daniel, hemen yanına çömelip onu kendine çekti. "Tamam," diye mırıldandı. "Her şey iyi olacak."

Anne başını iki yana salladı. "Hayır." Anne başını kaldırdı, gözleri aşkla parıldıyordu. "Her şey çok daha iyi olacak."

"Seni seviyorum," dedi Daniel. Bunu çok sık söyleyeceğine dair bir his vardı içinde. Hayatının geri kalanı boyunca.

"Ben de seni seviyorum."

Daniel, onun elini tutup dudaklarına götürdü. "Benimle evlenir misin?"

"Ben zaten buna evet demiştim," dedi Anne meraklı bir gülümsemeyle.

"Biliyorum. Ama tekrar sormak istedim."

"O halde ben de tekrar kabul ediyorum."

Daniel, onu kollarında hissetmeye ihtiyaç duyarak iyice kendine çekti. "Muhtemelen aşağıya inmemiz gerekiyor. Herkes endişelenmiştir."

"Annem arabada ve halam—"

"Annen mi?" diye bağırdı Anne geriye çekilerek. "Ah, Tanrım, benim hakkımda ne düşünüyordur?"

"Senin harika ve güzel olduğunu ve sana karşı çok çok iyi olursa senin ona bir düzine torun vereceğini."

Anne kurnazca gülümsedi. "Bana karşı çok iyi olursa?"

"Şey, tabii benim sana karşı çok iyi olacağımı da söylemeden olmaz."

"Bir düzine çocuk demek?"

Daniel ruhunun hafiflediğini hissetti. "Yaklaşık olarak."

"Fabrika gibi çalışmamız gerekecek."

Daniel ciddi yüz ifadesini koruyabilmesine şaşırdı. "Ben oldukça çalışkan bir adamımdır."

"Bu seni sevmemin sebeplerinden biri." Anne onun yanağına dokundu. "Bir sürü ama bir sürü sebepten bir tanesi."

"O kadar çok, ha?" Daniel gülümsedi. Hayır, zaten gülümsüyordu. Ama belki şimdi biraz daha fazla gülümsüyordu. "Yüzlerce mi?"

"Binlerce," dedi Anne.

"Tam bir dökümünü isteyebilirim."

"Şimdi mi?"

Kim demiş sadece kadınlar iltifattan hoşlanır diye? Daniel, orada oturup Anne'in onun hakkında söyleyeceği güzel şeyleri dinlemekten mutludan da öte olurdu. "Belki sadece ilk beşini," dedi Daniel.

"Şey..." Anne duraksadı.

Ve duraksadı.

Daniel ona ters bir bakış attı. "Gerçekten beş tane bulabilmek bu kadar zor mu?"

Anne'in gözleri öylesine büyümüş ve öylesine masum görünüyordu ki, Anne, "Ah, hayır, sadece aralarından en beğendiklerimi seçmek çok zor," dediğinde Daniel neredeyse ona inanacaktı.

"Rastgele seç o halde," diye önerdi Daniel.

"Pekâlâ." Düşünürken Anne'in dudakları bir yana büzüldü. "Gülümsemen var. Gülümsemene tapıyorum."

"Ben de senin gülümsemene tapıyorum!"

"Çok yüksek bir mizah duygun var."

"Senin de öyle!"

Anne ona sert bir bakış fırlattı.

"Eğer sen bütün iyi sebeplere sahipsen buna engel olamam ki," dedi Daniel.

"Bir enstrüman çalamıyorsun."

Daniel ona boş boş baktı.

"Ailenin geri kalanı gibi," diye açıklık getirdi Anne. "Buna dayanabilir miydim bilmiyorum, senin pratik yapmanı dinlemek zorunda kalmaya."

Daniel, kafasını kurnazca yana yatırarak öne eğildi. "Enstrüman çalmadığımı düşünmene sebep olan nedir?"

"Çalmıyorsun!" dedi Anne nefesi kesilerek ve Daniel, onun neredeyse teklifini kabul etmek için tekrar düşünmeye hazır olduğunu düşündü.

"Çalmıyorum," diye onayladı Daniel. "Ki bu, benim ders almadığım anlamına gelmiyor."

Anne ona kuşkuyla baktı.

"Sizin ailenin oğlanlarının okuldan ayrıldıklarında derse devam etmeleri gerekmiyor. Tabii eğer sıradışı bir kabiliyet sergilemezlerse. Herhangi bir sıradışı kabiliyet sergiledin mi?"

"Bir tane bile yok," dedi Daniel neşeli bir biçimde. Ayağa kalkıp ona elini uzattı. Artık eve gitme vaktiydi.

"Sana iki tane daha sebep söylemem gerekmiyor muydu?" diye sordu Anne, ayağa kalkmak için onun uzattığı eli tutarak.

"Ah, daha sonra söyleyebilirsin," dedi. "Çok zamanımız var."

"Ama daha yeni bir tane bulmuştum."

Daniel ona şaşkın bir kaş çatmayla baktı. "Sanki bunun için çok büyük bir çaba sarfetmiş gibi konuştun."

"Aslında sadece bir saniye sürdü," dedi Anne.

"Bir saniye?"

Anne, koridora çıkarken onu takip ederek başını salladı. "Seninle ilk tanıştığımız gece. Seni koridorda bırakmaya hazırlanıyordum, biliyorsun."

"Çürükler ve sıyrıklar içinde?" Daniel öfkeli görünmeye çalıştı ama gülümsemesi bu etkiyi bozdu.

"Eğer seninle yakalansaydım işimden olurdum ve ben zaten kim bilir ne kadar uzun zaman için o odada sıkışıp kalmıştım. Gerçekten de senin yaralarınla ilgilenmek için vaktim yoktu."

"Ama ettin."

"Ettim," dedi Anne.

"Benim çekici gülümsemem ve yüksek mizah duygumdan dolayı mı?"

"Hayır," dedi Anne. "Kız kardeşin yüzünden."

"Honoria mı?" diye sordu Daniel şaşırarak.

"Sen onu koruyordun," dedi Anne omzunu silkerek. "Kız kardeşini koruyan bir adamı nasıl terk ederdim?"

Daniel utanarak kızardı. "Şey, kim olsa aynısını yapardı," diye geveledi.

Merdivenlerin ortasında Anne bağırdı. "Ah, bir tane daha buldum! Harriet'in oyununu prova ederken eğer o rica etseydi sen yaban domuzu olacaktın."

"Hayır, olmayacaktım."

Dışarı çıkarlarken Anne onun kolunu sıvazladı. "Evet, olacaktın."

"Pekâlâ, olacaktım," diye yalan söyledi Daniel.

Anne ona kurnaz bir ifadeyle baktı. "Sadece beni memnun etmek için bunu söylediğini sanıyorsun ama senin kibar ve centilmen biri olduğunu ben biliyorum."

Yüce Tanrım. Şimdiden yıllardır evli bir çift gibi olmuşlardı.

"Ah, bir tane daha buldum!"

Daniel ona baktı; onun parlayan gözlerine, öylesine sevgi dolu, umutlu ve aydınlık gözlerine... "Aslında iki," dedi Anne.

Daniel gülümsedi. Kendisi binlerce bulabilirdi.

Sonsöz

Başka bir yıl, başka bir Smythe-Smith müzikali...

"Bence Daisy sağa doğru kaysa iyi olur," diye fısıldadı Daniel, karısının kulağına. "Sarah onun kafasını ısırıp koparacak gibi görünüyor."

Anne, geçen sene mümkün olan tek mazeretini kullanıp bu sene sahnede piyanonun başında yerini alan Sarah'ya doğru endişeli bir bakış fırlattı...

Tuşları öldürüyordu.

Anne, Sarah'nın, öfkenin bu umutsuz ızdıraba karşı tercih edilebilir olduğuna karar verdiğini düşünebildi sadece. Tanrı bilir, piyano, bu karşılaşmadan sağ çıkar mıydı?

Daha da kötüsü, yeni Leydi Chatteris olarak sahneye çıkmak zorunda olmayan Honoria'nın yerini alan kişi Harriet'tti.

Evlilik ya da ölüm... *Bunlar tek kaçış noktaları,* demişti Sarah, Anne'e, Anne provaların nasıl gittiğini görmek için geçen gün uğradığında.

Anne, kimin ölümü olduğundan emin değildi. Genç kadın geldiğinde Sarah, Harriet'in kemanının yayını almış, kılıç gibi sallıyordu. Daisy çığlık atıyor, Iris inliyor ve Harriet de gelecekteki oyunlarında kullanmak üzere bunları neşeyle not alıyordu.

"Harriet neden kendi kendine konuşuyor?" diye sordu Daniel, onun fısıltılı sesi Anne'i şu ana geri döndürmüştü.

"Notaları nasıl okuyacağını bilmiyor."

"*Ne?*"

Bakışları, cinayet işleyecekmiş gibi olan Daisy dâhil birçok kişi onların bulunduğu yöne baktı.

"Ne?" diye tekrar etti Daniel çok daha alçak sesle.

"Nota okuyamıyor," diye fısıldadı Anne, gözlerini devam eden konsere nazikçe dikmişti. "Bana hiçbir zaman öğrenemediğini söylemişti. Honoria'ya notaları yazdırıyor, sonra da onları ezberliyor." Anne, notaları o kadar bariz bir şekilde okuduğu için arka sıradaki konukların bile onun ezbere çaldığını —ya da daha ziyade, si bemol çalmaya çalıştığını— anlayabilecekleri Harriet'e baktı.

"Niçin Honoria'nın onun için yazdığı notaları *sadece* okumuyor?"

"Bilmiyorum," dedi Anne. Ona sırıtan Harriet'e cesaretlendirici bir şekilde gülümsedi.

Ah, Harriet. Gerçekten sevilecek biriydi. Ve Anne onu seviyordu, şimdi bu ailenin bir üyesi olduğu için daha da çok. Genç kadın, bir Smythe-Smith olmayı sevmişti. Gürültüyü ve salonunda devamlı bir kuzen sirkülasyonu olmasını seviyordu. Ve tüm aile bu bahar öncesi ziyarete gelen kız kardeşi Charlotte'a karşı ne kadar da iyiydiler...

Ama Anne en çok da müzikalde görev almak zorunda

olmayan bir Smythe-Smith olmasını seviyordu. Çünkü Anne, etrafında açıkça şikâyet ve iniltilerini duyduğu dinleyicilerin geri kalanlarının aksine, gerçeği biliyordu:

Sahnede olmak, bu koltuklarda olmaktan çok çok daha beterdi.

Yine de...

"Bu konsere karşı bütün sevgimin kaybolması mümkün değil," diye fısıldadı Daniel'a.

"Gerçekten mi?" Daniel, Harriet kemanıyla tarif edilemez bir şey yaptığında yüzünü buruşturdu. "Çünkü ben, şahsen, işitme duyuma karşı bütün sevgimi kaybetmeyi kabul edemem."

"Ama bu müzikal olmasa biz hiç tanışamayacaktık," diye hatırlattı Anne ona.

"Ah, sanırım ben seni bulurdum."

"Ama böyle bir gecede değil."

"Hayır." Daniel gülümseyip onun elini tuttu. Bu, inanılmaz derecede münasebetsizdi ve evli çiftlerin toplum içerisinde yaptığı bir şey değildi ama Anne bunu umursamadı. Parmaklarını onunkilerin arasına geçirip gülümsedi. Ve artık Sarah'nın piyanonun tuşlarını dövmesinin ya da Harriet'in notaları artık ilk sıradaki izleyicilerin rahatça onun konuştuğunu duyabilecek bir tonda söylemesinin bir önemi yoktu.

Anne, Daniel'a sahipti ve onun elini tutuyordu.

Bu, gerçekten önemli olan tek şeydi.